

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\D_Morrell-2_Bratrstvo_kamene.PDB](#)

PDB Name: D_Morrell-2_Bratrstvo_kamene

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Bratrstvo kamene

David Morrell

V některých ohledech se profese zpravodajce podobá životu v klášteře. Svou disciplínou a osobním obětováním připomíná středověké mnišské řády.

- ZPRÁVA CHURCHOVA SENÁTNÍHO
VÝBORU O ČINNOSTI ZPRAVODAJSKÝCH
SLUŽEB, 1976

PROLOG

BOŽÍ BOJOVNÍCI

POUŠTNÍ OTCOVÉ

Egypt, 381.

Říše římská, ohrožená v samotných základech rozpadem, učinila zoufalý pokus o znovusjednocení

zavedením křesťanství jako jediného oficiálního náboženství. Několik oddaných věřících, jimž bylo zatahováno jejich náboženství do politiky silně proti mysli, opouští společnost a uchyluje se do egyptské pouště. Žijí v jeskyních a snaží se nalézt mystické spojení se svým Bohem. Zvěst o těchto poustevnících ducha se záhy rozšiřuje a brzy je následují další zklamaní křesťané. Společně pak zakládají přísné náboženské společenství postavené na odříkání, půstu, modlitbách a umrtvování těla. Kolem roku 529 začínají nekompromisní zásady „svatých blouznivců“, jak je někteří nazývají, postupně pronikat na sever, do Evropy.

Tak se zrodily první mnišské řády.

STAŘEC Z HORY

Persie, 1090.

Hassan ibn al-Sabbah, vůdce fanatické muslimské sekty, pokládá vraždu za svatou povinnost v boji za svržení nadvlády tureckých nájezdníků a jejich spojence, egyptského kalifa. Jeho tajná organizace vraždících náboženských fanaticů se rychle rozšiřuje na západ do Sýrie. Tam jsou všichni Hassanovi nástupci označováni titulem „Stařec z hory“.

V roce 1096 vtrhli na Střední východ křižáci z Evropy, aby zahájili papežem posvěcenou svatou válku proti nevěřícím za znovudobytí Kristova hrobu. Větelci přirozeně upoutali pozornost „Starce“ a jeho následovníků, známých též pod označením hašišini. Říkalo se totiž, že pro navození náboženského vytržení a zuřivé posedlosti, s jejichž pomocí se připravují postavit se tváří v tvář možnému mučednické smrti, kouří hašiš.

Ale křižáci nedokázali slovo hašišini správně vyslovit.

Zpět do Evropy přinesli jiné označení: assassins - úkladní vrahové, atentátníci.

SVATÝ TEROR

Palestina, 1192.

Slunce se sklánělo k obzoru, ale pouštní písek byl stále stejně horký. Těžká lodní plachta obrovského stanu obklopeného strážemi se lehce vlnila závany spalujícího větru. Z protějších ležení přijížděli rytíři na znavených, potem zbrcených koních, od jejichž kopyt se zvedala oblaka prachu. V čele obou kolon postupovali praporečníci. Jedna standarda zobrazovala tři zlaté lvy, jednoho nad druhým, v rudém poli - Angličané; druhá pak zlatý liliový květ v modrém poli - Francouzi. Ačkoliv je spojovalo společné svaté posláním, mezi oběma zeměmi panovaly hluboké politické rozpory, protože Francouzi vznášeli nárok na území, které na jejich půdě zabrali a ovládali Angličané. Kvůli napjatým vzájemným vztahům nechtěl žádný oddíl dorazit ke stanu jako první, a být tak nucen nedůstojně čekat na příjezd druhého. Na okolních písečných dunách byly rozestavěny hlídky, které hlásily postup obou skupin, aby obě delegace dospěly ke stanu pokud možno současně.

Oddíly se setkaly. V každém byli čtyři vyslanci doprovázení svými poradci. Zahleděli se na holý vrcholek vzdáleného kopce, pod nímž se mezi troskami hradu a mešity rojili vojáci. Obléhání Akry bylo krvavé. Stálo hodně životů a trvalo téměř tři měsíce, ale konečně byli muslimové poraženi.

Politické rozpory mezi Francouzi a Angličany byly alespoň na chvíli zapomenuty. Unavení, ale odhodlaní velebili vzájemně svou chrabrost a blahopřáli si k vítězství. Nejprve sesedli strážci, po nich služebníci, kteří pomohli ze sedla svým pánům. Pýcha sice nedovolila ani jedné delegaci připustit, aby to byli právě oni, kdo bude muset čekat, ale teď jim vznešené mravy velely nabídnout partnerům čest vstoupit do stanu jako první. Dilema vyřešili navýsost prakticky. Který šlechtic stál blíže ke vchodu, ten opustil své služebníky a vstoupil.

Když byli všichni uvnitř, zatáhli za sebou plachtu a odložili zbraně, přilbice i brnění a drátěné košile.

Vzduch ve stanu byl dusný. Po oslepující záři pouštního slunce se jejich oči jen pomalu přizpůsobovaly přítomnosti. Po plátěných stěnách klouzaly stíny strážných přecházejících venku kolem stanu.

Rytíři se měřili očima. Teď, při třetí křížové výpravě, je už zkušenosti z předchozích tažení naučily oblékat si dlouhé róby, které pomáhaly tělu uchovat vlhkost a chránily pokožku před spálením smrtelným sluncem. Roucha byla světlá, aby odrážela žhavé paprsky lépe, než by to dokázaly oděvy zářivých barev, které s oblibou nosili ve své domovině. Jediný ústupek barevnosti představoval rudý kříž, který jim zdobil hrud' - spolu s měděné zbarvenými skvrnami zaschlé pohanské krve.

I pod hustými plnovousy byly jejich tváře vyhublé a vysušené sluncem. Zakryli si rozčuchané vlasy kápěmi a napili se vína z připravených pohárů. S ohledem na účel schůzky by snad byla příhodnější voda; potřebovali jasnou hlavu. Problémy se zásobováním křížové výpravy a obrovské dopravní vzdálenosti však způsobily, že dodávky základních potřeb byly krajně nejisté. Víno, které uchovávali ke slavnostním příležitostem, bylo jedinou dostupnou tekutinou. Ačkoliv trpěli žízní, pili velmi střídavě. Zatím.

Jako první promluvil vysoký, mohutný anglický šlechtic, proslulý mistrným ovládnutím válečné sekery, Roger ze Sussexu. Mluvil francouzsky, obecně přijímaným jazykem diplomacie. "Navrhuji, abychom nejprve projednali vše potřebné, než se pustíme do..." Jeho gesto zahrnovalo chléb, olivy a kousky kořeněného sušeného masa rozložené na stole.

"Souhlasíme," přikývl vůdce francouzské strany Jacques de Wissant. "Richard, váš král, se k nám nepřipojí?"

"Pokládali jsme za moudřejší ho o naší schůzce raději neinformovat. A váš král Filip?"

"Jisté záležitosti je lépe nejprve předjednat soukromě. Pokud to bude nutné, sdělíme králi vše, na čem se tady dohodneme."

Zástupci obou stran věděli, o co se jedná. Měli své strážce, ale současně sami bránili jiný, vyšší řád. Jejich povinností bylo zajistit ochranu svých panovníků. Součástí příslušných opatření se stala i síť informátorů, kteří hlásili sebenevinnější zvěsti o chystaném spiknutí nebo pokusu o vzpouru. Ale jen málokdy se tyto zvěsti dostaly až k Richardovým nebo Filipovým uším. Záležitosti, o nichž se panovník nedozví, ho nevyplaší, ani v něm nevzbudí podezření, že jeho bezpečnostní služba nepracuje tak, jak by měla. Královská nelibost na sebe často brala podobu katova meče.

"Nuže dobrá," souhlasil jeden z Angličanů, William z Gloucesteru. "Navrhuji, abychom začali."

Nálada ve skupině se rázem změnila. Ještě před chvílí si rytíři zřetelně uvědomovali příslušnost k jedné či druhé straně, ale teď národnostní rivalita vymizela. Spojovalo je společné pouto, příslušnost k bratrstvu řeckého boha Harpokrata, oddanost jednotící myšlenky.

mlčet. Uchovat tajemství.

Roger ze Sussexu pozvedl v kůži vázanou a zlatem zdobenou Bibli, kterou v Anglii opsali mniši speciálně pro něj, a otevřel ji. "Kniha proroka Daniela," vysvětlil. "Pasáž, v níž dokáže udržet jazyk za zuby navzdory hrozbě, že ho sežerou lvi, pokládám v naší situaci za nejpříhodnější."

Začal rituál. Osm rytířů si stouplo do kruhu. Jeden za druhým pak slavnostně pokládali pravou ruku na Bibli a přísahali, že uchovají svěřená tajemství.

Nebylo možné, aby s sebou stěhovali nábytek, a tak převzali zvyk svých nepřátel a seděli na bohatě vzorovaných kobercích, které jejich armády ukořistily z dobytého muslimského hradu. Opírali se o polštáře, kroužili vínem v pohárech a poslouchali řeč Pierrade l'Étang.

"Jako člověk zodpovědný za přípravu a organizaci této schůzky," prohlásil, "vám chci připomenout, že strážníci venku mají příkaz držet se v uctivé vzdálenosti od stanu. Pokud nebudete zvyšovat hlas, nikdo vás neuslyší."

"V tomto duchu mě mí lidé informovali," odpověděl Baldwin z Kentu, anglický rytíř.

Francouz se poklonil na znamení úcty. "Ano, vlastní lidé mě upozornili, že jsou sledováni."

Baldwin mu uctivou poklonu oplatil. "Ovšem donesly se mi ještě jiné zvěsti. Váš král hodlá i se svými vojsky Richardovu křížovou výpravu opustit."

"Skutečně?"

Baldwin sraštil obočí. "Skutečně."

"Jako Francouzům nám není známo nic o tom, že by tato křížová výprava byla Richardovým vlastnictvím."

"Pokud se Filip vrátí do Francie, pak mu patřit bude."

"Ach ano, to uznávám." Pierre usrkl vína. "Vaši lidé mají vynikající zdroje informací. Řekli vám také, kdy

náš král zamýšlí obrátit svá vojska k domovu?"

"Během dvou týdnů. Filip má v plánu využít Richardovy nepřítomnosti u dvora. Výměnou za území, které má země ve Francii ovládá, váš král slíbil, že podpoří Richardova bratra v jeho snaze zmocnit se anglického trůnu."

Francouz pokrčil rameny. "A co hodláte s touto informací podniknout - za předpokladu, že je pravdivá?" Baldwin neodpověděl.

"Oceňuji váš takt." Pierre odložil pohár. "Opravdu se zdá, že se vztahy mezi našimi zeměmi brzy zhorší. Avšak uvažte, že bez vzájemného soupeření by naše schopnosti zůstávaly ležet ladem."

"A život by se stal nezajímavým. Což nás přivádí zpět k důvodům, proč jsme si tuto schůzku vyžádali," přerušil je Jacques-de Wisant.

Angličan se napřímil.

"Pokud se vaše zdroje nemýlí," pokračoval Jacques, "že naše vojska skutečně během dvou týdnů křížovou výpravu opustí, zanecháme po sobě s politováním ještě jeden velmi vzrušující nevyřešený problém. Jako gesto dobré vůle na rozloučenou, ve jménu svazku, který nás spojuje, bychom vám rádi pomohli nalézt řešení."

Baldwin si ho pozorně prohlížel. "Zajisté máte na mysli..."

"Nedávnou vraždu vašeho krajana, Conrada z Montferratu."

"Jistě mi promínete, když vyjádřím překvapení nad skutečností, že vás znepokojuje smrt Angličana. Bez ohledu na to, jak otřesná byla."

"Znepokojuje mě téměř tak silně jako stejně šokující smrt mého vlastního krajana, Raymonda de Chatillon."

Nikdo bližší vysvětlování nepotřeboval. Před šesti lety došlo k porušení příměří, uzavřeného mezi křižáky a sultánem Saladinem. Raymond de Chatillon napadl karavanu Saladinovy sestry. Takové znesvěcení posvátné dohody se nedalo vyřešit mírovou cestou, a tak začalo velké tažení muslimů proti křižákům, džihád, svatá válka. O rok později, při obléhání Jeruzaléma, byla hlava Raymonda de Chatillon nalezena na oltáři Chrámu božího hrobu. Vedle ní ležel zakřivený nůž.

Od té doby se udály desítky podobných případů. Tajemné vraždy splnily zamýšlený účel. Zasely do mysli křižáků hrůzu z noční tmy. Včera, krátce po pádu muslimské pevnosti Akra, našli hlavu Conrada z Montferratu na oltáři připraveném ke mši na oslavu vítězství. Vedle ní ležel zakřivený nůž, který křižáci pokládali za navštívenku Starce z hory a fanatických stoupenců jeho kultu.

"Úkladní vrahové." Roger se zašklebil, jako by chtěl vyplivnout víno, kterého se napil. "Zbabělci. Zloději, připravující nás o život pod rouškou tmy. Šlechtic by měl umírat v bitvě, za denního světla, odvážně změřit své síly s protivníkem, i kdyby tím nepřítelem měl být pohan. Tihle hadi nemají nejmenší smysl pro čest, důstojnost, pýchu válečníka. Jsou opovrženíhodní."

"Nicméně existují," zdůraznil Pierre de l'Étang. "A co je ještě důležitější, mají úspěch. Přiznávám se k morbidnímu tušení, že příště může ležet na oltáři i moje hlava."

Ostatní přikývli. Tyto obavy sdíleli společně.

"Přesto proti tomu nemůžeme nic dělat, snad jen se při spánku obklopit ještě větším počtem strážců," řekl William z Gloucesteru. "Jenže ti vrahové dokážou proniknout i tou nejlepší ochranou. Jako kdyby se stali neviditelnými."

"Nepřisuzujte jim žádné tajemné schopnosti," ohradil se Jacques. "Vrahové jsou lidské bytosti jako my, ovšem dokonale vycvičení."

"Vycvičení v barbarské taktice. Neexistuje způsob, jak jim čelit," namítl William.

"Třeba existuje."

K Jacquesovi se obrátily zvědavé pohledy.

"Máte snad nějaký návrh?" zeptal se Roger.

"Možná."

"Tak ven s ním."

"Postavme oheň proti ohni."

"To mě ani nenapadne," vypěnil William. "Použít proti nim jejich vlastních sprostých metod? Stát se stejnými zbabělci, připlazit se k jejich velitelům, zatímco spí? Nepřipadá v úvahu."

"Ale jen proto, že to dosud nikdo neudělal."

William vzrušeně vyskočil. "Protože je to proti zásadám válečné cti."

"Ale tihle odporní plazi jsou nevěřící. Necivilizovaní pohané," naléhal Jacques. "Jsou-li natolik barbarští, že jim pojmy jako čest a důstojnost nic neříkají, nejsme jim povinováni úctou a nemusíme zásady dodržovat."

Jeho poznámka padla na úrodnou půdu. Ve stanu se rozhostilo ticho. Rytíři zvažovali všechny důsledky. William přikývl. "Přiznávám, že bych se rád pomstil za Conradovu smrt."

"I za Raymondovu," připomněl mu jeden z Francouzů.

"Vzteklého psa probodnu kopím bez ohledu na to, jestli mne napadl, nebo ne," přidal se další Francouz a sevřel ruku v pěst.

"Jsou zde ovšem závažné praktické problémy," přerušil jejich úvahy Baldwin. "Muslimové každého z nás, kdo by se mezi ně vetřel, lehce odhalí. Ani noční tma nedokáže zamaskovat bledost naší kůže."

"A uvažte i toto," doplnil Roger. "I kdybychom si začernili kůži, nikdo z nás nemluví jejich jazykem a nezná jejich obyčeje. Můžeme se mezi ně dostat chráněni maskou, ale stačí, aby na nás jeden z nich promluvil, jediné chybné gesto..."

"Nenavrhují, abychom se pokusili proniknout mezi ně my," řekl Jacques.

"Tak kdo?"

"My ne. Pošleme mezi ně někoho z jejich vlastních lidí."

"To je vyloučeno. Všichni nás nenávidí. Kde bychom našli někoho, kdo...?"

"Kdo poznal chybné cesty pohanství, kdo se obrátil k jedinému pravému Bohu. Muslima, který přestoupil ke křesťanské víře."

Angličany to otřásl.

"Chcete naznačit, že takového muže znáte?" zeptal se Roger.

Jacques přikývl. "Žije v benediktinském klášteře na Monte Cassinu v Itálii."

To jméno jim něco říkalo. Monte Cassino, jeden z prvních křesťanských klášterů, který byl založen již v roce 529, v době, kdy přísný řád horlivých otců z pouště začal šířit své učení z Egypta na sever do Evropy.

"Cestou do Svaté země jsem se na jednu noc uchýlil pod střechu kláštera," pokračoval Jacques. "Získal jsem svolení strávit s tímto mužem celou hodinu. Opat mu dovolil promluvit. Jeho zápal pro víru je pozoruhodný. Pro slávu našeho Pána je schopen udělat cokoli."

"Je to mnich?"

"Samozřejmě."

"To je rouhání," namítl William. "Nemůžeme chtít po mnichovi, aby zabíjel."

"Můžeme, pokud se jedná o svatou věc. A tou osvobození Kristovy Svaté země určitě je. Jen si vzpomeňte, že nám samotným papež dopředu odpustil všechny hříchy, kterých bychom se snad při této Bohem požehnané křížové výpravě dopustili. Vyptal jsem se na všechno církevních hodnostářů, kteří jsou zde s námi. Jsou přesvědčeni, že mnich, kterého mám na mysli, by jistě obdržel od papeže odpuštění. A tím, že se stane božím bojovníkem, jistě dosáhne spásy své duše. Pokud je pravda, že se spolu s krajany vydáme do dvou týdnů na zpáteční cestu, mohu se na Monte Cassinu znovu zastavit. Jsem si jist, že ten muž bude svolný. Řím, a s ním papežovo povzbuzení, není daleko."

Rytíři sklopili zraky k pohárům s vínem.

Baldwin vzlédl. "Ale on není dostatečně trénovaný."

"Je mu důvěrně známo vše, co se o tajemných vrazích vypráví," vysvětloval Jacques. "Slyšel i o jejich technikách. A připomínám, že sám mohu přispět několika nápady."

"Jak dlouho to potrvá, než bude připraven?"

"Na to, co mám na mysli? Tři měsíce."

"Já jsem potřeboval celý život, než jsem se naučil všemu, co umím," namítl William. "Musíme se smířit s vysoce pravděpodobnou možností, že přijde o život."

"Zemře při pokusu o útok," souhlasil Jacques. "Ale copak nechápete? Rozhodující je samotný čin. Jakmile nevěřící pochopí, že i my - a dokonce jeden z nás, kdo je jejich vlastní krve - jsme schopni zemřít pro jediného pravého Boha..."

"Budou spát stejně neklidně jako my."

Baldwin přimhouřil oči. "Bojovat proti teroru terorem?"

"S jistým rozdílem," opravil ho Jacques. "My bojujeme za svatou věc."

ČÁST PRVNÍ

USMÍŘENÍ

DŮM SMRTI

1

Dům se nacházel severně od Quentinu ve státě Vermont. Kdybyste stáli na dvouproudové asfaltové silnici, spatřili byste ho ve vzdálenosti asi půl kilometru, částečně zakrytý jedlemi, vpravo od hřebenu kopce. Za ním se rýsoval vyšší vrcholek porostlý hustým javorovým lesem, který teď na podzim zářil svěží oranžovou, žlutou a červenou barvou. Podél asfaltky se táhl vysoký plot, který na obou stranách uhýbal v pravém úhlu a mizel mezi stromy. Rozloha pozemku se těžko posuzovala, protože nebylo vidět, kam až plot sahá, ale asi byste se příliš nezmýlili, kdybyste ji odhadli přinejmenším na čtyřicet hektarů. Nejbližší stavení, nepočítáme-li budovu na kopci, byla zavřená benzinová stanice, kolem které jste cestou sem projeli a která teď zůstala daleko za vámi, schovaná za serpentinou ústící na rovinku, na níž jste právě stáli. A kdybyste pokračovali v cestě, museli byste ujet alespoň dva kilometry, než byste se dostali k továrně na výrobu javorového sirupu.

Osamělý izolovaný dům.

Oáza klidu.

Při pohledu na kopec hustě porostlý jehličnatými stromy by vás jistě napadlo, že objekt, jehož zářící dřevěné trámy probleskují mezi stromy, musí být útočištěm nějakého milionáře, lesním úkrytem, kde majitel hledá odpočinek a rozptýlení po pracovním vypětí.

Budova ale mohla být i horský hotel, zatím zavřený, čekající na sněhovou nadílku. Nebo...

Pokud byste jen tak projeli kolem, účel stavby by se vám zřejmě zjistit nepodařilo. Nebyla tam ani poštovní schránka, ani nápis nad bránou a brána samotná byla zajištěna masivním řetězem a ještě mohutnějším zámkem. Pěšina na druhé straně plotu byla zarostlá plevelem, utiskovaná křovinami a svěšenými větvemi borovic. Pokud by ve vás stále hlodala zvědavost, mohli jste se přirozeně zeptat v továrně na javorový sirup, ale výsledkem by bylo jen další zklamání. Tamější dělníci, praví obyvatelé Nové Anglie, si s cizinci rádi povykládají o počasí, ale rozhodně ne o záležitostech svých nebo svých sousedů. Ne že by v tom byl nějaký rozdíl. Sami nevěděli, k čemu budova vlastně slouží, i když určité pověsti krajem kolovaly.

2

Ze vzduchu vypadal dům na kopci větší, než by napovídal odhad ze silnice. Pohled z ptačí perspektivy především odhalil, že stavení nestojí o samotě. Tvořilo jen jednu stranu čtverce, zatímco podél třech ostatních stály menší budovy, úplně skryté za jehličnatými stromy. Plocha čtverce byla vyplněna trávnickem, v jehož středu se protínaly dvě cestičky dlážděné bílými kameny a obklopené květinovými záhony, stromky a přistřiženými keři. Celek působil dojmem vyváženosti a pořádku, symetrie a rovnováhy. Uklidňoval. I menší budovy, ačkoliv pospojovány jako řadové domky a se společnou chodbou, měly špičaté střechy napodobující větší hrotitou střechu centrální budovy.

I když byl pozemek značně rozlehlý, pohybovalo se na něm pozoruhodně málo lidí. Drobná postava zahradníka, ošetřujícího trávník. Dva miniaturní dělníci sklízeli jablka v ovocném sadu, který se rozkládal za jednou řadou domků. Uprostřed velké zeleninové zahrady na protější straně stoupal z hořící hranice chomáč dýmu. Dalo by se předpokládat, že při tak rozsáhlé zemědělské výrobě zde žije hodně lidí, ale s

výjimkou těch několika projevů života se místo zdálo být úplně opuštěné. Pokud by zde byli hosté, bylo by přece nepřírozené, aby si v tento nádherný podzimní den nechali ujít potěšení z pobytu na svěžím vzduchu. A jestli zůstávali uvnitř, museli k tomu jistě mít velmi závažné důvody.

Ale touha obyvatel tohoto sídla po ústraní byla jen částí záhady, která místo obklopovala. Obyvatelé Quentinu si marně lámali hlavu, co se to vlastně na kopci děje, již od roku 1951, kdy se zde náhle objevili pracovníci stavební firmy. Nebyla to místní firma, i když ten, kdo projekt financoval, ať to byl kdokoli, byl přinejmenším té dobroty, že si od místních obchodníků nakoupil podstatnou část zásob. Když dělníci vztyčili bránu a odjeli, místní šťouralové přišli s fantastickou myšlenkou. Vzpomněli si na historky, které nedávno slyšeli, na pověsti o vývoji atomové bomby v Novém Mexiku koncem války. Říkalo se, že vláda vystavěla uprostřed pouště malé městečko. V obou případech místní obyvatelé doufali v oživení poptávky, ale tam i tady bylo jejich očekávání zklamáno, protože se stala podivná věc. Do městečka uprostřed pouště se sice sjeli lidé, ale potom, stejně jako v případě sídla na zalesněném kopci, z něj už vůbec nevytáhli paty.

3

Domek se podobal devatenácti ostatním, které tvořily celý komplex, jako vejce vejci. Byl dvoupodlažní. V přízemí se nacházela dílna, kterou si každý obyvatel opatřil vším, co potřeboval ke smysluplnému trávení volného času. Mohli jste zde dělat cokoli. Malovat, plácát z hlíny sošky, plést nebo pracovat s dřevem a tesařským náradím. A protože každý domek měl vlastní malou zahrádku obklopenou zdí, do níž se vcházelo přímo z dílny, mohli jste zde také pěstovat zeleninu nebo třeba šlechtit růže.

V našem případě si nájemník zvolil tělesná cvičení a veršotepectví. Věděl, že by se nedokázal koncentrovat, pokud by jeho tělo nebylo v nejlepší kondici. Ve svém předchozím životě oddaně vyznával principy zenového buddhismu a věděl, že cvičení samo o sobě je duchovní záležitostí. Každý den po celou hodinu zvedal činky, skákal přes švihadlo, cvičil kalanetiku a opakoval si pozice a taneční kroky asijských bojových umění. Všechno vykonával s pokorou a fyzická dokonalost mu nepřinášela žádné uspokojení. Věděl, že tělo je pouze nástrojem duše. Jeho každodenní námaha ostatně nepřinášela žádné hmatatelné výsledky. Postavu měl i tak štíhlou, asketickou, strádající nedostatkem bílkovin, které jeho svaly potřebovaly, aby nahradily tkáň opotřebovanou každodenním cvičením. Maso nejedl vůbec. Každý pátek se spokojil jen chlebem a vodou a některé dny se postil úplně, ale sebekázeň mu dodávala sílu. Skládání veršů sloužilo jinému účelu. Během prvních měsíců pobytu v tomto místě se jej zmocňovalo pokušení popsat důvody, proč sem přišel, aby se očistil a ulevil zmučené duši. Převládla však potřeba zapomenout. Aby přesto vyhověl touze vyjádřit sama sebe, začal psát verše. Nejprve složil haikus, což bylo přirozené, uvážíme-li jeho sympatie k zenovému buddhismu. [Haikus je japonská básnická forma pocházející z 15. století. Skládá se ze tří nerýmovaných veršů o pěti, sedmi a pěti slabikách. Vyznačuje se spojením dvou obrazů, z nichž jeden odhaluje místo a čas, druhý pak živoucí, pomíjivou představu. Vcelku navozuje určitý pocit a náladu. Původně ji používali jen buddhističtí mniši, dnes je v Japonsku velmi populární. Pozn. překl.] Vybíral si náměty, které neměly nic společného s tím, co ho trápilo. Ptačí zpěv, šumění větru. Ale podstata této básnické formy a její složité napětí založené na průzračnosti a stručnosti ho vedly k ambicióznějším pokusům o další zušlechťení a zhuštění myšlenky, až dospěl k přesvědčení, že nejdokonalejší básní je vyjádření beze slov, a přistihl se, jak zírá přes tužku na prázdnou nepopsanou stránku. Byl tedy nucen přejít k formě sonetu. Používal obou typů, shakespearovského i petrarkovského, které se sice liší rozdílnými schémata rýmů, ale oba vyžadují dokonalé uspořádání čtrnácti veršů. Řešení tak složitých hlavolamů ho dostatečně zaměstnalo. Zajímalo ho mnohem více, jak píše, než co píše, a vyjadřoval své pocity v maličkostech, což mu umožňovalo zapomenout na znepokojující události z minulosti. Psal, jak nejlépe dokázal - ne z pýchy, ale z respektu ke složitosti problému. I tak si však byl vědom, že dar výmluvnosti mu zůstal odepřen. Možná se některý z nájemníků dalších domků stejně jako on také oddával poezii a mohlo se stát, že dosáhl takového mistrovství, které mu umožnilo složit sonety stejně nádherné, jaké ve své době tvořili Shakespeare nebo Petrarka.

Ne že by na tom záleželo. Nic, co kterýkoliv obyvatel tohoto sídla kdy vytvořil - obrazy, sochy, tapiserie nebo nábytek - nemělo vůbec žádnou cenu. Důvod byl prostý. Když autoři těchto děl zemřeli, položili je

na prkno a pohřbili v neoznačeném hrobě. Všechno, co po sobě zanechali, jejich šaty, pár osobních věcí, jejich básně, a dokonce i jejich švihadla, bylo zničeno, jako by tito lidé nikdy neexistovali.

4

Psychiatr byl podle očekávání kněz. Nosil tradiční černý oblek a bílý límeček. Tvář měl vrásčitou, olověně šedou. Seděl za stolem ve své pracovně. Zapálil si cigaretu a zadíval se na Drewa.

"Chápete zajisté závažnost své žádosti."

"Pečlivě jsem si všechno promyslel."

"Takže jste se rozhodl - kdy vlastně?"

"Před třemi měsíci."

"A čekal jste...?"

"Až do dneška, abych zvážil všechny důsledky. Přirozeně jsem si musel být jistý."

Kněz vdechl cigaretový kouř a zamyšleně si Drewa prohlížel. Jmenoval se otec Hafer. Bylo mu téměř padesát let. Krátce střižené vlasy měly stejně olověně šedou barvu jako jeho tvář.

Vydechl kouř a udělal cigaretou ledabylé gesto. "Přirozeně. Druhou stranou mince ovšem je, jak si můžeme být jisti my. Jak si můžeme být jisti vaší zodpovědností, vašim odhodláním a pevností charakteru."

"To nemůžete."

"Tak vidíte."

"Ale já si jistý jsem, a to je jediné, na čem záleží. Přesně tohle potřebuji. Vzdal jsem se."

"Komu?"

"Ne komu."

"Promiňte, nerozumím vám."

"Čeho," a Drew pokynul gestem k rušné bostonské ulici hlučící za oknem kanceláře, umístěné v prvním patře farní budovy.

"Vzdal jste se všeho? Světa?"

Drew neodpověděl.

"Samozřejmě. Odchod ze světa je vlastně podstata poustevnického života," řekl otec Hafer a pokrčil rameny. "Ale přesto, negativní vztah ke společnosti nestačí. Vaše motivace by měla být současně pozitivní. Musíte něco hledat, ne pouze utíkat."

"Ach, ale já opravdu hledám."

"Skutečně?" Kněz pozvedl obočí. "A co hledáte?"

"Spásu."

Otec Hafer si ho opět dlouho prohlížel a vdechoval kouř. "To je pozoruhodná odpověď." Odklepl popel do kovového popelníku. "Měl jste ji pohotově připravenou. Přešla vám přes rty až příliš rychle. Jste již dlouho věřící?"

"Poslední tři měsíce."

"A předtím?"

Drew opět neodpověděl.

"Ale jste alespoň římskokatolického vyznání."

"Byl jsem pokřtěn. Moji rodiče byli dost nábožensky založení." Náhle si připomněl, jak zemřeli, a stáhlo se mu hrdlo. "Často jsme chodili do kostela. Mše. Křížová cesta. Byl jsem i biřmován. A víte sám, co se o konfirmaci říká. Stal se ze mě voják Kristův." Drew se hořce usmál. "Ach ano, býval jsem věřící."

"A potom?"

"Myslím, že jsem tím, čemu se říká odpadlík."

"Dodržujete velikonoční povinnosti křesťana?"

"V posledních třinácti letech ne."

"Jste si vědom, co to znamená?"

"Tím, že jsem před Velikonocemi nešel ke zpovědi a svatému přijímání, jsem vlastně opustil víru. Byl jsem neoficiálně exkomunikován z církve."

"A uvrhl jste svou nesmrtelnou duši do velkého nebezpečí."

"Proto jsem také za vámi přišel - abych se spasil."

"Abyste spasil svou duši, chcete říct," opravil ho otec Hafer.

"Přesně tak, právě to jsem měl na mysli."

Beze slova na sebe hleděli. Kněz se předklonil a opřel se lokty o stůl. Oči se mu rozjasnily zájmem.

"Samozřejmě... Proberme si teď údaje, které uvádíte v dotazníku. Tvrdíte, že se jmenujete Andrew MacLane."

"Někdy si to zkracuji na Drew."

"Pokud ovšem vaši žádost přijmeme, o své jméno přijdete, stejně jako o veškerý majetek - například automobil nebo dům. Budete se muset úplně vzdát své totožnosti. Ve svém důsledku přestanete existovat. Jste si toho vědom?"

Drew pokrčil rameny, "Co záleží na jménu?" Rty mu opět zvlínil hořký úsměv. "Růže by i pod jiným jménem..."

"I zcela beze jména," doplnil ho kněz, "voněla stejně sladce. Ale božímu nosu..."

"Nevoníme zrovna jako růže, alespoň já ne. Proto také jsem svou žádost podal - abych se očistil."

"Je vám jedenatřicet?"

"Správně." Drew nelhal. Všechny informace, které do formuláře zapsal, byly ověřitelné. Věděl, že kněz si tu práci dá. Opravdu důležité bylo to, co v dotazníku neuvedl.

"Nejlepší léta života," poznamenal otec Hafer. "Dokonce vám do nich pár roků chybí, pokud považujeme za věk, kdy se člověk teprve stává sám sebou, třiatřicet let. Vzdáváte se všech možností, které vám život ještě mohl nabídnout. Odhazujete svou budoucnost, jak se říká."

"Já to takhle neberu."

"Jak tedy?"

"Už jsem zjistil, jak mé možnosti vypadají."

"A?"

"Vůbec se mi nelíbily."

"Nepředpokládám, že byste to chtěl upřesnit."

Drew sklopil zrak.

"Nakonec stejně budete muset." Zdálo se, že otec Hafer je něčím znepokojený. "Ale to nevadí. Zatím musíme probrat ještě jiné věci. Naši klienti přicházejí se svou žádostí většinou ve věku, kdy už mají nejlepší léta za sebou, abych se vyjádřil delikátně." Pokrčil rameny. "Samozřejmě, velmi málo se jich hlásí, a ještě méně..."

"Je přijato. Po celém světě je to méně než pět set osob, a pokud vím, tady ve Spojených státech pouze dvacet."

"Výborně. Připravil jste se opravdu dobře. Jde o to, abych použil méně delikátního výrazu, že většina těchto mužů je stará." Otec Hafer zadusil cigaretu. "Jejich ambice již byly naplněny. Dosáhli, a v některých případech nedosáhli, všeho, co si přáli. Jsou ve věku, kdy mohou strávit zbývající léta na odpočinku. Jejich rozhodnutí, i když neobvyklé, je možno považovat za přirozené. Ovšem vy? Tak mladý, v rozkvětu sil? Bezpochyby přitahujete ženy. Zvážil jste důsledky, které pro vás vyplývají z toho, že si odepráte dámskou společnost?"

Drew si vzpomněl na Arlenu a projela jím bodavá touha. "Vy sám jste se jí také vzdal."

"Vzdal jsem se jen sexuality," otec Hafer se napřimil, "ne dámské společnosti. Setkávám se s ženami mnohokrát denně. Číšnice v restauraci. Úřednice v lékařské knihovně. Sekretářka jednoho z mých laických kolegů. Vše v naprosté nevinnosti. Pohled na ženu ve mně nevzbuzuje pokušení, spíše mi pomáhá dostat slibu cudnosti. Ale pokud přijmeme vaši žádost, už nikdy v životě ženu neuvidíte, a ostatně i s muži se budete stýkat jen velmi zřídka. Chci zdůraznit, že po zbytek života budete poustevníkem."

celkem tři místnosti. Nejprve se vstoupilo do oratoře, které se říkalo pokoj modliteb. Před prostým oltářem a křížem na zdi stála jednoduchá kostelní lavice s tvrdým klekadlem. Za ní se vcházelo do studovny - stůl, židle a polička s náboženskou literaturou, a pak do ložnice - malá kamínka na dřevo, ale žádná postel, jen dva centimetry silná tkaná jutová zíněnka.

Tvrdé lůžko bylo metr osmdesát dlouhé a devadesát centimetrů široké. Dalo se lehce srolovat a uložit v rohu dílny, kde si je Drew mohl v případě potřeby rozložit, aby si odpočinul. Účelem tohoto uspořádání bylo vzájemně oddělit různé činnosti. Když šel z dílny do ložnice nebo naopak z ložnice do dílny, musel projít oratoří a přísné řádové předpisy vyžadovaly, aby se pokaždé zastavil a pomodlil.

6

"Pokud pouze chcete zasvětit svůj život zbožnosti," navrhl otec Hafer, "měl byste uvažovat o méně přísném řádu. Co třeba otcové misionáři?"

Drew zavrtěl hlavou.

"Nebo snad řád Kristova zmrtvýchvstání? Odvádějí dobrou práci. Například učí."

"Ne," odmítl Drew.

"Zvažte tedy tento návrh. Před chvílí jste se zmínil, že svátost biřmování z vás učinila vojáka Kristova. Jistě víte, že tuto myšlenku převzali jezuité. Jsou mnohem přísnějším řádem než zmrtvýchvstání. Příprava adeptů trvá celkem patnáct let a řád za ni vděčí své přezdívkce - komandos církve svaté."

"O tohle mi zrovna nejde."

"Protože působí ve světě lidí?" Otec Hafer rychle pokračoval. "Ale po velmi dlouhou dobu svého výcviku byste byl uzavřen v klášteře. Teprve ke konci by vás vystrčili z hnízda, a tehdy byste jim možná za to byl i vděčný. A i dříve, v různých etapách, byste měl šanci přehodnotit své priority a změnit rozhodnutí, pokud byste chtěl."

"Nemyslím, že bych je změnil."

Zdalo se, že otec Hafer je ještě znepokojenější. "Máte ještě jednu možnost. Cisterciáci. Druhý nejnáročnější řád církve svaté. Žijete v klášteře, odříznut od světa. Vaše dny jsou naplněny vyčerpávající prací. Nejčastěji dřinou na poli, protože každý člen řádu musí nějak přispívat celku. Nesmíte promluvit ani slovo. Alespoň však pracujete a modlíte se s ostatními, a pokud by vám takový život připadal příliš těžký, můžete odejít a později se znovu přihlásit, i když je zde věková hranice šestatřiceti let. Výhodou je, že jde o vyvážený, otevřený systém, který vám umožňuje kdykoliv změnit rozhodnutí."

Drew jen vyčkával.

"Nebesa, člověče, proč jste tak neoblomný?" Otec Hafer vytáhl další cigaretu a cvaknul plynovým zapalovačem. "Snažím se, abyste si uvědomil, do čeho jdete. V plném rozkvětu mládí žádáte o přijetí do nejprísnejšího řádu katolické církve. Chcete ke kartuziánům. Tvrdsí režim už neexistuje. Jedná se o naprosté popření lidské bytosti jako společenského tvora. Budete žít jako poustevník. Zbytek svých dnů strávíte sám v cele. S výjimkou hodiny k odpočinku nebudete dělat nic jiného než se modlit. Nejhorší forma strádání. Totální osamělost."

7

Nosil hrubou zíněnou košili určenou k tomu, aby dráždila pokožku, ale i tyto nepříjemné pocity se mu čas od času stávaly potěšením, protože šlo o nový, intenzivní zážitek. Pokud se ho takové pokušení smyslů zmocnilo, snažil se je potlačit a modlil se ještě usilovněji. Někdy se i bičoval švihadlem a dusil v sobě bolestné sténání.

Nejsi tady pro zábavu. Přišel jsi činit pokání a oprostit se od všeho světského.

Přes košili si navlékal bílou róbu s bílým škapulířem, připomínajícím náprsenku. Hlavu mu halila bílá kapuce. Při oněch řídkých příležitostech, kdy byl nucen snášet přítomnost ostatních (jako při sborovém zpěvu, který považoval za zvrácenou zkoušku své odolnosti) si halil obličej svěšenou bílou kápí, pod níž se cítil neviditelným.

8

"Nemusíme se tak rozčilovat," řekl otec Hafer s nuceným úsměvem. "Proč bychom si na chvíli neoddechli? Dlouhá debata sice pročišťuje mysl, ale tělu příliš nesvědčí. Mohl bych nabídnout nějaké občerstvení?" Udušil cigaretu v popelníku, vstal, přešel ke skřínce, otevřel ji a vytáhl karafu s třpytivou, smaragdově zelenou tekutinou. "Nedal byste si skleničku chartreusky?"

"Ne, děkuji."

"Nechutná vám?"

"Nikdy jsem..."

"Takže teď máte dobrou příležitost."

"Ne. Děkuji, ale nepiji."

Otec Hafer přimhouřil oči. "Opravdu? Je to slabost, které se bráníte podlehnout?"

"Nikdy jsem tomu neholdoval. Při své práci jsem si nemohl dovolit chybný úsudek."

"A co to bylo za práci?"

Drew neodpověděl.

Otec Hafer na něj upřeně hleděl a zatřásl karafou. "Další téma pro pozdější diskusi. Zajímalo by mě, zda si uvědomujete, jak příhodnou substancí vám nabízím."

"Chartreuska." Drew rozhodil rukama. "Říká se, že je to jeden z nejjemnějších likérů. Má vynikající chuť a vůni, což já nedokážu posoudit, za které vděčí kořenům anděliky a samozřejmě dalším sto padesáti bylinám. Je to základní zdroj příjmů kartuziánského řádu. Vyrábí se ve starém klášteře zvaném La Grande Chartreuse ve francouzských Alpách. Za své jméno vděčí místu, kde se vyrábí. Chartreuse. Připravuje se ve dvou variantách. Zelená, kterou držíte, má pětapadesát procent alkoholu, zatímco žlutá jen třiačtyřicet. Pokud vím, recept na výrobu tohoto likéru daroval kartuziánům počátkem 17. století jistý laický příznivec. O století později byl předpis zdokonalen chemickým géniem jednoho z příslušníků řádu. Na trhu se objevilo několik pokusů o napodobeninu, ale ti, kdo se vyznají, vědí, po jaké etiketě se dívat."

Otec Hafer jen zamrkal. "Pozoruhodné."

"Věc je pozoruhodná i z jiného hlediska. Řád poustevníků si udržuje svou nezávislost díky příjmům z prodeje substance, která má v lidech vyvolávat družnost a veselí. Likér samozřejmě připravují laičtí bratři, ale i tak je zde jistý rozpor. Mně ovšem nevadí."

9

Vše potřebné mu obstarávali laičtí bratři, kteří nebyli vázáni tak přísnými řádovými sliby. Ti přebývali v hlavní budově, ve které se rovněž nalézala kaple, refektář, kuchyně a místnost pro návštěvníky. Spartánská strava mu byla servírována okénkem umístěným vedle dveří do dílny. O nedělích a hlavních svátcích však musel podle předpisů opustit celu, která se nikdy nezamykala, a jíst spolu s ostatními poustevníky v refektáři hlavní budovy. Při těchto příležitostech byla povolena polohlasná konverzace, ale Drew se do ní nikdy nezapojil. Domek, který mu sloužil za celu, musel opustit a připojit se k ostatním mnichům v kapli každý den po půlnoci na první pobožnosti dne, v osm ráno na mši a v šest večer na nešporách. Tato přerušování neměl rád, protože se zbožnosti raději oddával v izolaci své cely. Jediným rozptýlením se mu stala myš.

10

"Řádové sliby," naléhal otec Hafer skličene. "Opravdu si uvědomujete jejich závažnost? Nejde jen o slib chudoby, cudnosti a poslušnosti, které jsou samy o sobě dost kruté. Musíte k nim připočíst přísahu věrnosti principům kartuziánů. Chci k vám být naprosto upřímný. Výbor, který posuzuje přihlášky žadatelů, obvykle ze zásady odmítá mladší uchazeče. Jejich morální nezralost neposkytuje dostatečnou záruku, že dokážou dostát slibu absolutní samoty, a důsledky neposlušnosti by byly nepředstavitelné."

"Pokud bych svůj slib porušil, uvalil bych na svou duši věčné zatracení."

"Přesně tak, a tady by zpověď nestačila. Pokud byste chtěl dosáhnout odpuštění svých hříchů, musel byste požádat o dispens. Tak závažné rozhodnutí ovšem vyžaduje měsíce, a kdybyste mezitím zemřel..."

"To by nevadilo."

"Nechápu..."

"I tak jsem už navěky zatracen."

Otec Hafer sebou trhl a zvýšil hlas. "Protože jste třináct let neplnil povinnosti křesťana? Ve srovnání s porušením svatých slibů se jedná jen o drobný hřích. Mohu vás znovu přijmout do lůna církve tím, že si vyslechnu vaši zpověď a poskytnu vám svaté přijímání, ale porušíte-li řádové sliby a nedosáhnete dodatečného odpuštění, pak zpověď sama nestačí, aby se vaší duši dostalo božího milosrdenství. Je vám jistě jasné, že přijímací výbor vaši žádost o vstup do řádu odmítne. Pokud bychom vás navzdory pochybnostem o vašich schopnostech snést způsob života praktikovaný kartuziány přijali, sami bychom se vysmáli slibům, které byste učinil. Do značné míry bychom tak napomohli vašemu zatracení a to by bylo trestuhodné. Současně bychom tím ohrozili spásu vlastních duší."

"Ovšem jestliže..."

"Ano? Pokračujte."

"Jestliže mě nepřijmete, pak také neuniknete trestu."

"Za co?"

"Za to, co budu nucen udělat. Řekl jsem vám, že se cítím jako proklatec. A důvodem není to, že jsem neplnil povinnosti věřícího."

"A co tedy?"

"Mám v úmyslu spáchat sebevraždu."

11

Stalo se to pátého roku jeho pobytu v klášteře, když první podzimní mrazíky pozlatily listy javorů. Klečel na podlaze dílny a modlil se za svou duši, když vpravo vycítil nějaký pohyb - téměř neznamenný, slabé mihnutí, které mohlo být zapříčiněno únavou očí nebo důsledkem mučivého soustředění. Čelo se mu orosilo potem. Zastyděl se za své rozptýlení a modlil se s ještě větším zápalem. Zoufale se snažil zapudit hrůzné vidiny minulého života.

Ale pohyb pokračoval. Sotva zachytitelný, nicméně byl tu. Chvilí uvažoval, zda již není ve stavu, kdy prožívá halucinace - o některých řádových bratřích se tradovalo, že se jim v okamžicích intenzivního náboženského vytržení zjevují postavy svatých, ale skepticismus stejně jako pokora jej nutily v tomto směru ke skromnosti. A kromě toho se pohyb odehrával na podlaze u zdi. Který svatý by se zjevoval na takovém místě?

Usoudil, že se jedná o další zkoušku pevnosti charakteru, a rozhodl se tím směrem nedívat. Koutkem oka však pohyb znovu postřehl a v okamžiku slabosti, který mu nakonec zachránil život, otočil hlavu a stočil zrak na podlahu vedle zdi. Spatřil malou šedivou myš.

Strnula uprostřed pohybu.

Drew byl překvapen.

Ale stejně tak i myš. Několik vteřin se vzájemně pozorovali a zvířátko pak jako by ztratilo trpělivost a zacukalo vousky. Drew se nevědomky poškrábal na nose. Myš se vyplašila a s udivující rychlostí se rozběhla k díře ve zdi a zmizela v ní.

Drew se málem rozesmál, což se mu už dlouho nestalo, ale po chvíli se zamračil a přemýšlel. Když minulého večera odcházel na nešpory, otvor ve zdi rozhodně nebyl. Zahleděl se na čerstvě rozhlodané dřevo a přemýšlel, co dělat. Až dnes večer zase půjde na bohoslužbu, mohl by požádat bratra správce, aby mu obstaral past. Nebo možná jed. Strčí ho do díry, vypůjčí si tesařské nářadí a otvor ucpe. Ale proč, ptal se Drew sám sebe. Je podzim, ochlazuje se a myška hledá v klášteře útočiště - zrovna jako já. Svým způsobem jsme oba na stejné lodi.

Ta myšlenka mu připadla komická. No jasně, já a myš. Zvažoval i nebezpečí, že by mohla přehryzat elektrické vedení. Věděl, že myši se velmi rychle rozmnožují, a v duchu si představil, jak ta havěť postupně zaplavuje celý klášter. Zdravý rozum napovídal, že tolerovat přítomnost tohoto stvoření by

mohlo znamenat určité riziko.

Ale myška ho fascinovala. Svým způsobem byla velmi troufalá, ale...

Bezmocná, pomyslel si. Lehce bych ji dokázal zabít.

Ale už nikdy více nikoho nepřipravím o život. Dokonce ani myš.

Rozhodl se, že to zatím nechá být. Na zkoušku. Dokud nezačneš působit potíže. Dokud budeš dodržovat celibát, pomyslel si s úsměvem.

12

Otec Hafer zbledl. "Chcete snad..."

"Jsem opravdu přesvědčen," řekl Drew, "že dobrovolný odchod ze světa je mou jedinou šancí, jak dosáhnout spásy. Jinak..."

"Pokud tedy odmítnu vaši žádost, budu mít na svědomí vaši smrt? Budu zodpovědný za váš neodpuštělný hřích spáchaný v zoufalství? Za to, že skončíte v pekle? To je absurdní."

"Je to stejná logika, jakou jste před chvílí použil vy sám. Řekl jste, že by vás stihl trest, kdybyste mě přijali i navzdory pochybnostem a já bych později porušil svaté sliby."

"Takže teď mne má stihnout trest za to, že vás nepřijmu, a vy přivoláte prokletí na svou hlavu tím, že spácháte sebevraždu? To je směšné," namítl otec Hafer. "Co se tu vlastně děje? S kým si myslíte, že mluvíte? Jsem mužem božím. Snažil jsem se s vámi jednat s respektem a vy mne teď chcete obviňovat za... Nemohu si pomoci, ale musím vás požádat, abyste odešel."

"Ale vy jste božím mužem, takže se ke mně nesmíte obracet zády."

Otec Hafer jako by ho neslyšel. "A tahle žádost?" Zlostně ukázal na stůl. "Hned se mi zdálo, že s ní není něco v pořádku. Uvádíte, že vaši rodiče zemřeli, když vám bylo deset."

"To je pravda." Drew cítil, jak se mu hrdlo stahuje, až nemohl dýchat.

"Ale o svém životě toho moc neříkáte. Tvrdíte, že jste absolvoval průmyslovou školu v Coloradu, ale zdá se mi, že máte rozsáhlé vzdělání - logika, dějiny, literatura. Do kolonky POVOLÁNÍ jste napsal nezaměstnaný. Nezaměstnaný co? Lidé obvykle uvedou své povolání, ať již práci mají, nebo ne. Před chvílí jsem se vás na to ptal, ale vy jste neodpověděl. Ženatý nejste a nikdy jste nebyl. Nemáte děti. Je vám jedenáctilet," kněz poklepal na formulář ležící na stole, "a jste vlastně jen stínem."

Drew se hořce usmál. "Pak by pro mne mělo být jednoduché smazat celý svůj předchozí život."

"Jenže se zdá, že váš život už byl vymazán." Otec Hafer do něj zabodl zlostný pohled. "Máte potíže se zákonem, to je váš motiv. Myslíte si, že u kartuziánů se můžete v pohodě ukrýt, zneužít církve svaté k..."

"Ne. To, co jsem dosud dělal, mělo za cíl zákony chránit a prosazovat. Na té nejvyšší úrovni."

"Tak dost. Má trpělivost je vyčerpána. Náš rozhovor je u konce, pokud ovšem..."

"Při zpovědi."

"Cože?"

"Řeknu vám to při zpovědi."

13

Ukázalo se, že myš je stejně samotářská jako on sám. Následujících několik dní ji neviděl, až si myslel, že si vyhledala nějaké jiné místo, ale jistého ubrečeného odpoledne, když mraky visely nízko nad zemí, deštěm nasáklé javorové listy bezútešně padaly ze stromů a on klečel v modlitbách, znovu vycítil neznatelný pohyb. Pohlédl na druhý konec dílny a uviděl špičku čumáčku a vousky vykukující z otvoru ve zdi.

Zůstal bez hnutí a pozoroval, co se bude dít. Myška opatrně vystrčila z díry hlavu. Tlamička se jí chvěla, jak se snažila vycílit nebezpečí. Drew ji rozhodně nechtěl vystrašit. Byl zvědavý, co udělá, a snažil se ani nemrknout.

Myš udělala zkoumavý krůček a objevily se přední nožky. Ještě jeden krok a Drew uviděl tělíčko.

Drobný hrudník se těžce zvedal a očka rejčila ze strany na stranu. Další krok, a myš byla z díry venku.

Ale zdálo se, že to není tatáž myš. Byla sice stejně šedá jako předtím, ale srst pozbyla lesku, tělo bylo

vyhublejší, až Drewa napadlo, jestli to není jiné zvířátko. Znovu si připomněl své předchozí obavy, aby se mu zde neuhníždila rychle se rozrůstající myší rodina, a zalitoval, že neřekl správci, aby problém nějak vyřešil. Místo pobavení teď pozoroval tvorečka se znepokojením.

Myš postupovala kousek po kousku po podlaze a čmouchala kolem sebe. Zdálo se, že s ní není něco v pořádku. Vrávorala, jako by měla zraněnou nohu nebo trpěla závratí. Nebo je nemocná, napadlo Drewa. Neměl ponětí, o jakou nemoc by se mohlo jednat a jestli není přenosná i na člověka. S obavou si uvědomil, že by to mohla být i vzteklna.

Už si málem stoupl, aby ji zahnal zpět do díry, ale když myška dosáhla rohu místnosti a zabočila, přičemž pořád čenichala kolem sebe, napadlo ho, co asi dělá. Hledá potravu. To by vysvětlovalo její nemohoucnost. Asi se třese hladem.

Ale copak všude kolem nemá spousty jídla, pomyslel si. Pak si uvědomil, že déšť za okny přechází ve sněžení. Vydat se do klášterní zahrady, kde by jistě našla pár zapomenutých jablek nebo několik kousků neskližené zeleniny, by pro myš znamenalo riziko zmrznutí a překonávání obtížných překážek. V klášterní kuchyni a ve sklepě je samozřejmě hodně potravy, ale myš udělala tu chybu, že si vybrala jeho celu v místě, které bylo značně vzdáleno od hlavní budovy. Bylo jasné, že zvířátko nemá ani ponětí, kde se kuchyň nalézá, protože jinak by se jistě usídlilo tam.

Takže jsi to pěkně zvorala, milá myško. Tvé instinkty jsou vskutku žalostné.

Myš mezitím třaslavě dorazila k dalšímu rohu, otočila se a postupovala teď přímo k Drewovi. Náhle se jí rozšířily oči. Zacukala čumáčkem, trhla sebou, přeběhla dílnu a jako blesk zmizela v díře.

Drew vydechl tak, že to téměř připomínalo smích. Ještě chvíli hleděl na otvor ve zdi a pak se otočil, protože zaslechl zaskřípění zvedané petlice. Neviditelné ruce z chodby otevřely servírovací okénko vedle dveří. Něco bouchlo a zarachotilo, na policice přistála jeho večeře. Okénko se zase zavřelo. Vstal a vzal si z poličky šálek a misku. Neměl hodinky ani kalendář. Čas měřil pouze zvukem klášterních zvonů, střídáním ročních období a druhem servírovaného jídla. Dnes tedy musí být pátek, usoudil, když se zadíval na obsah šálku a misky. V tento den se podával pouze chléb a voda. Uložil skromnou porci na pracovní stůl a zahleděl se na pochmurnou plískanici za oknem. Snad to bylo jen chladným a vlhkým počasím, ale dnes ho hlad pokoušel opravdu silně, a tak si jako dodatečné pokání uložil nesníst celou porci chleba najednou.

Později přemýšlel, jestli neměl pro svůj částečný půst ještě jiný motiv, ale nicméně sám sebe překvapil, když podlehl náhlému impulzu a ve chvíli, kdy mu zvon z kaple připomněl, že je čas odebrat se na večerní bohoslužbu, položil před myší díru malý kousek chleba.

Když se vrátil, byl chleba pryč a Drew si povolil lehké pousmání.

14

"Chcete zneužít svátost zpovědi." Otec Hafer byl šokován. "Pokud vám dělá starost, zda dokážu zachovat mlčení, není potřeba uchylovat se ke zpovědi. Nezapomínejte, že jsem současně psychiatr. Profesionální etika mi prikazuje považovat náš rozhovor za přísně důvěrný. Ani policii, ani soudu z něj nemusím prozradit jediné slovo."

"Já bych však raději spoléhal na vaši etiku kněze. Kladete velký důraz na svaté sliby. Kdybyste někomu vyjevil, co při zpovědi uslyšíte, vystavil byste se božímu trestu."

"Říkám vám, že zneužití svátosti zpovědi nepřipustím. Nevím, jaký trik to zkoušíte, abyste mě obalamutil, ale..."

"Pro smilování boží, snažně vás prosím!"

Kněz polekaně zamrkal.

Drew nasucho polkl. V hlase se mu ozvala bolest. "Až mě vyslechnete, pochopíte, proč mi musíte vstup do řádu umožnit."

15

Stal se z toho zaběhaný rituál. Každý večer nechával Drew před myší dírou část své porce - kousek

mrkve, lístek salátu, dílek jablka. Nabídka nebyla nikdy odmítnuta, ale myška stále zůstávala v doupěti, jako by se jí Drewova štědrost zdála podezřelá. Jistěže, pomyslel si Drew, proč by se měla obtěžovat nějakými výlety, když jí servíruju jídlo přímo pod nos.

Motivy, které myšce přisuzoval, ho pobavily, i když nepřipustil, aby tato nevinná zábava narušila jeho odhodlání plně se oddávat víře. Jeho dny byly vyplněny modlitbami a pokáním pro čest a slávu Boha a odčinění ohavných hříchů, které v minulosti spáchal.

Pátá zima, kterou v klášteře trávil, přinesla obzvlášť bohatou sněhovou nadílku a závěje sahaly až po okenní parapety. Drew vytrvával v nábožném vytržení, neustále očišťoval svou mysl od strašných emocí a tlumil v sobě pocit viny, který mučil jeho duši. Teď se však někdy stávalo, že když klečel uprostřed místnosti a modlil se, myška se odvážíla ven. Těličko se jí zakulatilo a očka hleděla živěji. Nevzdalovala se od díry dál než na metr, ale její krok už byl pevný a srst se jí zdravě leskla.

Pak přišlo jaro a myš byla již natolik sebevědomá, že si troufala ukázat se, i když Drew cvičil. Seděla před dírou, přední nohy zvednuté, a pozorovala to, co rozhodně musela pokládat za velmi výstřední chování.

Bylo stále tepleji a Drew každým dnem očekával, že se myška ztratí. Nastávají ti zlaté časy, pomyslel si. Můžeš ochutnat sladká rašící poupata a navázat nějakou známost. Dokonce tě zprostím celibátu. Tak jdi, maličká. Založ si rodinu. Svět potřebuje i polní myši.

Ale myška se ukazovala stále častěji a podnikala delší a delší výlety.

Jaro se přehouplo v léto. Byla taková vedra, že Drewovi pod drsnou žíněnou košili a těžkým hábitem stékaly po kůži potůčky potu. Seděl na lavici a jedl, když vtom ucítil lehký pohyb u nohou. Podíval se, co se děje, a viděl, jak mu myš očichává oděv. Tehdy si uvědomil, že zvířátko zůstane.

Další bratr poustevník. Neměl ani ponětí, jakého pohlaví myš vlastně je. Vzhledem k tomu, že byl uzavřen v klášteře, raději na ni myslel jako na samečka. Vzpomněl si na myšku, o které před mnoha lety četl v knize E. B. Whitea, a svého společníka pokřtil.

Stuart Malý.

Tehdy jsem byl ještě nevinný, pomyslel si.

16

"Nemám s sebou kněžské roucho."

"Kde ho máte?" zeptal se Drew.

"Ve svém pokoji tady na faře."

"Přidám se k vám, až si pro ně půjdete. Stejně musíme odejít do kostela přes ulici, abychom mohli použít zpovědnici."

"To je zbytečné," namítl otec Hafer. "Předpisy již nejsou tak striktní. Svátost zpovědi můžeme vykonat i zde, v mé kanceláři, tváří v tvář. Říká se tomu otevřená zpověď."

Drew zavrtěl hlavou.

"Co se vám nezdá?"

"Řekněme, že jsem staromódní."

Přešli ulici plnou lidí a vstoupili do kostela. Pohltila je chladná, šerá vznešenost, v níž ozvěna zesilovala zvuky jejich kroků. Zamířili do prázdné zpovědnice. Drew poklekl v zatuchlé temnotě a kněz za přepážkou odsunul panel kryjící mřížované okénko. Drew zašeptal stínu za mřížkou: "Požehnejte mi, otče, neboť jsem zhřešil. Naposledy jsem byl u zpovědi před třinácti lety. Toto jsou mé hříchy."

A vyličil všechno. Nezastavil se, ani když popisoval fotografie, které měl v kapse, a knězi se náhle nedostávalo dechu.

17

Znovu tu byl podzim, říjen šestého roku, který trávil v klášteře. Narudlá záře zapadajícího slunce pozlatila ztepilé javory na kopci. Zaslechl zarachocení servírovacího okénka, pak důvěrně známé zaškrábání a bouchnutí šálku a misky pokládaných na poličku vedle dveří.

Odložil sekeru, jejímž tupým koncem tloukl do kovového klínu, kterým štípal polena na topení. Ohlédl se k díře ve stěně dílny, odkud jako na povel vyběhl Stuart Malý. Myška si sedla na bobek a zvedla přední tlapky, aby si prohrábla vousky.

Chybí ti jen nůž, vidlička a bryndáček, zažertoval Drew v duchu. Pobavilo ho, jak se zarachocení servírovacího okénka stalo Stuartovi Malému gongem svolávajícím k večeři.

Drew si přenesl jídlo k pracovnímu ponku a myška přicupitala k němu. Chléb a voda. Další postní den. Už mu kručelo v žaludku. Stuart se mu pokusil vyšplhat po šatech a Drew s povzdechem hraného znechucení odtrhl kousek chleba a hodil ho na zem. Sedl si na lavici, sklonil hlavu, sepal ruce a začal se modlit.

Viš, Stuarče, káral v duchu svého společníka, když se pomodlil, stáváš se požívačným. Správně jsi měl s jídlem počkat, dokud děkovnou modlitbu neskončím. Trocha zbožnosti by ti neuškodila. Co ty na to, chlapče?

Pohlédl na zvířátko na podlaze.

A zamračil se. Myš ležela bez hnutí na boku.

Drew překvapením strnul. Sevřelo se mu srdce. Otřesený zadržel dech, pak zamrkal, pomalu se nadechl a sklonil se. Dotkl se Stuarta.

Ani to s ním nehnulo. Drew do něj lehce strčil. Cítil hebkou, měkkou kožešinku, ale myš vůbec nereagovala. Měl pocit, jako by se mu hrdlo naplnilo pískem. Bolestně polkl a Stuarta zvedl. Myška mu klidně ležela v dlani. Nevážila skoro nic, ale byla to mrtvá váha.

Drewa zamrazilo. Zděšeně zavrtěl hlavou, celý zmatený. Není to ani minuta, co myš radostí tančila nad večeří.

Copak už byl tak starý, pomyslel si Drew. Infarkt nebo mrtvice? O myších toho moc nevěděl, ale nejasně si vzpomínal, jak kdysi četl, že se nedožívají vysokého věku. Rok nebo dva.

To však platí v přírodě, kde jsou vystaveny dravcům, nemocem a nepřízní počasí. Ale co uvnitř, v cele?

Drew se pokoušel najít nějaké vysvětlení. Říkal si, že ani v teple a při péči, kterou ho zahrnoval, by Stuart stejně dlouho nevydržel. Nedalo se vůbec odhadnout, jak byl starý, když se tu minulý podzim poprvé objevil, ale podle lidských měřítek mu teď klidně mohlo být i devadesát.

Nemělo by mě to překvapovat. Tím, že jsem ho krmil, jsem jen oddálil... Kdyby nezemřel dnes...

Zítřka.

Kousl se do rtu. Smutně položil drobné tělíčko zpět na podlahu. Žal v něm vyvolal pocit viny. Povinností kartuziánů bylo uzavřít se všem kontaktům s vnějším světem a soustředit se pouze na službu Bohu. Myš byla jen pokušením, kterému měl odolat. Teď ho Bůh trestá, dává mu lekci, že se neměl nechat zaslepit přítomností pomíjivého stvoření.

Smrt.

Drew se otřásl. Ne, dobře jsem udělal. Bylo příjemné mít tu myšku u sebe. Jsem rád, že jsem se o ni postaral.

Oči ho pálily, až musel několikrát zamrkat. Jak tak hleděl dolů na mrtvého přítele, napadla ho hrozná myšlenka. Co udělám s mrtvolkou? Rozhodně to nenechám na starosti bratru správci. Ten by ji jistě vyhodil jen tak do popelnice. Tahle myš si zaslouží něco lepšího. Důstojný pohřeb.

Ale kde? S očima zalitými slzami vyhlédl z okna dílny. Soumrak již pokročil. Venku se zešeřilo a zahrada se ponořila do stínů.

Za rohem rostl nízký cedr. Ano, pomyslel si Drew. Pohřbím Stuarta Malého pod keřem. Je stále zelený, celý rok živý. I v zimě mi bude připomínat Stuartovu památku.

Hrdlo měl stažené, každé polknutí ho bolelo. Měl žízeň. Natáhl ruku po šálku s vodou, zvedl ho ke rtům a zrak mu padl na tenký krajíček chleba v misce.

Zarazil se.

Po zádech se mu začalo rozlévat mrazení.

Pohlédl dolů na kousek chleba na podlaze, na sousto, které hodil Stuartovi. Zadíval se na vodu v šálku, který držel, a pomalu, opatrně, aby ani kapka nevyšpláchla přes okraj, položil šálek zpět na pracovní stůl. Reflexivně si otřel ruce do náprsenky mnišského roucha.

Ne, pomyslel si, to není možné.

Ale co když je to přece jen pravda?

Podezření ho naplnilo studem. Ani po šesti letech přísného pokání se stále ještě nezbavil zvyku myslet stejně jako v předchozím životě. Copak byl výcvik tak účinný? Dokázaly jeho instinkty tak silně odolávat všem změnám?

Ale jen tak, jako téma do diskuse, pokusme se učinit několik závěrů. Jaký druh jedu to mohl být? Zabíjí pouhým dotykem?

Napjatě se zadíval na své ruce. Ne. Dotkl se myši a chleba jen před několika okamžiky, ale myš zemřela rychle. Stalo se to během chvilky, kdy Drew zavřel oči a odříkal děkovnou modlitbu. Pokud je to jed a zabíjí dotykem, i při své velikosti bych touhle dobou měl být také mrtvý.

Ulehčeně vydechl.

Dobře tedy, jedná se o jed, který se musí dostat do žaludku.

(Musíš přestat takto uvažovat.)

A je velmi silný. Působí téměř okamžitě.

Za předpokladu, že se skutečně jedná o jed.

Samozřejmě. Je to pouze předpoklad. Koneckonců, pořád je docela dobře možné, že Stuart zemřel přirozenou smrtí.

(Ale co by sis myslel před šesti lety?)

Snažil se potlačit hrůzné vzpomínky. Ne, Bůh mne zase zkouší. Používá smrt přítele, aby zjistil, zda jsem se opravdu očistil. Člověk odtržený od světa by nikdy takto neuvažoval.

(Ale za starých časů...

Ano?

Jsi takto uvažoval pořád.)

Přimhouřil oči, až neviděl nic než nehybnou myšku na podlaze. Svraštil obočí tak silně, až ho rozbolela hlava, a pomalu zvedl zrak k servírovacímu okénku vedle dveří.

Bylo zavřené, ale vedlo do chodby.

(Ne, to nedává smysl. Ne tady, ne teď! Kdo? Proč?)

A kromě toho stále jen hádá. Jediný způsob, jak zjistit, zda byl chleba opravdu otrávený, je...

Ochutnat ho? To těžko.

Nechat ho chemicky analyzovat? To by trvalo příliš dlouho.

Ale existuje ještě jeden způsob. Může prozkoumat klášter. Zaváhal, plný pochybností. Ta představa ho odpuzovala.

Ale za stávajících okolností...

Zahleděl se na dveře. V průběhu šesti let, která zde strávil, opouštěl svou celu jen zřídka a pouze proto, aby se setkal s ostatními mnichy při povinných společných obřadech. Tyto výpravy do vnějšího světa z duše nesnášel. Pokládal je za nervy drásající nežádoucí obtěžování narušující klid jeho mysli. Ale za daných okolností...

Olízl si zpocený horní ret. Léta dodržování přísné kázně mu napovídala, aby ještě chvíli počkal - až do okamžiku, kdy normálně na nešpory chodíval. Ano, toto rozhodnutí ho uklidnilo. Poslechni zdravý rozum a vyhýbej se extrémům.

Setmělo se, nastala noc. Na okenních tabulkách se perlily drobné kapky. Venku mrholilo. Drew se chvěl žalem a byl natolik duchem nepřítomný, že se nedokázal přimět, aby v místnosti rozsvítil.

Zvony svolávající k večerní modlitbě zůstávaly němé. Každodenní rytmus se mu však natolik vryl pod kůži, aby věděl, že touto dobou se již rozeznít měly. Uklidňoval se myšlenkou, že smrt myši mu narušila schopnost odhadovat čas, který mu teď plyne zdánlivě rychleji. To bude ono. Neměl u sebe ani v cele žádné hodiny, takže jak si mohl být jist, kdy nastala chvíle večerní bohoslužby?

Napočítal do stovky. Počkal. Znovu začal počítat, ale přestal.

S bolestným povzdechem potlačil zábrany, překonal šestiletý návyk a otevřel dveře.

pustá.

Na tom nebylo nic nezvyklého. Pravda, když se ozval hlas zvonu, občas se setkal s ostatními mnichy, kteří vyšli ze svých cel a ubírali se do kaple. Ale stejně často odcházel dříve nebo později než ostatní a krácel chodbou úplně sám. Stejně jako teď.

Stále rozhodnut chovat se, jako by se nic nestalo, došel na konec chodby. Zabočil vlevo, prošel pod další žárovkou a vstoupil do hlavní budovy. Padesát kroků vpravo před sebou viděl mezi stíny dveře do kaple.

Drewovy instinkty vysílaly varovné signály a jeho obavy zesílily. Místo aby pokračoval ke kapli, náhle změnil směr a zahnul ostře vpravo. Sestoupil po schodech do klášterní jídelny. Jak očekával, v tuto večerní hodinu (s výjimkou nedělí) byla prázdná. S hlavou plnou myšlenek na chléb, který dostal k večeři, pohlédl ke světlu v místě, kde se nacházela kuchyně. Prošel kolem prázdných stolů, zhluboka se nadechl a vstoupil do kuchyně. Uviděl masivní sporák, lednici připomínající bankovní trezor, obrovské příborníky a široké police. A na podlaze dva mrtvé.

I když to byli laičtí bratři a nikoliv poustevníci, nosili stejné bílé róby, škapulíře a kápě jako praví kartuziáni. Bílý oděv byl v obou případech na hrudi potřísněn krví, stejně jako kapuce na spánku.

Drew sám sebe překvapil. Možná proto, že podvědomě něco podobného očekával, nebo proto, že jeho instinkty zdaleka nebyly tak potlačeny, jak doufal, jeho srdce zůstalo zcela klidné.

Zato žaludek měl jako na vodě.

Vrazi museli použít tlumiče, protože jinak by hluk výstřelů všechny v klášteře vyplašil, pomyslel si.

Útočníci byli jistě alespoň dva. Oba řádoví bratři klesli k zemi zhruba ve stejné pozici, která svědčila o tom, že je smrt překvapila. Žádné známky paniky. Ani jeden se nepokusil utéci, což znamenalo, že do hrudi byli střeleni oba současně. Drew pokýval hlavou. Ano, přinejmenším dva vrahové.

A zkušeni. Střelná rána do prsou nemusí znamenat okamžitou smrt. Pravidla vyžadují další výstřel. Pro jistotu, a také aby oběti co nejméně trpěly. Povinná rána z milosti, stříla do spánku. Skuteční profesionálové.

Drew potlačil napětí, které v něm vzrůstalo. Otočil se a vyšel z kuchyně. Stál před jídelnou a zničeně pokyvoval hlavou. Věděl, co musí udělat. Věděl to již od okamžiku, kdy vyšel ze své cely. Ale odkládal nevyhnutelné, co nejdéle to jen šlo. Do té doby, až neměl žádnou jinou možnost. Bude to naprosté porušení všech pravidel kartuziánského řádu. Stejně závažné, jako kdyby opustil celu mimo chvíle povinných společných rituálů.

To pomyšlení ho velmi odpuzovalo, ale nebylo zbytí. Musel jednat.

Vyšel po schodech a vracel se stejnou cestou, kterou přišel. Dorazil na konec chodby v hlavní budově, zabočil vpravo a vstoupil do obytného křídla. Zastavil se u prvních dveří a zahleděl se na kliku.

Otevřel dveře.

Žárovka na stropě zářila. Mnich, který zde přebýval, musel rozsvítit ve chvíli, kdy nastal soumrak. Muž ležel zhroucený na zemi. Židle před jeho pracovním stolem byla převržena. V ruce svíral kus chleba.

Zpod jeho oděvu se rozlévala loužička moči.

Drew zaťal zuby a zavřel dveře. Polkl žluč, která se mu drala do úst, přešel k vedlejší cele a otevřel.

Tentokrát bylo v dílně zhasnuto, ale světlo z haly Drewovi stačilo, aby rozeznal mnicha zhrouceného přes stůl, jednu paži položenou na misce s chlebem.

Pokračoval. Otevřel dveře, zavřel, přešel k dalším a zase k dalším. V některých případech se vevnitř svítilo, jindy ne.

Tělo leželo jednou na stole, podruhé na podlaze. Někdy umírající mnich shodil šálek s vodou a rozlil ho, takže se nedalo rozlišit, co je voda a co moč. Všichni - devatenáct mnichů, kteří v tomto místě hledali odloučení od světa - zemřeli po požití otráveného chleba nebo vody, pomyslel si Drew. Logické bude předpokládat, že i voda byla otrávena. Profesionálové odvedli svou práci opravdu dokonale.

Vnucovalo se příliš mnoho otázek, ale nejdůležitější z nich byla proč.

Teprve teď pochopil, proč přes houstnoucí soumrak u sebe v dílně nerozsvítil. Nejprve si myslel, že žal nad smrtí Stuarta Malého mu vzal sílu přejít dílnu a stisknout vypínač. Ted' však věděl, že ho varovalo podvědomí. Ať už jídlo otrávil kdokoliv, jistě se teď skrývá někde venku, nejspíš na dvoře, a pozoruje, jestli se v klášteře neobjeví nějaké známky života. Světlo, které by se rozžalo v době, kdy měli být

všichni mrtví, by vrahy jistě rychle přivedlo do jeho cely.

Další otázky. Proč použili jed? Proč mnichy nezastřelili, jako to udělali s těmi, které našli v kuchyni? Proč dali přednost dlouhému čekání, než budou moci vstoupit a ověřit si, jestli jsou skutečně všichni mrtví?

A proč zabili všechny? Kde se teď vražedné komando skrývá?

S každými dveřmi, které otevřel, s každou mrtvolou, kterou objevil, se postupně vracel ke svému bývalému životu. Před šesti lety, když utíkal před Skalpelem, by přirozeně předpokládal, že cílem útoku byl on sám. Ale dával si opravdu pozor. Skalpel neměl tušení, že vstoupil do kláštera. Skalpel byl přesvědčen, že je mrtvý.

Takže kdo jiný ho mohl chtít zlikvidovat? Možná cílem vůbec nebyl on, třeba jim šlo o některého jiného mnicha. Ale proč? Ne, to není pravděpodobné. A proč byli zabiti úplně všichni? Takový postup nedával žádný smysl.

Ale za okamžik všechno pochopil a v zátylku se mu rozlila mrazivá hrůza. Vražedný tým nemohl vědět, kdo kterou celu obývá. Všichni mniši žili v anonymitě, dveře nebyly označeny. Nikdo nemohl žádným způsobem určit, kdo se do kterého příbytku uchýlil. Vražedné komando nemohlo dost dobře prověřit každou místnost - tak složitá operace by byla příliš riskantní a ponechala by příliš velký prostor pro chyby a omyly. Jedna věc je zlikvidovat pracovníky kuchyně v suterénu, kde bylo málo pravděpodobné, že hluk někdo zaslechne. Takové riziko bylo přijatelné. Ale na hlavním podlaží, kde mniši žijí jeden vedle druhého, to už je něco úplně jiného. Kdyby vstoupili do každé cely, pak si vrahové ani při použití tlumičů, dokonale pohlcujících zvuk výstřelů, nemohli být jisti, jestli některý z mnichů v úleku nevykřikne a nevyplaší ostatní řádové bratry. A pokud se nemýlím, řekl si Drew v duchu, zejména jednoho určitého mnicha. Muže, o kterého vrahům šlo především.

Mě.

Drew v mučivé nejistotě sraštil čelo. To kvůli mým hříchům? Proto museli všichni zemřít? Bože dobrotivý, copak musel mít můj příchod sem tak strašné následky?

Teď už mu byla logika použití jedu zcela jasná. Byl to způsob, jak zlikvidovat osazenstvo celého kláštera (s výjimkou již zastřelených kuchařů) najednou. A co bylo stejně důležité, vrahové nepřišli s obětmi do přímého kontaktu. Smrt na dálkové ovládání.

Členové týmu měli tedy respekt před schopnostmi muže, kterého přišli zavraždit. Nemohli totiž vědět, zda mu šest let pobytu v ústraní opravdu stačilo otupit všechny instinkty, takže dali přednost nepřímému útoku. Dodatečné preventivní opatření, znamenající naprostou jistotu.

Ale kvůli tomu museli zemřít i všichni ostatní.

Z Drewova hrdla se vydral strašný dávivý zvuk.

Náhle si uvědomil, že ať už se vrahové skrývají kdekoliv, jistě se brzy vynoří. Jakmile nabudou přesvědčení, že uplynulo již dost času a že už jim žádné nebezpečí nehrozí, určitě klášter prohledají. Zkontrolují každou celu. Budou se chtít přesvědčit, že akce byla úspěšná, a zejména že ten, o kterého jim šlo, je opravdu mrtev.

Drew se rozhlédl na obě strany chodby a náhle strnul.

Rozezněly se zvony svolávající k večerní modlitbě.

19

Hlas zvonu se rozléhal klášterem a ve smrtelném tichu zněl zcela nepřírozeně. Truchlivě. Jako umíráček. Drewovi se samovolně napnuly šlachy. Pod tíhou hluboce vštípeného zvyku málem zamířil obvyklým směrem a pochopil, jak se asi cítí můra přitahovaná k plameni. V posledních šesti letech ho tento zvon každý den volal ke společným bohoslužbám. Stal se natolik součástí jeho každodenního rozvrhu, že i teď, v okamžiku, kdy si byl vědom hrozícího nebezpečí, byl stále puzen uposlechnout jeho volání. A stejně tak by zvon přilákal každého mnicha, který by díky mimořádné disciplinovanosti přežil, protože si dokázal odepřít i ten minimální přiděl chleba a vody. Kdyby jeden z řádových bratrů náhodou nebyl mrtev, jistě by se vydal do kaple na večerní bohoslužbu.

Dveře jeho cely by se otevřely.

A byl by zastřelen pistolí s nasazeným tlumičem, která by vykonala to, co se otrávenému jídlu nepodařilo.

Žádní svědkové, žádné rušivé vlivy. Akce dovedená k naprosté dokonalosti.

Drew se zachvěl vztekem.

Jedno je jasné. Jakmile bude zvon znít dostatečně dlouho, aby vražedný tým s jistotou věděl, že žádný postící se mnich nemohl uposlechnout jeho volání, začne pečlivá prohlídka. Drew se musí skrýt.

Ale kam? Nemůže riskovat a z kláštera odejít. Musí předpokládat, že všude dokola jsou hlídky. Dobře tedy, zůstane vevnitř.

Ale znovu stejná otázka. Kde? Pokud vrahové jeho tělo nenajdou, jistě klášter prohledají a neunikne jim sebemenší skulinka. A i kdyby on sám cílem nebyl, záměrem útočníků zřejmě bylo zlikvidovat úplně všechny. Drew tedy musí předpokládat, že nebudou spokojeni, dokud neproverí každou mrtvolu. Pravda, má drobnou výhodu. Zná situaci v klášteře lépe než oni. Ovšem útočníci budou určitě postupovat metodicky a velmi pečlivě. Okolnosti jsou proti němu.

Pokud ovšem... Zoufalství mu zbystřilo mozek. Kdyby se mu povedlo je přesvědčit, že...

Každý úder zvonu mu připadal silnější, hlasitější. Spěchal zpátky do cely. Když předtím odešel na večerní bohoslužbu, ze zvyku za sebou dveře dílny zavřel. Uvědomil si, že to byla chyba, a tak teď při návratu nechal otevřeno. Mrtvá myš ležící vedle kousku chleba na podlaze jistě vrahům prozradí, že jejich oběť zjistila, že jídlo bylo otráveno. Nenajdou mrtvolu a dveře budou otevřené - a budou to pouze tyto dveře - takže si pomyslí, že jim někdo unikl. Zaměří svou pozornost do jiných částí kláštera a nejspíš i mimo něj. Vyhlásí pohotovost pro hlídky venku, aby dávaly pozor, jestli se někdo nepokusí utéci do lesa. Budou vyplašení a netrpěliví.

Alespoň doufal. Neslyšně vyběhl po ztemnělém schodišti a vstoupil do oratoře. Poprvé za šest let se zde nezastavil, aby se pomodlil. Proběhl tmou studovny do ložnice a vstoupil do malé temné umývárny.

Ve stropu nad umývadlem se rýsovala malá padací dvířka, která vedla do úzkého prostoru pod střechou. Drew si vyzul boty, aby nezanechal na porcelánu žádné stopy. Držel je v ruce, vyskočil na umývadlo a uslyšel, jak zaprotestovalo pod jeho vahou. Sáh nad hlavu a s ulehčením vydechl, když nahnál okraj dvířek. Zvedl je a vytáhl se úzkým otvorem nahoru. Vzduch pod střechou byl zatuchlý a studený, ale přesto byl Drew zboren potem. Vrátil poklop na místo a přes izolaci ze skelné vaty se odplazil do nejvzdálenějšího kouta. Zalehl za stropní trám v místě, kde na něj navazoval nosník, aby byl co nejlépe maskován. Snažil se uklidnit splašený tok svých myšlenek, ale marně.

Vdechoval dráždivý prach a smutně přemýšlel. O řádových bratrech, s nimiž tak dlouho sdílel společný úděl.

A o svém příteli Stuartovi.

20

Zvon se odmlčel a rozhostilo se strašidelné ticho. Drew strnul a nastražil uši. Věděl, že v této chvíli jeho pronásledovatelé právě vycházejí z kaple. Mrholení, které se předtím perlilo na okenních tabulkách, přešlo ve vytrvalý déšť, který bubnoval do šikmé střechy nad jeho hlavou. Chvěl se zimou a vlhkostí a zavrtal se ještě hlouběji do silné vrstvy skelné vaty, až se mu do žeber zaryly nezaoblené hrany menších trámů, které tvořily nosnou kostru stropu. Čekal.

A čekal.

Několikrát se mu zdálo, že zaslechl vzdálené tlumené zvuky. Přirozeně ne hlasy - vrahové se jistě řídí zaběhanými pravidly a vzájemně komunikují jen gesty a posunky. Ale některým zvukům se zabránit nedá. Otevírání dveří, kroky na neohoblovaných prknech podlahy. Drew ležel s uchem přitisknutým ke stropu a měl dojem, že několik neznatelných zaskřípění, které pod sebou slyšel, způsobily blížící se kroky, jako by se někdo dole kradl modlitebnou, studovnou a ložnici. Mohlo se sice jednat jen o výplod představivosti, ale přesto soustředil pozornost na poklop na druhé straně temného podkroví a v obavách očekával, jestli nezaslechne drhnutí, které by znamenalo, že ho někdo zvedá. Olízl si vyschlé rty. Čekal dál.

Noc pomalu mýjela. Navzdory napětí, které pocíťoval, Drewa dusivý vzduch uspával. Zamžikal ztěžklými víčky do tmy a škubnutím těla se probudil. Snažil se neupadnout znovu do dřímoty. Když se vzbudil podruhé, okamžik nevěděl, kde je, ale rychle se vzpamatoval, když škvírami ve střešním větracím

průdchu, který v létě odváděl přebytečné teplo, spatřil jasnější přísvit. Venku se rozednívalo. Bubnování deště na střechu ustalo a s výjimkou vlastního sípavého dechu Drew neslyšel vůbec nic.

Přesto stále čekal. V minulém životě ho jednou po celých pět dlouhých dní pronásledovali džunglí. Nejedl nic než nejedovaté listy rostlin. Dodaly tehdy jeho mozku nezbytný draslík a lithium, které potřeboval, aby dokázal zůstat ve střehu. Nevěřil vodě zamořené bakteriemi, a tak mu jediným zdrojem vláhy zůstal déšť. Ve srovnání s džunglí představovalo toto podkroví jen drobnější problém. Na sedavý způsob života i na častý půst byl koneckonců zvyklý. Kdyby nebyl říjen, ale srpen, výheň tady nahoře by byla nesnesitelná (navzdory větracím průduchům). Ale za daných okolností, kdy je sice chladno, ale nemrzne, se zde může klidně zdržet alespoň tři dny. Tak dlouho bezpečně přežije i bez vody. Možná by vydržel ještě déle, ale pak už by hrozilo riziko trvalých následků.

Celé dopoledne tedy zůstal na místě a přemýšlel. Pod sebou cítil smrt. Mrtvoly dole již prošly stádiem posmrtné ztuhlosti a nastával rozklad. Uvolňující se páchnoucí plyny těla brzy nafouknou a totéž se stane i malému Stuartovi.

Drewa rozbolela hlava. Vzpomínal na rok 1979, kdy byl tak zoufalý, že se chtěl zabít. Klášter mu poskytl jedinou možnost, jak sám sebe potrestat a současně se pokusit dosáhnout spásy vlastní duše. Proč tedy se teď tak usilovně snaží, aby se vyhnul svým pronásledovatelům? Proč cítí nutnost uniknout osudu, který si málem sám připravil? Když jej vrahové zlikvidují, nebude to alespoň sebevražda. Nevystaví sám sebe věčnému prokletí.

Ale jedna věc je stát se mučedníkem, a úplně jiná mučednickou smrt přivolávat. Domýšlivost je stejně těžký hřích jako zoufalství. Nemůže si dovolit spoléhat na to, že ho Bůh spasí jen proto, že byl za své hříchy zabít. O svou spásu musí bojovat, bojovat ze všech sil a využít každý trik, který ho napadne, aby se vyhnul svým katům.

Chci být potrestán, to ano. Za svůj předchozí život. Za mnichy, kteří kvůli mně zemřeli.

Ale...

Ano?

Mám také ještě nějaké povinnosti.

Ach, a jaké?

Potrestat ty, kteří je zabili.

Ale vždyť jsi ty mnichy ani neznal. Byli to poustevníci jako ty sám. Osobně pro tebe vůbec nic neznamenal.

To nevadí. Jako lidské bytosti byli hanebně podvedeni. Zasloužili si šanci dožít svůj svatý život v klidu. Možná jsou teď už v nebi.

Ale to není vůbec jisté. To je jen domněnka.

Takže dáváš přednost pomstě? Takto se chová pravý kartuzián? Místo nastavení druhé tváře oko za oko?

Na tohle si Drew odpovědět nedokázal. Pozapomenuté znepokojující emoce, šest let spící, v něm znovu sílily. Okolní svět na něj zaútočil a rozvrátil jeho předsevzetí.

21

Pozdě večer se znovu silně rozpršelo. Škvírami ventilačních průduchů byly nejasně vidět křížující se blesky. Burácení hromu rozechvívalo střechu. Drew se rozhodl využít počasí a doplazil se k stropnímu otvoru. Nadzvedl co nejtíššeji poklop a spustil se dolů do tmy vedle umývadla. Venku zuřila bouře a Drew se vplížil do zatuchlé ložnice. Zastavil se a naslouchal. Vrah by musel být velmi odhodlaný, nemluvě již o trpělivosti, aby zde dokázal čekat déle než čtyřicet hodin jen kvůli mizivé šanci, že se Drew skrývá někde v podkroví. Mnohem pravděpodobněji by se jeden z členů komanda za ním vyšplhal nahoru nebo by se ho snažili vykourit slzným plynem. A mimo to, pokud vrahové mají podezření, že se Drewovi nějak poštěstilo vyklouznout z budovy, jistě se cítí ohroženi a bojí se, že zalarmoval policii. Když se jim ho až dosud nepodařilo objevit, byli asi nuceni hledání vzdát a stáhnout se.

Drew v to alespoň doufal. Nic nemohl pokládat za jisté, ale tady, na tomto místě a ve tmě, měl alespoň výhodu na své straně. Kromě jiných speciálních dovedností dokonale ovládal - díky intenzivnímu

speciálnímu výcviku - umění boje muže proti muži v naprosté tmě. Ani po šesti letech nečinnosti nezapomněl, jak v takových situacích postupovat. Na okamžik měl dojem, že se ocitl zpět ve skličující temné místnosti v opuštěném hangáru kdesi v Coloradu. Stál zcela nehybně, pomalu dýchal a napjatě poslouchal, ale žádného číhajícího vraha ani neslyšel, ani necítil.

Bubnování deště by přirozeně všechny zvuky přehlušilo. Musel tedy věřit svým instinktům. Přešel ložnici, připravený zareagovat na zašustění oděvu a náhlý výpad nepřítele. Nic se však nestalo. Ohlédl se. Déšť bičoval okno, za nímž vzplál blesk a osvětlil místnost. Dal mu tak chvilkovou šanci ujistit se, že zde opravdu nikdo není.

Zarachotil hrom a pokoj se opět ponořil do tmy. Drew si uvědomil, jakou chybu udělal, když hleděl přímo do světla blesku. Zorničky se mu zúžily, aby ochránily zrak před náhlým jasnem. Teď se ve tmě jen pomalu znovu rozšiřovaly. Drewova schopnost nočního vidění se značně zhoršila. Musel čekat, celý neklidný, protože byl na chvíli úplně oslepen. S bolestnou pomalostí začal znovu v temnotě rozeznávat tmavé obrysy. Kousl se do rtů. Dobrá, udělal chybu. Přiznal si ji. Ale byla to užitečná chyba. Dokázal se z ní poučit. Jeho dovednosti se rychle obnovují. Už přemýšlí nad způsobem, jak využít bouřky a blesků ke svému prospěchu.

Otočil se zády k oknu a vyšel z ložnice. Prošel ještě hlubší temnotou studovny a modlitebny, kde ho síla zvyku opět málem donutila pokleknout a pomodlit se. Zastavil se na schodech vedoucích do dílny. Otevřenými dveřmi prosvítalo z chodby světlo. Ucítil až příliš dobře známý zápach, z něhož se mu zvedal žaludek. Sešel dolů a pozorně prozkoumal místnost. Šálek a miska zůstaly nedotčeny na stole. Stuart Malý ležel stále ve stejné poloze na podlaze. Ale jak Drew předvídal, jeho tělo bylo nafouknuté, naplněné plynem.

Drew polkl. Ne odporem, ale lítostí. Potřeboval nějaký důkaz toho, k čemu zde došlo, a tak mrtvé tělíčko něžně zvedl za ocásek a opatrně je zabalil do kapesníku, který předtím nechal ležet na hromádce dřeva. Svázal kapesník do uzlíku a připevnil ho ke švihadlu, kterým si opásal dlouhý bílý hábit.

Ze zásuvky pracovního stolu vytáhl čtyři fotografie, jediné předměty, které si sem z minulého života přinesl. Před šesti lety ukázal tyto obrázky otci Haferovi poté, co těžce oddechující kněz vyslechl jeho zpověď. Fotografie potvrzovaly Drewova slova a přesvědčily duchovního, aby se slitoval a doporučil kartuziánům, aby ho přijali. Momentky zachycovaly muže a ženu stravované plameny a malého chlapce křičícího hrůzou. V klášteře si Drew tyto obrázky každý den prohlížel, aby si připomenul bývalý život a potřebu pokání. Nedokázal se přinutit, aby teď odešel bez nich.

Zastrčil fotografie do kapsy a rozhlédl se. Co ještě? Potřebuje zbraň. Na hromádce dřeva ležela sekera. Bouře zuřila ještě silněji. I když byl obrácen zády k oknu, záře blesku, která naplnila místnost, ho oslnila. Přistoupil k otevřeným dveřím, rozhlédl se na obě strany prázdné chodby a toužebně se naposledy ohlédl na místo, které bylo po šest let jeho domovem. Potěžkal v ruce sekeru a pomalu se vydal chodbou k zadnímu východu z kláštera.

Zastavil se jen jednou, aby prozkoumal vedlejší celu. Ostrý, odporný zápach, který ho obklopil, když strčil do dveří, mu řekl všechno. Ale otevřel dveře úplně a zadíval se na groteskně zdeformované tělo mrtvého mnicha.

Takže vrahové opustili klášter v tom stavu, v jakém ho našli, a pozavírali dveře všech místností ukrývajících strašné tajemství. Nenamáhali se s odklizením těl, protože neměli čas, ale alespoň prokázali svým obětem zvrácenou úctu.

Ale to je neomlouvalo. Bez ohledu na tuhle prapodivnou etiku, a Drew sám kdysi podobná morální pravidla uznával, mu za tohle někdo pořádně zaplatí.

22

Stál u zadního východu z klášterní budovy vedoucího do zeleninové zahrady. Těžké dubové dveře se otřásaly pod úderem hromu.

Ještě jednou v duchu probíral další postup. Za normálních okolností se z kláštera odcházelo předním vchodem a šlo se prašnou cestičkou lesem až na asfaltovou okresní silnici na úpatí kopce. Pravda, vjezd do kláštera viděl jen jednou, když ho sem před šesti lety přivezli, ale silnici si dobře pamatoval, stejně

jako nedaleké městečko - jak se jen jmenovalo? Quentin? - nějakých patnáct kilometrů na jih. Ale jestliže byl odchod hlavní bránou směrem k silnici používán za normálních okolností, pak má všechny důvody zvolit teď jinou cestu. Ačkoliv se zdálo, že útočníci oblast vyklidili, existovala možnost, a dosti pravděpodobná, že zde nechali hlídku, aby klášter z dálky pozorovala - pro případ, že by se Drew stále ještě zdržoval někde poblíž. Vrahové sice vycházeli z předpokladu, že Drew unikl a informoval policii, ale co když se ruka zákona nedostaví? Vražedný tým nutně dospěje k závěru, že se oběti útěk nezdařil. Podstoupí tedy riziko a prohledají klášter ještě jednou. A to je další důvod, proč odsud Drew musí zmizet.

Ale ne hlavním vchodem, ne cestou, na kterou hlídky jistě zaměří svou pozornost. Dobře tedy, odejde zadem. Ovšem když uváží vysokou profesionalitu, s níž dosud vrahové jednali, musí Drew předvídat další překážky.

Za prvé, muž, který zůstal na hlídce, jistě neopomněl ani další východy z kláštera. Pozorovací stanoviště si určitě zvolil velmi pečlivě a v takové vzdálenosti, aby měl dostatečný výhled na celý komplex. Tomuto požadavku vyhovovalo jen jediné místo. Zalesněný kopec dále vzadu, vyšší než ten, na kterém stál klášter.

A druhý předpoklad? Hlídka bude vybavena zařízením pro noční pozorování. Tedy buď infračerveným dalekohledem, který vysílá neviditelný paprsek, nebo přístrojem zvaným Starlite, který je schopen zvětšit a zesílit sebeslabší zdroj světla. A protože těžká bouřková mračka zakrývala hvězdy, vhodnější by byl infračervený dalekohled. Drew si prohlédl své roucho. Kdysi bývalo bílé, ale teď bylo silně ušpiněné a šedivé od pavučin, prachu a skelné vaty, v nichž v podkroví ležel. Ale i kdyby byly jeho šaty pokryté uhelným mourem, Drew věděl, že nočním dalekohledem by ho stále ještě bylo vidět. Pokud ovšem, napadlo Drewa, a pomyslel na blesky.

Vzhlédl k žárovce zářící u stropu chodby. V okamžiku, kdy otevře dveře, nový zdroj světla hlídku upozorní, že se něco děje. V chodbě nebyl žádný vypínač a Drew dospěl k závěru, že světlo se ovládá z panelu v místnosti správce, kam dosud nikdy nevstoupil. Naštěstí byl dost vysoký, takže se natáhl, omotal žárovku škapulířem a vyšrouboval ji. To by však nestačilo. Vrátil se zpět chodbou a odstranil ještě další dvě žárovky, až ho obklopila úplná tma. V chodbě nebyla okna, takže pozorovatel nemohl zjistit, že se v klášteře něco děje.

Drew se vrátil ke dveřím. Zhluboka nasál vzduch do plic, vydechl a stiskl kliku. Zvolna otevíral, velmi pomalu táhl křídlo k sobě, aby neupoutal nežádoucí pozornost. Stál za dveřmi mimo dohled zvenčí. Konečně byly dveře úplně otevřené. Drew se nahnul a vyčkával. Všechno teď záleželo na správném načasování. Oba typy noktovizorů mají totiž jednu společnou slabinu. Náhlé osvětlení pozorovatele na několik vteřin připraví o zrak. Dočasný oslepující účinek, který Drew před chvílí zažil na vlastní kůži, když si ve světle blesku prohlížel svou ložnici, bude při použití přístroje pro noční vidění drasticky zesílen. Zdravý rozum by napovídal, že nejbezpečnější bude vyběhnout ze dveří v době tmy mezi dvěma plameny blesku. Drew si však uvědomil, že jedinou šancí, jak klášter nepozorovaně opustit, mu dává pravý opak. Soustředit se, zmobilizovat síly a vyběhnout v okamžiku, kdy se rozzáří další blýskavá vidlice.

Drew vystoupil z úkrytu za dveřmi a zahleděl se do zahrady. Zatajil dech a snažil se proniknout zrakem temnotu zahalenou příkrovem deště. V okamžiku, kdy blesk udeřil do stromu za zahradou, zavřel oči a otočil hlavu. Zapraskala zlomená větev. Rychle se opět rozhostila tma, ale to již věděl, kam zamířit. Zahřmělo. Intervaly mezi záblesky se zkracovaly. Drew si dokázal představit utrpení, které pozorovatel na hlídce prožívá.

Nuže, na co čekáš, ptal se sám sebe. Chceš tady okounět, případně si zajít na mši?

Ve zlomku vteřiny, kdy blesk prot'al oblohu, Drew vyrazil z otevřených dveří. Okamžitě ho udeřil do tváře příval prudkého deště. Se sekrou v natažené paži se vrhl k zemi do rozbředlého bláta za zastřiženým cedrovým keřem. Dlouhé roucho měl okamžitě promočené a pod kůži se mu zavrtal ledový chlad. Při zvuku hromu, který vzápětí následoval, se promáčená půda pod ním zatřásla. Všechny smysly měl utopené, ale přesto do jeho podvědomí pronikla neobvykle sladká vůně vzduchu a vnímal bodavé jehličky větru na tváři. Tyto pocity mu dříve byly důvěrně známé, ale teď, po tak dlouhé odloučenosti, je cítil obzvlášť intenzivně. Neměl však čas je vychutnávat a uvědomit si, jak moc je postrádal. Vytřel si oči zalepené blátem a zkoumal následující postupný cíl. Když zazářil další blesk, byl již připraven. Svezl se

po kluzkém jílu a žuchl sebou za hromadu kompostu. Zalapal po dechu, protože nijak vábně nevoněla, ale pocity, které v něm zápach vyvolal, přesto nebyly nepříjemné.

I když padal ledově chladný déšť, Drew se začal potit. Kam teď? Potřeboval by se dostat do poklidného lesa za zahradou, ale nemůže tam zamířit přímo. Při každém přesunu musí hledat úkryt. Malá kůlna na náradí, pak vodou naplněná brázda mezi řádky kukuřice, potom snad povadlé strniště na blízském pahorku. Srdce mu bušilo jako splašené. Nemůže si dovolit postupovat po delších než třímetrových úsecích, aby ho strážce nespátl v pohybu, když po záblesku světla opět nabude schopnost vidět. Další blesk. Drew opustil úkryt v kukuřici a plazil se blátem na zarostlý pahorek, kde se pěstovaly brambory. Okamžitě pevně sevřel víčka, aby chránil zrak před divokou září blesku. Když se ozval hrom, znovu oči otevřel. Intervaly mezi zábleskem a zahřměním se dále zkrátily a teď již trvaly jen necelé dvě vteřiny, což znamenalo, že centrum bouře se přibližuje. Výborně. Drew potřeboval každý rušivý vliv, který pomůže odvést hlídačovu pozornost.

Pomrkával v hustém studeném dešti a hleděl do tmy. Zvolil si další úkryt - po pás vysoké křoví maliníku. Zablesklo se. Drew vyrazil, ale uklouzl v blátě a ztratil rovnováhu. Přistál na obličejí. Voda s blátem mu vnikla do nosu a zacpala mu ústa.

Zakašlal, ale nemohl se nadechnout. Odkutálel se pod maliní a obklopila ho tma. Odfrkoval v zoufalé snaze pročistit si nos a ústa.

Dostal se do křoví včas? Nespátl ho strážný? Drew cítil nával adrenalinu v krvi. Jeho plíce namáhavě pumpovaly vzduch. Trásl se vyčerpáním, jako kdyby právě uběhl deset kilometrů. Obrátil obličej k nebi a nechal déšť, aby mu vymyl oči, nos a rty. Otevřel ústa, nachytil do nich dešťovou vodu a vypláchl si je. Vyplivl vodu, znovu si nechal ústa naplnit a polkl. Voda chutnala sladce a pro jeho oteklé hrdlo byla pravým požehnáním.

Musí pokračovat! Nejprve k dřevěné mříži porostlé popínavým vínem.

A potom...

Konečně dosáhl ochrany lesa a skryl se v porostu. Vlasy, obličej i šaty měl pokryté hustým nánosem bláta. Kusy jílu mu klouzaly po rukou a s pleskáním padaly na mrtvé listy u jeho nohou.

Ale podařilo se mu zmizet, aniž by ho hlídka zpozorovala. Kdyby tomu tak nebylo, byl by už nějakou chvíli mrtev.

Namáhavě lapal po dechu. Jsem z toho venku. Jsem volný. Stačí jen zůstat schovaný v lese, projít jím a zmizet.

Ale kam? Na vteřinu ho tato otázka přímo omráčila. V bývalém životě by automaticky vyhledal útočiště v rámci své organizace, Skalpelu. Ale Skalpel se nakonec stal jeho nepřítelem. Aby vůbec přežil, musel Skalpel přesvědčit, že je mrtev.

Kam jinam se tedy poděje? Zahořela v něm jiskřička dlouho násilně potlačované lásky a na moment ho napadlo, aby se uchýlil k Arleně. Jistě by mu pomohla, to věděl. Kdysi se milovali. A i když to bylo již před pěknou řádkou let, cítil, že by to mohl riskovat. Díky poutu, které je kdysi spojovalo, se na ni může stále spoléhat. A kdyby se spojil s Arlenou, spojil by se současně i s Jakem, jejím bratrem. Svým přítelem.

Ač nerad, musel tuto myšlenku pustit z hlavy. Za starých časů bylo jeho povinností navázat kontakt se svou organizací. Tato povinnost ho stále váže, ovšem již ne ke Skalpelu. Jeho současnou organizací je katolická církev. Musí církev varovat, informovat ji o útoku na klášter a nechat na jejích představitelích, aby rozhodli, jak stávající krizi vyřešit. Církev ho ochrání.

Ale i když teď věděl, kam jeho další kroky povedou, stále otálel. Nezmizel v úkrytu lesa, aby se ztratil. Místo toho se otočil ke kopci za klášterem, jehož zalesněný obrys se vynořil jako přízrak ve světle dalšího blesku. Zatímco jej znovu zahalila tma, přemýšlel nad svým váháním. Měl před sebou volnou únikovou cestu, tedy šanci zmizet a varovat církevní představitele. Proč ho tedy něco pudí...?

V očích, které se upíraly směrem ke kopci, se zračil divoký vztek. Drew si uvědomil, co musí udělat, co je ještě důležitější než samotný útek. Hlídka. Ano, musí dostat pozorovatele do rukou a přinutit ho promluvit. Ten člověk si jistě zvolil pozorovatelnu v místě, kde mu nebrání ve výhledu stromy. To znamená, že se skrývá na okraji nějaké mýtiny. Za léta života ve stínu kopce se Drewovi vryly jeho obrysy hluboko do paměti. I ve tmě a zuřící bouři dokázal poslepu určit, kde se na vrcholku svahu

nacházejí tři největší mýtiny, tedy tři nejpravděpodobnější úkryty pozorovatele. Pokud tam ovšem nějaká hlídka je. Neměl o tom žádný důkaz, jen to předpokládal. Existoval ovšem způsob, jak se přesvědčit. A byl to také způsob, jak se dozvědět, proč sem vlastně vražedný tým přišel, a zjistit, kdo je za všechno zodpovědný.

23

Bouře dosáhla svého vrcholu, ale Drew si deště, který ho bičoval s omračující silou, nevšímal. Plížil se lesem, obcházel kořeny a spadlé stromy a mířil k temnotě protějščího kopce.

Sekeru svíral tak silně, až ho rozbolely prsty. Došel k úpatí pahorku a v půlkruhu ho obešel. Na odvrácené straně pak vystoupil nahoru. Do tváře ho šlehalý větve ohýbající se pod nárazy větru. Zachytával se mladých stromků, větví, křovin, všeho, co mu pomohlo vyprostit nohy ze sevření mazlavého bláta.

Konečně byl nahoře. Nedělal si starosti, jestli způsobuje nějaký hluk, protože rachot bouře dokázal přehlušit každý zvuk, dokonce i zlostný výkřik. Svezl se k zemi a začal se plazit, využívaje krytu houští a svěšených větví.

Dorazil k první mýtině, ale dospěl k přesvědčení, že tady se v porostu nikdo neukrývá. Vrátil se mezi stromy a postoupil k druhé mýtině. Pod kopcem probleskovala v příkrovu deště světla z kláštera.

Budova možná vypadá stejně jako každou jinou noc. Jenže teď už to není klášter. Někdo z něj udělal příbytek smrti.

Drew si pozorně prohlížel okraj druhé mýtiny a usoudil, že ani tady nikdo není. Otočil se, aby postoupil dále, když vtom upoutalo jeho pozornost nepřírozené zavlhnění mezi stromy. Nervy měl napjaté k prasknutí. Přimhouřil oči před oslepující září blesku, v níž zahlédl temnou nylonovou plachtu zavěšenou ve výši hlavy jako provizorní stan. Její boky se skláněly k zemi, a tvořily tak úkryt před deštěm. Čtyři rohy byly přivázány ke kmenům stromů a lana se ve větru divoce napínala. Uprostřed byla plachta podepřena tyčí. Muž na hlídce by se samozřejmě nenamáhal, aby sem nahoru vláčil pro případ špatného počasí stan, ale nylonová plachta zabere v tlumoku jen málo místa. Není to tak pohodlné jako stan, ale pohodlí bylo asi to poslední, na čem hlídači záleželo.

Drew musel počkat na další záblesk světla. Blesk zazářil jen na zlomek vteřiny, ale to stačilo, aby Drew v prostoru mezi plachtou a zemí spatřil nohy a boky skrývajících se člověka. Měl na sobě pohorky, džínsy a u pasu v pochvě nůž.

Tma. Drew se sklonil, aby při dalším rozjasnění viděl pod přístřešek.

Blesk, a teď spatřil celé tělo. Muž byl vysoký a svalnatý. Na hlavě měl pletenou čapku, jakou s oblibou nosívali noční hlídači, a oblečený byl do flanelové košile s podšívkou a prošívané nylonové vesty nevýrazné barvy, splývající s pozadím lesa. Muž hleděl dolů ze svahu směrem ke klášteru. U očí měl infračervený dalekohled, lehce rozeznatelný podle dlouhého širokého tubusu. Ale dalekohled byl uchycen na ostřelovačské pušce připevněné pomocí otáčecího kloubu na trojnožce. Při dalším zablesknutí muž ucukl od okuláru a odvrátil se. Protřel si oči a napil se z termosky, kterou uložil spolu s ruksakem do vidlice stromu.

Drew ustoupil. Déšť bičoval jeho tvář. Zrak mu padl na sekeru, kterou držel v ruce. Nemůže zaútočit tak, že vběhne pod nataženou plachtu. Taková pozice by byla pro útok příliš nevhodná. Hrozilo nebezpečí, že uklouzne v blátě nebo strhne plachtu, a předčasně tak nepřítele vyplaší.

Ne, pomyslel si Drew, musím vymyslet něco lepšího.

Chvilí pozoroval plachtu třepetající se ve větru a pak spokojeně přikývl. Odplazil se vpravo k lanu, které přidržovalo jeden konec plachty ke stromu. Nahmatl uzel a rozeznal, o jaký typ se jedná. Klouzavá smyčka. Pevná a spolehlivá, ale když se prudce škubne za volný konec provazu, lehce se uvolní.

Drew trhl lanem. Měl v úmyslu polapit muže pod plachtou a omráčit ho tupým koncem sekery. Plachta se však nesvezla k zemi. Zachytil ji vítr a strhl ji stranou. Muž pod ní se náhle ocitl v přívalu deště. Blesk uhodil do nedalekého stromu a rozštípl ho. Muž se překvapeně otočil a spatřil Drewa.

Sekera teď nebyla Drewovi k ničemu. Příliš těžká, příliš neohrabaná. Drew ji odhodil a vrhl se na

protivníka. Výhoda překvapení byla stále na jeho straně. Zdálo se, že soupeř je vyděšen nejen náhle strženou plachtou, ale zejména postavou, která se před ním zjevila - oči mnicha planoucí spravedlivým hněvem, jeho asketická tvář ztělesněním hrůzy a jeho roucho tak pokryté hlinou, že mohl být oživlou mrtvolou, která se náhle vynořila ze země.

Útok na klášter nesl všechny známky toho, že byl proveden týmem opravdových profesionálů. Hlídač se však neovládl a instinktivně vyjekl. Ve stejném okamžiku vyrazil i Drew tradiční bojový výkřik, který měl jednak vyvést protivníka z rovnováhy, jednak měl Drewovi pomoci soustředit do úderu veškerou sílu, kterou uvolnil spolu se vzduchem z plic. Řadu let již nestál proti soupeři s holýma rukama, ale každodenní trénink, jehož součástí byly i prvky asijských bojových umění, udržel jeho tělo a reflexy v dokonalé kondici. Věnoval se cvičení zejména z duchovních důvodů, ale bylo jasné, že jisté věci se zapomenout nedají. Instinkty bývalé profese se vrátily se znepokojující přesností.

Nezkušenému pozorovateli by připadalo, že se následující události seběhly ještě rychleji, než uplynulo oněch třináct vteřin, které skutečně trvaly. Bleskurychlé pohyby by mu splynuly do jednoduté akce a nebyl by schopen rozlišit jeden od druhého.

Ale Drewovi, a bezpochyby i jeho protivníkovi, se běh času úžasně zpomalil. Stejně jako se špičkovému tenistovi zdá míček letící přes síť velký a zpomalený jako nafukovací míč, s kterým si hrají děti na pláži, připadali si oba bojující muži jako ve zpomaleném filmu.

Drew zasáhl protivníka spodní hranou pravé dlaně do hrudníku těsně nad srdcem. Úder byl tak silný, že měl muži roztržít žebra a úlomky kostí mu měly protrhnout srdce a plíce.

Nestalo se tak. Drew v okamžiku, kdy jeho dlaň dopadla, ucítil, v čem je chyba. Prošívaná vesta byla naplněna tak silnou vrstvou prachového peří nebo spíše rychleschnoucího izolačního vlákna, že sílu úderu částečně absorbovala. Muž zachrčel, což znamenalo, že byl vážně zraněn, ale ne tak, aby ho to vyřadilo z boje.

A to se již Drewův soupeř vzpamatoval, pokrčil kolena a opřel se zády o strom. Drew musel udeřit druhou rukou. Tentokrát mířil na hrdlo. Protivník však vyrazil do akce. Drewa oslnil blesk (ale předpokládal, že soupeře také) a naslepo se snažil odvrátit ránu, o které věděl, že mu míří na srdce. Prve použil pravou ruku, takže teď zvedl levačku a lehce ji pokrčil. Předpokládal, že druhý muž, protože byl zasažen do srdeční krajiny, zaútočí pravou rukou.

Dlaň Drewovy levé ruky zasáhla rozmáchnutou protivníkovu pravici v lokti a vykloubila ji. Úder byl veden takovou silou, že oba muži v blátě zavrávali a ztratili rovnováhu. Drew zaslechl zasténání. Jeho soupeř uklouzl, narazil do něj a zamotal si vykloubenou paži do náprsenky Drewovy zablácené róby. Náprsenka byla dost velká a zraněná ruka se do ní zachytila jako do smyčky.

Znovu zavládla tma. Oba muži se do sebe zaklínili. Drew ucítil zápach česnekových klobásek, linoucí se z protivníkových úst. Udělalo se mu z něj špatně, protože maso už řadu let nejedl.

Drew bušil do soupeře a snažil se odvracet jeho údery. Oba se potáceli ve vzájemném sevření ze strany na stranu a trhavě dýchali. Drew postřehl, že druhý muž sjel rukou k boku a snaží se něco nahmatat. Vzpomněl si.

Nůž v pochvě u opasku.

Drew chtěl nejprve počkat, až protivník nůž vytasí, a pak ho chytit za ruku, ale náhle se rozhodl jinak. Musí udeřit první. Potřebuje zbraň.

A měl ji po ruce. Nedbal na symbolický význam a popadl kříž, který měl zavěšený na řetízku kolem krku. Uchopil ukřižovaného za hlavu a dlouhé štíhlé spodní rameno zarazil soupeři do pravé nosní dírky. Bouře se rozzuřila plnou silou, jako by Drewa za jeho čin odsuzovala samotná nebesa. Oblohu křižovaly propletené blesky a Drewovi se zdálo, že mu nebe padá na hlavu.

Muž nebyl mrtvý. Drew to ani neočekával, ale takový úder do tělního otvoru musel jistě způsobit traumatický šok. Dalo se předpokládat, že se zraněný v agónii napřímí, začne naříkat a roztřeše se neovladatelnou křečí. Jeho pud sebezáchovy byl však podivuhodně silný. V nezraněné ruce stále svíral nůž a teď na Drewa prudce zaútočil.

Drew, stále ještě připoután k třesoucímu se soupeři, úder odvrátil. Nůž mu rozřízl rukáv. Drew natáhl prsty a hranou dlaně mezi palcem a ukazováčkem udeřil muže prudce do krku. Ozvalo se prasknutí rozdrčeného hrtanu.

Těsně vedle uhořel blesk a rozštípl strom, u kterého soupeři stáli. Rachot a oslňující jas Drewa omráčily a doslova ho nadzvedly do vzduchu. Třísky se mu zabodávaly do kůže. Oba muži vypadli z lesa na mýtinu a kouleli se dolů ze svahu. Převalovali se přes sebe, až je se zaduněním zastavil balvan. Drewovi náraz vyrazil dech. Snažil se uvolnit mužovu zraněnou paži, která byla stále zamotána do náprsenky mnišského roucha. Pokoušel se ve tmě zahlédnout protivníkovu tvář ponořenou do tmy. Nahmatal žílu na jeho krku a zjistil, že muž je mrtvý.

Drew lapal po dechu. Rachot hromu mu stále zněl v uších. Jako v závratí zavrtěl hlavou a přimhouřil oči. Viděl dvojité. Kmen roztržitého stromu na temeni kopce olizovaly plameny a stoupal z něj rudý dým. Nylonová plachta byla na cáry. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně ozónu. Obloha se znovu zašklebila bleskem.

Drew se otřásl a zahleděl se na muže, kterého právě zabil. Když vstoupil do kláštera, přísahal si, že už nikdy nikoho nepřipraví o život. A teď?

Mohl se omlouvat, že muže zabil ve spravedlivém hněvu nad smrtí ostatních mnichů nebo svého přítele Stuarta. Vztek patří mezi přirozené lidské chyby, je odkazem Kainovým, vrozenou lidskou slabostí. Ale Drew nezabíjel v hněvu. Jeho pocity byly úplně jiné. Ovládal ho pouhý pud sebezáchovy, snaha přežít za každou cenu. Roky, které ho dělily od minulého života, jako by byly ty tam. Stále si zachoval potřebné instinkty a jeho výcvik byl tak účinný, že i teď byl schopen automaticky a bez rozmýšlení zabít - stejně jako člověk škube nohou, když ho do kolena udeří kladívko.

Kdybych ho zabil náhodou, nevadilo by mi to, pomyslel si Drew. Ale udělal jsem to reflexivně. Byl jsem prostě lepší než soupeř.

Ach, kristepane. Drew si s hrůzou uvědomil, k čemu použil krucifix, a začal se modlit. Bože dobrotivý, smiluj se nade mnou, hříšníkem. Nechtěl jsem se stát tím, čím jsem. Byl jsem k tomu donucen, ale měl jsem se více ovládat.

Děšť mu stékal po tvářích a mísil se se slzami. Drew sklonil hlavu k muži, kterého před chvílí zabil, a bil se v prsa. Byla to chyba, byla to strašná chyba.

Zvedal se mu žaludek.

Ale přesto neměl na vybranou. Musel své emoce ovládnout. S hořkostí v duši se napřímil a svlékl roucho a žíněnou košili. Stál nahý v ledovém dešti a třásl se zimou. Svlékl mrtvolu a oblékl si její šaty. Když už byl odsouzen k návratu do života, nemohl očekávat, že ve světě přežije, když k sobě bude přitahovat pozornost mnišským hábitem. Musí učinit potřebná preventivní opatření. Ten muž zde jistě nebyl sám. Někde čekají jeho společníci připraveni Drewa zabít. Proč? To nevěděl. Ale uvědomil si něco jiného. Jeho cílem již není pouhá pomsta za zavražděné řádové bratry. To byl jen prvotní motiv, který musí pustit z hlavy, protože teď, když znovu zabil, uvrhl svou nesmrtelnou duši v nebezpečí, a ať již za to byl zodpovědný kdokoli, bude mu muset vysvětlit, jaký k tomu měl důvod. A měl by to být zatraceně dobrý důvod.

24

Protivníkovy šaty Drewovi vůbec nepadly. Všechno bylo příliš volné. Přes mužovy ponožky si musel navléci i své vlastní, aby měl nohy v pohorkách alespoň trochu pevné. Džínsy mu padaly, jako by prodělal úspěšnou redukční dietu, což byla nakonec pravda. Nebýt flanelové košile s podšívku a prošívané vesty, Drew by vypadal, jako by měl propadlý hrudník. Těličko Stuarta Malého zabalené v kapesníku přemístil do kapsy vesty a kolem pasu si znovu převázal švihadlo. Do druhé kapsy zastrčil čtyři fotografie, které vytáhl z mnišského roucha. Pak pomalu vystoupil na vrchol kopce k trojnožce, ostřelovačské pušce a infračervenému dalekohledu.

Drew byl úplně promočený deštěm. Rozhlédl se a zrak mu padl na batoh zaklíněný do vidlice stromu. Otevřel ho...

Pistole Mauser. Zkontroloval ji, ujistil se, že má plný zásobník, a zastrčil si ji dozadu pod vestu za opasek.

Další dva zásobníky plné munice. Uložil je do kapsy vedle Stuarta Malého.

Velký igelitový sáček s několika tabulkami čokolády, burskými oříšky a sušeným ovocem. Nejprve si

vzal oříšky, protože potřeboval sůl. Pomalu a hladově je žvýkal.

Není čas. Co ještě si má vzít s sebou, než odejde? Měl co dělat, aby se přinutil uvažovat. Co ještě bude ve světě potřebovat? Spoustu věcí dříve pokládal za samozřejmé, ale teď se naučil žít bez nich.

Jedna ho přece jen napadla. Sáhl do zadní kapsy kalhot a vytáhl peněženku. Otevřel ji, počkal, až se zableskne, přimhouřil oči a spatřil několik pětidolarových a dvacetidolarových bankovek. Výborně, má další zbraň, pomocí které bude moci čelit světu. Ve vedlejší přihrádce peněženky nahmatl několik plastických karet, o kterých předpokládal, že to bude řidičský průkaz a kreditní karty. Údaje na nich budou samozřejmě falešné. Žádný profesionál by nešel do akce s pravými osobními doklady. Účelem těchto dokumentů bylo odvrátit podezření, kdyby se jejich nositel náhodou zapletl do dopravní nehody nebo byl nucen přenocovat v hotelu. Při zběžné kontrole by však papíry obstály a Drew je v případě potřeby může použít.

Co dál? Rozhlížel se kolem sebe a přemýšlel, když vtom náhle za sebou zaslechl nějaký hlas. Přikrčil se, prudce se obrátil a zvedl ruce, aby se bránil. Přes hlasité kvílení větru znovu ten hlas zaslechl. Ozýval se vpředu, poněkud vlevo. Podivně tlumený. Hlasitý, ale přesto znějící jako z velké dálky.

"Georgi?"

Drew se zamračil a znepokojeně si prohlížel okraj lesa.

"Georgi, kde jsi?" Hlas zněl uměle zesíleně, trochu kovově. Zapraskala statická elektřina. "Georgi, co sakra děláš? Odskočil sis, nebo co? Už ses měl dávno ohlásit." Další zapraskání.

Drew se uklidnil a cítil, jak mu napětí ve svalech opadáva. Přistoupil k místu, odkud se hlas ozýval. Vysílačka byla pověšená na stromě vedle ruksaku. Předtím ji chránila nylonová plachta, ale teď do ní bušil déšť.

"Proboha svatého, Georgi, ohlas se."

Drewa se zmocnilo silné pokušení odpovědět a už málem stiskl knoflík. Nechtěl samozřejmě předstírat, že je George, protože neměl ani ponětí, jestli měl vysoký nebo hluboký hlas, zda mluvil s přízvukem nebo nebyl třeba nachlazený. Bylo vysoce nepravděpodobné, že by se muž u druhé vysílačky nechal oklamat. Drew však měl přesto nutkání odpovědět a představoval si šok, který by ten druhý zažil, kdyby se z reproduktoru náhle ozval cizí hlas a vyhlásil: "Je mi líto, ale George teď k telefonu přijít nemůže. Je totiž mrtvý. Mám mu něco vyřídit?"

Ovládej se, pokáral se Drew. Jakmile se začneš zabývat podobnými žertíky, je s tebou amen.

Odolal tedy a neodpověděl. Ale již věděl více než před chvílí. Pozorovatel zde nebyl sám. Někde nablízku měl partnera.

Drew se zamyslel nad závěry, které z toho vyplývaly. Tenhle kopec nad klášterem poskytoval nejlepší pozorovatelnou, ze které bylo možné sledovat všechny východy z objektu. Ale bylo nutné umístit sem dva muže? Rozumnější asi bylo, aby se oba střídali, takže každý měl možnost uchýlit se do tepla a trochu se vyspat.

Ale kde? Mají tu snad někde vozidlo, které používají jako základnu? Drew potřeboval zjistit odpověď na tuto otázku, ale stejně tak naléhavě potřeboval nějaký dopravní prostředek. Zatím neměl čas se po něm podívat.

"Georgi, co se to kruci s tebou děje?" naléhal chraplavý hlas z vysílačky. "Přestaň blbnout. Nestalo se ti nic?"

Drew musí toho muže najít dříve, než on vyrazí hledat svého partnera. Mohl by se taky vylekat a odjet. A pokud Drew uvažoval správně, nejslibnější bude začít pátrat kolem silnice.

Vyšel z lesa a postrkován proudy deště sestupoval temným svahem. Došel k mrtvole a náhle se zastavil. Před chvílí se sám sebe ptal, co všechno bude potřebovat, aby v okolním světě přežil. Jeho pozornost upoutal jeden předmět, který na nahém těle zanechal a předtím jej nenapadlo ho sundat. Posledních šest let ho nepotřeboval a pokládal ho za zcela zbytečný, ale teď mu připadal životně důležitý. Klekl si do půdy promoklé deštěm a sundal z ruky mrtvého hodinky.

Připnul si řemínek a náhle cítil, že se v něm něco zlomilo. Ano, pomyslel si s nekonečným smutkem a znovu mu vytryskly slzy. Teď už jsem zpátky ve světě lidí.

Znovu mu začal plynout čas.

Pod kopcem Drew zabočil doprava a rychle prošel lesíkem, až narazil na plot, který uzavíral pozemek kolem kláštera. Rachot bouře byl stále velmi silný a přehlušil hluk drátěného pletiva, když po něm Drew šplhal. Na druhé straně seskočil a okamžitě reflexivně zaujal obrannou pozici. Překonal další mezník. Stejně jako hodinky na zápěstí i plot znamenal další krok od klidu a míru kláštera k chaosu a zmatku vnějšího světa.

Nemůže se však nechat rozptylovat lítostí. Musí se sejít s církevními představiteli, zejména s otcem Haferem, svým prostředníkem, svým ochráncem. Do této situace se nedostal vlastní vinou, ale musí se s ní vypořádat a podniknout nezbytné kroky. Teď jsou důležité odpovědi na naléhavé otázky a mrtví bratři v klášteře. Na nich záleží, ne na jeho neochotě vrátit se mezi lidi.

Sestoupil bouří po dalším zalesněném svahu a před ním se zaleskla silnice. Ve světle blesku viděl, že ho paměť neklamala, že je skutečně asfaltová. Třpytil se na ní déšť. Po obtížném sestupu blátem a lesem ho hladký povrch bez překážek silně lákal. Ale nemohl si dovolit vstoupit do otevřeného prostoru, musel se plazit křovinami podél cesty.

Zastavil se, aby si ujasnil, kde vlastně je. Klášter měl teď po levici. Dále vlevo, po několika kilometrech ostrých zatáček, by se dostal do nejbližšího města, Quentinu. Pokusil se odhadnout, jakou taktiku vražedný tým asi použil. Kdyby byl jedním z mužů, kteří zde zůstali na hlídce, rozhodně by se neutábořil v lese. Tam bylo příliš vlhko a zima. Poohlédl by se po suchém, teplém místě, kde by mohl přespat, usušit si šaty a něco sníst, zatímco by partner hlídal na kopci. Ale stejně tak by potřeboval možnost pohybu, aby se v případě nouze mohl rychle z místa vytrahovat. Taková kombinace požadavků napovídala jediné řešení. Motorové vozidlo. Dost velké, aby se do něj vešlo potřebné vybavení a postel - například obytný automobil, nebo alespoň dodávka. A rozhodně by nezaparkoval tam, kde by na něj mohla narazit policie. Úsek mezi klášterem a Quentinem tedy nepřípadal v úvahu. Místo toho by Drew zamířil na opačnou stranu, tedy doprava. Tam silnice vedla k továrně na javorový sirup a potom do volné krajiny. Dodávku našel o čtvrt hodiny později. Stála na protější krajnici těsně před zatáčkou na místě, odkud bylo vidět odbočku na příjezdovou cestu ke klášteru. To je logická pozice, pomyslel si Drew. Pokud by se mi podařilo uniknout, neklamným znamením by byla spousta aut mířících ke klášteru - sanitky, policie, koroner. Kdo jiný by mohl informovat úřady než ten, kdo vraždění přežil? Komando by pak s určitostí vědělo, že se mi podařilo uniknout, a záložní dvojice by se mohla stáhnout. Naopak čím déle se žádná úřední vozidla neobjeví, tím jistější si vrahové budou, že se mi útěk nezdařil.

Ale nejprve musel Drew zjistit, jestli tady auto neparkuje třeba kvůli nějaké poruše nebo proto, že se řidiči prostě chtělo spát. Plazil se tedy dál křovím podél cesty, až byl ve stejné úrovni s dodávkou. Na bocích neměla žádná okna, ale ze zadních dveří vyčnívala vypouklá kopule. V předklonu, aby ho oknem nebylo vidět, přeběhl silnici a skrčil se u pravého zadního kola. Vypouklý tvar okna mohl plnit dva účely. Jednak lépe odrážel sluneční paprsky, jednak také bránil v nerušeném pohledu dovnitř. Možná byl kryt průhledný pouze zevnitř nebo byl vybaven stahovací roletou. Sklo mohlo být dokonce neprůstřelné a celé auto upraveno tak, aby dokázalo vzdorovat přepadení. Byly to samozřejmě jen hypotetické možnosti, a dokud na vůz nezaútočí, nemá možnost si je ověřit.

Nicméně existoval velmi jednoduchý způsob jak zjistit, zda je zdánlivě obyčejné vozidlo vybaveno pro bojové střetnutí. Drewovi stačilo sehnout se k zemi a nahlédnout pod podvozek.

Byla tma, takže musel počkat, až se světlo blesku odrazí od vlhkého asfaltu. I při krátkém osvětlení viděl všechno, co potřeboval. Při pohledu zespodu by člověk řekl, že dodávka vůbec nemá palivovou nádrž. Závěr byl zcela jasný. Nádrž byla namontována uvnitř kabiny a byla tedy chráněna stejně jako cestující ve vozidle. Teď už Drew neměl žádné pochybnosti. Byl přesvědčen, že dodávka je obrněná. Aby mohl proniknout dovnitř, potřeboval by mnohem výkonnější zbraň než pistoli.

Ale i David porazil Goliáše. Obrněný automobil byl konstruován tak, aby odolal útoku při pohybu. Když stál, byl zranitelnější. Zejména v případě, kdy se nepřítel dostal až těsně k němu. Drew poklekl a ohmatl pravou zadní pneumatiku. Bez překvapení zjistil, že guma je obzvlášť silná, a nepochyboval, že je opatřena kovovou výztuží. Kulka z pistole by nadělala jen málo škody a nedokázala by řidiči zabránit v rychlém odjezdu.

Finta spočívala v tom, aby řidiči, který už byl beztak rozrušen, protože se nedokázal vysílačkou spojit se svým partnerem, naservíroval další, mnohem naléhavější problém: dlouhodobé působení deště na šterkovou krajnici. I neprůstřelné pneumatiky se musely nahustit, a když použijeme stejnou logiku obráceně, daly se také vypustit. Jistě, když vypustí z pneumatiky vzduch, nebude pak moci odjet, ale tak dobře vybavené vozidlo bude mít určitě rezervu.

Hmatal po obvodu kola a našel, co potřeboval. Ten, kdo tohle auto vyrobil, jistě neočekával, že by se útočník dostal tak blízko. Čepička nebyla uzamykatelná. Drew ji rychle odšrouboval a zastrčil do ventilku kousek dřeva. Ozvalo se syčení unikajícího vzduchu.

Dodávka se začala naklánět a pomalu klesala k deštěm nasáklému šterku krajnice. Drew vytáhl z opasku na zádech pistoli a ustoupil kousek dozadu, aby měl výhled nejen na zadní dveře dodávky, ale i na obě přední. Jeho taktika byla založena na předpokladu, že jakmile řidič ucítí, že se vozidlo pod ním naklání, dospěje k závěru, že voda podemlela krajnici do té míry, že auto začalo zapadat do bláta a naklání se lesu.

Vystoupí řidič, aby se o tom přesvědčil?

Dveře dodávky se s klapnutím otevřely.

Drew se skulil do příkopu a ležel v ledové blátivé vodě. Čekal, až řidič přejde k pravému zadnímu kolu, aby zjistil, co se děje.

Ten však udělal něco úplně jiného. Již předtím byl nervózní, protože se nemohl spojit se svým partnerem, a teď se dal na útek. Drew zaslechl kroky přebíhající silnici na druhou stranu k lesu a nahlédl přes okraj příkopu. Ležel na břiše a neměl šanci muže dosáhnout. Mohl jen střílet mezerou mezi silnicí a spodkem vozidla. Namířil tam, odkud se ozývaly běžící kroky, a několikrát vypálil.

Zaslechl zasténání a pád těla na asfalt. Vyškrábal se na nohy a zpoza dodávky vyhlédl na silnici. Nestřílel tak, aby toho člověka zabil. Mířil na nohy. Potřeboval se ho zmocnit a položit mu několik otázek. Kdo si vraždy objednal? Proč se ho pokusili zabít?

Zraněný řidič dodávky se před ním neohrabaně plazil do bezpečí.

Třesnutí doprovázené zábleskem z hlavně přinutilo Drewa vrhnout se stranou. Druhá kulka ho minula v ještě větší vzdálenosti. Muž přestal střílet, otočil se a po čtyřech se snažil dostat k lesu za silnicí. Už byl na okraji vozovky. Za chvíli překoná příkop a ukryje se v křoví, odkud se bude moci účinně bránit. Je nutné ho okamžitě zastavit.

Drew se rozběhl, a protože neměl jinou volbu, kopl muže do čela a dupl mu plnou silou na ruku svírající zbraň. Muž zanařikal, svezl se z vozovky na krajnici a prudce dopadl na rozbité čelo. Drew mu vykroutil zbraň z ruky a kopl ho ještě jednou. Muž zaúpěl a převálil se na nohu, kterou táhl za sebou. Lýtko kalhot měl promáčené tekutinou mnohem tmavší než dešťová voda. Zaječel bolestí tak hlasitě, že přehlušil i burácení větru. Pak se výkřik zlomil, ztratil sílu, přešel ve sténání, až nastalo ticho.

Zraněný ležel úplně bez hnutí. Pokud mohl Drew soudit, ztratil v důsledku bolesti a šoku vědomí. Ale i tak byl příští krok riskantní, protože se musel sklonit a toho člověka se dotknout. Kdyby bezvědomí jen předstíral a měl u sebe nůž...

Drew sundal švihadlo, které měl omotané kolem pasu, a svázal jím muži ruce. Pak zraněného prohledal, ale žádnou další zbraň nenašel. Popadl ho za límec a odtáhl přes asfalt k dodávce. Lehce ho naklonil, aby část váhy spočinula na zraněné noze. Potřeboval svému protivníkovi neustále působit bolest a udržovat ho tak v bezvědomí. Zastavil se u řidičových dveří, které mezitím zavřel vítr (opravdu to byl vítr?) a zahleděl se do tmy za oknem. Co když se mýlil? Založil svůj postup na předpokladu, že vražedný tým ponechal v záloze dva muže - pouze dva. Koneckonců, čím méně lidí na hlídce zůstalo, tím menší byla pravděpodobnost, že upoutají pozornost policie, pokud by se případ začal vyšetřovat. Dva byl pro daný úkol minimální počet. Ale co když je zde ještě třetí protivník, který zůstal sedět v autě a teď je připraven na Drewa vystřelit v okamžiku, kdy otevře dveře?

Drew se postavil tak, aby stál mimo palebnou linii, a přitiskl se k boku dodávky. Vytáhl pistoli a pomalu otevíral dveře na straně řidiče. Jak očekával, vnitřní osvětlení zůstalo zhasnuté. Za starých časů i on sám vždycky vnitřní osvětlení každého vozidla, které používal, odpojil. V noci se totiž mohl dostat do situace, kdy bude nucen vystoupit tak, aby ho nikdo neviděl. Jako logický důsledek tohoto opatření měl ovšem pod sedadlem vždycky uloženou baterku a v případě potřeby ji mohl rychle vytáhnout a použít. Všichni

příslušníci jeho bývalé profese (bývalé, zeptal se v duchu; a co si myslíš, že děláš právě teď?) často používali podobné triky. Jedna z výhod, máte-li co do činění s odborníky. Pracujete v rámci pevně daných pravidel. Strach z nepředvídatelného je na místě pouze tehdy, když jednáte s amatéry. Baterka byla pod sedadlem přesně na stejném místě, kde by ji nechal i on sám. Opatřená gumovým krytem, dlouhá, výkonná. Model na čtyři baterie. Drew stiskl knoflík a namířil kužel světla do nákladového prostoru dodávky.

Nikdo.

Vzduch vevnitř byl vydýchaný. Vzadu ležely dvě matrace a na nich spací pytle. Na boku bylo uloženo špičkové radiokomunikační zařízení. Na protější stěně visely dva ruksaky, z nichž vyčuhovaly kusy šatstva. Na podlaze stál poloprázdný kartón coca-coly, naftová kamínka a několik plechovek s chilli omáčkou, špagetami s masovými kuličkami a nakládaným sekaným hovězím. Drewovi se zvedl žaludek. Copak tihle lidé nemohou jíst nic, v čem by nebylo maso? Zpod jednoho spacího pytle vykukovala ústí hlavní dvou pušek. Všude dobře, doma nejlépe.

Vyklonil se z auta a závojem deště se zadíval na bezvědomého u svých nohou. Lehce ho nakopl do zraněné nohy, ale muž vůbec nereagoval. Neklamné znamení, že byl stále v bezvědomí. Drew se tedy sklonil a chytil ho ze zadu v podpaždí. Zvedl zraněného a chystal se ho nastrkat dovnitř.

Vtom strnul. V dálce zazářila světla. Dvě drobné skvrnky, rychle se zvětšující. Mířily sem od Quentinu.

Už minuly odbočku ke klášteru a blížily se.

Uklidni se, nabádal se v duchu Drew. Ta světla nemusí představovat žádné nebezpečí. Nějaký opozdilec se snaží navzdory bouřce dojet až domů.

Ale co si řidič pomyslí, až pojedede kolem a uvidí, jak ukládám do dodávky nehybné tělo?

Drew zhasl baterku. S bušícím srdcem sklopil sedadlo řidiče. Bezvládné tělo prostrčil mezerou mezi sedačkou a rámem dveří, složil je na záda a zakryl spacím pytle, který přetáhl až přes hlavu. Pak se natáhl dozadu a přidal ještě oba batohy, aby umocnil dojem nepořádku a zamaskoval skutečnost, že pod hromadou někdo leží.

Otočil se a čekal na příjezdějící auto. Světla již byla přímo obrovská. Svítla stále pronikavěji a nezadržitelně se blížila. Drew už neměl čas vsoukat se za volant, protože to by určitě vzbudilo podezření. Nechtěl, aby řidič zastavil, nebo, což by bylo ještě horší, znepokojil se natolik, aby zajel do nejbližšího města a zburcoval policii.

A co když auto patří lidem, kteří mu usilují o život? Kdyby teď nastoupil do dodávky, byl by v pasti. Nemohl by ani odjet, protože ještě nevyměnil vypuštěnou pneumatiku a nevěděl, kde jsou klíčky od zapalování.

Co kdyby ses začal ovládat, napomenul se v duchu. Je to jen auto. Za těch šest let, co jsi nebyl v akci, se z tebe stal paranoik. Vzpomněl si, jak za starých časů přikládal velkou důležitost i těm nejdrobnějším detailům.

Potřeboval nějaký přijatelný důvod, proč tady stojí v takovém počasí, a tak zavřel dveře, obešel dodávku, stoupl si k příkopu a spustil zip na kalhotách. Světla příjezdějícího vozu zářila tak oslnivě, že připomínala protiletadlové reflektory. Drew se s hranou nenuceností otočil k lesu a předstíral, že močí. Pokud v autě opravdu sedí jeho vrahové, má ještě možnost skočit mezi stromy a zmizet.

Přibližující se vozidlo začalo zpomalovat. Světlo reflektorů zalévalo okolí. Drew je se strachem sledoval. Zpomalilo ještě více. Drew zamžoural do deště a otrásl se, když rozeznal na střeše trubkový rám a na něm dva majáčky.

No prima, pomyslel si, to je nádhera.

Policie. Rozhodně se nedalo říci, že by se Drewovi ulevilo. Nemohl riskovat a začít vykládat, co se stalo v klášteře. První věc, kterou policajt udělá, bude, že ho vezme na stanici a celou záležitost oznámí.

Předtím to ovšem rozhlásí vysílačkou. Na policejní frekvenci bývá však napojena i řada občanských radiostanic a Drew musel předpokládat, že vražedný tým vysílání z této oblasti jistě monitoruje. Zjistí, kde jsem, a přijedou. Dříve nebo později se jim podaří policii obelstít a dostanou mě.

Hlídkový vůz zastavil vedle dodávky.

Rozsvítil se hledáček a namířil na Drewa.

No výborně, pomyslel si Drew. Strávil jsem šest let v nejpřísnějším řádu katolické církve. Přežil jsem

mnohonásobný útok na svůj život. Vystopoval a zabil jsem jednoho muže a druhého zranil. Svázal jsem ho a povedlo se mi ho nacpat do auta, ještě než policajt přijel. Teď se podívejme, jestli dokážu vykonat i něco opravdu obtížného.

Jako třeba vyčurat se.

Zesílil tlak na měchýř a ohlédl se přes rameno. Hledáček ho oslňoval, ale přesto dokázal přečíst na boku hlídkového vozu nápis VERMONTSKÁ STÁTNÍ POLICIE. Zatáhl svaly a v duchu s úlevou vydechl, když na zem začal dopadat pramínek moči.

"To jste nemohl počkat?" ozval se přísný mužský hlas.

Drew se otřepal a zatáhl zip. Obrátil se a s hranými rozpaky se zazubil na neviditelnou postavu za hledáčkem.

Otevřel ústa, aby promluvil, ale nevydal ani hlásku. Za posledních šest let s žádným člověkem nepromluvil, když nepočítáme sborový zpěv a povinné odpovědi při každodenní mši. Jediné rozhovory, a to pouze jednostranné, vedl s malou myškou.

"Ptal jsem se, jestli jste nemohl počkat." Policista byl netrpělivý.

Drew se stále šklebil v předstíraných rozpacích. Dokázal zformovat slova v mysli, ale hlasivky ho neposlouchaly. No tak, snad dokážeš promluvit. Mysli si, že jsi na mši. Rty i jazyk měl jako z olova.

"No... já... jistě... no, když člověk musí, tak musí, ne?"

Amen. Hlas měl ochraptělý a drsný, jako kdyby polykal písek.

"Máte něco s krkem?"

Drew zavrtěl hlavou a nuceně zakašlal. "Jsem jenom nachlazený." Slova mu už plynula ze rtů lehčeji.

"Mám dojem, že byste měl raději zajít k doktorovi. Kam jedete, do Quentinu?"

Drew předstíral nechápavost. "Kam?"

"Nejbližší město. Dvacet kilometrů na jih. Tam, odkud jsem přijel."

"Kdybych věděl, že je do města tak blízko, tak bych s tím čuráním počkal. Tady to není zrovna nej pohodlnější." Drew nastavil dlaň a nabral do ní spršku deště.

"Je tady opravdu trochu vlhko." Policista se odmlčel. Za oslnivým světlem ho vůbec nebylo vidět. "Radši byste si měl vlézt dovnitř."

Drew znovu zakašlal. "To je pravda." Ale když zamířil k dodávce, napadlo ho, jestli tím policista nemyslel, aby si přisedl k němu do hlídkového vozu. Sáhl za kliku a chystal se usednout za volant.

"Ještě jste mi neřekl, kam máte namířeno," upozornil ho policista.

"Massachusetts. Jedu do Bostonu." Drew napjatě vyčkával.

"Proč tak na noc?"

Zdálo se, že Drew odpověděl přijatelně. "Musím do práce, potřebují mě tam. Vracím se z podzimní dovolené. Vyrazil jsem si do Kanady. Trochu si zastřílet."

"Ulovil jste něco?"

"Ano, tuhle rýmu."

Policista se zasmál. "No dobře, ale příště nechejte rozsvíceno. Kdyby v téhle bouřce někdo vyjel rychle z té zatačky za vámi..."

"Mohl by do mě napálit. Máte pravdu, na to jsem nepomyslel." Drew zakašlal. "Prostě jsem nechtěl, aby mě při tom někdo viděl."

Policista zhasl hledáček a Drewovým očím se ulevilo. V záři kontrolek na palubní desce rozeznal policistovu tvář. Byl mladší a hubenější, než by odpovídalo hlubokému hlasu. "Doufám, že neusnete za volantem," nabádal ho policista. "Oči otevřené a hledět před sebe."

"Můžete se spolehnout."

Policista zvedl palec a odjel. Drew stál a díval se, dokud červená koncová světla nezmizela za zatačkou. Vydechl a opřel se o kapotu dodávky. Kdyby se ten chlapík vzadu probral a začal tropit hluk...

Ale co když se skutečně probral, využil času, aby se vyprostil z pout, a teď na mě čeká? Drew prudce otevřel dveře. Rozsvítil baterku, ale pod spacím pytlek se nic nehýbalo. Je mrtvý? Udusil se?

Drew nastoupil a odkryl tělo. Uklidnil se, když zaslechl slabý, nezřetelný dech. Ale ze zraněné nohy tryskala krev. Spací pytel jí byl úplně prosáklý. Drew si musel pospíšit. Ujistil se, že mužovy ruce jsou stále pevně svázané švihadlem, a sundal mu opasek. Použil ho jako škrtidlo a stáhl ho nad střelnou ranou

v lýtku. Proud krve zeslábl.

Drew přemístil zraněného dopředu a usadil ho na sedadlo spolujezdce. Naaranžoval tělo tak, aby to vypadalo, že zraněný pohodlně odpočívá, a zajistil je bezpečnostním pásem. Nechtěl nechat nepřítele vzadu, kde by zůstal mimo dohled. Každý náhodný pozorovatel by si pomyslel, že jeho spolujezdec prostě usnul.

Drew ho prohledal. Objevil svazek klíčů a vystoupil do deště. Otevřel zadní dveře dodávky a pátral po rezervě. Našel ji v přihrádce pod podlahou a spolu s ní ještě něco lepšího - pumpu s nožním pedálem a tlakoměrem. O pět minut později byla již pravá zadní pneumatika znovu nahuštěna. Drew si sedl zpět za volant a vyzkoušel několik klíčů, až jeden z nich hladce vklouzl do zapalování. Otočil jím a motor lehce naskočil. Drew se zamračil a zahleděl se na palubní desku. Zmateně uspořádané páčky a knoflíky mu vůbec nic neříkaly. Bylo jich mnohem více, než si pamatoval. Naposledy řídil auto v roce 1979 a neměl ani tušení, jaké technické změny od té doby automobilový průmysl prodělal. Změnila se technologie natolik, že nebude vůbec schopen tohle auto řídit?

Alespoň že má automatickou převodovku. Stačí mu jen šlapat na plyn a kroutit volantem. Ale když posunul řadicí páku do polohy pro jízdu, uvědomil si, že přes přední sklo smáčené deštěm vůbec nic nevidí. Trvalo mu dobrou půlminutu, než zjistil, že stěrače se spouštějí spínačem na páčce ovládající směrová světla. Knoflíkem na druhé páčce se rozsvěcovaly reflektory.

Tak už konečně jed', popohnal se v duchu. Policajt se třeba každou chvíli vrátí. Drew musel namířit do Quentinu. Moc se mu tam nechtělo. Riziko, že tam v záloze čekají další členové vražedného týmu, bylo značné. Ale nemohl si dovolit vyrazit opačným směrem, kde by mohl narazit na policistu, který před chvílí odjel.

Ještě že Quentin leží odsud na jih, což je směr, který potřebuje. Musí se dostat do Bostonu, ke své spojení s organizací, do níž teď patří. K otci Haferovi, svému zpovědníkovi. Církev ho ochrání.

Ale když užijžděl bouří, dodržuje rychlostní limit - je to vůbec stále ještě devadesátka? - naplnilo se mu srdce obavami a pochybnostmi. Ohlédl se vlevo k temné bráně a úzké silničky vinoucí se vzhůru lesem, za níž se skrýval klášter. V duchu si vybavil střechu hlavní budovy, vykukující nad korunami jedlí na temeni kopce. Představil si mrtvé ticho obklopující mnichy v celách. Zaťal zuby.

Ale to už byla odbočka za ním, a když pohlédl do zpětného zrcátka, neviděl nic než tmu. Srdce mu pokleslo pod tíhou smutku. Hrozně nerad odjížděl.

Jaký divný nový svět to přede mnou leží, přemítal v duchu. Jaké odpovědi mě čekají? Šest let jsem žil v pozastaveném čase, ale svět běžel dál. Jsem připraven postavit se nepřátelské budoucnosti, ale dobře vím, že budu muset čelit i své minulosti, protože právě v ní naleznu řešení. Kdo zaútočil na klášter? A proč? Byl to Skalpel, moje bývalá organizace? Ale Skalpel je přesvědčen, že jsem mrtev. Znovu pomyslel na Arleny, svou bývalou lásku, a na jejího bratra Jakea, svého přítele. Jaké byl jediným člověkem, nepočítáme-li otce Hafera, který věděl, že Drew žije. No dobře, pomyslel si. Nejprve si promluví s otcem Haferem a pak se spojí s Jakem. Ve zmatku, do kterého se řítím, představují jediné dva pevné body. Během svého minulého života jsem si nadělal řadu nepřátel, nebyl to jen Skalpel. Vydám se po stopách svých minulých hříchů, a budu tak pronásledovat sám sebe.

ČÁST DRUHÁ

PUTOVÁNÍ

PODIVNÝ NOVÝ SVĚT

1

Drew před sebou spatřil pouliční lampy, prosvítající clonou deště. Dorazil na okraj Quentinu a odbočil z hlavní silnice. Kličkoval postranními uličkami, aby se vyhnul přímému průjezdu městem, kde na něho s největší pravděpodobností čeká nepřátelská hlídka. Projel Quentinem, vrátil se na hlavní silnici a

pokračoval dále na jih.

Hodiny na palubní desce byly jiné, než na jaké byl zvyklý v automobilech konce sedmdesátých let. Místo kruhového ciferníku s ručičkami na nich svítila řada zelených číslic a písmen, takže si připadal jako v pilotní kabině letadla. Další změna, na kterou si bude muset zvyknout. Pět hodin devět minut ráno. Brzy se rozední, pomyslel si, a snažil se dostat co nejdál od Quentinu, dokud je ještě tma.

Zraněný muž zhroucený na sedadle spolujezdce zasténal. Drew se po něm znepokojeně ohlédl, protože ještě nechtěl, aby se probral. Důvod sténání byl vzápětí jasný. Škrtidlo bylo staženo příliš dlouho. Drew musel zabočit ke krajnici, zastavit a povolit opasek, aby se v poraněné noze obnovil krevní oběh. Ze střelné rány okamžitě vytryskla krev a crčela na podlahu. Kabinu naplnil chorobný měďnatý zápach. Drew stáhl okénko a pokračoval v jízdě. Po deseti minutách zastavil a škrtidlo zase upevnil. Znovu vyrazil do deště. Napadlo ho, že pronásledovatelé mohou na téhle silnici číhat stejně dobře jako v Quentinu, a tak z opatrnosti na první křižovatce odbočil. Mnohem užší okreska ho provedla několika horskými dolinami. Silnice se kroutila kolem kopců zahalených mlhou šplhala do výšky a zase prudce klesala. Projel několika vesnicemi a menšími městy. Jejich kdysi důvěrně známou novoanglickou krásu teď vnímal očima cizince. Kostelík s bílou věžičkou v něm vyvolal myšlenky na velké kazatele, Cottona Mathera, Edwarda Taylora a Jonathona Edwardse. Kdysi působili právě v Nové Anglii, i když své proslulosti dosáhli jinde než tady ve Vermontu. V mysli mu vytanulo slavné Edwardsovo kázání „Hříšníci v rukou rozzlobeného Boha“ a překvapeně si uvědomil, že se nahlas modlí.

"Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého."

Ale na pořadu dne teď není odpuštění. Záleží jen na přežití a usmíření. Pokušení? To ano. A zlo.

Svívalo. Drew dojel na křižovatku. Zabočil vpravo a pokračoval dále na jih, stále na jih, k Bostonu a otci Haferovi. Bouře polevila a venku již jen drobně mrholilo. Značka u silnice ho informovala, že překročil řeku a vjel na území státu New Hampshire. Věděl, že jede správně. Nejrychlejší cesta do Bostonu vedla právě přes jižní okraj státu New Hampshire. S přibývajícím dnem však začal provoz houstnout a v ulicích měst se objevovali lidé. Svět se probouzel a šel za svou prací. Drew musí postupovat tak, aby ho neviděly spousty svědků. Ačkoliv od minulé noci nespál, okolní svět útočil na jeho smysly tolika vjemy, že neměl na spánek ani pomyšlení. Slunce už vystoupilo dost vysoko, aby vysušilo mlhu, která po bouři zůstala. Drew zahlédl dopravní značku upozorňující na nedaleké odpočívadlo. Takhle brzo - hodiny ukazovaly 8:14 - tam určitě nikdo nebude, a potřeboval zastavit, aby mohl zraněnému uvolnit škrtidlo. Odpočívadlo bylo malé, ale útulné. Od silnice ho oddělovala hustá řada stromů. Pod korunami kaštanů s listy, které již podzim zbarvil dohněda, bylo rozloženo pět sekvojových stolů. Vedle zurčel potok a kamenná pěšinka vedla k trámovému mostu, za nímž byla vidět houpačka a prolézačky.

Drew zastavil u prvního stolu a chvíli se kochal pohledem na zurčící potok. Pro normálního člověka to byla jistě obvyklá podívaná, ale Drew ji pokládal za mimořádně vzrušující. Pak se dal do práce.

Tentokrát vycítil, že s jeho vězněm se udála jistá změna.

Drew uposlechl obranný instinkt. Namířil pistoli a hleděl vězni do tváře. Jeho oči se otevřely. Ne úplně, trochu apaticky, nicméně se otevřely.

"Ani hnout," varoval ho Drew. "Nevím, jak dalece ses už probral, ale pro případ, že bys chtěl zkusit štěstí, tě upozorňuji, že jsme tady sami. Když budu nucen, klidně tě zastřelím."

Zajatec na varování nereagoval.

"Slyšíš mě?" zeptal se Drew.

Žádná odpověď.

"Rozuměls mi?"

Ani slovo.

Zjistit, jak na tom zraněný skutečně je, nebyl ovšem žádný problém. Drew mu zamával rukou před obličejem a pak se mu špičkou ukazováku náhle dotkl nosu. Tento trik s oblibou používají rozhodčí při boxerských utkáních. Pokud je knokautovaný borec plně při vědomí, jeho oči pohyb prstu automaticky sledují.

Věžňovy oči zareagovaly.

"Vidím, že ses už probral," řekl Drew. Čím déle mluvil, tím snadněji jeho ústa formulovala slova. "Dávej

pozor. Musím ti povolit pásek na zraněné noze. Je v tvém nejvlastnějším zájmu, aby ses mě při tom nepokusil nakopnout. Abych tě uklidnil, stačí mi praštit tě do postřelené nohy."

Vězeň se na něj nevraživě zamračil. "Tak do toho, povol ten opasek."

Drew to udělal.

Vězeň zašilhal z okna na piknikové stoly. "Kde to jsme? Pořád ve Vermontu?"

"V New Hampshire."

"Ach." Muž si olízl popraskané rty.

"Co se ti na tom nelíbí?"

"Když jsme dojeli až do New Hampshire, myslím, že nemůžu očekávat..."

"Že tě tví přátelé najdou? Ne, na to bych moc nespolehal."

Muž se zahleděl na zraněnou nohu. "Je to moc špatné?"

Drew pokrčil rameny. "Hladký průstřel. Kosti se kulka vyhnula."

"Takže za to bych měl být vděčný, co? Někde vzadu je lékárnička, kdyby tě to moc neobtěžovalo."

Drew chvíli přemýšlel. "Jistě, proč ne."

Zdálo se, že zajatce to překvapilo.

"Po takové ztrátě krve máš určitě žízeň. Otevřu ti kolu. Škoda, že není chlazená."

Drew vyčistil ránu, vydezinfikoval ji a ovázal. Setřel muži z čela zaschlou krev a pak mu přiložil otevřenou plechovku ke rtům. "Polykej jen po malých doušcích. Nechci, aby ses mi tu pozvracel."

Muž nedůvěřivě zamrkal.

Drew měl také žízeň, a tak otevřel jednu plechovku i sobě. Po šesti letech, kdy nepil nic jiného než vodu, mléko a ovocný džus, mu nápoj nasycený kyslíčkem uhličitým připadal nechutně sladký.

"Bolí tě to moc?"

"Už jsem zažil horší."

"O tom nepochybuji."

"Kdybych musel," ozval se vězeň rozhořčeně, "věř mi, že bych snesl mnohem víc."

"Samozřejmě, ale i tak..." Drew vytáhl z lékárničky balení aspirinu. Vysypal čtyři pilulky a vložil je muži do úst.

"Co taková pomoc?"

"Řekněme, že si rád hraji na dobrotivého samaritána."

"To mi povídej. Určitě bys mě s sebou netáhl tak daleko, pokud bys mě nechtěl vyslýchat. Myslíš si, že vymyslel nějakou novou taktiku? To se mám po vši té laskavosti sesypat?"

Drew si povzdechl. "Dobrá, když po tom tak toužíš, jdeme na věc. Podle všeho si myslíš, že když po tobě chci nějaké informace, nechám tě naživu. Takže kladeš na jednu misku vah svůj život a na druhou bolest, kterou ti způsobím, abych tě donutil promluvit. Za těchto podmínek jsi připraven maximálně trpět, nebo máš v úmyslu mi navykládat spoustu lží a myslíš si, že budu tak pitomý, abych na ně naletěl. Ale lhaní na druhé straně nemusí být zase tak dobrý nápad. Pokud tvým lžím uvěřím a usoudím, že už mi nejsi k ničemu, mohl bych tě zlikvidovat. Chápeš, co tím chci říci?"

Muž zachoval mlčení.

Drew rozhodil rukama. "Kdybych měl narkotika, například amytal sodný, dokázal bych tě přimět říct mi všechno, co potřebuji vědět. Ale pokud jde o mučení, tvé přežití záleží na tom, jak dlouho dokážeš udržet jazyk za zuby. A jsme u jádra věci. Nemám v úmyslu tě mučit a zrovna tak tě nechci zabít."

"Co to má...?"

"Podle mého názoru jsi jen námezdní silou. Dělal jsi pouze svou práci. Zodpovědný je ten, kdo tě najal, ty ne."

"Nechápu, co to má sakra..."

"No dobře, řeknu to jednoduše. Když jste zaútočili na klášter, věděli jste, kdo jsem? Řekl vám někdo o mně nějaké podrobnosti?"

"Chápu." Muž se usklíbl. "Všechny tyhle kecy jsou jen trik, který mě má přinutit prozradit, kdo..."

Drew zavrtěl hlavou. "Snažil jsem se ti to vysvětlit, jak nejlíp jsem uměl. Takže ještě jednou a naposledy. Pokud jsi to ještě neuhodl, já nejsem jen obyčejný mnich. Nejsem žádný amatér. Ať už s tebou udělám cokoli, chci, abys věděl, že budu postupovat jako profesionál, a doufám, že ty se zachováš stejně."

Žádná panika, žádné pitomosti, žádné zbytečné kecy. Souhlas?"

Zajatec jen zmateně zamrkal.

"Například," vysvětloval Drew, "teď ti znovu přitáhnou škrtidlo. Pak tě až po ramena zakryji spacím pytle. Budeš předstírat, že spíš. Pojedeme tak dlouho, až narazíme na benzinovou pumpu. Já vůbec z auta nevystoupím, s obsluhou budu mluvit přes okénko. Musím si něco koupit a ty budeš celou dobu dělat, že spíš. Jinak, pokud se pokusíš vyvolat nějaký zmatek, budu tě muset umlčet, a vůbec mě nebudou trápit výčitky svědomí."

"A kromě toho? Říkals, že mě nezabiješ a že mě nebudeš mučit."

"Máš mé slovo."

"A to si pořád myslíš, že mě dokážeš přinutit k řeči?"

"Přesně tak."

"Tak to bych rád věděl jak."

Drew se usmál.

Vyjeli z odpočívadla a Drew měl pocit, jako by na něj ze všech stran zaútočil hluk a zmatek hustého provozu. Auta vypadala menší, než jak si je pamatoval, asi dědictví ropné krize z poloviny sedmdesátých let. Ale pak míjel dva velké obytné vozy a vzpomněl si na prognózy z roku 1979 hlásající, že auta s nadměrnou spotřebou paliva budou brzy otázkou minulosti.

Zřejmě ne. Za obytnými vozy jela luxusní limuzína, jejíž tvar ani značka Drewovi vůbec nic neříkaly (To už ropná krize skončila? Podařilo se vědcům vyvinout nové levné a dostupné palivo?), a za ní velký kabriolet. Drew nechápal - kabriolety se přece přestaly vyrábět těsně před tím, než vstoupil do kláštera. Co se stalo, že došlo k takovému obratu? Míjel několik stánků s rychlým občerstvením pro řidiče. V sedmdesátých letech mu připadaly nechutné, ale byl na ně nicméně zvyklý. Byly natolik součástí každodenního života, že je bral jako nutné zlo a nevšímal si jich. Ale teď jeho nenavyklému zraku připadala jejich ošklivost přímo odpuzující. Obrovská tabule lákala na specialitu zvanou taco pizza. A co to proboha je Chicken Mc Nuggets?

Konečně dorazil k pumpě. Benzín stál dolar dvacet za galon, o padesát centů více, než neskutečně vysoká cena, kterou si pamatoval z devětsedmdesátého. Přesto byla silnice plná aut.

"Cítím se, jako bych spadl z Marsu."

"Cože?" ozval se muž vedle něho.

Anebo možná je tohle Mars.

Drew zaparkoval vedle čerpacího stojanu. "Zavři oči a buď zticha, někdo sem jde."

Drew si od mladého prodávče koupil hadici k chladiči. Zaplatil hotově penězi, které vzal spolu s peněženkou muži, kterého zabil na kopci nad klášterem. Když vyjel od pumpy zpět na silnici, hodil hadici svému vězni do klína. "Chytej. Mám pro tebe dárek."

Kdyby muže nedržel bezpečnostní pás, byl by na sedadle nadskočil. "K čemu to sakra je?"

"Proč jsi tak nervózní? Copak nemáš rád překvapení?"

"Ptám se, k čemu to je."

"Můžeš hádat."

"Taková věc se používá, když chceš někoho zmlátit a nezanechat stopy! Ale říkals, že mě nebudeš ..."

"Správně. Žádné bití. Čili jsi neuhodl, ale zkoušej dál. Pomůže to zabít čas."

"Nevracíme se stejnou cestou, jakou jsme přijeli?"

"Jedeme zpátky na odpočívadlo."

"Už chápu."

"Co chápeš?"

Muž se neklidně zavrtěl. "Bože dobrotivý, ty jsi blázen!"

Drew se na něj upřeně zadíval. "Byl bych raději, kdybys nebral jméno Boží nadarmo."

2

Vrátili se na odpočívadlo. Před zraky kolemjedoucích řidičů je kryla řada stromů podél silnice. Drew zacouval těsně ke kaštanu, vypnul zapalování a s úsměvem vystoupil. "Hned jsem zpátky," slíbil a vesele

zamával hadicí k chladiči.

Jeden konec hadice navlékl na výfuk. Otevřel zadní dveře a ohnul hadici tak, že druhým koncem směřovala do kabiny. Nastartoval. Popojel dozadu, až kmen stromu zadní dveře téměř přirazil. Nechal motor běžet. Kabina dodávky se začala plnit hustými modrými oblaky štiplavě páchnoucích výfukových plynů.

Zraněného se zmocnila hysterie. "Ježíšikriste, měl jsem pravdu! Ty seš fakt zatracenej cvok!"

"Když se budeš moc rozčilovat," upozornil ho Drew chladně, "nedokážeš tak dlouho zadržovat dech."

Muž vytřeštil oči. V oblaku mlhy, která ho obklopovala, se rozkašlal.

Drew vzal spací pytel a utěsnil jím škvíry kolem zadních dveří. Přesvědčil se, že okénka jsou vytažena až nahoru. Než vystoupil, něco ho napadlo a pustil rádio. "Co bys řekl na trochu hudby?"

Očekával něco ještě tvrdšího než heavy metal, který si pamatoval. Místo toho hlasatel uvedl Lindu Ronstadtovou a orchestr Nelsona Riddleho.

Melodie svým bohatým aranžmá připomínala typické nahrávky Franka Sinatry z padesátých let a zpěvačka, na jejíž syrový hrdelní hlas v písních 'Kdy mě bude někdo milovat' a 'Zpátky v USA' si Drew živě vzpomínal, začala zpívat klasický evergreen z let čtyřicátých. Drew zapochyboval o svém zdravém rozumu.

Zakašlání vězně ho vrátilo ze světa vzpomínek do současnosti. Výfukové plyny v dodávce zhoustly.

"Nemůžu dýchat," stěžoval si zajatec. "Ne..."

Drew přibouchl dveře. Obešel auto a po pěšince dlážděné bílými kameny zamířil k trámovému mostu, který se klenul přes potok. Začal házet do vody kamínky. Chladivý vzduch sladce voněl.

Lhostejně se ohlédl po dodávce. Vnitřek kabiny byl už zahalen v mlze, ale přesto muže, svíjejícího se na sedadle spolujezdce, viděl. A co bylo ještě důležitější, i zajatec viděl Drewa, který rozhodil rukama a opřel se o zábradlí. Z dodávky se ozvalo zaječení.

Za chvíli křik ustal. Drew se volným krokem vydal zpět k autu. Otevřel dveře a vypnul zapalování. "Jak se daří?"

Mužova tvář už získala slabě namodralý nádech. Oči měl skoro zavřené. Drew počkal, až jemný vánek trochu kabinu vyvětral, a pak zajatce lehce pleskl po tváři. "Ať mi tady neusneš. Nerad bych si myslel, že tě nudím. Ptal jsem se, jak se ti daří."

Muž se nasucho dával. "Ty zkurvysynu."

"To už je lepší."

Vězeň se znovu rozkašlal a zoufale se pokoušel pročistit si plíce. "Ty parchante, dal jsi mi své slovo."

"Na co?"

"Slíbils, že nebude žádné zabíjení, žádné mučení."

"A svůj slib plním. Pokud to pokládáš za mučení, přičti vinu jen sám sobě. O zadušení se říká, že je to klidná smrt. Jako když člověk usne. Uvolni se a nech se unášet proudem. Ulehči si to."

Muž těžce sípal. Z rudých očí se mu valily slzy. "A tomu říkáš, že mě nezabiješ?"

Drew nasadil uražený výraz. "Myslel jsem to vážně. Ani v nejmenším nemám v úmyslu nechat tě zemřít."

Muž přimhouřil oči. "Takže?"

"Mám pár otázek. Když nebudeš odpovídat, dostaneš další dávku výfukových plynů a pak další, když to bude nutné. Kysličník uhelnatý zanechává trvalé následky. Záleží na tobě, jak závažné budou, ale existuje zde riziko, že tvůj mozek natolik zeslábne, že už nebudeš schopen rozpoznat, kdy máš začít zpívat."

"Myslíš si, že mám ze smrti strach?"

"Znovu ti opakuji, že o smrti není řeč. Přezijíš."

"Tak proč bych měl sakra mluvit?"

"Protože máš před sebou horší osud než smrt. To, co tě v budoucnu očekává, pokud nezaspíváš," Drew si poškrábal strniště na bradě, "je poškození mozku. Trvalé."

Muž zbledl.

"Staneš se v podstatě rostlinou."

"Měli mi to říct."

"Co ti měli říct?"

"Jak jsi dobrý. Od té chvíle, co jsem se probral, s tebou zažívám duševní muka. Vystupuješ tu v roli půl

tuctu nejrůznějších osobností. Celou tu dobu jsi mi nedopřál chvilku klidu. Blázen? Velké kulové, ty máš rozumu až moc."

Drew znovu nastartoval a přibouchl dveře.

3

Když se Drew vrátil potřetí, muž se rozpovídal. Chvíli to trvalo. Mluvil už nesouvisle a jeho odpovědi byly často zkomolené. Drew byl sice nucen obrnit se trpělivostí, ale zato si mohl být jist, že zajatec mluví pravdu. Omámený kysličníkem uhelnatým pozbyl veškeré zábrany, takže vypovídal podobně jako pod amytalem sodným. O dvě hodiny později věděl Drew v podstatě všechno, co mohl očekávat, že zjistí. Nebylo to však nic povzbudivého. Útok na klášter byl objedнан stejně profesionálně, jako byl proveden. V těchto případech bylo z pochopitelných důvodů pravidlem, že klient se operace nikdy přímo neúčastnil. Pokud by se něco pokazilo, kdyby byl člen týmu zajat nebo se rozhodl vydírat svého zaměstnavatele, žádná přímá stopa k tomu, kdo platil účet, nevedla. Klient se místo toho spojil s prostředníkem, který angažoval subdodavatele. Teprve ten pak najal nezbytné odborníky a zajistil provedení práce. S výjimkou útočného komanda se hlavní aktéři dramatu tváří v tvář nesetkali. Dohoda mezi klientem, prostředníkem a subdodavatelem byla sjednána prostřednictvím třetích osob, které spolu jednaly telefonicky. Žádná písemná smlouva samozřejmě podepsána nebyla. Platba šla přes anonymní bankovní účet ve Švýcarsku nebo na Bahamách.

A pokud mohl Drew soudit z toho, co mu zajatec řekl, přesně stejný postup byl dodržen i v tomto případě. Muž Drewa přesvědčil, že byl najat agentem, jehož jméno neznal. Agent věděl, jak se spojit se svým člověkem, ale ten neměl ani ponětí, kdo ho kontaktoval. Agent mu samozřejmě neřekl, kdo za útok zaplatil nebo proč si ho objednal. Práce je práce. V tomto případě za jisté velmi neobvyklá, ale záloha v hotovosti byla obrovská.

Drew musel svého zajatce často probírat z omámení. Používal čichací sůl, kterou našel v lékárnice. Teď ho nechal spát, když předtím kabinu řádně vyvětral.

Zklamaně přemýšlel, co dál. Doufal, že odpovědi na své otázky získá lehce, ale Bůh rozhodl jinak. Jeho zkouška potrvá mnohem déle. Podstoupí další pokání. Tak dobře, zkusil to, ale zatím se to nepovedlo. Přesto však nebyla chyba na jeho straně. Kdyby se o to nepokusil, byl by blázen, ale už zde zůstal příliš dlouho. Musí zase vyrazit. Boston a jeho spojka, otec Hafer. Musí ho informovat, co se stalo, aby varoval církve a získal bezpečné útočiště.

Stáhl gumovou hadici z výfuku, odstranil spací pytel a zavřel zadní dveře. Muž na vedlejším sedadle upadl do chorobného spánku. Drew vyjel z odpočívadla a přes New Hampshire pokračoval k jihovýchodu do Massachusetts.

4

Do Bostonu dojel za soumraku. Odebral zajatci peněženku a nechal dodávku spolu s bezvědomým pasažérem v poloprázdném nejvyšším patře parkovací garáže na Loganově letišti. Vězně se tak jako tak musel nějak zbavit a něco mu přece slíbil. To ovšem neznamenal, že mu nemůže způsobit problémy. Soumrak již ustoupil noci, když u autobusové zastávky před letištem vyhledal telefonní automat a zavolał bezpečnostní službu. Upřesnil, kde je zaparkovaná dodávka (předtím pečlivě setřel všechny otisky prstů), a upozornil ochranku na to, co vevnitř najdou.

"Je to terorista. Říkám vám, byla to hrůza. Naprostá zvrhlost. Jen se ho zeptejte. Měl spoustu zbraní a chvástal se, že plánuje únos letadla. Chtěl pilota přinutit letět na Floridu a pak ho nechat spadnout na Disneyland. Hrůza. Tak co jsem měl dělat? Zkuste se vžít do mé situace. Musel jsem ho zarazit."

Drew zavěsil. V duchu se usmál a nastoupil do autobusu směřujícího do centra. Zaplatil řidiči jízdné a sedl si dozadu. Ostatní cestující s odporem hleděli na jeho strniště a špinavé šaty. Zapamatují si mě, pomyslel si a představil si horečnou činnost, která na letišti mezitím propukla.

Vybavení letištní bezpečnostní služby bude jistě natolik dokonalé, že dokáže vystopovat i dvacetivteřinový telefonní hovor, protože blokovací zařízení podrží linku otevřenou, jako by Drew nebyl

zavěsil. Touhle dobou už jistě našli dodávku a další tým se řítí k automatu před letištní budovou. Budou se vyptávat lidí kolem. Někdo si jistě zapamatoval neupraveného vagabunda v džinsách a prošívané vestě, který vyšel z telefonní budky, a možná si někdo zapamatoval i neholeného muže nastupujícího do autobusu.

Zanechává za sebou stopy. Pokud chce zmizet, musí z autobusu vystoupit a něco udělat se svým zevnějškem. Změnit ho, vylepšit, a to rychle. Teprve pak může zamířit za otcem Haferem.

Vyhlédl zadním oknem na hustý provoz bostonské noci. Auta, která by je pronásledovala s blikajícími majáky, neviděl. Alespoň zatím. Ale jak dlouho...?

Obchody už byly zavřené. Bude muset počkat do rána a koupit si nenápadný oblek. A zatím? Promýšlel všechny možnosti. Hotel zavrhl. Nemůže si dovolit ani žádný podřadný zapadák. Všichni hoteloví recepční mají paměť. Ze všeho nejvíce teď potřeboval nějakou kamufláž.

Pobaveně se v duchu usmál, když si představil, na jaké otázky bude muset jeho bývalý vězeň odpovídat, až ho letištní ochranka najde. Jakou si asi vymyslí historku, aby vysvětlil neprůstřelnou úpravu auta, zbraně a dokonalou vysílačku? Ať už si vymyslí cokoliv, uvažoval Drew, určitě si netroufne zmínit se o jedné věci, a tou je klášter.

Vzpomínal, jakou radost prožíval, když mluvil se zajatcem a s bezpečnostní službou na letišti. Po šesti letech téměř naprostého mlčení mu hovor přinášel velmi příjemný pocit, ale jeho nálada se rychle změnila, když se sám sebe zeptal, proč vlastně svého zajatce nechal v dodávce.

Nuže, přece jsem ho dost dobře nemohl vzít s sebou.

Ne, jistě že ne, ale...

Měl jsem i jinou možnost.

Ano, ale nevyužil jsi ji. Za starých časů...

To je pravda. Když jsi na kopci nad klášteřem bojoval o život, svého protivníka jsi zabil (mea culpa), ale tady jsi měl možnost volby.

A okamžitě mu všechno došlo. Za starých časů by toho člověka naživu nenechal.

5

Za dobu, co byl v klášteře, se okolní svět značně změnil. Jedno však zůstávalo stejné, nebo možná bylo ještě horší. Bostonská 'bojová zóna'.

Drew vystoupil z autobusu a zamířil do centra. Procházel temnotou jen slabě rozptýlovanou pouličními lampami, úzkými uličkami, které se stýkaly v nejneobvyklejších úhlech (dědictví náhodné výstavby v 17. století, noční můra městského architekta). Míjel budovy z chrómu a skla stojící těsně vedle historických fasád domů z cihel a trámů, jejichž vnitřní zařízení bylo bezpochyby celé přebudováno a pokoje byly nově vymalovány a plné popínavých rostlin a orientálních koberců.

Ale když odbočil přímo do labyrintu městského centra, budovy působily stále více skličujícím dojmem. Pýchu vystřídal zanedbanost. Pohyboval se v džungli ovládané dravci. Mrchožrouty. Tohle byla 'bojová zóna'.

Prostitutky stály pět metrů od sebe a lemovaly obě strany ulice. I když byla chladná říjnová noc, většinou na sobě měly minisukně, často kožené, sahající vysoko nad kolena, nebo dlouhé šaty s rozparkem, které odhalovaly stehna až k zadku.

Když kolem nich Drew procházel, mrkaly na něj oceňujícím pohledem.

"Hej, zlatíčko."

"Nechceš si prověřit péro, lásko?"

Drew si je prohlížel stejně pozorně jako ony jeho. Zkoumal výraz jejich tváří a hledal alespoň slabý náznak, jestli by mu ta která žena nemohla být k užitku.

Vedle něj se zakvílením brzd zastavilo křiklavě žluté auto. Drew se prudce otočil, připravený k obraně. Pod prošívanou vestou sevřel rukojeť pistole. Udiveně zamrkal, když si žena vedle řidiče odhalila ňadra. Bradavky měla načervenalé rtěnkou a tázavě nadzvedla obočí.

Drew pocítil dávno zapomenuté napětí ve slabínách. Zuřivě zavrtěl hlavou. Žena se usmála a otočila se k muži za volantem, který pozvedl k ústům plechovku s pivem, dupl na plyn a s jekotem pneumatik odjel.

Drew se snažil potlačit nepřístojné ztopoření. Jeho sexuální energie v klášteře celkem bez námahy zmizela, ale teď, jen pár hodin po návratu do světa, byla zase zpátky. Přinutil se pokračovat v chůzi a průzkumu, ale před očima mu živě vyvstala Arlenina tvář.

Jeho pozornost přilákala mladá černoška. Husté černé vlasy měla zastřižené nakrátko jako chlapec. Měla na sobě rozepnutou igelitovou pláštěnku, pod níž jí poprsí nadouvalo tričko s emblémem klubu Boston Celtics. Drewa upoutalo, že si ztrápeně prohlíží puštěné oko na lýtku punčocháčů. To gesto působilo sympaticky.

Když se k ní přiblížil, zahorely jí v očích jiskřičky. Napřímila se a vystrčila prsa.

"Máš byt?" zeptal se Drew.

"Na co?"

"Musí v něm být postel."

"Na co?"

Drew se zamračil. Nemohl uvěřit, že by se v ní spletl.

"Vyjádři se přesněji," dodala. "Co po mně vlastně chceš?"

Pochopil. "Past. Bojíš se, že jsem policajt."

Zamrkala dlouhými řasami. "Proč bych si měla dělat starosti s policajtem?"

"Už je to tak dlouho, že jsem zapomněl. Měl jsem se zeptat na cenu. Pokud jsem to já, kdo se zmíní o penězích, nemůžeš být stíhána za nepřístojné obtěžování."

"Cenu za co?"

"Chci s tebou strávit noc."

"A co chceš, abych celou noc dělala?"

Kdybych jí řekl pravdu, nevěřila by mi, uvědomil si Drew. A tak učinil obvyklý návrh.

"Ach," uvolnila se, "to je všechno? Chvilku jsem si myslela, že vypadáš jako úchylák. Ale řeknu ti jedno, musíš o sobě mít hodně vysoké mínění, když si myslíš, že tohle dokážeš dělat celou noc. Padesát babek." I před šesti lety by to byla velmi nízká cena. "Za celou noc?"

"Zlatíčko, pěkně po pořádku. Možná. Uvidíme." Lehce ho poklepala po zarostlé tváři. "Ale budeme muset něco udělat s tím šmirglpapírem."

"To mám také v plánu."

Do očí se jí vrátil lesk. "Tak pojd' za mnou."

6

Dovedla ho o dva domovní bloky dál do pochybného činžáku ze špinavých cihel a s neuvěřitelně zaprášenými okny. Betonové schody před vchodem byly kropenaté ptačím trusem.

U dveří se zastavila. "Musím tě, lásko, upozornit, že ve vedlejším bytě žije můj přítel, takže pokud jsi z těch, co si libují v surovostech..."

"Budeme mít návštěvu. Tvůj přítel a dva kámoši s basebalovými pálkami."

"Přesně tak. Věděla jsem, že jsi chápavý."

Vešli do plesnivé zatuchlé chodby a vystoupili po rozvrzaných schodech do druhého patra. Uvolněné zábradlí se kývalo v závěsech. Odemkla dveře malého bytu a roztáhla ruce v gestu na uvítanou. "Domov je tam, kde dlí naše srdce. Hle, doupe neřesti."

Drew zaznamenal slovní hříčku a náhle si uvědomil, že dívka je inteligentnější, než kdyby ji vychovávala jen ulice.

"Ty máš střední školu?"

"Jo, školu tvrdých úderů. Ale jestli se chceš přiučit něco o lásce, můžu ti dnes v noci pár lekcí dát."

Zazubila se a zavřela dveře. Pokoj byl malý, ale uklizený a útulný. "Všimni si, že nezamykám. To kdyby nás musel navštívit můj přítel. Pití je ve skřínce. Skotská, režná, bourbon. V ledničce je pivo. Za všechno se platí zvlášť. Za rohem je bufet, kam můžu poslat pro nějaké obložené chlebíčky, ale i za to se platí."

"To je mi jasné," přitakal Drew. "Žádné pití, ale umírám hlady. Sním všechno, pokud v tom nebude maso. Třeba chlebíčky s rajčaty a hlávkovým salátem. Tři, ne, raději čtyři. A mléko." S kručícím žaludkem si prohlížel pokoj, zatímco dívka telefonicky objednávala jídlo. Na skřínce stál malý přenosný

televizor, vedle něho stereosouprava. Pohovka, kožené křeslo.

"To je ložnice?" zeptal se a ukázal na dveře.

Zasmála se. "Myslíš, že jsi někde v Ritzu? To je jen přístěnek. Hajzlík je támhle. Omlouvám se za ten výraz. Pohovka slouží jako postel. Stačí zvednout matraci a rozložit ji."

Drew se dal do práce, když vtom za sebou uslyšel zašustění šatů. Vylekaně se ohlédl, ale už bylo pozdě. Byla rychlá, žádná začátečnice. Shodila pláštěnku, tričko přetáhla přes hlavu a už si stahovala koženou sukni.

Drew zvedl ruku.

"Ne. Když jsme se domlouvali... Lhal jsem."

Strnula v nemotorném předklonu. Sukni měla kolem lýtek a pod ní jen punčocháče, jimiž prosvítal tmavý klín. Oči jí zaplály. Když byla předkloněná, řadra jí bezmocně visela, takže vypadala velmi zranitelně.

"Cože?" Vztekla se napřímila. "Co jsi to řekl?"

Na prsou a stehnech se na hladké čokoládové kůži rýsovaly krémově zbarvené prasklinky, neklamné znamení, že porodila dítě.

"O tohle mi zrovna nejde. Chtěl jsem ti to vysvětlit už venku, ale měl jsem strach, že..."

"Varovala jsem tě. Žádné násilí, žádné perverznosti, žádné..." Zaťala ruku v pěst a chystala se zabušit na zed'.

"Ne! Přestaň!" Drew zvedl obě ruce. Věděl, že stěny jsou tak tenké, že i výkřik by měl stejně katastrofální následky jako zabušení.

Snažil se mluvit tiše. "Prosím tě, nedělej to. Podívej se, ustupuji. Nechci ti ublížit, nemáš se čeho bát."

"Tak co sakra chceš?"

"Potřebuji přesně to, co jsem říkal na ulici. Chci tady strávit noc, to je všechno. Okoupat se. Půjčím si tvé holení a uvedu se do civilizovaného stavu. Pak si vlezu do postele a budu spát."

Dívka nakrčila obočí. "Jsi zatížený na koupelny? Mám tě umýt? O to ti jde?"

"Vůbec ne." I když se snažil vyhýbat se pohledu na její ochlupení, vlastní tělo ho zradilo. Nebylo divu. Ženu, natož nahou ženu, neviděl od roku 1979 a nedokázal si pomoci. Přitahovala ho. Ale musel odolat, a tak soustředil pohled na její hnědou chlapeckou tvář, aby se jí nemusel dívat na řadra. "Prosím tě, nemohla by sis něco obléct?"

"No tohle?" utrousila, ale v hlase jí už nezněla zlost. "To mě podrž. Chceš tím říct," založila ruce v bok, vystrčila stehno a v očích jí pobaveně zajiskřilo, "že se ti to, co nabízím, nelíbí?"

"Možná pomůže, když ti řeknu, že jsem duchovní. Lépe řečeno, býval jsem něco jako kněz."

Přimhouřila oči. "No a? Jedna má přítelkyně spí každý týden se dvěma faráři. Já věřím v rovnost mezi lidmi. Nikoho nediskriminuju."

Drew se rozesmál.

"No vidíš, to je dobrý nápad. Uvolni se, jo?"

"Ale teď vážně. Kolik chceš za noc? Ale žádný sex."

"Myslíš to vážně?"

Drew přikývl.

"Budu muset odejít?"

Zavrtěl hlavou. "Ne. Byl bych raději, kdybys tu zůstala."

"Nějak se mi to nezdá." V duchu počítala. "Tak dobře, dvě stě babek." Pokradmu na něj pohlédla, jako kdyby očekávala, že začne smlouvat.

"Zhruba tolik mám asi u sebe." Vytáhl obě peněženky. Jednu vzal muži na kopci a druhou zajatci v dodávce. Vysázel peníze na rozloženou postel.

"Slyšel jsi někdy o zařízení, kterému se říká hotel?"

Ukázal na své špinavé šaty. "To tam mám jít takhle? Zapamatovali by si mě."

"A ty nechceš, aby si tě někdo zapamatoval?"

"Řekněme prostě, že jsem stydlivý."

"Možná, ale také pěkně chladnokrevný," řekla s úsměvem, jako by si v duchu opravila mínění, které o něm měla. "Dobře, už chápu. Nemusíš si dělat starosti, tady jsi v bezpečí. Můžeš se vykoupat."

"Ale kdyby ti to nevadilo..." začal Drew.

Otevřela skříň a vytáhla župan.
"Cítil bych se lépe, kdybys..."
Obrátila se k němu a vklouzla do županu.
"Kdybys tam zašla se mnou."
"Ach?"
"Jo, chci se tě na něco zeptat."

7

Nedodal, že ji chce mít stále na očích.
V koupelně si sundal špinavou vestu. Dívka si sedla na židli v koutě a zapálila si marihuanovou cigaretu.
"Nechceš si dát šluka?" nabídla.
"Je to proti mému náboženskému přesvědčení."
"Co ti vadí? Že se uvolníš?"
"Otupuje to smysly."
Zasmála se. "A to přece nechceme, že?"
Z horké vody ve vaně stoupala pára a orosila zrcadlo nad umývadlem.
Drew uložil svršky do poličky na zdi, přičemž nenápadně zastrčil pistoli pod vestu. Svlékat se před dívkou mu nedělalo žádné problémy. Ve svém předchozím životě nikdy netrpěl přehnanou stydlivostí.
"Nevypadá to špatně," ohodnotila jeho postavu. Pak zhluboka vdechla kouř a zadržela ho v plicích.
"Trochu vyzábly v bocích," ukázala cigaretou, "a máš kostnatý zadek. Kdybych takhle vypadala zezadu já, musela bych na sociálku. Ale přesto, vůbec to není špatné."
Drew se zasmál. "To všechno dieta a cvičení."
"Cvičení? No jo, vypadáš jako jeden z těch chlápků, co naběhají stovky kilometrů."
Drewa zahřálo u srdce. Skutečně vášnivě rád běhal. "Jo," usmál se "jako Jim Fixx a Bili Rodgers."
"Ach bože, doufám že ne. Fixx je mrtvý."
"Děláš si srandu?" zeptal se překvapeně.
Potáhla z cigarety a zavrtěla hlavou. "Kdepak, ale měl hezkou smrt. Zemřel při tréninku." Tázavě na něj pohlédla. "Spadl jsi z Měsíce? Jako běžec bys měl vědět, že Fixx je mrtvý. Měl vrozenou srdeční vadu. Přílišná fyzická námaha a..."
Drew se snažil probrat se z šoku. "Člověk nikdy neví." Otočil se a chystal se do vany.
Dívka vyskočila ze židle. "Do prdele!"
Drew se prudce otočil, připraven sáhnout pro pistoli pod hromádkou šatů. "Co se děje?"
"Co se děje? Bože všemohoucí, tvý záda! Co se ti stalo?"
"Nekřič tolik."
"Promiň, zapomněla jsem. Můj přítel."
"Co je s mými zády?"
"Ty jizvy."
"Cože?"
"Vypadáš, jako kdyby tě někdo bičoval."
Drewa zamrazilo. Nikdy předtím si to neuvědomil. Roky pokání, které sám sobě uložil. Švihadlo, kterým si bičoval záda. "No jo. Byl jsem ve Vietnamu. Mučili mě."
"To muselo být strašné."
"Nerad o tom mluvím. Chci na to prostě zapomenout a už na to nemyslet."
Drew se otočil k dívce bokem a vstoupil do vany. Zastavil vodu a pomalu se ponořil. Nejprve po prsa, pak celé tělo. Vřelá lázeň mu uvolňovala rozbolavělé svaly. Horkou koupel si nedopřál od té doby, co vstoupil do kláštera, a nezvyklý luxus způsobil, že se cítil trochu provinile. Vdechoval šerškovou vůni mýdla. Velkou houbu, kterou mu podala místo žínky, si prohlížel, jako by ji nikdy předtím neviděl. Pak ji namočil a vytlačil si mýdlovou vodu na hlavu.
Dívka znovu potáhla z marihuanové cigarety a kouř vydechla, až už ho nemohla v plicích udržet ani o zlomek vteřiny déle. "No, mýlila jsem se. Opravdu nejsi stydlivý."

"Je to jen tělo."

"Jo, to jsem sama taky dávno zjistila. Šampon máš na policiče za hlavou. Teda, to je špíny. Podívej se na tu vodu. Budeš muset vanu vypustit a umýt se ještě jednou. Co jsi vlastně dělal, vyválel ses v blátě?"

Ta ironie ho pobavila. "Ani nevíš, jak blízko jsi pravdě."

Prohrábl si strniště. "Shodli jsme se na tom, že potřebuji oholit."

"Strojek je hned vedle šamponu na policiče."

Pěnu na holení neměla, a tak se musel spokojit s obyčejným mýdlem. "Má otázka ti jistě bude připadat divná," řekl, "ale kdo je teď prezidentem?"

Zakuckala se kouřem, který právě vdechla. "Ty si ze mě pořád děláš srandu."

"Bohužel ne."

"Ale to už je podruhé, co jsi... Když jsem mluvila o Fixxovi. Copak se nedíváš na televizi? Nečteš noviny?"

"Ne. Tam, kde jsem byl, to nešlo."

"Ale i v kriminále mají televizi a noviny."

"Tak to by ti snad mělo něco napovědět."

"Ve vězení jsi nebyl? Ale měla jsem dojem..."

"Věř mi a na nic se neptej. Čím méně ti toho řeknu..."

"Tím lépe pro mě. Tak dobře. Tvrdíš, že jsi kněz."

"Skoro. Jsem tím, čemu se říká řádový bratr."

"No jo. Když na tom trváš, budu předstírat, že věřím, že jsi byl v klášteře. Prezidentem je Reagan."

Drewovi se překvapením zastavila ruka, v níž držel holicí strojek. "Takže Carter nebyl zvolen podruhé?"

"Po tom, co Íráncům dovolil nás takhle zesměšnit, tak samozřejmě ne."

"Íráncům?"

"Krise s rukojmími. Copak ty opravdu nic nevíš?"

"To už je snad jasné, ne? Povídej."

Připadal si jako ve škole a to, co slyšel, ho hluboce rozrušilo. Dozvěděl se o íránském útoku na americké velvyslanectví v Teheránu v roce 1979. Dozvěděl se, že Sověti v roce 1980 pod záminkou, že je znepokojuje vzrůst násilí v Íránu, okupovali Afghánistán, aby jim tato země sloužila jako nárazníkové pásmo. Otrásl se, když si uvědomil, že obě krize propukly vlastně kvůli němu, nebo spíše kvůli tomu, co neudělal. Zápletky. Příčiny a následky. Kdyby byl splnil poslední úkol, kdyby byl zabil jistého muže, jak mu přikázala jeho organizace, k těmto událostem by pravděpodobně nikdy nedošlo. Ale místo toho vstoupil do kláštera a jeho potenciální oběť převzala moc v Íránu.

Copak jsem se mýlil, ptal se Drew v duchu sám sebe. Kolik lidí kvůli mně trpělo? Ale jak může být rozhodnutí někoho nezabít chybné?

Dívka pokračovala. Kvůli okupaci Afghánistánu zakázal prezident Carter americkým sportovcům účast na Olympijských hrách v Moskvě v roce 1980. Sověti naopak znemožnili svým sportovcům účast na olympiádě v Los Angeles o čtyři roky později.

"Rusové tvrdili, že na olympiádu nejedou proto, že mají obavy z terorismu," řekla dívka. "Ale všichni věděli, že je to jen oplátka za to, co provedl Carter."

Teroristé. Drew v duchu zasténal. Doufal, že to slovo již nikdy v životě neuslyší.

Ale bylo toho více, mnohem více. Dívka si zapálila další marihuanovou cigaretu a napřeskáčku líčila události posledních šesti let. Její vyprávění Drewa stále více skličovalo. Dozvěděl se, že Reagan málem podlehl atentátu; spáchal ho nějaký láskou poblázněný šílenec, toužící upoutat pozornost mladičké filmové hvězdičky, která právě nastoupila na Yaleovu univerzitu. Papež byl zraněn při mši na náměstí Svatého Petra tureckým náboženským fanatikem, o kterém se tvrdilo, že pracuje pro bulharskou tajnou policii. Jihokorejské letadlo plné pasažérů, mezi nimiž bylo několik Američanů, narušilo sovětský vzdušný prostor a bylo sestřeleno. Nikdo nepřežil, ale incident žádnou dohru neměl.

"Jak je to možné?" zeptala se rozhořčeně. "Takovou věc jsme přece neměli nechat jen tak plavat."

Drew se nedokázal přinutit říct jí, že v tom určitě bylo něco jiného, že normální civilní letadlo nemůže jen tak náhodou zabloudit do nepřátelského vzdušného prostoru.

Podstata byla zřejmá. Podobné katastrofy připadaly dívce běžné, ale na Drewa měl po šesti letech klidu

a míru v klášteře její výčet zničující účinek. Chtě nechtě musel dospět k závěru, že to, co bylo dříve nepřijatelné, se stalo běžným a že se svět s největší pravděpodobností zbláznil.

"A uvolňování napětí?" zeptal se.

"Co to je?"

"Rozhovory o odzbrojení, dohody o omezení jaderných zbraní."

"Ach, stále se snaží, ale víš, co tvrdí někteří chytráci, co si říkají experti? Že vlastně můžeme jadernou válku vyhrát, že můžeme přežít. Tvrdí, že to tak stojí v Bibli, že křesťané porazí komunisty."

"Už mi nic neříkej," zasténal Drew. Stoupl si, rozstříkl kolem sebe vodu a chystal se vystoupit z vany. Dívka mu hodila ručník. "Radši se zakryj, zlato, jinak..." Pozvedla obočí. "Co víš, co se může stát? Ještě bych mohla dostat chuť."

Vybral jsem si správně, usoudil Drew. Je na mě hodná, dokázala mě i rozesmát. Uvázal si ručník kolem pasu a zadíval se na hromádku šatů na polici. "Myslím, že bych udělal nejlíp, kdybych si to vypral."

"Za to, co mi platíš, bych taky mohla něco udělat. Pomůžu ti."

Nedokázal ji včas zarazit. S odporem nadzvedla hromadu špinavého šatstva a vytřeštila oči na pistoli. Strnula. "Jsi samé překvapení."

Pátavě se na ni zahleděl. "Takže co s tím uděláme?"

"Zaječím a přiběhne můj přítel."

"Doufám, že ne."

Pohlédla mu do očí.

Hrozně nerad by jí ublížil. Ale co udělá, když opravdu začne křičet?

"Tak dobře, nezařvu."

Drew ulehčeně vydechl.

"Polovina lidí, co znám, nosí pistoli, ale zdaleka tak nedbají na chování jako ty. To ti musím přičíst k dobru. Ale musím říct, že za dvě stě dolarů si s tebou opravdu užiju hodně překvapení." S hromádkou šatstva v náručí nakrčila nos. "Ale co ten balíček v kapse u vesty? Zdá se mi, že trochu zapáchá."

"Říkal jsem ti, že uděláš líp, když se nebudeš na nic ptát."

Odložila vestu na polici. Vypustila vanu, naplnila ji čerstvou vodu a vyprala ponožky, spodní prádlo, džínsy a vlněnou košili. Požádal o igelitový sáček, a když telefonovala, aby zjistila, proč jim tak dlouho nenesou jídlo, vložil do něj nafouknuté tělíčko Stuarta Malého a pevně je zavázal. Pak odložil balíček spolu s pistolí a s fotografiemi, které si s sebou odnesl z kláštera, pod ručník a vypral si vestu.

Podala mu hnědý manšestrový župan. Drew počkal, až se chvíli nedívala, a přeložil myš, fotografie a pistoli do kapsy županu. Všimla si sice, že má kapsy vyboulené, ale už byla chytřejší.

"Já vím," podotkla. "Na nic se nevyptávej."

8

Někdo zaklepal a Drew znervózněl. Sevřel pistoli v kapse a stoupl si za dveře.

Dívka se zeptala: "Kdo je tam?"

"Speedyho jídelna. Tady je Al, Gino."

Dívka pokývla Drewovi a otevřela dveře jen natolik, aby mohla zaplatit a převzít jídlo. Rychle zase zavřela.

"Gina? Jmenuješ se Gina?"

"Tak nějak. Naši mě pokřtili Regina, ale musela jsem si to zkrátit. Při své práci nepotřebuju, aby si ze mě dělali srandu, že jsem královna."

Drew se zazubil. "Kdyby ti to nevadilo, Gino, mohli bychom zamknout dveře."

"Můj přítel chce mít možnost dostat se sem co nejrychleji, kdyby bylo třeba."

"Ale dohodli jsme se, že to nebude nutné."

Zamyšleně si ho prohlížela. "Nevím, proč s tebou tak riskuju."

Ale udělala, oč ji požádal, a Drew se hned cítil lépe. Už měl hrozný hlad. Usedl za stůl a rychle spořádal sendviče. Chleba byl okoralý, rajčata mazlavá, salát povadlý, ale po předchozí dietě skládající se z buráků, čokolády a sušeného ovoce mu to vůbec nevadilo. I vlažné mléko chutnalo lahodně.

Účinky jídla se okamžitě projevily a na Drewa padla únava. Nespal už šestatřicet hodin. Po celodenní jízdě ho pálily oči. Mrkl na postel. "Hrozně nerad to dělám, ale musím tě požádat ještě o jednu laskavost."

Namočila smažený brambůrek do kečupu. "Zatím jsem tě ještě v ničem neodmítla."

"Rád bych si teď šel lehnout."

"No a?" Pomalu žvýkala a olízla si kapku kečupu z horního rtu. "Tak jdi."

"Jenže já chci, abys šla se mnou."

"Cože?" Oči jí zaplály. "Ocenila bych, kdyby sis konečně rozmyslel, co vlastně chceš. Nejdřív naděláš spoustu řečí, že mám celou noc volno, a teď..."

"Chci, aby sis vedle mě lehla, to je všechno. Nic jiného v tom není."

"To mám jen tak ležet?" Zamračila se. "Ale jdi, určitě po mně něco chtít budeš."

"Chci, aby sis šla lehnout. Stejně jako já."

Byla celá zmatená.

Drew nedokázal dívce vysvětlit, že nebude moci usnout, když nebude vědět, kde je a co dělá. Kdyby jí řekl pravdu - že jí nedokáže světit svůj život, zatímco bude spát - mohla by odmítnout spolupráci. Zavrtěl se a předstíral, že je celý v rozpacích. "Je to těžké... víš... řeknu to takto..."

Gina dlouhými nehty vyklepávala na desku stolu nějaký pochod.

"Potřebuji se někoho držet."

Napětí v jejím obličeji povolilo. "To bude ta nejsmutnější věc, jakou jsem kdy..." Vzala ho za ruku.

Přistoupili k rozložené pohovce a Drew jí pomohl natáhnout prostěradlo a povléci dva polštáře, které vytáhla z prádelníku.

"Dnes v noci je zima." Zatřásla se a roztáhla dvě deky, ale navzdory poznámce o chladu si začala svlékat župan.

"Ne," zašeptal.

"Promiň, síla zvyku." Usmála se a znovu si župan stáhla v pase. Pak zhasla světlo. Ve tmě zalezli pod deku. Drew ji objal a cítil hebkost jejího těla. Odolal pokušení řader, klína a stehén. Od roku 1979 s žádnou ženou nespál a vzpomínka na Arlenu ho znovu vzrušila. Ve své bývalé profesi se s ženami moc nestýkal, protože nemohl riskovat nějaký závazek. Blízký vztah měl jen k Arleně, příslušnici své bývalé organizace a jediné ženě, kterou si kdy dovolil milovat. Stáhlo se mu hrdlo. Gina vedle něj se uhnízдила do pohodlnější pozice a Drew rozptýlil vzpomínky řešením praktických problémů, například jestli má pistoli bezpečně uloženou pod stehnem, kam na ni Gina nemůže dosáhnout, aniž by ho vzbudila.

Schoulil se na matraci, první, na které ležel od té doby, co vstoupil do kláštera, a pokusil se usnout.

"Sladké sny," zamumlala mu do ucha.

Také v to doufal a kupodivu se jeho naděje splnily.

Lépe řečeno, neměl žádné sny. Jeho spánek se podobal smrti.

Probudilo ho blikání světla. Okamžitě si uvědomil, že Gina vedle něj neleží. Polekaně si sedl do tmy připraven k obraně a uvědomil si, že světlo vychází z televizoru. Při pohledu na obrazovku si pomyslel, že pořád ještě spí a trápí ho noční můra. Viděl mladé muže s divokýma očima a tvářemi bílými jako stěna oblečené do nacistických vojenských uniforem, kteří měli - to se mu snad zdá - na hlavách fialové vlasy vyčesané do kohoutu jako indiáni a v uších velké kroužky. Mladé ženy v černých kožených motocyklistických bundách stříkaly požárními hadicemi na plakáty zobrazující typický hříbovitý mrak po výbuchu atomové bomby.

Před televizorem se mihl stín. Drew sáhl po pistoli, ale zarazil se.

Ten stín byla Gina. Obrátila se k němu a něco si vytáhla z ucha. Šílená scéna na obrazovce byla němá.

"Promiň," omlouvala se. "Doufala jsem, že tě televize nevzbudí. Myslela jsem si, že když si nasadím sluchátka..."

Drew ukázal na obrazovku. "Co to je?"

"MTV, hudební stanice. To jsou pankáči."

"Cože?"

"No tak, říkala jsem, že se omlouvám. Víím, že jsi chtěl, abych spala s tebou, ale musíš pochopit, že mám úplně převrácený den. Jsem zvyklá na noční šichty. Každou noc bývám vzhůru až do osmi do rána, kdy

si s kamarádkama zajdeme na kafe a koblihu do..."

"Kolik je hodin?"

"Bude půl šesté."

"Tolik?" V klášteře by už byl dávno vzhůru a připravoval se na mši. Shodil deku a vstal z postele. I v Ginině županu se zachvěl chladem. Opláchl si obličej a ohmatal šaty, které visely na věšáku. Stále ještě byly mokré. "Nemáš náhodou fén?"

Zasmála se. "Tak teď vím určitě, že jsi v klášteře nebyl."

"Myslím na šaty."

Znovu se zasmála. "Mám, ale buď opatrný, aby se ti nesrazily."

Nesrazily se. A po snídani ("Ovoce," požádal. "Jedno jaké. Dej mi, co máš.") sám sebe překvapil, když ji políbil na tvář. Také ji to překvapilo.

"Za co má být tohle?"

"Chci tím říct, že děkuji."

"Tak to byla jen polovina poděkování."

Neodporoval, když mu polibek vrátila. Nebyl dlouhý ani vyzývavý, ale intimní, na rty.

Možná v jiném životě, pomyslel si, když vdechl svěží vůni jejího těla. Znovu si vzpomněl na Arlenu. Ale jiný život mu byl odepřen.

To pro mé hříchy.

9

O půl desáté zavolal z telefonního automatu v lékárně dva bloky západně od parku Boston Common. Stále sice měl na sobě otrhané šaty, vhodné spíše do přírody, ale byl oholený a vykoupaný a zdálo se, že pozornost lékárníka, vypisujícího něco na stroji na pultu vedle telefonní budky, neupoutal.

"Dobré ráno. Farnost Svátosti oltářní," ozval se křehký stařecký hlas, stejně suchý jako lepší sherry občas používané místo mešního vína.

"Ano, prosil bych otce Hafera."

"Je mi velmi líto, ale otec Hafer zde dnes ráno není."

Drewovi pokleslo srdce. Včera v noci z letiště a i několikrát později od Giny volal na faru, ale sluchátko nikdy nikdo nezvedl. Ozýval se jen záznamník, stejný suchý křehký hlas, který vysvětloval, že nikdo z duchovních není právě přítomen, a žádal volajícího, aby zanechal jméno a vzkaz. V Drewově případě to ovšem bylo vyloučeno. Zprávu, kterou přinášel, na záznamníku nechat nemohl.

Bože můj. Svíral sluchátko a uvažoval, co dělat.

"Haló?" zeptal se křehký hlas nejistě. "Jste tam ještě?"

Drew polkl. "Ano jsem. Nevíte náhodou...? Počkejte, říkal jste, že tam není ráno. Znamená to, že odpoledne přijde?"

"Těžko říct, možná. Ale třeba po procedurách nebude chtít s nikým mluvit."

"Po procedurách?" Drew sevřel sluchátko ještě silněji.

"Pokud potřebujete kněze, mohu vám pomoci i já nebo některý jiný kolega. Jde o něco naléhavého? Mám dojem, že ve vašem hlase slyším zoufalství."

"Jedná se o osobní záležitost. Musím mluvit přímo s ním. Nechápu, jaké procedury..."

"Promiňte, ale o tom bych nerad hovořil. Ale protože otce Hafera znáte, jistě vám to rád vysvětlí sám. Co kdybyste mi nechal jméno a telefonní číslo?"

"Ještě zavolám."

Drew zavěsil, otevřel dveře a vyšel z budky. Lékárník se po něm ohlédl. Drew se snažil zamaskovat zklamání. Podíval se na hodinky, protáhl se mezi poličkami a vyšel na hlučnou ulici.

Až odpoledne? A třeba ani to ne?

O tom, co se stalo, přece musí někoho informovat. U Giny viděl včerejší Boston Globe. O událostech v klášteře ani zmínka. Pokud se úřady nesnaží udržet všechno v tajnosti, mrtvoly ještě nikdo nenašel. Ale těžko mohl uvěřit, že takovou událost by se podařilo ututlat. Krácel po přeplněném chodníku zpátky k Boston Common a v duchu si představoval nafouknutá těla zhroucená na stole nebo ležící na podlaze

cely. Mrtví. Všichni mrtví.

Ač nerad, musel uvažovat i o policii. Co kdyby tam prostě zavola? Ale nikdo mu neuvěří. Požádají ho, aby udal svou totožnost, aby se dostavil na stanici, a to si nemohl dovolit, pokud mu někdo nezaručí bezpečnost. Kdyby se mu podařilo přesvědčit je, že není žádný cvok, informovali by úřady ve Vermontu a někdo by se zajel do kláštera podívat. A až by mrtvolu našli, netrvalo by dlouho a zjistili by, že jeden z mnichů unikl. Bostonská policie by si to hned spojila s mužem, který jí volal. Kdo jiný mohl o tragédii vědět než ten, kdo ji přežil, nebo samotný vrah?

Drew zavrhl hlavou. V nejhorším případě by ho policie podezřívala, že je do hromadné vraždy nějak zapletený. A i kdyby mu uvěřili, že je nevinný, jistě by o něm rozeslali souhrnné informace, což by vražednému komandu umožnilo podstatně zúžit okruh pátrání. A to Drew ani neuvažoval o tom, co by se stalo, kdyby si policie prověřila jeho minulost. Clona, která ji halila, by policisty nejprve znepokojila a pak uvedla do stavu nejvyšší pohotovosti. Kdyby se pátrání zaměřilo tímto směrem, byla by to katastrofa.

Ne, původní plán je nejlepší, nejbezpečnější. Otec Hafer, můj zpovědník. Musím se s ním setkat, a to co nejdříve. Ten mi pomůže zjistit, kdo jsou mi nepřátelé!

Jako cizinec bloudil spletitým bludištěm bostonských uliček. Toulal se nákupními centry a poprvé v životě viděl blikající hlučné hrací automaty a neuvěřitelné letecké simulátory, které učily adolescenty rozvíjet v sobě smrtelné reflexy stíhacích pilotů. U každé hry, kterou vyzkoušel, bylo účelem zaútočit na nepřítele a zničit ho. Zvítězil ten, kdo svého protivníka úplně zlikvidoval. A v některých případech ohlašovaly přežití nebo porážku hříby atomových výbuchů.

Obchodními středisky procházeli nedospělí mladíci v módních vojenských maskáčích, zatímco starší pánové dbali na svůj styl si oblékli kožené bundy - imitace leteckých uniforem z druhé světové války. Copak se svět opravdu zbláznil, ptal se Drew sám sebe. Bože všemouhoucí, co se to stalo za těch šest let, co jsem zde nebyl?

Podobnými starostmi si však lámat hlavu nemůže. Důležitější je něco jiného. Spása. Pokud se svět rozhodl zničit sám sebe, v pořádku. Ale Drew potřebuje klid a samotu. Smrt je samozřejmě nevyhnutelná, ale přijde-li během modlitby, je o něco přijatelnější.

Odpoledne několikrát na faru zavola a cítil se stále ztracenější a netrpělivější, když se pokaždé dozvěděl, že se otec Hafer ještě nevrátil. Čas se mučivě vlekl. V nejnovějším vydání listu Boston Globe stále ještě o událostech v klášteře nic nebylo, ačkoliv to samo o sobě mnoho neznamenovalo. Absence zpráv o tragédii se dala vysvětlit několika způsoby. Drew však nedokázal snést pomyšlení, že těla ještě nebyla objevena. Tak rouhavé tajemství. Bylo téměř půl páté, zrovna procházel dalším nákupním střediskem, když se náhle zarazil a nedůvěřivě zíral, co se to děje. Proti němu kráčel zástup lidí s červenýma očima, utírajících si slzy.

Muselo se stát něco strašného, pomyslel si. Vzpomněl si, jak Amerika reagovala na zavraždění prezidenta Kennedyho v roce 1963 a v duchu se připravil na nejhorší.

Jejich žal ho opravdu poplašil. "Co se stalo? Proč pláčete?" ptal se kolemjdoucích.

Tělnatá žena středního věku se vysmrkala do kapesníku a zavrtila hlavou. "Tak smutný příběh."

"Co se stalo?"

"Viděla jsem to už po osmé, ale zase mě to rozplakalo. Je tak krásná, když umírá. Víte, měla rakovinu."

"Rakovinu?"

"Debra Wingerová."

"Kdo?"

Ženu jeho nevědomost šokovala. "Cena za něžnost. Spadl jste z Měsíce?"

Žena ukázala kamsi nad hlavy lidí. Biograf. Představení právě skončilo a diváci odcházeli.

Drew, celý zmatený, vyhledal telefonní automat vedle obchodu s dámským prádlem Lady Godiva s výkladní skříní plnou kalhotek. Kolem prošel muž s náušnicemi v uších, pak žena se srdcem vytetovaným na ruce. Drew nastrkal do automatu mince a spěšně vytočil číslo, které si vryl do paměti.

"Farnost Svátosti oltářní."

"Prosím vás, otec Hafer se ještě nevrátil?"

"Ach, to jste zase vy. Říkal jsem mu, že jste ho už několikrát sháněl. Podívám se, jestli ho mohu vyrušit."

Drew se opřel o zeď a čekal. Konečně uslyšel zarachocení, jak někdo zvedl sluchátko, zprvu vyčerpaný hlas lapající po dechu ani nepoznal. "Haló, tady je otec Hafer."

Drew se zamračil. S otcem Haferem mluvil naposled před šesti lety. Jak si teď může být jistý? "Musím se s vámi setkat, otče. Okamžitě. Věřte mi, je to naléhavé."

"Cože? Kdo to je?"

Drew se podezřívavě zahleděl na telefon. Předpokládejme, že vražedný tým při štvanci uhoďl, na koho se Drew podle vši logiky obrátí, aby u něj hledal útočiště. Předpokládejme, že tento hlas, který zní tak chraplavě a sípavě na to, aby patřil otcí Haferovi, je hlasem jednoho z těch, kdo mu usilují o život. Ne, Drew nemá na vybranou. Díky bývalé profesi se dokáže ubránit. Na druhé straně by se mu každá nepozornost mohla stát osudnou.

"Ptal jsem se, kdo to je?" naléhal skřípavý hlas.

Drewovy myšlenky se rozběhly jako šílené. Navzdory obavám a pochybnostem stále doufal. Potřeboval uvěřit. Musí si nějak ověřit totožnost muže, s nímž hovoří. Nejlépe na základě nějaké informace, která je známa jen jim dvěma. "Před šesti lety jsme se setkali ve vaší kanceláři. Došlo mezi námi k jistému nedorozumění, ale pak jsme zašli do kostela přes ulici a vy jste vyslechl mou zpověď."

"Slyšel jsem spoustu... Před šesti lety? Napadá mě jenom jedna zpověď, u níž by si hříšník mohl být jistý, že jsem si ji zapamatoval."

"Bavili jsme se spolu o jistém likéru."

"Bože všemohoucí, to není možné. Vy?"

"Ne, poslouvejte. Ten likér. Pamatujete si jeho jméno?"

"Samozřejmě."

Drew se zamračil. "Co to, že vás to tak rychle napadlo?"

"Vyrábějí ho kartuziáni. Schválně jsem si ho vybral. Je pojmenován po jejich sídelním klášteře. Chartreuse."

Drewovi se ulevilo. Výborně. V nic lepšího zatím doufat nemohl.

Otec Hafer mluvil dál: "Co má proboha celá téhle záhada znamenat? Kde vlastně jste? Proč mi voláte?"

Kněz už doslova nemohl popadnout dech. "Zcela zjevně nejste v..."

"Ne, došlo tam k mimořádné události. Musel jsem zmizet. Musíme si spolu promluvit."

"Mimořádná událost? Jaká?"

"To nemohu říkat do telefonu. Musím se s vámi setkat. Hned teď."

"Proč mluvíte tak neurčitě? Kde se máme setkat? A co by na tom bylo špatného, kdybyste mi to řekl do telefonu?" Hlas se náhle odmlčel. "Doufám, že nechcete naznačit..."

"Váš telefon může být odposlouchávaný."

"Ale to je absurdní."

"Absurdní je všechno, co se tady kolem děje, otče. Upozorňuji vás, že nemáme čas. Je to naléhavé."

Prosím, vyslechněte mě."

V telefonu se ozýval pouze knězův namáhavý dech.

"Otče?"

"Ano. Dobře, sejďeme se."

Drew se rozhlédl po nákupním středisku. Ztišil hlas, ale o to zněl naléhavěji. "Vezměte si papír a tužku."

Řeknu vám, jak to zařídíme. Musíte mi pomoci, otče, musíte se se mnou sejít."

10

Jednalo se v podstatě o klasický zastírací manévr, jistou variaci na použití mrtvé schránky. Alespoň teoreticky. Ale v tomto případě musel Drew brát v úvahu více než jednu proměnnou. Jeho prvotní a nejdůležitější obavou bylo, že vražedný tým uhoďl, kam se obrátí o pomoc. Bylo jasné, že policie to při Drewově minulosti nebude. Nemohl si prostě dovolit svěřit se do policejní ochrany, a to se dalo snadno uhadnout.

Jaká byla logická alternativa? Kněz, který podpořil jeho žádost o přijetí ke kartuziánům. Koneckonců, kdo jiný by ho dokázal pochopit? Podle stejné logiky budou ovšem vrahové mít kněze pod stálým

dohledem. A když otec Hafer náhle v době večere opustí faru, bude vyhlášen poplach a na kněze se přilepí stín.

Další komplikace? Předpokládejme, že se do akce zapojí i policie. Buď proto, že již byla objevena mrtvá těla v klášteře, nebo proto, že otec Hafer byl Drewovým telefonátem natolik zneklidněn, že požádal o ochranu. Je tedy docela dobře možné, že kněze bude sledovat policie, vražedné komando, případně obě skupiny současně. Tato komplikace změní jinak učebnicovou operaci stejně, jako když se od jednoduché aritmetiky přejde k integrálnímu počtu. Bez ohledu na to, jak dokonalý plán Drew nakonec vymyslí, musí postupovat pěkně od základů.

Během dne si Boston Common několikrát prošel. Prohlédl si ho ze všech úhlů a zvažoval všechny výhody. Rozlehlý park plný stromů a stezek, záhonů, rybníků a dětských prolézaček, obklopený ze všech stran kancelářskými budovami a obytnými bloky. Vybral si vhodnou pozorovatelnu a v sedm hodin večer již čekal na střeše jednoho z činžovních domů. Krčil se ukrytý za komínem, aby ho nikdo nespatriil, a nahlížel dolů. Byla polovina října a slunce již zapadlo. Park byl ponořen do tmy, kterou narušovaly jen pouliční lampy na jeho okrajích a menší světla lemující stezky pro pěší.

Místo na střeše bylo výhodné. Poskytovalo Drewovi výhled na tři ze čtyř ulic obklopujících park, jen zadní strana byla zakryta propletenými bezlistými větvemi stromů. Na té však nezáleželo, protože byla příliš vzdálená, než aby se odtud vrahové nebo policejní jednotky dostali nepozorovaně až sem. Drew by tak měl šanci zmizet. Měl totiž v úmyslu přiblížit se k otci Haferovi právě na této straně parku.

Ovšem nikoli osobně.

Při rozhovoru s duchovním volil slova velmi pečlivě. Kdyby kněze prostě instruoval, aby přišel do parku a čekal na další příkazy, riskoval by, že ho vrahové nebo policie na střeše objeví. Musel totiž předpokládat, že všechny okolní budovy prohlédnou. Při těchto úvahách vycházel Drew z myšlenky, že telefon na faře je odposloucháván, případně že kněz spolupracuje s úřady. Na podobných předpokladech závisel jeho život. I teď, po mnoha letech, si živě vzpomínal na Rocky Mountain Industrial College v Coloradu, kde jim Hank Dalton kladl na srdce: "Stihomam vám zachrání život. Nebýt ve vašem světě paranoidní, chlapci, by bylo čiré šílenství. Musíte předpokládat, že všichni jsou proti vám. Vždy a všude."

Drewovy instrukce byly tutíž tak složité, že požádal otce Hafera, aby si je zapsal. Žádný vražedný tým ani policejní jednotka nemohla mít k dispozici tolik mužů, aby dokázali vykryt tak složitý itinerář při tak krátké době na přípravu. Nebudou vědět, do kterého místa v oblasti soustředit pozornost. Z jejich pohledu by ke kontaktu mohlo dojít kdekoliv.

Drew však potřeboval koeficient bezpečnosti ještě zvýšit, a tak se rozhodl, že se s otcem Haferem nesetká přímo. Pozorně si prohlížel tři ulice - pod sebou, vpravo a vlevo - které byly sice ponořeny do stínů, ale osvětlení bylo dostačující, aby si mohl být téměř jist, že nic podezřelého nevidí. Žádní loudalové nebo automobily, které zastavily, aniž by někdo vystoupil. Provoz na ulicích vypadal normálně a zcela nevinně.

Však to brzy zjistí. Deset minut po sedmé kněze spatřil. Otec Hafer měl na sobě dlouhý tmavý plášť, jehož horní knoflíky měl podle instrukcí rozepnuté, takže bílý límec byl i v šeru jasně viditelný. Ale ve způsobu, jakým se otec Hafer pohyboval, bylo něco, nad čím se Drew zamračil. Kněz nešel, spíše se vlekl. Lehce shrbený, očividně unavený. Vyšel zpoza rohu po Drewově pravici a zamířil do parku. Něco tady nehrálo. Drew přenesl pohled na ulici, ze které kněz právě vyšel. Nezdálo se, že by ho někdo sledoval.

Drew se opět zahleděl na kněze a jeho znepokojení rázem vzrostlo. Ne proto, že by objevil past, ale kvůli něčemu ještě neočekávanějšímu. Teď, když o tom přemýšlel, věděl, že to mohl dávno uhodnout. Měl si to uvědomit. Otec Hafer stál v předklonu a kašlal tak těžce, že to slyšel i Drew skrývající se padesát metrů daleko. Kněz zjevně trpěl a byl mnohem hubenější, než si ho Drew pamatoval. I za šera byla jeho sinalost jasně patrná.

Kněz umíral.

"Procedury," řekl suchý hlas do telefonu, když Drew volal na faru. "Možná s vámi po procedurách nebude chtít mluvit."

Chemoterapie, ozařování. Otec Hafer umírá na rakovinu. Ochraptelost hlasu, dýchavičnost, čemu jinému

je přičítat? Rakovina zachvátila spíše krk než plíce a Drew si s hlubokým smutkem vzpomněl, jak si během jejich rozhovoru před šesti lety otec Hafer zapaloval jednu cigaretu za druhou. Kněz se znovu zkroutil bolestí a rozkašlal se. Vytáhl kapesník, utřel si ústa, pomalu se napřímil a ztěžka kráčel dál do hloubi parku. Drew se zadíval na třetí lavičku podél stezky, po níž se měl duchovní podle instrukcí ubírat. První lavička. Druhá.

V okamžiku, kdy otec Hafer došel ke třetí, vynořil se náhle z křoví stín a rozběhl se k němu.

Ted', pomyslel si Drew, teď se ukáže, jestli je to past, nebo ne. Místo aby sledoval štíhlou šakalí postavu, která podle všeho na kněze útočila, soustředil Drew veškerou pozornost na okolní ulice.

Ale nic se nestalo. Žádné výkřiky, žádné sirény, nevyrojily se žádné stíny, nikdo nezahájil palbu. Vůbec nic. Noc zůstávala tajuplně klidná a s výjimkou běžného provozu mlčenlivá.

Drew se znovu zadíval ke třetí lavičce u stezky. Jeho instrukce stínové postavě, která se vynořila z křoví, byly zcela jednoznačné. Drew při nich vycházel z rozmístění lamp v parku. Toto místo mu poskytovalo nezakrytý výhled na všechno, co se bude dít. Kdyby kněze někdo vybavil mikrofonom a baterií skrytou pod šaty, bleskurychlá prohlídka, které byl při útoku podroben, by je odhalila. Postava by zvedla pravou ruku jako varování a Drew by uprchl.

Jeho spolupracovník to samozřejmě nedělal zadarmo. Drew ho objevil za soumraku, když v bitevní zóně hledal nějakého narkomana, který sice již evidentně propadl drogám, ale přesto by byl schopen danou práci vykonat. Odsypal mu z plastického sáčku trochu heroinu, o který předtím připravil bezvýznamného překupníka, a slíbil po splnění úkolu další. Úplatek byl dostatečný, aby feťáka motivoval, ale zase ne tak velký, aby uhasil zoufalou potřebu dávky. A bohužel také ne dost velký na to, aby dokázal narkomanovi zatemnit paměť v případě, že by ho někdo vyslyšel.

Drew sledoval, jak stín jako šipka narazil do kněze, nenápadně ho rychle prohledal a vsunul mu do dlaně lístek se vzkazem. Okamžitě se zase odpoutal a zmizel v temnotě na místě, kam nedopadalo světlo lamp. Znovu se objevil, když přebíhal jasně osvětlené dětské hřiště a spěchal podle instrukcí k levému okraji parku.

Lidi zlatí, pomyslel si Drew. Vida, jeden nikdy neví. Nebylo to špatné. Opravdu slušný výkon. Ukazuje se, že když je člověk v úzkých, neměl by feťáky podceňovat, pokud je ovšem dokáže správně motivovat. Drew byl potěšen nejen výkonem, který jeho dočasný spojenec předvedl, ale i tím, že vůbec přežil, že nepřišel při akci o život.

Jaký závěr z toho plyne? Pokud se v oblasti nachází likvidační komando, muselo si uvědomit, že stín, který se vynořil, nebyl Drew, ale jen nastrčená figurka. Vrahové se tudíž budou muset soustředit na poslíčka stejně jako na kněze a doufat, že je buď dovede přímo k Drewovi, nebo jim alespoň řekne, co bylo na papírku napsáno. Kurýr je opravdu někam dovede - do slepé uličky o tři domovní bloky dál, kde podle Drewova slibu dostane zbytek heroinu z plastického sáčku.

Drew nechal sáček položený na okením parapetu. Když se teď díval, jak feťák bezpečně mizí, začínal věřit, že kněze nesledoval ani vražedný tým, ani policie. Stále si však nemohl být stoprocentně jistý. Proto naplánoval ještě jeden zastírací manévr, a proto také teď kněz svíral v ruce papírek s instrukcemi. Drew obrátil pozornost do parku. Otec Hafer stál vedle třetí lavičky a tiskl si ruku k hrudi, jako kdyby chtěl utišit vylekané bušení srdce. Pomalu se probíral z překvapivého útoku a nechápavě se zadíval na papírek, který držel v dlani. Než si ho však mohl přečíst, postihl ho další záchvat kašle. Vytáhl kapesník a odplivl si do něj.

Budiž mu Bůh milostiv, pomyslel si Drew.

Kněz unaveně poodešel pod lampu a nahrbil ramena, jak se snažil přečíst vzkaz. Drew věděl, co uvidí.

Omlouvám se za překvapení. Musel jsem si zjednat jistotu, jestli nejste sledován. Kdyby se to dalo provést jinak... Ale už jsme skoro u cíle. Vraťte se na faru stejnou cestou, kterou jste přišel.

Kněz trhl hlavou a rozhlédl se. I na tuto vzdálenost bylo vidět, že se zlobí. Zastrčil si lístek do kapsy pláště, předklonil se a bolestně kašlal do kapesníku. S energií zrozenou z netrpělivosti se obrátil a zlostně se vyšoural z parku. Odcházel stejnou cestou, kterou sem přišel.

Kdybych věděl, že jste nemocen, provedl bych to jinak, omlouval se Drew v duchu. Zvolil bych kratší,

méně namáhavou trasu. Odpusťte mi, otče, utrpení, které jsem vám způsobil, ale neměl jsem na vybranou. Musel jsem to zařídit tak, aby se nepřítel cítil stejně zmateně jako vy.

Sledoval, jak kněz namáhavě vychází z parku a míří do ulice vpravo. Nespatřil žádné známky narychlo přeoranizovaného sledování. Do ulice, v níž kněz zmizel, nezabočilo žádné auto. Žádná postava se neotočila a nespěchala, aby otce Hafera neztratila z dohledu.

Drew počkal ještě dvacet vteřin, a když stále neviděl nic neobvyklého, nabyt téměř jistoty, že ani policie, ani vražedný tým nikde v okolí nejsou.

Ale přesto. Ze svého postavení na střeše Drew do ulice, po které se teď kněz ubíral, neviděl. Aby zjistil, jestli je ulice opravdu bezpečná, musel by okamžitě ze střechy seběhnout a nahlédnout za roh. Kdyby se tedy chtěl s knězem setkat přímo tam, znamenalo by to neúnosné riziko.

Existovala ovšem ještě jedna možnost. Když on nemůže za knězem, může kněz přijít k němu.

11

Drew, krytý temnotou mezi keři za kostelem, pozoroval opatrně ulici a faru. Nad ním zářila do tmy chrámová okna, jejichž vitraile z barevných skel zobrazovaly výjevy křížové cesty. Ačkoliv byla okna zavřena, Drew slyšel modlitby večerní mše a tlumený hlas kněze, který právě zpíval: "Beránku boží, jenž snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. Beránku boží..."

Shromáždění se připojilo: "Přines pokoj našim duším."

Podle instrukcí, které dostal, se měl otec Hafer na faru vracet klikatou trasou. Drew šel přímo, aby tam byl dříve. Potřeboval si prověřit všechna místa, odkud byl na faru výhled, zda se tam opravdu někdo neskryvá. Poslední bezpečnostní opatření. I kdyby vražedný tým otce Hafera sledoval, mohl přesto nechat jednoho muže v záloze jako pojistku. Drew přistoupí k poslední fázi svého plánu teprve tehdy, až se ujistí, že v okolí fary žádné nebezpečí nehrozí.

Ale za šest let v klášteře již zapomněl, že v sedmdesátých letech církev uvolnila pravidla týkající se povinnosti navštěvovat nedělní bohoslužby. Katolíci místo toho mohli zajít na mši již v sobotu večer.

A právě dnes byla sobota a mše ještě stále trvala. Farnost byla bohatá, jak napovídala ulice plná zaparkovaných automobilů. Další zastavovaly před farou. Řidiči nevypnuli motory a podle všeho čekali, aby po skončení bohoslužby naložili věřící. Drewův zkušený zrak rázem zaznamenal řadu podezřelých momentů. V jednom z parkujících vozů vzplála zápalka. Někdo si zapaloval cigaretu. Prozradil by profesionál takhle nápadně svou pozici? Možná, pokud chtěl vypadat jen jako jeden z řidičů, čekajících na svého zaměstnavatele.

A co ta žena na schodech před kostelem? V náručí chová v peřince zabalené dítě s růžovou pletenou čepičkou na hlavě. Odešla z kostela ještě před koncem mše, protože dítě začalo plakat a rušilo ostatní věřící, a teď čeká na manžela? Proč tedy už dítě nepláče? A když uvažíme zimu, která je venku - ženě se u úst při každém výdechu objevil obláček páry - proč nepočkala raději ve vestibulu kostela, kde mohla být i s dítětem v teple?

Drew se musel starat o spoustu věcí najednou.

A co bylo ještě horší, věděl, že jakmile mše skončí a věřící se vyhnou z kostela, bude se muset mít na pozoru ještě mnohem více. V záplavě spěchajících lidí nedokáže odhadnout, jestli je okolí opravdu bezpečné. Jeho plán spočíval v tom, že se dostane na faru, ještě než se otec Hafer vrátí. Kněz tu bude každou chvíli a Drew nemůže riskovat a přejít ulici.

Pokud ovšem... Mše, pomyslel si. Místo aby obrátila jeho plán v trosky, může se stát pravým požehnáním. Otočil se, protáhl se křovím a zamířil k postrannímu vchodu do kostela. Dveře, zahalené ve stínu, se otevíraly na chodník a umožňovaly věřícím pohodlný přístup ze zadní ulice, od níž byly vzdáleny asi třicet metrů. Drew stiskl železnou kliku a potáhl za těžké dubové křídlo.

Odolalo a Drewovi na okamžik pokleslo srdce. Polekal se, že je zamčeno. Zatáhl ještě silněji a dveře se se zaskřípěním pootevřely.

Napjatě nahlédl dovnitř. Ocitnul se na betonovém odpočívadle s hladce omítnutými stěnami natřenými zářivou bělobou. Vlevo vedlo sedm schodů ke dveřím do hlavní chrámové lodi. Za nimi se sloužila mše. Schody přímo před ním mířily dolů do ztemnělého sklepa. Schodiště na pravé straně vedlo k dalším

dveřím.

Vystoupil po něm a jemně zkusil vzít za kliku. Zamčeno nebylo a Drew s tím ani nepočítal. Kněz, který odsud jen před chvílí odešel, aby se připravil na mši, by těžko očekával nějakého vetřelce, zatímco bude spolu s ministranty u oltáře. Ale i tak se Drew musel pohybovat naprosto tiše.

Zvuk šouravých kroků ozývající se z chrámové lodi napovídal, že věřící již přijímají tělo Páně. Přicházejí k zábradlí před oltářem a kněz jim vkládá do úst hostii. V tu chvíli se ozvalo tlumené brnkání kytar a sopránový hlas spustil skladbu Johna Lennona a Yoko Ono Dejte míru šanci, přičemž slovo „mít“ bylo občas nahrazeno slovem „Bůh“. Drew se zachvěl, když si uvědomil, jaký je to rozdíl oproti liturgickým písním, které s ostatními řádovými bratry zpíval v klášteře při každodenních bohoslužbách. Alespoň že shromáždění ještě nekončí, pomyslel si, ale vtom ho napadlo, že pokaždé se najde několik netrpělivých věřících, kteří odcházejí ještě před koncem přijímání. Každou chvíli se v protějších dveřích může někdo objevit a spatřit Drewa na místě, kde nemá co pohledávat. Musí si pospíšet.

Vstoupil a zavřel za sebou dveře. Místnost, v níž se ocitl, měla nepravidelný tvar a byla situována podél zdi za oltářem. Byla to sakristie, místo, kde se kněz převléká do mešního roucha - kněžské alby, pásu, ornátu a štoly - než se odebere na bohoslužbu. Ve skříních a na policích byly uloženy nejen obřadní oděvy, ale i oltářní závěsy, svíčky, ručníky, kadidlo, láhve mešního vína a spousta dalších předmětů, používaných při nejrůznějších katolických obřadech.

Drew se obával, aby nenarazil na jednoho z ministrantů, který se mohl vrátit pro nějakou zapomenutou pomůcku, ale sakristie byla prázdná. Vlevo se táhla klenutá chodba vedoucí k oltáři. Spatřil mihotavé světlo svíček zářících kolem zlatého svatostánku, do něhož se po skončení mše uzamknou nepoužité posvěcené hostie uložené v kalichu. Prostor před oltářem byl prázdný. Kněz i ministranti byli ještě u zábradlí a podávali věřícím tělo Páně. Kytary stále brnkaly. Majitelka sopránového hlasu byla jistě velkou příznivkyní skupiny Beatles, protože teď zpívala Harrisonovu píseň Here Comes the Sun, Slunce přichází, ale slovo sun, slunce, v jejím podání znělo jako Son, tedy Syn, a i tak je často zaměňovala za Lord, Pán.

Sakristie byla uspořádána tak, že do ní z kostela nebylo vidět. Drew si tedy mohl být jistý, že zůstane ukryt nepovolaným zrakům, a zotevřel několik skříněk, až našel, co potřeboval - černou, po kotníky dlouhou kněžskou tuniku. Rychle si ji oblékl a pozapínal nesčetné knoflíky. Objevil ještě bílou plátěnou komži, přehodil si ji přes hlavu a stáhl přes sutanu. Sahala mu až po kolena. Podobně se oblékají klerikové, kteří místo ministrantů pomáhají knězi sloužícímu mši.

Na stolku vedle umývadla našel předepsanou pokrývku hlavy, biret - černou hranatou čapku s třemi symetrickými hřebeny, na vrcholku zakončenou bambulkou. Svou masku doplnil modlitební knížkou, kterou vzal z hromádky vedle kadidelnice. Vůně kadidla, i když nezapáleného, ho přímo udeřila do nosu. Nahlédl do klenuté chodby a zaslechl tlumené kroky. Někdo přecházel po koberci k oltáři. Musí se rychle ztratit. Kněz a ministranti právě přistupovali ke schránce s hostiemi. Přijímání skončilo. Drew spěšně zamířil ke dveřím, vstoupil do chodby a zavřel za sebou. Hrud' se mu svírala napětím. Kytary i sopránový hlásek se nad ním konečně slitovaly a odmlčely se.

Opatrně pouštěl kliku, aby ho hlasité cvaknutí neprozradilo, a chystal se seběhnout po schodech, když se se zaskřípěním otevřely dveře do chrámové lodi. Drew strnul.

Rusovlasý muž a pihovatá žena byli právě na odchodu. Ve dveřích se zastavili a ohlédl se k oltáři. Oba ponořili pravou ruku do kropenky se svěcenou vodou a pokřižovali se. Na to, aby si Drewa hned všimli, měli hlavu příliš plnou myšlenek na předčasný odchod z bohoslužby. Ale v okamžiku, kdy za sebou zavřeli a obrátili se, aby sestoupili ze schodů, ztuhli. Uviděli kněžské roucho a v rozpacích přešlápli. Drew smekl čapku. Držel ji u boku a na prsou svíral modlitební knihu.

"Ach, ehm... Dobrý večer, otče," zašeptal muž.

Drew chladně přikývl a stejně tiše odpověděl: "Synu můj, odcházíte ještě před požehnáním?"

"No, ano, tedy... Víte, otče, my totiž..."

"To je naprosto v pořádku, nemusíte mi vůbec nic vysvětlovat."

Dvojice si vyměnila pohled, v němž se zračila úleva.

"Ale měli byste to vysvětlit našemu Pánu. Jistě jste slyšeli podobenství o návštěvnících, kteří předčasně opustili hostinu."

Zrudli tak, že ženiny pihy přestaly být patrné a barva mužovy tváře odpovídala jeho rusým vlasům.

"Odpuště, otče." Muž sklonil hlavu.

Za dveřmi bylo slyšet závěrečná slova kněze: "Mše je skončena. Jděte v pokoji."

Drew se na dvojici otcovsky usmál. "Jsem si ovšem jist, že jste k tomu měli pádný důvod. Důležité je, že jste na mši vůbec přišli."

"Chodíme tak často, jak nám to jen vyjde."

Dveře do chrámové lodi se otevřely a věřící se vyhrnuli ven.

Drew pozvedl pravou ruku a udílel požehnání. "Bůh s vámi," řekl dvojici. Pak otevřel dveře vedoucí na ulici a dal muži a ženě přednost.

Chodník byl ponořen do stínu. Venku byla zima. Drewovi se srážela před obličejem pára, a tak si zase nasadil čapku. Otevřel ústa, že se rozloučí, ale když viděl, že jeho společníci zamířili k hlavním dveřím kostela místo do ulice za chrámem, připojil se k nim. Za sebou slyšel kroky; řada farníků mířila stejným směrem. To Drewovi vyhovovalo. Čím větší zástup, tím lépe pro něj. Věřící se bavili o kázání, o počasí a o jakémsi Michaelu Jacksonovi (kdo to proboha je?).

"Musíte být v naší farnosti nový, otče," řekla žena. "Ještě jsem vás tu neviděla."

"Jsem tady jen na pár dní. Na návštěvě."

Došli k hlavnímu portálu kostela, kde se ze dveří hmulý zástupy lidí a rozcházely se ulicí oběma směry.

Naskočily motory několika automobilů a okamžitě vznikla zácpa. Lidé se shlukovali a bavili se mezi sebou. Vynikající, pomyslel si Drew. Pokud někdo faru opravdu sleduje, v takovém zmatku nemá šanci se vyznat. A nejpřirozeněji splyne se scénérií samozřejmě kněz.

"Nuže, dobrou noc, otče," rozloučil se ryšavý muž. "Na shledanou v kostele." Zdálo se, že je přesvědčen, že se mu povedl vynikající žert.

Muž vzal ženu za ruku a Drew nasadil hrdý výraz duchovního pastýře, jemuž bylo potěšením setkat se se dvěma poslušnými ovečkami, poctivě navštěvujícími chrám Páně.

Výraz v obličeji nezměnil ani tehdy, když za zástupy lidí a procesím odjíždějících automobilů zaregistroval otce Hafera, přicházejícího k faře po druhé straně ulice. Kněz si držel u úst kapesník a kašlal. V takovém provozu a při tolika lidech Drew nedokázal rozeznat, jestli kněz není sledován, ale v podstatě na tom již nezáleželo. Udělal všechno, co mohl. Provedl veškerá možná opatření, která dokázal vymyslet. Od tohoto okamžiku je vše v rukou božích, on na tom už nic změnit nemůže.

Ne, takhle nesmíš uvažovat, pokáral se Drew v duchu. Nemůžeš spoléhat, že Bůh za tebe všechno vyřeší. Pán pomáhá těm, kteří si dokážou pomoci sami.

Přešel ulici a zamířil k faře. Na okamžik hluboce zalitoval, že si přes sutanu přehodil ještě bílou komži, protože ta z něj ve světle lampy nad dveřmi fary udělala lehce rozeznatelný cíl. Zamrazilo ho v zádech. Vzal za kliku, stiskl ji, otevřel a vstoupil.

Ocitl se ve vestibulu, kde to vypadalo stejně, jak si pamatoval ze své předchozí návštěvy. Krátká úzká chodba, na jejímž konci byly další dveře, v horní části prosklené matovým sklem. V bledém světle za nimi vystupovaly obrysy masivního nábytku. Uprostřed dveří, těsně pod neprůhledným sklem, vyčnívala malá páčka. Drew si pamatoval, že když se na ni přitlačilo, na druhé straně se rozezněl zvonek přivolávající domovníka. Kdyby se rozhodl nezvonit a rovnou vstoupit, stačilo by dveře otevřít.

Předpokládal totiž, že se tady nezamyká.

Drew však zůstal stát. Otočil se, sledoval vchod a čekal. V zimních měsících chodba chránila vnitřní prostory fary proti poryvům větru. Drew se nemohl ubránit myšlence, že takový průvan není vůbec ničím v porovnání se zimou, již trpěl v klášteře, kde jediným zdrojem tepla bylo několik polínek, která mu do cely pravidelně přinášeli laičtí bratři, aby si jimi zatopil v kamnech. Laičtí bratři. Poustevníci. Mrtví!

Všichni jsou mrtví! Drew si hluboce povzdechl. Náhle ho napadlo, že otci Haferovi to již trvá nějak dlouho a že kněz, který sloužil mši, se brzy vrátí z kostela, objeví ho - cizince převlečeného za duchovního - a spustí poplach. Zejména když pozná, že věci, které má na sobě, ukradl ze sakristie.

Drew zaslechl, jak někdo bere zvenčí za kliku, a srdce se mu prudce rozbušilo. Jedním skokem se vrhl ke dveřím, které se právě otevřely, a schoval se za nimi. Objevil se stín. Drew se přitiskl ke zdi a cítil, jak mu dveřní křídlo tlačí do hrudi. Stín vstoupil. A když otec Hafer za sebou zavřel a rozkašlal se, náhle zjistil, že stojí tváří v tvář Drewovi.

"Otče, mohu vám všechno vysvětlit."

Otec Hafer vytřeštil oči. Byly tmavé, ale teď se rozpálily hněvem.

"Vy."

Drew zvedl obě ruce. "Je mi to opravdu upřímně líto. Kdybych byl věděl, že jste nemocen, nebyl bych... Zařídil bych to jinak..."

"Vy!"

"Nemáme čas. Musíme odsud zmizet. Hovořit tady by nebylo bezpečné." Drew mluvil chvatně a snažil se kněze uklidnit, aby ve svém spravedlivém rozhořčení nezvýšil hlas a nevyvolal na faře poplach. "Věřte mi, hrozně lituji, že jsem vás přinutil k tak dlouhé vycházce..."

"Nemáme čas. Musíme zmizet. Není to bezpečné," rozhňoval se otec Hafer. "Ve jménu božím, o čem to mluvíte? Opustil jste klášter. Přinutil jste mě protřpět se vašimi instrukcemi a tajuplnými vzkazy. Podívejte se, jak jste oblečený. Copak jste přišel o..." Vtom se zarazil. Ozval se v něm psychiatr, a tato role teď asi byla důležitější než role kněze. Zdálo se, že si uvědomuje, jakou udělal chybu.

"Ne, otče, nepřišel jsem o rozum. Možná o duši." Drew pokynul k hluku dopravního provozu za dveřmi.

"A když se nebudu mít na pozoru, možná přijdu i o život. Na klášter někdo zaútočil. Všichni řádoví bratři jsou mrtví. Já sám mám v patách pronásledovatele."

Šedá tvář otce Hafera nabyla ošesně bílé barvy. O krok ustoupil. Snad pobouřen tím, co Drew řekl, nebo se jen klidil z dosahu. "Mrtví? To přece není možné! Uvědomujete si, co říkáte?"

"Říkám vám, že nemáme čas. Oba jsme v nebezpečí. Ti, kdo zabili řádové bratry v klášteře, tady můžou být každou chvíli. Už tu možná jsou."

Otec Hafer se ohlédl ke dveřím. "Ale to je šílenství. Nechápu..."

"Později. Všechno vám vysvětlím. Ale nejdřív musíme odsud. Víte o nějakém místě, kde bychom si mohli v klidu a bezpečí pohovořit?"

Drew náhle něco zaslechl a prudce se otočil k vnitřním dveřím. Otevřely se a vyhlédl vysoký štíhlý kněz, v očích starostlivý pohled.

"Ano, zdálo se mi, že slyším nějaké hlasy." Kněz si je zvědavě prohlížel, zejména Drewovu komži a sutanu. Všiml si ustaraného výrazu ve tvářích obou mužů a zamračil se. "Otče Hafere, děje se něco?"

Drew se zhluboka nadechl a napjatě hleděl na otce Hafera. Ten jako by zadržel dech. Vrátil Drewovi upřený pohled, vteřinu uvažoval a pak se otočil k postavě ve dveřích: "Bohužel ano. Právě jsem dostal špatnou zprávu týkající se jednoho z mých pacientů. Obávám se, že ho budu muset neprodleně navštívit." Drewovi spadl balvan ze srdce. Druhému knězi se to příliš nezamlouvalo. "No, když musíte. Ale myslím, otče, že byste měl spíše odpočívat."

"Až bude čas. Tahle záležitost nesnese odkladu."

Kněz ve dveřích se znovu zahleděl na Drewa. "To jste musel mít velmi naspěch, když jste se po mši ani nepřevlékl. Z které farnosti..."

Otec Hafer ho rychle přerušil: "Ne, bude lépe, když kolega zachová inkognito. Nechceme vás zbytečně zatěžovat znepokojivými informacemi."

"Ano, pravda. Chápu."

"Ale," řekl otec Hafer starostlivě Drewovi, "možná by bylo lepší, kdybyste si ten hábit opravdu svlékl." Hleděli si vzájemně do očí.

ČÁST TŘETÍ

STRÁŽCE

ÚTULEK

1

"Ne, to není možné. Všichni?" Otcí Haferovi se zlomil hlas.

Drew seděl naproti němu a pátravě si ho prohlížel. Zdálo se, že mu kněz věří, ale přesto se snaží v sobě tuto důvěru potlačit. Vypadalo to, že zatímco prve předpokládal, že Drew přišel o rozum, teď se zoufale snaží ochránit své vlastní duševní zdraví tím, že zpochybňuje nepředstavitelnou, nesnesitelnou skutečnost.

"Nikdo - Bůh nám pomáhej - nepřežil?"

"Neprohlédl jsem úplně všechny cely. Neměl jsem čas. Hrozilo mi nebezpečí. Ale v těch, do kterých jsem nahlédl... A v kuchyni, kde jsem našel ty dva zastřelené... Pochopte, zvony svolávající nás na mši se dlouho neozývaly. Pak se sice rozezněly, ale mnohem později než jindy. A tak jsem zjistil, že za oběť padlo celé osazenstvo kláštera."

"Nejsem si jist, zda..."

"Zvyk. Kdyby alespoň jeden z mnichů přežil, nevěděl by, že všichni ostatní jsou mrtví, a na výzvu zvonu by automaticky zamířil do kaple."

"A..." Vypadalo to, že otec Hafer chtěl dodat: "Utekl."

"Byl by zlikvidován. Neslyšel jsem žádné výstřely, ale vrahové určitě měli pistole s tlumičem a kromě toho s největší pravděpodobností i garotty."

Otec Hafer hleděl na Drewa, jako by slovo 'garotta' pocházelo z nějakého jemu nesrozumitelného jazyka. Náhle však pochopil a tvář se mu zkřivila zděšením. Naklonil se v křesle, zabořil tvář do dlaní a zasténal. "Bůh budiž milostiv jejich duším."

2

Stáli v apartmánu v patnáctém podlaží budovy ze skla a chrómu. Otec Hafer zaparkoval služební stejn v podzemní garáži a pak odvedl Drewa k výtahu, který je vyvezl až k soukromému vstupu do tohoto bytu. Kněz zamkl dveře a rozsvítil. Drew se zmateně rozhlédl. Obývací místnost byla pěkně zařízena, ale nějak divně neosobní. Připomínala Drewovi drahý hotelový pokoj.

"Co je tohle za místo? Víte určitě, že je..."

"Bezpečné? Myslím, že právě tento výraz jste předtím použil. Nedělejte si starosti. Nikdo, nebo přinejmenším téměř nikdo, o něm nemá ani tušení."

"Ale proč?" Apartmá Drewa znervózňovalo. Působilo dojmem, že v něm nikdo nebydlí. "K čemu se to tady vlastně používá?"

Otcí Haferovi se do odpovědi moc nechtělo. "Pro záležitosti vyžadující diskrétnost. Má práce psychiatra není omezena na rady kartuziánů. Často mě volají k případům kněží z různých řádů, kteří mají... nazvěme to speciální problémy. Krize víry. Přílišné zalíbení v mladé ženě zpívající v chrámovém sboru. Náklonnost k alkoholu nebo drogám. Někdy dokonce i k jinému muži. Doufám, že neříkám nic, co by vás šokovalo."

"Pokušení je klíčem k lidské přirozenosti. Ve svém bývalém životě jsem vycházel z předpokladu, že každý má nějakou slabost. Jen jsem musel hledat tak dlouho, až jsem ji našel. Kdyby lidé nebyli hříšníci, všechny zpravodajské služby by byly bez práce."

Otec Hafer smutně přikývl. "Hrozba zkompromitování, skandálu. Z tohoto hlediska se naše světy asi příliš neliší. Duchovní, který se dostane do morálního konfliktu se svými svatými sliby, je z toho někdy tak zoufalý, že se..."

"Sesype?"

"Raději bych řekl, že mu povolí nervy. Někdo zase pije tak nezřízeně, že ohrožuje pověst církve svaté."

"Takže tohle místo používáte, abyste postižené uklidnili nebo je vyléčili z jejich závislosti."

"Mohou si tady odpočinout a dostane se jim odborné péče. V naléhavých případech používáme tohle místo i jako dočasný klášter, než se zařídí vše potřebné, aby se nešťastníci mohli uchýlit do útulku svého řádu. A kromě toho, protože odluka státu od církve není tak striktní, jak vyžaduje ústava, chodí sem i politici, kteří nabízejí církvi dary výměnou za hlasy katolických voličů, a raději se setkávají zde, než aby je někdo viděl vcházet do kanceláře biskupa nebo kardinála."

"Jinými slovy, je to bezpečný dům pro služebníky boží," opáčil Drew suše. "Ne, otče, naše světy se od sebe vůbec neliší."

3

"Bůh budiž milostiv jejich duším."

Drew by nedokázal s jistotou říci, čím duše otec Hafer miní - jestli duše mnichů, kteří byli zavražděni, nebo mužů, kteří to mají na svědomí.

Knězův povzdech byl následován dalším záchvatem kašle.

Drew ho jen bezmocně sledoval. Už když ho poprvé zahlédl ze svého stanoviště na střeše u Boston Common, vypadal otec Hafer zbědovaně, ale zblízka to bylo mnohem horší. Pokožka obličeje, která byla vždycky šedivá, vypadala teď ještě temněji, téměř olivově hnědá, takže Drew maně pomyslel na otravu olovem.

Šlo však o jiný druh otravy. Chemoterapie. Kůže na tvářích a bradě byla tak vysušená, že byla téměř průsvitná. Jako by se svaly od obličejových kostí přímo odlupovaly. Oči měl vyboulené a vlasy - kdysi barvy soli a pepře - byly teď úplně bílé, bez lesku, prořídle a křehké jako pavučinky.

I celé tělo se viditelně scvrklo; černý oblek i bílý kněžský límeček na něm visely, jako kdyby si je vypůjčil od mnohem urostlejšího muže. Drew se při pohledu na špatně padnoucí oblek otce Hafera nedokázal ubránit srovnání s vlastními šaty. Džínsy, košile a vesta, které vzal mrtvému muži, mu byly také trochu velké, ale byl zde podstatný rozdíl. Jeho štíhlé, pružné tělo vyzařovalo zdravý žár askeze, zatímco knězovo jako by světlo pohlcovalo, místo aby je vydávalo - hroutící se černá díra.

Smrt.

"Garotty?" Otec Hafer bolestně polkl. "Ale určitě to nevíte. S jistotou můžete říct jen to, že dva laičtí bratři v kuchyni byli zastřeleni. Žádné důkazy o škrcení jste nenašel."

"To je pravda. Až na pomocníky v kuchyni byly všechny oběti, které jsem viděl, otráveny."

"Potom - Bůh jim pomáhej - je zde naděje, že netrpěli."

"Ach, je to více než naděje. Vůbec si neuvědomili, že se jim něco stalo."

"Ale jak si můžete být tak jistý?"

"Kvůli myši."

Kněz hleděl zcela nechápavě.

"Čekal jsem, až vám to budu moci sdělit." Drew mu s povzdechem ukázal plastický sáček s tělíčkem Stuarta Malého. "Jed ho zabil okamžitě. Kdybych mu nehodil kousek chleba a sám nečekal s jídlem až po děkovnou modlitbu, byl bych teď sám mrtvý."

Otec Hafer sebou zděšením trhl. "To jste celou dobu u sebe nosil tuhle věc?"

"Musel jsem."

"Proč?"

"Když jsem sešel z podkroví dolů, nevěděl jsem, jestli někdo těla neodstranil. Teprve později jsem zjistil, že oběti jsou stále ve svých celách. Ale co kdyby se vražedný tým po mém útěku vrátil a mrtvolu odklidil? Musel jsem vzít tělo myši s sebou, abych zjistil, jaký jed byl použit. Někteří specialisté mají v oblibě zcela konkrétní jedy, které se v podstatě stanou jejich obchodní značkou. Doufal jsem, že mi pitva prozradí..."

"Specialisté? Obchodní značky? Pitva myši? A vy jste ji nosil v kapse? Mýlil jsem se. Bůh buď milostiv jejich duším? Ne, ne jejich, Bůh buď milostiv nám všem."

Otec Hafer se zlostně postavil. "Tvrdíte, že na klášter někdo zaútočil před čtyřmi dny?"

"Přesně tak."

"A vy jste utekl dva dny poté." V knězově hlase zazněl ostrý, příkrý tón.

"Ano."

"Ale místo abyste šel okamžitě na policii, promarnil jste spoustu času a snažil se spojit se mnou."

"Nemohl jsem si dovolit riskovat, že by mě posadili do vězení. Okamžitě bych se stal cílem útoku."

"Ale, pro smilování boží, copak jste jim nemohl alespoň zatelefonovat? Teď už stopa dávno vychladla. Teď bude mnohem těžší případ vyšetřit."

"Ne, měl jsem ještě jiný důvod, proč jsem policii nezavola. Nemohl jsem."

"Ten důvod si představit nedokážu."

"Nebylo na mně, abych takové rozhodnutí učinil. Nejprve se o věci musí dozvědět církevní autority a ty teprve rozhodnou, jaké kroky podniknout."

"Rozhodnou? Vy si opravdu upřímně myslíte, že mají nějakou jinou možnost než obrátit se na policii?"

"Možná to nakonec budou muset udělat, ale třeba ne hned."

"Mluvíte nesmysly."

"Vůbec žádné nesmysly. Jen si vzpomeňte, kdo jsem byl, kde jsem byl."

Otci Haferovi to najednou došlo. Zasténal: "Ach, jak bych si přál, abyste nikdy do mé kanceláře nevkočil," a zbledl. "Říkáte, že naše světy se vůbec neliší. Ano, přesně tak budou nepřátelé církve tuto událost interpretovat. A to všechno kvůli vám. A mně. Kvůli mé slabosti. Kvůli tomu, že jsem uvěřil, že chcete dosáhnout spásy - navzdory svým ořesným hříchům."

"Ale vždyť já chci!"

Otec Hafer si zaťal nehty do dlaní. "Protože jsem kartuziánům doporučil, aby vás přijali, a protože vás vaše hříchy dostihly a trest, který měl dopadnout na vaši hlavu, teď postihl tyto svaté mnichy," kněz se rozkašlal a pak pokračoval, "ohrozil jsem pověst nejen kartuziánů, ale samotné svaté matky církve. Už vidím ty titulky. Katolická církev chrání úkladného vraha, poskytuje azyl mezinárodně hledanému zabijákovi."

"Ale já jsem byl na straně..."

"Dobrá? To jste chtěl říci? Dobro? A vraždy?"

"Dělal jsem to pro svou vlast. Byl jsem přesvědčen, že jsem v právu."

"Ale pak jste přišel na to, že jste se mylil?" Hlas otce Hafera se chvěl opovržením. "Chtěl jste dosáhnout odpuštění? Ach. A teď jsou ti mniši mrtví a vy jste uvrhl církev do strašného nebezpečí."

"Měl byste se raději ovládat."

"Ovládat?" Kněz přešel k pohovce, popadl sluchátko telefonu na konferenčním stolku a stiskl několik tlačítek.

"Počkejte moment. Komu voláte? Jestli je to policie..." Drew sáhl po telefonu.

Otec Hafer mu s nečekanou silou odstrčil ruku.

"Tady je otec Hafer. Je doma? No tak ho vzbud'te. Řekl jsem, že ho máte vzbudit. Je to naléhavé."

Otec Hafer sluchátko neodložil, teď však zakryl mikrofon rukou. "Před koncem roku už budu mrtvý." Zvedl ruku, aby Drewa umlčel. "Co to má společného s touhle záležitostí? Vzpomínáte si na náš pohovor před šesti lety?"

"Samozřejmě."

"Mluvili jsme o svatých slibech. Řekl jsem, že se obávám, že když doporučím muže tak mladého, jako jste vy, k přijetí ke kartuziánům s jejich nesmlouvavou přísností, budu zodpovědný za vaši duši, pokud někdy shledáte řádová pravidla příliš nesnesitelná a porušíte je."

"Vzpomínám si na to."

"A co jste mi tehdy odpověděl? Řekl jste, že když vaši žádost odmítnu, budu za vaši duši stejně zodpovědný, jen v trochu jiném smyslu. Tvrdil jste, že jste tak zoufalý, až pomýšlíte na sebevraždu. Kdybych vás prý odmítl, byl bych zodpovědný za vaše věčné ztracení."

"Ano."

"A v tom jste se právě mýlil. Každý člověk je za svou duši zodpovědný sám. Kdybyste spáchal sebevraždu, odsoudil byste se k ztracení z vlastní vůle. Vyslechl jsem tehdy vaši zpověď a pomyslel jsem si, jakou vlastně máte naději na spásu při své minulosti? Jaký možný trest by mohl vyvážit vaše strašné hříchy?"

"Takže jste řádu doporučil, aby mě přijal."

"Ovšem teď, nebýt mě, tito mniši by stále ještě bojovali za spásu svých vlastních duší. Kvůli mně jsou však mrtví. To není jen skandál. Tady nejde jen o to, že církev bude obviněna, že ochraňuje vraha. Bůh vás zatrat', vy jste za všechno zodpovědný. Jim i mně, a já jsem zodpovědný jim. Kvůli vám jsem ohrozil svou duši. Řekl jsem vám, že brzy zemřu, nejpozději do Vánoc. Jsem přesvědčen, že kvůli vám skončím v pekle."

Drew jen mlčky zíral a přijímal obvinění snášející se na jeho hlavu. Teď to byl on, kdo se nahrbil a ukryl tvář do dlaní. Vzhlédl teprve tehdy, když uslyšel otce Hafera mluvit do telefonu.

"Vaše Excellence, hluboce lituji, že vás takhle pozdě vyrušuji, ale stalo se něco strašného. Úplná katastrofa. Naléhavě se s vámi musím sejít. Okamžitě."

4

Biskup, Jeho Excellence nejctihodnější Petr B. Hanrahan, měl štíhlou, hranatou tvář. Táhl mu na padesátku, a i když ho vzbudili teprve před necelou hodinou, jeho krátké pískové vlasy vypadaly jako čerstvě umyté a vyfoukané a měl je bezvadně učesané. Jeho zelené oči připomínaly Drewovi vzácný porcelán, ale jejich lesk, jak si všiml, byl třpytem chladné oceli.

Biskup seděl za velkým dubovým pracovním stolem. Jeho pracovna měla stěny obložené dřevem a ozdobené řadou pamětních plaket a čestných uznání nejrozdílnějších charitativních organizací - nejen katolických, ale i protestantských a židovských - spolu s velkými zarámovanými fotografiemi biskupa, jak si s úsměvem potřásá rukou se starosty Bostonu, guvernéry státu Massachusetts a prezidenty Spojených států. Na čestném místě na zdi za pracovním stolem se skvěly fotografie biskupa ve společnosti několika papežů.

Církevní hodnostář asi vycítil, že toto jednání bude rušné a zdlouhavé, protože se do svého úřadu dostavil v šatech, které byly mnohem pohodlnější než biskupské roucho nebo černý kněžský oblek s bílým límečkem. Měl na sobě šedé mokasíny, modré manšestrové kalhoty, světle modrou přepínací košili a přes ni vínově červený svetr. Rukávy měl lehce vyhrnuté, takže bylo vidět drahé hodinky značky Rolex, zasazené ovšem do oceli, nikoliv do zlata.

Drewovi připadal jako politik, což bylo přiměřené srovnání, protože představitel církve na této úrovni musel nutně být politikem. Uhlazený hlas a pečlivý výběr slov nebyly nejspíš výsledkem nedělních kázání, ale spíše jednání s místními katolickými podnikateli o jejich příspěvcích na stavební projekty v diecézi. Jeho Excellence seděla za pracovním stolem, křeslo odsunutě dozadu, a v očích soustředěný pohled, zatímco nejprve otec Hafer a po něm Drew vysvětlovali, co se stalo.

Biskup čtyřikrát požádal Drewa o upřesnění. Prohlédl si mrtvou myš v plastickém sáčku, přikývl a pokynul Drewovi, aby pokračoval.

Drew konečně uzavřel to, co automaticky a ze zvyku pokládal za zevrubné hlášení, této noci již druhé. Pohlédl na hodinky. Bylo sedm minut po jedné. Až na tlumený zvuk projíždějících automobilů, který pronikal i přes zatažené těžké bezové závěsy na oknech, se pokoj ponořil do ticha.

Biskup nevzrušeně přeběhl pohledem z Drewa na otce Hafera a zpět. Mrkal, ale jinak zůstával úplně nehybný. Ticho se zdálo nekonečné. Biskupovo křeslo konečně zavržalo. Naklonil se kupředu a opřel se lokty o stůl.

V očích se mu ostře zablesklo. "Rozhodně máte za sebou sérii nanejvýš pozoruhodných událostí," jeho hlas zůstával zvučný a vyrovnaný, "a samozřejmě nanejvýš zneklidňujících." Zamyslel se a pak stlačil knoflík intercomu. "Paule."

Stejně uhlazený mužský hlas odpověděl: "Vaše Excellence?"

"Ach, výborně, ještě jsi neodešel."

"Myslel jsem, že byste mě mohl potřebovat." "Nevím, co bych si bez tebe počal. Pamatuješ si Pata Kelleyho?"

"Jen mlhavě, ale mohu prověřit záznamy, které o něm máme."

"Není třeba. Je majitelem stavební firmy. Loni v létě byl s manželkou na výletě v Římě. Požádal mě, abych zařídil, že jim Jeho Svatost udělí požehnání."

"Ach ano, už si vzpomínám." Hlas se uchechl. "Osvědčení o požehnání si zarámoval a pověsil na zeď v kanceláři."

"Pokud mne paměť neklame, jeho firma vlastní helikoptéru. Tvrdí, že je pro zvedání těžkých nákladů při stavbě výškových budov, ale já ho spíše podezřívám, že je to pouhá hračka, kterou si odepsal do nákladů. Byl bys tak laskav a zavolal mu? Řekni mu, že jeho církev ho žádá o laskavost - zapůjčení helikoptéry. Vyříd' mu, že se s ním spojím hned, jakmile to bude možné, abych mu vyjádřil své díky."

"Samozřejmě, Vaše Excellence. Určitě s ním promluvíím, ještě než odjede ráno z domu do práce."

"Ne, hned teď."

"Myslíte, že ho mám vzbudit?"

"Chci mít helikoptéru k dispozici už za svítání. Kdyby váhal, naznač mu, že je zde jistá šance, že Kolumbovi rytíři uspořádají na jeho počest slavnostní hostinu. Dále potřebuji, abys prověřil na počítači naše záznamy a vyhledal v rámci naší diecéze duchovní, kteří mají nějaké zkušenosti s prací v nemocnici nebo se zúčastnili bojových akcí. Budou stačit tři, ale jeden z nich musí být schopen pilotovat helikoptéru."

"Provedu, Vaše Excellence. Ještě něco?"

"Ano. Přines nám sem nějakou kávu a třeba pár koblih. Ještě nějakou dobu tady budeme mít co dělat." Biskup Hanrahan uvolnil tlačítko intercomu a zdálo se, že si srovnává myšlenky v hlavě. "Rád bych se vás na něco zeptal, bratře MacLane. Chci se ujistit, že situaci správně chápu. Poté, co jste utekl, bylo vaší největší starostí - když pominu vlastní bezpečnost - učinit vše pro blaho církve. To bylo důvodem, proč jste neinformoval úřady a místo toho se spojil se svým zpovědníkem a pak se mnou?"

"Přesně tak."

"Mohu tedy oprávněně předpokládat, že pro mě máte nějaké návrhy, jak s těmito informacemi naložit." Drew přikývl.

"O co se přesně jedná?"

"Možnosti jsou celkem tři." Drew spojil ukazováčky. "Za prvé, tito mniši odchodem ke kartuziánům vlastně zmizeli ze světa. Prodali všechno, co jim patřilo, zlikvidovali svá bankovní konta, opustili zaměstnání. Rozžehnali se s přáteli a s příbuznými a dali jim jasně najevo, že nikdo z jejich předchozího života je nesmí už nikdy více kontaktovat. Žádné návštěvy, žádné telefonáty, žádné dopisy. Upozornili dokonce příslušné úřady, že už nebudou podávat daňová přiznání."

"To je mi dobře známo. Jak zní prosím váš návrh?"

"Pokud se tedy týká okolního světa, tito muži jako by už byli dávno mrtví. Stali se neviditelnými a za normálního běhu událostí by jejich smrt nevzbudila vůbec žádnou pozornost. Jsem si jist, že také víte, že kartuziáni nepohřbívají své členy v rakvích. Oblečená mrtvola se jen položí na prkno a tvář se jí zakryje kápí. Roucho se k prknu přibije hřebíky. Tělo je pak pohřbeno na soukromém hřbitově a hrob je označen prostým bílým křížem, na němž pro zdůraznění pokory není žádný nápis ani jméno."

"To je mi také známo. Kam tím vlastně míříte?"

"Zachovejte předepsaný rituál."

"Cože?"

"Prostě je pohřbete."

"A vůbec nikoho neinformovat?"

"A kdo jiný by se o tom měl dozvědět? Kdyby zemřeli následkem epidemie nebo náhodné otravy zkaženými potravinami, copak by to církev dávala někomu na vědomí? Ne, pouze by uložila zesnulé k věčnému odpočinku. Stejně byli všichni už mimo svět lidí. Zůstalo by to církevním tajemstvím."

"Jinými slovy tedy navrhuje, aby církev zatajila masovou vraždu?"

"Je to jedna z možností."

Biskupovi zaplálo v očích. "Když však neumožníme úřadům vyšetřit, kdo je za tento masakr zodpovědný, pak se vás ptám, kdo vlastně potrestá...?"

"Bůh."

Biskup trhl hlavou. "Mám dojem, že zapomínám, že jste také kartuzián. Síla vaší víry je pozoruhodná."

"Ne, tohle prosím neříkejte. Víra? Já věřím v peklo."

"Jistě." Biskup se zamračil. "Takže abychom ochránili pověst církve, přenecháme vrahy poslednímu soudu a do té doby budeme předstírat, že se vlastně nic nestalo."

"Řekl jsem, že je to jedna z možností. Měla by se zvážít."

"Vy byste se podle ní zachoval?"

"Ne."

"Proč ne?"

"Protože existuje vysoké riziko, že všechno vyjde najevo. Tento druh operace - pohřeb a uvedení

kláštera do původního stavu - vyžaduje zapojení spousty lidí a někdo z nich se určitě prořekne. Kdyby měla podobný úkol na starosti zpravodajská služba, kdyby to prováděli profesionálové, pak by mě to neznepokojovalo, ale v tomto případě tu práci budou muset vykonat duchovní a to, s čím se setkají, bude natolik otřesné, že nejspíš nedokážou udržet jazyk za zuby."

Biskup se zamyslel. "Možná, ale nezapomínejte, že kněží jsou zvyklí dodržovat slib tajemství. Mohl bych je přinutit přísahat, že o všem pomlčí."

"Ale i tak. Jaký má smysl řešit věci složité? Proč zapojovat spousty lidí? Problémem není, že tihle mniši byli zavražděni. Hlavní problém..."

"Jste vy," přerušil ho otec Hafer; bylo to poprvé po dlouhé době, co zase promluvil.

Drew zasmušile přikývl. "Ano, já."

"A vy také," řekl biskup otci Haferovi. "Nebýt vás, nebylo by došlo k žádnému masakru."

"Jsem si toho dobře vědom, Vaše Excellence. Mea culpa. Už brzy se budu muset postarat o svou duši."

Otec Hafer se neúspěšně pokusil přemoci další záchvat kašle.

Tvrdý výraz biskupových očí změkkl. "Promiňte, neměl jsem mluvit tak přísně." Obrátil se k Drewovi.

"Váš druhý návrh?"

"Ponechte těla obětí tak, jak jsou, ale zahlad'te všechny důkazy mé přítomnosti v klášteře. Vyklid'te mou celu, aby to vypadalo, že v ní nikdo nepřebýval. Odstraňte můj spis z klášterních záznamů. Pak informujte úřady, a když se budou vyptávat na prázdnou celu, můžete tvrdit, že řád měl v poslední době potíže s nábořem nových členů a že klášter nebyl plně obsazen. A protože policie nebude mít žádnou možnost zjistit, že řád poskytl útočiště bývalému zabijákovi, církev se tak vyhne skandálu."

"Vy osobně byste tento druhý návrh doporučoval?"

"Jeho výhodou je jednoduchost. Policie může vyšetřovat. Možnost, že by někdo promluvil, je mizivá. Jediní lidé, kteří budou znát pravdu, jsme my tři a ten, kdo vyčistí mou celu." Drew se odmlčel.

"Samozřejmě existuje ještě třetí možnost."

"Opravdu?"

"Ta nejjednodušší."

"To jest?"

"Říci policii pravdu."

Biskup přimhouřil oči.

Zabzučel intercom. Biskup stiskl tlačítko. "Ano?"

"Vaše Excellence, zajistil jsem helikoptéru."

"A co posádka?"

"Jezuité. Před tím, než vstoupili do řádu, sloužili ve Vietnamu. Jeden z nich se plavil na dělovém člunu."

"Církevní komandos. To označení jim sedí. Ještě něco," pokračoval biskup, "potřeboval bych, abyste mi domluvil na dnešní dopoledne schůzku s kardinálem. Co nejdříve."

"Chcete, abych ho také vzbudil?"

"Bože dobrotivý, to ne. Počkejte do sedmi. Zkuste ho zastihnout, než se odebere na každodenní soukromou mši. A Paule, nevím přesně, pod čí pravomoc spadají kartuziáni ve Vermontu. Zjisti mi to."

"Hned to bude, Vaše Excellence."

Biskup uvolnil tlačítko intercomu a opřel se pohodlně v křesle. "Jistě přemýšlíte, co vlastně dělám."

"Ale ne, je mi to úplně jasné," odpověděl Drew. "Máte v plánu poslat jezuity do kláštera, abyste se ujistil, že mluvím pravdu."

Biskup zamrkal.

"A s kardinálem se chcete sejít hned ráno proto, abyste měl čas zastavit průzkumný tým, kdyby s vámi Jeho Eminence nesouhlasila, o čemž však pochybujete. Spíše vás pochválí, že jste jednal tak rychle. Ale to nejtěžší - konečné rozhodnutí - necháte na něm."

"Sám musíte uznat, že vaše vyprávění nepůsobí zrovna nejdůvěryhodněji. Klášter plný mrtvol? Musel bych být opravdu blázen, kdybych učinil nějaké rozhodnutí, pokud nebudu znát všechna fakta."

"Ale proč bych vám měl lhát?"

"Třeba to ani není lež. Je docela dobře možné, že šest let poustevnického života ovlivnilo vaši schopnost úsudku tak, že jste svým způsobem trochu zmatený."

"Myslíte mentálně narušený?" V Drewově hlase se ozvala zlost.

"To rozhodně ne. Zmatený. Za daných okolností si prostě nejsem jist. Zatím jen vím, že jste několik dní nosil v kapse mrtvou myš. Kdybyste byl na mém místě, také by to ve vás moc důvěry nevzbuzovalo."

Biskup se zahleděl na plastický sáček ležící na stole. Až příliš nenuceně po něm natáhl ruku.

Drew ho jediným prudkým pohybem zadržel. Biskup sebou trhl a Drew si uložil sáček zpět do kapsy.

"Musel jste mít ke svému malému příteli velmi silný vztah, že?"

"Řekněme, že jsem sentimentální."

Výraz biskupovy tváře ztvrdl. "Nu dobře. Pokud bude Jeho Eminence kardinál souhlasit, helikoptéra dorazí do kláštera kolem poledne. A když se ukáže, že to, co tvrdíte, je pravda, rozhodneme se, která ze tří možností, jež navrhuje, bude ta nejrozzumnější."

"A do té doby?"

"Potřebujete nějaké místo, kde si budete moci odpočinout. Ať už jste prožil cokoliv, určitě jste vyčerpaný. Dovolil bych si také navrhnout, že by bylo vhodné, kdybyste se převlékl."

Drew se v rozpacích zahleděl na své otrhané zálesácké oblečení. "Kam mě pošlete?"

"Ještě si to rozmyslím. Musím se poradit s Paulem."

Otec Hafer si odkašlal. "A co bude se mnou? Mám se nachystat, abych mohl odjet s ním?"

Biskup našpulil rty. "Myslím že ne. Nechceme přece k sobě přitahovat pozornost. Dokud nebudeme s určitostí vědět, jak situace vypadá, bude lepší, když se budeme chovat jako obyčejně. Ale měl bych přesto jeden návrh. Už se vám tenhle člověk vyzpovídal?"

"Samozřejmě. Ještě před tím, než jsem kartuziánům doporučil, aby ho přijali. Poustevnický život měl být jeho pokáním."

"Ne, myslím v poslední době. Dnes večer."

"Nu, to ne. Tedy..." Otec Hafer se zamračil. "Nikdy by mě nenapadlo..."

"Tvrdí přece, že před dvěma dny zabil člověka. Pokud je to pravda, jeho duše je ohrožena. Musí se mu dostat rozhřešení."

Drew si vzpomněl na kříž, který použil jako zbraň, a pomyslel si, že v tomto případě bude odpuštění hříchu asi nemožné.

5

"Vzbud' se, už jsme na místě," ozval se hlas.

Drew ležel na zadním sedadle černého cadillacu, který jim poskytl biskup. Řidič - elegantní mladý muž sportovního vzhledu, modrých očí a krátce zastřižených vlasů, v teniskách, džínsech a tričku s nápisem 'U. of Mass.' - mu byl představen jako otec Logan. "Ale klidně mi můžete říkat Hale." Duchovní vypadal jako člen univerzitního atletického družstva. Drewovi chvíli trvalo, než mu došel dvojitý význam slova Mass na jeho tričku [Mass = anglicky mše a současně zkratka státu Massachusetts. Pozn. překl.].

Biskupovu rezidenci opustili krátce před svítáním. Vyjeli z Bostonu směrem na západ po mezistátní silnici číslo 90. Provoz byl velmi řídký a Hal navrhl: "Máme před sebou dost dlouhou cestu. Klidně se můžeš prospat."

Drew však měl hodně o čem přemýšlet a žádnou únavu necítil. Přesto, když se zastavili na snídani, usnul, sotva se vrátil do auta. Později přemítal, jestli to nebylo vlivem sedativ, ale Hal se k jeho porci nikdy ani nepřiblížil. Jenomže, napadlo Drewa, mohl to klidně udělat, zatímco jsem byl na záchodě. Ale proč by mě biskup chtěl vlastně uspávat?

Stále o tom problému přemýšlel, když ležel na zadním sedadle cadillacu a předstíral, že se po Halových slovech jen pomalu probouzí. Posadil se, protřel si oči a zamžoural do oslnivého dopoledního slunce, které ozařovalo nádherně zbarvené javory na kopcích podél silnice. Okamžitě si uvědomil, že ať už byl pod vlivem sedativ, nebo ne, výsledek byl stejný. Neměl ani ponětí, kde vlastně je.

"Už jsme sjeli z mezistátní?"

"To už je nějakou dobu. Jak ses vyspal?"

"Jak mimino."

Drewovi neušel Halův úsměv.

Jeli po dvouproudové asfaltce, která byla z obou stran obklopená horami. Drew neviděl žádné budovy ani protijedoucí auta. Na digitálních hodinách na palubní desce svítilo 10:31. "Pořád jsme ještě v Massachusetts?"

"Jo."

"Která část?"

"Západní výběžek."

"Ale kde přesně?"

"Dostat se sem je dost složité. Trvalo by dlouho, než bych ti to vysvětlil."

"Říkal jsi, že už jsme na místě. Kam mě to vezeš?"

"Už je to jen kousek. Chtěl jsem, abys byl vzhůru, až tam dojedeme."

Drew se nespokojeně rozhlížel kolem a stále nemohl přijít na to, kde se ocitl. Vjeli do příjemného zalesněného údolí a odbočili na vedlejší silnici. Po necelém půl kilometru se vpravo objevila vysoká kamenná zeď. Projeli otevřenou mřížovou bránou. V dálce Drew zahlédl bílý kříž, nádherně osvětlený sluncem, tyčící se na vrcholu velké pravoúhlé budovy obklopené menšími domky. Pozemek byl velmi rozlehlý. Trávník vypadal nedávno posekaný, ačkoli v říjnu již nebyl zelený, ale hnědý. Záhony s povadlými květy lemovaly úhledně zastřížené keře a za nimi bylo opuštěné hřiště na košíkovou.

"Co je tohle za místo?" Zdánlivý klid a mír Drewa neuklidnil. Přemýšlel, jestli se neocitli v nějakém sanatoriu.

"Sloužilo to tady postupně několika účelům," odpověděl Hal. "Nejdříve tu byl seminář, ale posledních pár let se nám kandidáti kněžského stavu příliš nehrnuli. Církev se tedy rozhodla, že by prázdné pokoje mohla využít jinak. Ta budova vpravo slouží jako ubytovna. Jednou za měsíc sem na víkend přijíždějí členové nejrozličnějších katolických pánských klubů, aby se zde zotavili."

Drew přikývl. Byla to správná myšlenka. Církev byla přesvědčena, že věřící občas potřebují uvolnění od tlaku vnějšího světa. Farníci tedy měli za drobný poplatek možnost strávit osmačtyřicet hodin, obvykle od pátku do neděle večer, v zařízení, které by se dalo označit jako zotavovna. Často to býval seminář, kde se mohli hluboce oddávat katolickým rituálům. Vedoucí podobných zařízení bývali většinou vynikající a významní duchovní, kteří účastníky školili v záležitostech věrouky a zásadách duchovního života. S výjimkou debatních kroužků nebyla povolena žádná konverzace. V každém pokoji byla k dispozici bohatá náboženská literatura, která měla věřícím pomoci při meditacích.

"Ale to je jen jednou měsíčně," pokračoval Hal. "Nejčastěji se používá budova támhle vlevo. Je to řádový útulek. U biskupa jsem viděl, jak se bavíte s otcem Haférem. Domnívám se, že víte, že je psychiatr. Jeho práci bych nedělal za nic na světě. Musí radit kněžím, kteří nedokázali unést nároky svatých slibů."

"Inu, lidé občas podlehnou slabosti."

"Jako bych to nevěděl. Je to smutné. Byl byste překvapený, kolik beznadějných případů už jsem sem přivezl. Pokud vím, jsou v této zemi ještě tři nebo čtyři podobná zařízení, ale tohle je jediné, které jsem viděl na vlastní oči. Právě ta budova vlevo od semináře je místo, kde ti chudáci přebývají. Až na pravidelnou účast na bohoslužbách nemají žádné povinnosti, jen berou léky a podstupují terapii, kterou mají na starosti místní zaměstnanci."

"Jak dlouho tady zůstávají?"

"Většinou měsíc nebo dva. Dokud z nich nevyprchá alkohol nebo si neuvědomí, že ani svatí nemusí pracovat čtyřicet hodin denně. Ale je tu pár takových... No, před čtyřmi lety jsem přivezl jednoho starého pastora, který je pořád ještě tady. Přisahal, že mu každý večer zpívá panna Marie."

6

Zastavili vedle rozlehlé centrální budovy, na jejíž střeše se tyčil kříž. Poloha slunce na obloze byla taková, že stín dopadal právě na cadillac. Když Drew vystoupil, všiml si, že navzdory jasné modré obloze je vzduch mrazivě svěží.

Otočil se k budově a přejel pátravým pohledem okna. Cihly vypadaly omšele a betonové schodiště bylo oprýskané.

"Připadá mi to tu dost opuštěné."

Hal pokrčil rameny. "Už je skoro jedenáct, seminaristé jsou určitě ve třídách."

Jako by to byla nárážka, ozvaly se odkudsi z hloubi budovy hlasy mladých mužů. "Pane, smiluj se.

Kriste, smiluj se. Pane, smiluj se. Sláva Bohu na nebesích..."

"Zní to jako Kyrie a Gloria," podotkl Hal. "Asi procvičují liturgii."

Drew zavrtěl hlavou. "Vyučování v neděli? To bych neřekl. A mše svatá se jistě konala hned časně zrána. Ne, něco tu nehraje."

Vyrazil po rozpraskaném betonovém schodišti.

Hal ho zarazil. "Máš pravdu, ale tahle neděle je zvláštní. Bohoslužba byla odložena na pozdější dobu."

Drew se k němu nechápavě obrátil.

"Máme se vyhybat styku se seminaristy. Biskup o našem příjezdu informoval zdejšího představeného. Ty se máš chovat co nejnenápadněji. Spát budeš tamhle." Hal ukázal k domku vpravo. "Tam přebývají účastníci víkendových pobytů."

Drewa to nijak neuklidnilo. "Potom ale nechápu, jaký je v tom rozdíl, jestli mě uvidí oni nebo seminaristé."

"Tento víkend zde žádní hosté nejsou. Máme celou budovu sami pro sebe."

Kolik toho Halovi o mně řekli, přemítal Drew, a proč mám dojem, že už jsem se s podobným typem někdy setkal? Klidný, ale ostražitý. A po cestě neustále sledoval zpětné zrcátko.

Jako příslušník mé bývalé profese.

"Jo, čeká nás klid a pohoda. Odpočineme si," uzavřel Hal.

Drewa pohladil po tváři lehký závan větru. Se srdcem plným neklidu sešel zpět se schodů a kráčel s Halem přes trávník k budově vpravo. Starosti mu dělalo ještě něco jiného. "Pokud si nás nemá nikdo všimnout, nemyslíš, že by bylo lepší odstavit auto?"

"Jo, za chvíli to udělám. Stejně se musím vrátit."

"Ale?"

"Obstarat ti nějaké šaty. Výběr však není příliš velký. Tihle seminaristi se neoblékají zrovna podle poslední módy. Černé boty, černé ponožky, černé kalhoty. Deprimující, ale rádi se věnují sportu, takže počítám, že najdu nějaké tričko, možná i flanelovou košili. Třeba budu mít štěstí a seženu i větrovku. Máš hlad?"

"Zeleninu. Čerstvou. Spoustu."

Hal se rozesmál. "Jo mrkvička? Jíme zdravě, pane doktore, co? Chceš něco na čtení?"

Drew zavrtěl hlavou. "Myslel jsem, že si zacvičím."

"Fantazie! Máš rád basket? Nedáme si jeden na jednoho? Vlastně ne, počkej, to není dobrý nápad. Hřiště je venku, neměl by ses ukazovat."

Drew se náhle zastavil.

"Co se děje?"

"Mám otázku. Hořím touhou ji položit."

"Tak do toho."

"Jsi opravdu kněz?"

"Má papež něco proti žertům o Polácích? Byl Jan opravdu křtitelem? Bude lépe, když uvěříš, že jsem skutečně duchovní."

"A co ještě?"

"Promiň, ale nerozumím ti."

"Co ještě jsi, nebo jsi byl? Vypadáš, jako bys byl každým coulem příslušník armádní zpravodajské služby." Drew ho zasmušile pozoroval.

"Tak jo. Ano, sloužil jsem u armádních zpravodajců. U námořnictva, jako P. I. Magnum."

Drew nárážku nepochopil. "Proč ses dal na kněze?"

Hal se otočil a zamířil k domu. "Můžeš si vybrat, který pokoj chceš."

Drew rychle odpověděl. Nechtěl změnit téma hovoru. "Kterýkoliv, ale musí být blízko schodiště na druhém poschodí."

"Jo, přesně tak bych si vybral i já. Nikdo k tobě nemůže vlézt oknem a výše položené postavení se lépe

brání. Ale není to jako ve třetím patře, odkud už trvá dlouho dostat se ven."
"Ptal jsem se, proč ses dal na kněze."
"A můžeš se ptát, jak dlouho chceš."
"Tak mi dovol, abych tě požádal o laskavost."
Hal se netrpělivě zastavil.
"Zvykl jsem si na jistý zaběhaný pořádek. Před pěti dny jsem byl nucen se ho vzdát a dnes je neděle."
"No a?"
"U biskupa jsem se vyzpovídal otci Haferovi. Pět dní je už dost dlouhá doba. Chtěl bych, abys mi poskytl svaté přijímání."
"No to je alespoň řeč. Basket může jít klidně stranou. Ještě jsem svou dnešní mši neodsloužil. Nemám ovšem ministranta."
"Ale máš. Jen mi ukaž cestu k oltáři."
"V útulku je kaple."
"Naplním pro tebe karafu vodou a vínem. Budeš mít nejlepšího ministranta, jakého sis mohl přát."
"To beru, brácho. Co je ti na tom k smíchu?"
"Vypadáme jako dvě děcka vyrážející za zábavou."

7

Zaskřípalo prkno. Drew klečel v první lavici kaple a modlil se. Zvedl hlavu a ohlédl se přes rameno mezi stíny.

Nikde nikdo. Obrátil se zpět k oltáři a znovu se pohroužil do modlitby.

Bylo krátce po půlnoci. Ačkoliv mši sloužil s Halem už před dvanácti hodinami, stále cítil na jazyku dotek tenké křehké hostie. Jeho duši to neobyčejně povzbudilo.

Zbytek dne však byl deprimující. Snažil se nějak zaměstnat - vykoupal se, oholil a převlékl do šatů, které mu Hal obstaral. Přecházel pokojem, dělal kliky a dřepy, procvičoval taneční kroky asijských bojových umění a přemýšlel, kam se Hal vlastně poděl.

Uprostřed odpoledne ho napadlo, že vrtulník už ke klášteru musel dávno dorazit. Jezuité našli mrtvoly a podali hlášení biskupovi. Biskup už určitě mluvil s kardinálem a kardinál informoval Řím. Proč se tedy nikdo nezval jemu? Jaká rozhodnutí byla přijata? Co se děje?

Jaká ironie osudu, pomyslel si hořce, když si uvědomil důvod své nervozity. Šest let žil v naprosté samotě a vůbec necítil břímě plynoucího času. A teď, pět dní po tom, co klášter opustil, se nedokáže ovládnout a každou chvíli pohlédne na hodinky. Hodinky, které vzal muži, jehož zabil. S povzdechem klesl na kolena a modlil se, aby bylo toto břímě snato z jeho ramenou. Ví, že nic se neděje bezdůvodně. Jsem pouze nástrojem ve Tvých rukou, ale snažně Tě prosím, ó Pane, odejmi tento kalich od mých rtů. Jediné, po čem toužím, je klid a mír.

Opravdu jediné? Dotkl se vybouleniny na kapse bundy a uvědomil si naléhavost, s níž prahne po pomstě za smrt mnichů. V druhé kapse nahmatl fotografie - muž a žena v plamenech, naříkající malý chlapec - a dál se modlil za svou duši.

Hal se vrátil až před šestou. "Přinesl jsem nějaké mléko a zeleninu. Říkal jsi, že chceš syrový květák. Já ho nesnáším ani vařený."

"Jak dlouho tady mám zůstat?"

"Dokud nám neřeknou, že máme odjet. Alespoň předpokládám. Hele, jestli se nudiš, mají tady akorát jednu televizi a ta je v budově semináře, ale můžu ti sehnat rádio."

"A co telefon?"

"Copak nemůžeš jen tak odpočívat? Dýchat svěží venkovský vzduch?"

"Vevnitř?"

"To je pravda. Ale nedělej si starosti, o všechno je postaráno."

"Opravdu?"

"Dneska bude pod nulou, ale přišel jsem na to, jak se v téhle budově zapíná topení."

Hal odešel.

Drew znovu netrpělivě pohlédl na hodinky. Ukazovaly přesně šest - po mnoho let ho v tuto dobu hlas zvonu volal na nešpory.

Dychtil znovu prožít uspokojení, které dnes pocítil během mše. Toužil po návratu blaženého života v klášteře. Šest hodin. Jako by znovu zaslechl hlas zvonu, poslechl jeho vyzvání a vyšel z pokoje.

8

Budovu útulku halilo ticho. Na konci chodby zářilo světlo, které dovedlo Drewa ke schodišti. S rukou na prolamovaném kovovém zábradlí sestoupil do prvního poschodí. Prošel matně osvětlenou halou a pokračoval do sklepa. Hmatal po vlhké studené omítce a kráčel temnotou ke dveřím na pravé straně schodiště. Mířil do kaple, kde předtím pomáhal při mši a kde se měly sloužit nešpory.

Otevřel dveře a vstoupil do tmy. Vzpomněl si, že vlevo je vypínač. Poslepu ho našel a cvakl, ale sklep byl asi napojený na jiný okruh než jeho pokoj ve druhém patře, protože se nerozsvítilo. Když zde byl poprvé, světlo dopadající sem vysokými okny stačilo, aby mohl při mši ministrovat, ale teď...

Představil si ručičky na hodinkách. Malá už je za šestkou. Jeho nutková potřeba ještě zesílila.

Tápal podél stěny vlevo a narazil na židli. Došel k další zdi a postoupil až k rozměrné zповědnicí. Chřípí se mu rozšiřovalo pachem plísně, do něhož se mísila jasně patrná vůně kadidla, nashromážděná za léta bohoslužeb. Když se dotkl zábradlí před oltářem, věděl, že už je skoro doma.

Ted' jen mít sirky. Drew si vzpomněl na dvě řady votivních svíček, které lemovaly obě křídla oltářního zábradlí. Ano. Překročil zábradlí, postoupil dopředu a v kovové misce našel krabičku zápalek. Jednu rozsvítil a usmál se do jejího světla. Stále s úsměvem zapaloval svíčky jednu po druhé, až přední část kaple naplnila mihotavá záře. Klekl si do první lavice a mlčky odříkával večerní modlitby.

O půlnoci, když stále ještě neměl od biskupa žádné zprávy, znovu podlehl vábení zaběhaného rituálu. Vrátil se do kaple a pohroužil se do modliteb.

A kdesi za sebou zaslechl zaskřípění.

9

Když ho uslyšel poprvé, řekl si, že to asi pracuje dřevo smršťující se chladem.

Když se zvuk ozval podruhé, pomyslel si, že stará budova asi vlastní vahou klesá. Potřetí vytáhl zpod bundy pistoli a vrhl se k zemi.

"To je v pořádku, brácho, uklidni se," ozval se nějaký hlas vzadu. "Nechtěl jsem tě znervóznit."

Hal.

Drew zůstal ukrytý na podlaze pod lavicí.

"No tak," pokračoval Hal odkudsi ze tmy v zadní části kaple. "Vím, kde jsi. Viděl jsem tě, jak jsi zalehl. Ale ještě předtím jsem si všiml, že jsi zpod bundy vytáhl pistoli. Takže se uklidníme, ano? Mám na tebe dávat pozor, a ne ti sloužit jako cíl při cvičné střelbě."

Drew neměl v žádném případě v úmyslu riskovat. Rozhlédl se kolem a vlevo za oltářním zábradlím spatřil nějaké dveře. Vzpomněl si na polední bohoslužbu a uvědomil si, že vedou do sakristie za oltářem. Za ním se rýsovaly další dveře, které vedly na schodiště. V případě nutnosti mohl přeskočit zábradlí a zmizet.

Další zavržení, tentokrát blíže.

Drewovi vyrazil na čele mastný pot. V kapli přitom byla citelná zima.

"Dej si pohov, ano?" nabádal Hal. "Můžu ti to snadno vysvětlit. Podívej se, vím, že jsi tady byl už v šest večer. Domyslel jsem si, že se řídíš zaběhaným rozvrhem, na který sis zvykl v klášteře. Nešpory. Další bohoslužba je po půlnoci. Přišel jsem dříve. Myslel jsem, že se tu schovám a dám na tebe pozor, ale tak, abych tě nerušil při modlitbách. Konám jen svou práci. Jak jsem mohl vědět, že podlaha zaskřípe pokaždé, když vydechnu?"

Drew rozvažoval. Hal může klidně mluvit pravdu, ale proč sem prostě nepřišel se mnou? Vůbec by mi nevadilo, kdyby byl v kapli a já se přitom modlil. Ne, něco tu nesedí.

Další zavržení. Ještě blíže.

Drew opustil lavici a začal se plazit k oltářnímu zábradlí. Z mrazivé podlahy mu do těla pronikal chlad.

"Uvázli jsme na mrtvém bodě," ozval se Halův hlas z větší blízkosti. "Nechceš se ukázat, dokud se já nevyonořím. Ale já také nechci být první, protože máš v ruce pistoli. Udělal jsem chybu, když jsem svou přítomnost nedal najevo. To uznávám. Ale musíme se z téhle patové situace nějak dostat. Já jsem na tvé straně."

Další zaskřípání.

Drew se přisunul o decimetr blíže k zábradlí, kde se mihotaly plamínky svíček.

"Přemýšlej," pokračoval Hal, "kdybych proti tobě chtěl něco podniknout, mohl jsem to udělat, když jsi spal v autě."

To má pravdu.

"Nebo jsem tě mohl..."

Skříp. Drew se posunul o další decimetr k zábradlí.

"...zastřelit zrovna před chvilkou, když ses modlil."

To má taky pravdu.

"Takže neuzavřeme raději příměří? Jsem pouhá oběť okolností."

No dobře, pomyslel si Drew. Rád si o sobě myslím, že jsem objektivní. Místo aby se doplazil zbytek cesty k oltářnímu zábradlí, překulil se na druhou stranu k lavicím v pravé části kaple.

Namířil zbraň a poprvé promluvil: "V tom případě stačí, když mi řekneš, proč ses dal na kněze."

Při zvuku Drewova hlasu se dveře kaple s bouchnutím otevřely. Dovnitř skočil muž v tmavém kněžském obleku s bílým límečkem a namířil automatickou pušku.

"Ne!" zařval Hal. Postavil se. Byl mnohem blíže, než Drew očekával. Zvedl ruku. V šeru se to nedalo rozeznat, ale docela dobře v ní mohl držet pistoli.

Ale to už se kněz prudce otočil k Halovi a stiskl spoušť své M-16. Záblesky z hlavně rozjasnily temnotu. Zbraň nastavená na střelbu dávkou se rozrachotila a na podlaze zacinkal proud vyhozených prázdných nábojnic. Síla salvy zvedla Hala do vzduchu a přirazila ho ke stěně. Krev se rozstříkla všemi směry. Hal se odrazil od zdi, roztřesené tělo se zakymácelo a svezlo se na podlahu.

V okamžiku, kdy se Drew vztyčil do kleku a zacílil pistoli, se ve dveřích objevil další kněz. Stoupl si vedle prvního a samopalem Uzi, který svíral v ruce, prostřeloval kapli. Zvuk, ještě zesílený odrazem od stěn, Drewa přímo udeřil do uší, až se mu v nich bolesti rozzvonilo.

Znovu se skrčil a vyhledal úkryt za lavicí. Duchovní? Vrahové? Myslel, že přijde o rozum. Náboženství? Násilí? Protiklady ho šokovaly.

Kněží-vrahové měli výhodu, že byli ve tmě. Drew si netroufal ukázat se proti světlu svíček, aby mohl zamířit a vystřelit. Pistole proti automatické pušce a samopalu. Okolnosti stály proti němu. Lehký průvan k němu donesl štiplavý zápach korditu. Drew se otočil, vztyčil se z kleku a přeskočil oltářní zábradlí. Prohnul se a tvrdě dopadl na podlahu krytou kobercem. Náraz do ramene mu málem vyrazil dech, ale Drew se vrhl kupředu a po čtyřech se snažil dostat ke dveřím do sakristie. Kulky bičovaly oltář nad jeho hlavou.

Do staccatového rachotu automatických zbraní se náhle vmísil zvuk výstřelů z pistole. Nezaměnitelný štěkot automatické pětačtyřicítky. Znovu. A zase.

Drew se natáhl, stiskl kliku, otevřel dveře sakristie, vpadl dovnitř a klesl k zemi. Ohlédl se a koutkem oka zahlédl matný pohyb. V kapli byla další osoba. To stačilo, aby zůstal přikrčený na místě.

Další kněz. Ale tento muž byl starší. Něco přes padesát. Průměrná výška, ale široký hrudník. Svalnatá ramena, tmavé vlasy. Slovanské rysy, knír.

Drew se přinutil zůstat v temnu sakristie a pozoroval scénu před sebou. Otřásl se, když si náhle uvědomil, že třetí kněz se vynořil ze zpovědnice.

Musel tam být celou dobu. I tehdy, když jsem tápal tmou a do zpovědnice narazil.

Vyšel z ní a zahájil palbu v okamžiku, kdy byl zastřelen Hal. Drew stále mířil na útočníky v zadní části kaple, ale už to nebylo třeba. Oba muži leželi bez hnutí na podlaze a kolem nich se rozlévala kaluž krve. Kněz držel pistoli v levé ruce. Drew ze svého místa měl nezakrytý výhled a jeho pozornost upoutal záblesk světla odraženého od prostředního prstu ruky svírající zbraň.

Byl to prsten a i na tuto vzdálenost vypadal velmi působivě. Tajuplně. Zdálo se, že září vlastním světlem. Prsten s velkým červeným kamenem.

Kněz, ruku s pistolí stále pozvednutou, se otočil k otevřeným dveřím do sakristie. I když ho v temnotě nemohlo být vidět, Drewa se na vteřinu zmocnil strašný pocit, jako by se jejich pohledy setkaly. Kněz s pochmurným výrazem v obličeji kráčel k oltářnímu zábradlí.

Drew sevřel prst na spoušti pistole. Nevěděl, jestli má na toho muže vystřelit, nebo se začít vyptávat. Vždyť mu vděčil za svůj život.

Nebo ne? Dva duchovní se ho právě pokusili zabít. Hal je mrtvý a tenhle chlapík vypadá, že by vám za trest vykopl všechny zuby, kdyby se mu nelíbilo, co od vás ve zpovědnici slyšel. Proč se vůbec v kapli skrýval? Co se to tady, ve jménu božím, vlastně děje?

Kněz se příkrčil za oltářním zábradlím a zmizel Drewovi z očí.

Drew zadržel dech.

Hlas, který se ozval, byl hrdelní, chraplavý, s lehkým slovanským přízvukem. "Vím, že jste v sakristii. Poslouchejte, co vám řeknu. Yanus."

Drew jen s obtížemi ovládl dech.

"Yanus," zopakoval slovanský hlas, "musíme si promluvit o Yanusovi."

Drewovy pečlivě vykalkulované plány se zhroutily. Z vnější chodby zaslechl rychle se blížící kroky. Otočil se a prchal pryč.

10

Nebyl sám. Když kroky vstoupily do kaple, kněz se dal také na útěk. Přeskočil oltářní zábradlí a rozběhl se k sakristii.

Drew právě dorazil ke dveřím vedoucím do další chodby a prudce je otevřel. V poledne, když pomáhal Hálovi připravit se na mši, za ně nahlédl a všiml si schodiště, které stoupalo někam nahoru, ale teď, v noci, když okny nezářilo slunce, schody neviděl.

Ne že by na tom záleželo. Neměl v úmyslu je použít. Místo toho běžel přímo kupředu ke vchodu do tunelu. Neměl ani ponětí, kam vede, ale jedno věděl s jistotou - ti dva duchovní, kteří se ho pokusili zabít, jednali s tak profesionální dokonalostí, že určitě dodrželi i ostatní pravidla a nebyli zde sami. Pro případ, že by se snad Drewovi podařilo z pasti uniknout, bude další útočník hlídat schody vedoucí ze sklepa. Jakmile ho uslyší, připraví se k úderu. Kdyby měl Drew čas, mohl by se pokusit vyjít po schodech v tichosti. Za ním se však ozývaly kroky pronásledujícího kněze, který se ukrýval ve zpovědnici, a to Drewa přinutilo zamířit nejméně očekávaným směrem - do tunelu, o kterém možná členové vražedného komanda ani nevědí. V tom případě by proti němu stál jen duchovní, který je mu teď v patách.

Kroky se přiblížily.

Kdesi daleko vzadu bylo slyšet, že v kapli je stále více lidí.

Drew spěchal tmou. Udeřil se o stůl a narazil si stehna. Ucukl. Nohy stolu pod náporom zaskřípaly po betonové podlaze.

Drew se otočil. Ačkoliv nic neviděl, slyšel slabé vrzání, jak někdo opatrně našlapuje, šelest přibližujících se kradmých kroků. Potlačil nutkání vystřelit, protože plamen výstřelu by odhalil jeho polohu a navíc, jaký má smysl střílet, když nevidíte cíl? Jistě, mohl se pokusit odhadnout pozici svého protivníka na základě hluku, který nemohl neslyšet. Ale co když ho chtěl soupeř schválně oklamat, aby ho nalákal do pasti? Kdyby Drew vypálil, záblesk z hlavně by byl jeho konec. Samozřejmě mohl zůstat tam, kde je, a vyčkat příkrčený u zdi. Koneckonců, tma byla jeho specialitou. Boj muže proti muži v absolutní temnotě. Ale takový souboj je velmi náročný na přesnost a hlavně zdlouhavý. Úspěch, tedy přežití, vyžaduje obrovskou dávku soustředění a pečlivosti ne nepodobné té, s níž pyrotechnik zneškodňuje nevybuchlou minu.

Drew neměl na nic podobného čas. Musel se co nejrychleji dostat pryč. Hlasy se ozývaly už ze sakristie. Uvažoval, jaká je asi pravděpodobnost, že další vrahové čekají v útulku, a poslouchal osamělé kroky blížící se k němu.

"Nerozumíte mi," zašeptal slovanský hlas, "nechci vám ublížit. Yanus. Musíme si promluvit o Yanusovi. Jsem tady, abych vás chránil."

Drew nevěděl, na čem je, ale neodvažoval se těm slovům důvěřovat. Znovu se rozběhl. Jeho

pronásledovatel mu byl stále v patách. Když se Drew zastavil, zastavil se i on.

"Musíte mně dovolit, abych vám všechno vysvětlil," zasyčel hlas se slovanským přízvukem.

V žádném případě, pomyslel si Drew a znovu vyrazil. Nevím, kdo jsi, zda vůbec jsi opravdu kněz.

Nemám ani ponětí, kdo se mě k čertu pokusil zabít, ani jaký k tomu měl důvod. Jedno však vím jistě.

Snažil jsem se postupovat podle pravidel. Spojil jsem se se svým zpovědníkem, svým řídicím orgánem.

Důvěřoval jsem svým nadřízeným v církvi (Drew málem v duchu řekl „v organizaci“), ale je zde někdo,

kdo podle pravidel nehraje. Musí tu být nějaký donašeč. Únik informací. Někdo mým nepřátelům

prozradil, kde jsem.

Takže teď budu hrát podle svých vlastních pravidel. Udělám to podle svého.

Drew se prodíral pavučinami, které se mu lepily na obličej. Shora kapala voda. Vzduch páchl vlhkostí a

plísní. Kroky ho stále pronásledovaly. Šlápl do kaluže. Voda se rozstříkla a Drew cítil, jak mu prosakuje

přes ponožky a kalhoty. Daleko za sebou zaslechl ozvěnu hlasů. Skupina mužů, kteří vstoupili do kaple,

už pronikla do tunelu. Drew spěchal dál. Až příliš brzo se ozvalo šplouchnutí, jak jeho pronásledovatel

také šlápl do kaluže. Zdálo se, že zvuk hlasů zesílil. Drew v běhu natočil hlavu, aby lépe slyšel, a narazil

spánkem do trubky, která se táhla od jedné stěny ke druhé. Zapotácel se a před očima se mu udělaly

fialové kruhy. Stiskl si bouli, která začínala otékat, a ve vlasech ucítil vlhkost. Strčil si prsty do úst a s

úlevou ucítil slanou chuť potu a ne meděnou příchut' krve. Znovu se rozběhl.

K čemu se ten tunel vlastně používá? Kam vede? Drew teď běžel v předklonu, aby si chránil hlavu před

nárazem do dalších trubek. Na zdi vlevo nahmatl izolované potrubí a uvědomil si, že tunel slouží k

údržbě. Vedou tudy trubky ústředního topení a přívodu vody a pro seminaristy je pak jednodušší je

opravovat. Pokud je tomu opravdu tak, musí tunel vést do budovy semináře. Konečně měl před sebou

určitý cíl a hned se cítil lépe. Ale něco tu nehrálo. Zvuky za ním náhle ustaly.

Jak to?

Drew udělal ještě krok a narazil do zdi. Nos ho palčivě zabolet.

Mýlil se - ten tunel je past! Jeho pronásledovatel teď čeká vzadu.

Drew sevřel pistoli pevněji, otočil se a marně se snažil proniknout zrakem černočernou temnotu, kterou

se bude muset vrátit. Nahmatal zeď po levé straně a krok za krokem pomalu postupoval zpět. Šlápl na

kus betonu vydrolený z podlahy a náhle si uvědomil, že se zvuk jeho kroků změnil. Zastavil se a svažtil

čelo. Znovu postoupil opatrně kupředu a uslyšel, že šoupaní podrážek po podlaze se vrací stejně hluchou

ozvěnou, na jakou byl zvyklý. Pokusil se o experiment. Ustoupil o tři kroky dozadu a ozvěna znovu zněla

plněji.

Pochopil, co to znamená, a s napřaženou rukou přešel napříč tunelem. Jak očekával, v místě, kde měla

být protější zeď, sáhl do prázdna. Špičkou boty však narazil do betonu. Zvedl nohu, opatrně ji natáhl a

tentokrát se posunula o kus dopředu, než se znovu zarazila o beton. O kousek výš zase. Schodiště!

Drew neztrácel čas.

Schodiště se zatáčelo. Dřevěné dveře. Drew stiskl kliku, zatáhl, ale marně. V záblesku intuice místo tahu

potlačil a vydechl, když dveře povolily. Pro případ, že by se za nimi někdo skrýval, je úplně otevřel, až

narazily do zdi. Pak vyhlédl a zjistil, že se ocitl v matně osvětlené chodbě. Tunel ho dovedl do budovy

semináře.

Nikde nikdo. Rozběhl se vlevo. Velká místnost. Pohovky, křesla, stoly, televizní přijímač. Okny vnikalo

měsíční světlo zalévající trávník před budovou. Za loukou lesy a hory. Bezpečí.

Musí však odsud zmizet, než ho objeví seminaristé nebo dopadnou jeho pronásledovatelé. Prošel sálem

a vstoupil do chodby. Vlevo spatřil dveře vedoucí ven. Když k nim však zamířil, zaslechl za sebou

zašustění látky. Prudce se otočil, namířil pistoli a strnul.

"Ach, Ježíši, děkuji ti."

Drewovi se zježily vlasy.

"Věděl jsem, že přijdeš." V křehkém stařeckém hlase ozývajícím se ze tmy znělo zoufalství. "Ochraňuj

mě. Víš přece, jak mnoho jsem trpěl." Hlas přešel ve vzlykot. "Nikdy mi neuvěří, že mi Tvá matka

každou noc zpívá."

Ze stínu za rohem se vynořilo strašidlo. Shrbený stařec v bílé noční košili s bělostnými vlasy a vousy.

Drewa zamrazilo. Stařec se opíral o hůl. Měl bosé nohy a oči mu šílené plály.

Dobrý bože, pomyslel si Drew, nejsem v budově semináře. Vystoupil jsem jiným schodištěm a dostal se o kus dál. Jsem v útulku. To musí být ten starý kněz, kterého sem Hal přivezl. Tohle je místo, kde drží v ústraní...

Stařec poklekl, sepal ruce a obrátil zrak k nebesům. "Ale děkuji ti, Ježíši," naříkal, "ty je přinutíš, aby mi uvěřili. Řekneš jim, že jsem o tvé požehnané matce nelhal. Tak dlouho jsem na tebe čekal. Ale teď už mě ochrániš."

Drew se zachvěl hrůzou. Stařec zalapal po dechu a Drewa napadlo, jestli nedostal infarkt, ale on se jen nadechoval a chystal se zpívat.

"Ne, prosím," naléhal Drew.

Křehký hlas se zlomil v šíleném vytržení. "Svatý Bo-óže, tvé jméno budiž velebeno. Bože všemohoucí, k tobě se modlí-me a hluboce tě uctívá-me."

Drew se vrhl k východu.

Shora se ozval hubující mužský hlas: "Otče Lawrenci, zase jste utekl ze svého pokoje? Víte přece, že v noci nemáte zpívat. Probudíte..."

"Zázrak!" vřiskal stařec. "Zázrak!" Znovu se rozezpíval: "Tvé nekonečné krá-álovství, milo-ósrdenství..."

11

Drew vyrazil ven. Dýchal ledový vzduch a cítil, jak ho bodá v chřípí. Seběhl po betonových schodech a utíkal přes trávník do tmy. Pod nohama mu chrastila zmrzlá tráva.

Vlevo spatřil budovu semináře. Ve všech oknech zářila světla. Seminaristé se shromáždili venku a hleděli k budově útulku vlevo. Někteří se tam rozběhli, jiní již stáli u ní a vstupovali dovnitř.

Útulek samotný halila tma, ovšem ne na dlouho. Nejprve v přízemí, pak v prvním a ve druhém patře se okna začala rychle jedno za druhým rozsvěcovat.

Proč, přemítal Drew a utíkal dál. Copak si myslí, že jsem ještě v budově? Nebo hledají někoho jiného? Toho kněze, který mě pronásledoval? Zbytek vražedného týmu?

Noc naplnily výkřiky. Drew se rozběhl ještě rychleji, když se za ním rozzářila další světla, tentokrát z domu pro víkendové návštěvníky. Jejich náhlý jas dosahoval daleko přes louku a Drew jasně viděl stín, který před sebe vrhal, a husté obláčky zmrzlé páry vyrážející mu z úst.

Někdo zakřičel tak blízko, že se Drew otočil. Ve dveřích budovy stál vysoký muž v županu a ukazoval na něho. Seběhl se schodů, ale jeho krok byl značně neohrabaný. Ztratil botu, zakopl a spadl.

Výkřiky vyvolaly poplach. Skupina seminaristů se rozběhla k muži, který ležel před útulkem, zatímco další vyrazili za Drewem.

Drewovi se zdálo, že vidí přízraky. Náhle před ním vybuchl chomáč trávy. Žádný výstřel sice neslyšel, ale zvuk mohl být jeho sípavým dechem a zuřivými výkřiky vzadu přehlušen. Zbraň také mohla být opatřena tlumičem. Když dosáhl okraje světelného pruhu vycházejícího z oken budovy, zaryla se před ním do země další kulka. Vrhle se stranou a začal kličkovat.

Teď něco zaslechl. Ne samotný výstřel, ale zašustění, když další kulka dopadla do trávy. Přiletěla v takovém úhlu, že střelec musel pálit odněkud zepředu ze zalesněného svahu.

A já jsem přímo uprostřed, pomyslel si Drew. Za sebou slyšel seminaristy, kteří ho pronásledovali. Vědí o ukrytém střelci? Zastaví se, když si jeho přítomnost uvědomí?

Ostřelovač však zastavil palbu a Drew se skokem vrhl přes keře do temnoty lesa. Hrudník se mu svíral námahou. V hlubokém předklonu se přesouval od stromu ke stromu. Prodíral se křovím a překračoval padlé kmeny. Se znepokojujícím pocitem dějvu si připomněl svůj útěk z kláštera. Podobnost však nebyla úplně přesná. Před šesti dny hlídač na kopci netušil, že se Drewovi podařilo uniknout z budovy ven a že se na něj chystá zaútočit. Drewa tehdy nikdo nestíhal. Teď neměl čas, aby se pokusil ostřelovače dopadnout. Pronásledovatelé mu byli v patách, a když se jim bude snažit uniknout, může se klidně ocitnout střelci přímo na mušce.

"Dnes v noci bude pod nulou," řekl mu odpoledne Hal.

Drew nebyl na takové počasí oblečený. Lehké černé kalhoty, bavlněné tričko a bunda bez podšívky, které mu Hal obstaral, ho před chladem neochrání. Již teď, ačkoliv mu plíce hořely námahou, se třásl

zimou. Měl pocit, že v ledovém lesním vzduchu na něm pot doslova zamrzá. Teď by se mu mnohem lépe hodilo vlněné roucho, které nosil v klášteře. To, co měl na sobě, spíše chlad udržovalo, než aby ho proti němu chránilo. Kdyby v lese strávil celou noc, riskoval by podchlazení. Za těchto podmínek by byl za tři hodiny mrtev.

Promrzlý kov pistole mu ochromoval ruku. Přelezl padlý kmen a zamířil hlouběji do lesa.

Pronásledovatelé za ním se prodírali křovisky. Ozýval se praskot lámaných větví.

Dospěl ostřelovač k názoru, že situace je nepřehledná, a stáhl se? A i kdyby, meditoval Drew, seminaristé mě pronásledovat nepřestanou.

Teď potřebuji auto.

Cadillac, v kterém s Halem přijeli, bude někde zaparkovaný. Ze svého okna v druhém patře Drew viděl, jak s ním Hal zajiždí za budovu semináře. Musí tam někde být garáže. Copak Hal netrval na tom, aby seminaristům zůstala jejich přítomnost utajena?

Aby se vyhnul nebezpečí, které mu bylo v patách a číhalo vpředu, zabočil Drew vpravo. Už tím směrem beztak mířil, ale jeho konečným cílem bylo ztratit se hlouběji v lese. Dosud ho však nenapadlo udělat půlkruh a vrátit se k budově semináře. Koneckonců, jaký by to mělo význam? Na otevřeném trávníku by se znovu stal snadným cílem. A co by tam vlastně pohledával? Chtěl se odsud ztratit a ne se ukrýt, jak to dělal předtím v klášteře. Ale jak?

12

Drew dorazil k okraji lesa a vstoupil na louku. Za sebou slyšel pronásledovatele pronikající hlouběji mezi stromy. V oknech útulku se stále svítilo a venku se pořád ještě hemžila spousta lidí.

Kdyby se pokusil přeběhnout trávník v tomto místě, určitě by ho spatřili. Rozhodl se tedy postupovat raději podél okraje lesa. Tráva utlumí zvuk kroků a na pozadí temných stromů se jeho silueta ztratí. Když si myslel, že už je dost daleko, odhodlal se riskovat prozrazení a rozběhl se otevřeným prostorem za budovu semináře.

Žádné výkřiky, které by naznačovaly, že byl odhalen, se neozvaly.

Ukázalo se, že předpokládal správně. I když světlo zde nebylo zdaleka tak jasné jako vpředu, přesto stačilo, aby objevil nízkou stavbu ze škvárových tvárníc, přiléhající k zadnímu traktu semináře, a v ní pět garážových vrat. První dvě, která vyzkoušel, byla zamčená. Když však potáhl za kliku třetích, vrata se otevřela.

Pomalu je zvedal a snažil se způsobit co nejmenší hluk. Měsíční světlo dopadlo na černý biskupův cadillac. Drew si pomyslel, že Hal nechal dveře této garáže schválně odemčené pro případ, že by odsud museli rychle zmizet. Pootevřel dveře vozu na straně řidiče a v kabině se rozsvítilo vnitřní osvětlení. Za normálních okolností by je byl okamžitě zhasl v obavě, aby se nestal cílem útoku, ale teď se mu světlo hodilo, takže dveře úplně otevřel, lehl si na záda a pod palubní deskou našel dráty, které potřeboval. Dva z nich spojil a nastartoval.

Motor se okamžitě rozběhl. Drew se vsoukal za volant a přibouchl dveře. A znovu, stejně jako v dodávce, kterou odjel z Vermontu, ho palubní deska úplně zmátla. Nevěděl, jak rozsvítit reflektory. Tak důležité to zase nebylo. Světla reflektorů bylo to poslední, co teď potřeboval. Dupl na plyn a vyrazil z garáže.

Vůz měl takové zrychlení, že než Drew stačil zatočit, sjel z příjezdové cesty a nadskočil na betonovém obrubníku tak prudce, že si málem zlomil vaz. Strhl volant a bokem napřed se řítí přes trávník. Klapot za ním mu napověděl, že nárazem na obrubník se uvolnila puklice kola. Stále držel volant ostře stočený vlevo a cítil, jak kola cadillacu vyrývají brázdy do trávníku. Konečně vůz vyrovnal, sjel z trávy přes obrubník zpět na vozovku a ujížděl podél budovy semináře. Věděl, že cesta za chvíli odbočí vlevo a zavede ho přímo před seminář, pak povede kolem útulku a nakonec se znovu stočí, tentokrát doprava k lesu za loukou, a za železnou bránou konečně naváže na veřejnou silnici.

Drew však v žádném případě neměl v úmyslu projet kolem osob shromážděných na volném prostranství. Minul roh budovy semináře a ujížděl stále rovně. Nadskočil na dalším obrubníku a klouzal bokem přes louku, dokud se kola nezaryla do trávy a nevyslala ho zase přímým směrem.

I v té rychlosti zaslechl spuštěným okénkem výkřiky. Řada postav se rozběhla k němu. Před sebou neviděl nic než neproniknutelnou temnotu. Reflektory nerozsvítil, a tak nevěděl, kam zabočit, aby se dostal zpět na příjezdovou cestu. Obával se, že každou vteřinou vjede mezi stromy. Šlápl na brzdu, ale uvědomil si, že se rozzáří brzdová světla a i bez hlavních reflektorů se tak vystaví útoku ostřelovače. Ať již rozsvítí, nebo ne, v obou případech bude jeho situace na pováženou. Proč si tedy neposvítit? Naslepo sahal po páčkách a spínačích a na poslední chvíli našel ten pravý. Před ním se jako přízrak vynořila černá stěna lesa. Strhl volant vlevo, oťel se o strom a zaslechl, jak zadní blatník cadillacu bolestně zanařikal. Pak konečně před sebou zahlédl silnici a vrhl se do tunelu mezi stromy. Na moment pocítil úlevu, ale v tom okamžiku se mu zježily vlasy. Před sebou spatřil kněze z kaple, toho s tmavými vlasy, knírem a slovanskými rysy tváře. Toho, který střílel z automatické pětačtyřicítky. Duchovní stál s rozkročenýma nohama otočený k rychle se blížícímu autu a blokoval silnici. Ve světlech cadillacu zářil bílý kněžský límeček a červený prsten na levé ruce, která opět svírala pistoli, se zlověstně blýskal.

Drew šlápl na plyn a cítil, jak se mu vnitřnosti stěhují kamsi k páteři. Mířil přímo na kněze. Stromy po obou stranách silnice jako by se sbíhaly.

Kněz však nestřílel. Místo toho zuřivě mával rukama a signalizoval Drewovi, aby zastavil.

To víš že jo, pomyslel si Drew. Sevřel pevně volant a přidupl plyn až k podlaze.

Kněz stále v naléhavém gestu mával rukama. Jeho postava Drewovi přímo rostla před očima.

Ještě dvě vteřiny a srazí ho.

Kněz se však náhle otočil, uskočil vlevo a zvedl pistoli. Pětačtyřicítka zaburácela, ale kněz nestřílel na cadillac. Mířil nad něj, přes střechu auta.

Z lesa vpravo od cesty se zuřivě rozštěkala automatická puška. Kulky provrtávaly karoserii. Všechna okna se roztříštila a Drewa pokropila sprška skleněných střepů.

Drew se zoufale snažil udržet vůz na silnici a současně si musel zakrývat oči před poletujícími úlomky skla. Koutkem oka zahlédl, jak kněz padá mezi stromy. Cesta zatáčela a ještě se zužovala. Do karoserie šlehalý větve stromů. Náhlý otřes kdesi vzadu, jak se o něco zachytil nárazník. Ve světle reflektorů spatřil Drew před sebou rovný úsek a cadillac vyrazil jako střela. Po obou stranách se vynořila kamenná zeď, rozdělená uprostřed železnou bránou.

Její křídla však byla zavřená. Vzadu zarachotila další automatická zbraň. Drew sevřel volant ještě pevněji.

Deset metrů.

Pět.

Dva.

13

Náraz vrhl Drewa dopředu. Uhodil se o volant a bolestí v hrudníku zaúpěl. Rozječela se houkačka a Drewovo tělo se zabořilo zpět do opěradla.

Předek cadillacu se nárazem zprohýbal. Jedno ze světel se roztříštilo a střepy skla opisovaly v záři druhého reflektoru blýskavé oblouky. Chromovaná objímka se vznesla do vzduchu jako létající talíř, s nímž si hrávají děti. Na přední sklo narazila nějaká kovová součástka a v místě dopadu se vytvořila hvězdovitá puklina. Drew měl co dělat, aby nepustil zlomený volant. Zkřivená křídla brány se rozlétla a prudce narazila do zdi. Cesta byla volná.

Drew sice dupl na brzdy, ale cadillac se řítí napříč silnicí. Za krajnicí se otevíral hluboký příkop. Auto přes něj setrvačností přeletělo a zabořilo se do travnatého pruhu na druhé straně. Sklouzlo dopředu, stočilo se a se škubnutím zastavilo. Drew zíral jako omámený. Ještě tři metry a vůz by narazil do hradby z kamení a stromů.

Drewa bolelo na prsou a při každém nadechnutí sebou škubal bolestí. Zavrtěl hlavou, aby si pročistil mozek. Tady zůstat nemůže. Levý reflektor ještě svítil, i když nárazem na bránu byl vychýlený doprava. Z chladiče se syčením unikala pára. Motor stále běžel, ale spokojené předení přešlo v nepravidelný klapot. Drew zkusmo sešlápl plyn a vůz se trhavě rozjel přes travnatý pruh. Tlumiče a pérování musely být úplně

zničené, protože cítil každý hrbol. Dojel k potoku a odbočil vlevo. Pokračoval až k místu, kde již příkop nebyl tak hluboký. Trocha povzbuzení, auto sjelo dolů a pak se vyšplhalo zpět na silnici. Drew postupně zvyšoval rychlost.

Pravé kolo se však nepříjemně viklalo a tachometr - stejně jako hodiny digitální - ukazoval nulu. Motor těžce vzdychal a z chladiče dál syčela pára. Drew netušil, jakou rychlost dokáže z vozu vymáchnout a jak daleko vůbec dojede. Když se motor přehřeje, lehce se může zadřít.

Musel se v duchu usmát. Zadřený motor? Biskupův cadillac byl už teď zralý pro vrakoviště a o moc víc škody se na něm už způsobit nedalo.

Výdrž automobilu ho vůbec naplňovala obdivem. Po takovém nářezu ještě řeze zatačky, pomyslel si s úsměvem.

Mrkl do zpětného zrcátka, aby zkontroloval, jestli se za ním nevynořují světla pronásledovatelů. Zrcátko však na svém místě nenašel. Chvilí pátral, než ho objevil utržené na podlaze.

Pak už to žádná zábava nebyla.

Na první křižovatce odbočil vlevo, pokračoval asi osm kilometrů a zamířil vpravo. Snažil se setrást pronásledovatele v bludišti horských silniček.

Hrudník se mu svíral bodavou bolestí. Ovládat zlomený volant bylo krajně nepohodlné. Okolní hory se skláněly, jako by ho chtěly sevřít ve smrtelném objetí. Když na další křižovatce odbočoval vpravo, zaregistroval silniční ukazatel. Osmnáct kilometrů opačným směrem a dojel by do Lenoxu.

Lenox? To jméno mu něco říkalo. Malý červený domek. Nikdy v životě tam nebyl, ale věděl, že město i domek jsou dost známé.

Kdysi tam žil spisovatel Hawthorne. Hal tedy nelhal, když tvrdil, že jsou v západní části státu Massachusetts. Tohle tedy musí být Berkshirská pahorkatina.

A nedaleko je Pittsfield, kde žil Melville, který často Hawthorna navštěvoval. Tak silně toužil stát se jeho přítelem, že svou Bílou velrybu věnoval právě jemu.

Drew měl pocit, jako by se kolem něj vznášeli duchové dávno mrtvých lidí. Jeho rozjímání však skončilo, když se bolestí v hrudníku rozkašlal. Motor se těžce přehříval. Bylo slyšet, jak namáhavě teď pracuje.

Pára už z chladiče nesyčela.

Byl totiž prázdný.

Vůz začal zpomalovat. Na silnici zarachotil odlomený kus mřížky z přední masky. Drew překodrcal kolem ztemnělého obchodu se smíšeným zbožím a vjel do spícího městečka. Motor naposled zakašlal a ztichl. Auto pokračovalo ještě kousek setrvačností a zastavilo před omšelým domem. Přerostlý trávník na předzahrádce volal po sekačce.

V domě se nesvítilo, ale ve světle pouliční lampy na rohu ulice Drew spatřil řadu motocyklů opřených o nakloněnou verandu před domem. Vystoupil z auta a rychle zjistil, že ani jedna motorka není připoutaná řetězem.

Jaká důvěřivost. Jejich majitelé si asi myslí, že si na ně nikdo netroufne. A já na to mám zrovna tu správnou náladu.

Vybral si největší Harley-Davidson a odtlačil ho na druhý konec ulice. Ve stínu mezi stromy vyprázdnil sedlové brašny.

Našel v nich několik nástrojů a starou koženou bundu. Sundal kryt ze spínací skříňky a stejně jako předtím u cadillacu spojil dva dráty. Nasedl a dupl na startovací páku. Motor se s rachotem probudil k životu.

Na motocyklu už neseděl dobrých deset let. Naposledy ho použil při operaci, která vyžadovala...

Ne. Zavrtěl hlavou a vzpomínku zahnal.

Přidal plyn a vyrazil do noci. Do tváří ho bodal chladný říjnový vítr. Uvažoval, jak asi ráno motorkáři zareagují. Rozzlobí je ukradený stroj natolik, že cadillac očešou a prodají na náhradní součástky, aby se alespoň trochu zahojili? Setřel si slzy, které mu prudký vítr vháněl do očí. Biskupův cadillac odstrojený až na kostru. V duchu se pokáral, že ho ta představa pobavila, ale nemohl si pomoci. A k jeho dobré náladě přispívalo i burácení silného motoru harleye, který ho unášel zpět do Bostonu.

A k odpovědím na některé otázky.

14

"Otce Hafera, prosím." Bylo krátce po osmé ráno. Drew stál v telefonní budce vedle čerpací stanice, mluvil tiše a pokusil se udržet svou zlost na uzdě. Ruce vůbec necítil a klepal se zimou, jak do něj celou noc bušil ledový vítr. Ještě že ranní slunce, přinášející náznak babího léta, budku alespoň trochu vyhřálo. Mužský hlas, který se ohlásil do telefonu v kanceláři farnosti Svátosti oltářní, neodpověděl.

"Slyšíte mě?" Drew se sice snažil, ale hněv v hlase již zakrýt nedokázal. Někdo mu bude muset všechno vysvětlit. Kdo mě prozradil? Proč na mě v semináři zaútočili? Vrahové oblečení jako duchovní! "Říkám vám, že potřebuji nutně mluvit s otcem Haferem."

Vyhlédl špinavým sklem budky a přešel zlostným pohledem silnici. Pátral po motorkářích, policistech, po každém, kdo by o něj projevil nějaký zájem. Měl v úmyslu dojet až do Bostonu, ale byla mu taková zima, že se musel zastavit v Concordu, třicet kilometrů před cílem.

Hlas v telefonu stále neodpovídal.

Snaží se získat čas, pomyslel si Drew. Pokouší se někdo telefonát vystopovat?

"Počkejte moment," ozval se konečně muž na druhém konci linky.

Drew zaslechl klepnutí. Někdo položil sluchátko. V pozadí se ozval šepot několika hlasů.

Dám mu ještě dvacet vteřin, řekl si Drew. Pak zavěším.

"Haló." Byl to jiný hlas. "Říkáte, že chcete mluvit s..."

"S otcem Haferem. V čem je problém?"

"Kdo volá, prosím?"

"Jeho přítel," odpověděl opatrně Drew.

"Podle všeho to tedy ještě nevíte."

"Co nevím?"

"Promiňte, že vám to musím říkat takhle, po telefonu mi to připadá strašně neosobní... Lituji, ale otec Hafer je mrtev."

Jako by se telefonní budka s Drewem zakymácela.

"Ale to není..." Slovo 'možné' uvízlo Drewovi v hrdle. "Vždyť ještě včera ráno jsem s ním mluvil."

"Stalo se to v noci."

"Jak zemřel?" Drewovi vzrušením přeskočil hlas. "Vím, že byl smrtelně nemocný, ale řekl mi, že lékaři mu dávají čas do konce roku."

"Ano, ale rakovina ho nezabila."

15

Drew omámeně zavěsil. Téměř násilím se musel přinutit vystoupit z budky. Věděl, že z Concordu musí odjet co nejrychleji - pro případ, že by telefonní hovor opravdu někdo lokalizoval. Potřeboval se dostat někam, kde by se mohl cítit v bezpečí. Kde by se mohl nerušené oddat zármutku.

Kde by se pokusil pochopit.

Další úsek cesty na východ - do Lexingtonu, dvacet kilometrů od Bostonu - nezanechal v jeho mozku vůbec žádné stopy. Na nic si nepamatoval, oči i vědomí mu halila mlha bolesti. Zaparkoval motocykl v tiché postranní uličce. Pochyboval, že by se zpráva o krádeži dostala do Lexingtonu tak rychle.

V zářícím slunci, které jako by se vysmívalo jeho smutku, se procházel parkem a předstíral zájem o památník vztyčený v místě, kde začala americká válka za nezávislost.

Kráčel se zaťatými pěsti a sotva registroval stromy oděné do podzimního zlata, vůni kouře z komínů nebo šustění suchého listí pod nohama. Mysl mu přetékala smutkem a zlostí.

Včera večer otci Haferovi někdo zavolal na faru. Kněz oznámil svým kolegům, že musí někam odejít.

Přešel ulici, a když kráčel po chodníku před kostelem, srazilo ho auto. Síla nárazu byla taková, že nešťastníkově tělo vyletělo po schodech nahoru a zarazilo se až o kostelní vrata.

("Vůbec netrpěl.")

"Ale... Jak to víte?"

"Byla tam spousta krve. Řidič nezastavil. Musel být opilý, jinak by nemohl takto ztratit kontrolu nad

řízením a sjet mimo vozovku. Policie ho ještě nenašla, ale... Zákon by měl být přísnější. Tomu ubožákovi zbývalo už jen tak málo času. Tak hloupě ho ztratit kvůli nezodpovědnému opilci!"

Drew začal pěsti ještě silněji. Chodil sem a tam a vůbec si nevšímal šelestění suchého listí.

Někdo mu zavolal? Srazilo ho auto, když stál na chodníku? Základní článek řetězu, spojujícího můj bývalý život a klášter, zabít opilem?

To určitě.

Drew nahmatal vybouleninu v kapse bundy. Plastický sáček. Tělo Stuarta Malého. Vzpomněl si na mrtvé mnichy. Tohle je tedy další věc, za kterou někdo pořádně zaplatí.

16

"Přepojte mě přímo k biskupovi," zasípal Drew chraplavě. Stál v telefonní budce a hleděl na motorku na druhé straně silnice. Pak sjel pohledem na turisty procházející se po trávníku.

"Velmi lituji..."

Drew ten znělý hlas poznal. Patřil Paulovi, muži, s nímž biskup večer před dvěma dny mluvil přes intercom.

"... Jeho Excellence je momentálně zaneprázdněna. Kdybyste mi nechal své jméno a telefonní číslo..."

"To nebude třeba. Určitě si se mnou promluví."

"A kdo...?"

"Stačí, když mu řeknete, že jsem ten člověk s myší."

"Ano, máte pravdu. Biskup s vámi chce mluvit."

Drew zaslechl cvaknutí. Mrkl na hodinky a v duchu uzavřel úmluvu - patnáct vteřin. Biskup se však ozval ještě před uplynutím lhůty. Chyběly tři vteřiny.

"Kde jste? Celou dobu čekám, že mi zavoláte. Co se stalo..."

"V semináři? Možná vám to připadne směšné, ale doufal jsem, že to mi spíš řeknete vy."

"Mluvte rozumně. Už od pěti od rána mi kvůli tomu na stole vyzvání telefon. Ptal jsem se vás..."

"Pokusili se mě zavraždit dva duchovní, to se stalo!" Drew by nejraději rozbil pěstí sklo budky. "Hala dostali a někdo jiný, další kněz, se skrýval ve zповědnici!"

"Copak jste se zbláznil?"

Drew strnul.

"Že vás chtěli zabít dva duchovní? O čem to mluvíte? Hal že je mrtvý? Právě jsem od něho dostal vzkaz. Rád bych ale věděl, proč jste vy střílel na seminaristy? Proč jste se vloupal do útulku, vyděsil svaté muže k smrti a ukradl mi auto?"

Drewovi sevřela srdce ledová ruka.

"A ještě něco - ty vaše fantazie," pokračoval biskup.

"Fantazie?"

"O klášteřu. Díky bohu, že jsem měl tolik rozumu a poslal napřed jezuity, aby zjistili, co se děje.

Kdybychom se s kardinálem rozhodli informovat policii, byla by to úplná katastrofa. V klášteře žádné mrtvoly nejsou."

"Cože?"

"Nejsou tam vůbec žádní mniši. Místo je úplně opuštěné. Nechápu, kam mohli odejít, ale dokud se o situaci nedozvím mnohem více, nehodlám z církve udělat blázna."

Drewovi se třásl hlas vztekem. "Takže jste zvolil první možnost. Zastírací manévr. A na mě se klidně vykašlete."

"V žádném případě se na vás nechci vykašlat. Věřte mi, opravdu se vás potřebuji na pár věcí zeptat. Dobře poslouchejte. Nebylo by zrovna rozumné, kdybyste přišel do mé kanceláře. Řeknu vám, kde se ohlásíte."

"Na to zapomeňte."

"Takhle se mnou nemluvte. Dostavíte se na adresu, kterou vám teď sdělím."

"Ne."

"Varuji vás. Jste až po uši v problémech. Nepřidávejte si další. Slíbil jste poslušnost. Váš biskup vám

přikazuje."

"Toho příkazu neuposlechnu. Pokoušel jste se řešit všechno po svém a nevedlo to k ničemu."

"Váš přístup mě naplňuje značnou nelibostí."

"Počkejte, až uvidíte své auto." Drew třískl sluchátkem.

17

Drew, hnán netrpělivostí, naskočil do sedla motocyklu. Bolest na prsou, kde se zranil nárazem o volant, se žalem a zlostí ještě zostrila. Vztekla dupl na startovací páku. Motor zaburácel a Drew prudce přidal plyn.

Kam teď? Co dál?

Bylo mu jasné, že do náruče církve se již uchýlit nemůže. V jejím řetězu byl někde slabý článek, někdo, komu se nedalo důvěřovat. Mohl by to být i samotný biskup, i když to nebylo příliš pravděpodobné - zdálo se, že mluví upřímně a že je stejně zmatený jako Drew.

A co Paul, biskupův asistent? Ale biskup Paula poctil absolutní důvěrou.

Takže kdo? A ještě důležitější otázka - proč?

A co si má myslet o knězi slovanského původu s podivným rudě zářícím prstenem a automatickou pětačtyřicítkou, který se skrýval v kapli ve zpovědnici?

No dobře. Drew si skousl ret. Na církve se už spoléhat nedá. Teď už mi zbývá jen Bůh. Musím přežít, abych dosáhl spásy své duše.

Bude muset zapomenout, že kdy vstoupil do kláštera, a vrátit se ke své původní profesi, jako by těch šest let vůbec neexistovalo.

Mysli si, že stále patříš k organizaci, přikázal si v duchu. Co bys dělal v případě, kdybys zjistil, že jí už nemůžeš důvěřovat, že do ní pronikl nepřítel?

Odpověď byla nasnadě. Přišla mu na mysl zcela instinktivně. Na moment ho naplnila pýcha, za kterou vzápětí poprosil Boha o odpuštění. Kdysi býval nejlepší a pořád jím ještě může být. Šest let vůbec nic neznamená.

Ano. Přidal plyn a vyrazil od chodníku. Byl rozhodnut. Nezamířil však do Bostonu. Nejel na východ, ale na jih.

Do New Yorku, k jediným dvěma lidem, na které se mohl spolehnout. Za svou bývalou láskou a bývalým přítelem. Za Arlenou a Jakem.

ČÁST ČTVRTÁ

VZKRÍŠENÍ

ĎÁBLŮV ROH

1

Drew si na dům s fasádou z hnědého pískovce na Dvanácté ulici blízko Washington Square ze starých časů dobře pamatoval. Pravda, teď tam může bydlet někdo jiný, pomyslel si, a než zahájil průzkum okolí, našel budku, jejíž telefonní seznam nějakým zázrakem unikl pozornosti vandalů. Srdce se mu rozbušilo, když listoval stránkami až k písmenu H. Sjel prstem po sloupci a ulehčeně vydechl, když našel jméno Hardesty, Jake a Arlena.

Stejná adresa.

To ovšem neznamenalo, že Arlena a Jake jsou právě doma. Drew pochopitelně nezačne budovu sledovat, pokud nebude vědět, že nájemníci někam neodjeli. Problém spočíval v tom, že nemohl prostě zvednout sluchátko a zavolat, aby to zjistil, protože telefon mohl být odposlouchávaný. Drew nechtěl, aby se nepřátelé dozvěděli, že je někde v okolí. Mohli si spočítat, že se pokusí kontaktovat právě Arlenou

s Jakem.

Přivázał motorku řetězem ke kovovému plotu nedaleko Washington Square a vydal se napříč rozlehlým parkem. Nevšímal si opilců a fetišáků válejících se po lavičkách. Přešel kolem hřiště s prolézačkami a zamířil k velkému oblouku pokreslenému sprejery, který označoval začátek Páté avenue, širokého majestátního bulváru táhnoucího se na sever, kam až dohlédl. Nebe bylo šedé, ale přitom docela teplo, jistě přes deset stupňů. Pod obloukem se shromáždila obvyklá skupinka pouličních hudebníků a spustila truchlivou melodii, jako by jim sklíčená nebesa vysílala varovné znamení, že už si parku dlouho užívat nebudou.

"Nechceš si vydělat pět dolarů?"

Mladík, kterého si vybral, seděl vedle oblouku pod bezlistým stromem a vyměňoval si prasklou strunu na kytáře. Dlouhé světlé vlasy, plnovous, ošumělá bunda, džínsy roztržené na kolenou. Z jedné tenisky mu vyčuhoval palec. Mladík pozvedl zrak a překvapivě hlubokým hrdelním hlasem odsekl: "Vodpal."

"Nechápej mě špatně. Nechci po tobě žádné perverznosti a nejedná se o nic nezákonného. Potřebuji jen, abys místo mě někam zavolal. Povím ti, co máš říkat. Dokonce jsem ochoten přihodit až na deset dolarů."

"Jen za to, že někam zavolám?"

"Mám zrovna štědrou náladu."

"A není v tom žádnéj sex? Ani nic ilegálního?"

"Máš mé slovo."

"Dvacku."

"Souhlas. Tlačí mě čas."

Mohl mladíkovi zaplatit i více. Předchozího večera se vydal na lov. Procházel temnými ulicemi a snažil se na sebe nalákat lupiče. Třikrát se mu povedlo upoutat jejich pozornost a postupně na něj zaútočili pistolí, nožem a baseballovou pálkou. Všichni násilníci skončili se zlomenými koleny a lokty ("Necht' je to vaším pokáním. Jděte v pokoji a více nehřešte.") a Drew jim odebral všechny peníze, které u sebe měli. Byla to výnosná činnost. Získal dvě stě dvacet tři dolary, což bohatě stačilo, aby si dnes ráno mohl koupit prošivanou bundu zemité barvy a teplé vlněné rukavice. Ale i když mu po ranním nákupu zůstalo dost, aby si mohl dovolit být štědrý, nechtěl dát mladíkovi příliš mnoho, aby mu zdravý rozum nenapověděl, že tady není něco v pořádku.

Zatím se však zdálo, že blondák ani nemůže uvěřit svému štěstí. Podezřívavě se postavil. "Kde jsou prachy?"

"Polovinu teď, polovinu později. Budeme postupovat takto. Najdeme telefonní automat, já vytočím číslo a předám ti sluchátko. Pokud se ozve muž, zeptej se, jestli se jmenuje Jake. Řekni mu, že bydlíš o kousek dál v ulici a vynadej mu kvůli kraválu, co celou noc dělali. Řekni, že jsi ani nezamhouřil oka."

"Pořádali nějaký večírek?"

"Kdo ví? Asi těžko, ale drž se toho, co jsem ti řekl. Potom práskni telefonem. Pokud odpoví žena, použij tutéž záminku, ale zeptej se, jestli je to Arlena."

"Co tím chcete dokázat?"

"Copak to není jasné? Zjistit, jestli je Jake nebo Arlena doma."

O pět minut později mladík vystoupil z nedaleké telefonní budky. "Ženská," řekl Drewovi. "Arlena."

2

Drew začal jako obvykle tři domovní bloky od cílového objektu. Procházkovým krokem se vydal Dvanáctou ulicí. Okolí si zdánlivě vůbec nevšímal, ale jeho pozornému oku neušel jediný detail. Tak jako dokázal rychle obnovit všechny instinkty a dovednosti své bývalé profese, ani jeho cit pro sledování nebyl šesti lety nečinnosti ochromen. Dokonce přitom cítil stejné potěšení jako kdysi. Na moment se v duchu oddal vzpomínkám na dobu, kdy se začal učit, jak splynout s okolím.

Hong Kong, 1962. Drewovi bylo dvanáct. Jeho 'strýc' Ray byl zoufalý, protože Drew stále častěji utíkal ze soukromé školy, kam chodila většina dětí zaměstnanců velvyslanectví. A Rayovo znepokojení ještě vzrostlo, když zjistil, co Drew vlastně dělá - potuloval se s malými Číňany, kteří vyrůstali na ulici, po

slumech a kolem doků.

"Ale proč?" ptal se Ray. "V některých čtvrtích tohoto města - v těch čtvrtích, kam chodíš - může bezbranný americký kluk snadno dojít k úrazu či ještě něčemu horšímu. Jednoho krásného dne vyloví policajti v přistavu tvou mrtvolu."

"Vždyť tam nechodím sám."

"Míniš tím ty haranty, s kterými se flákáš? Ti ovšem vědí, jak na ulici přežít. A jsou to Číňani, těch si nikdo nevšímne."

"A právě to bych se chtěl naučit. Abych splynul s ulicí, i když jsem Američan."

"Je to zázrak, že tě ti kluci přijímají mezi sebe a že tě někde v koutě nezmlátí."

"Ne. Víš, dávám jim své kapesné a nosím jim z domu jídlo a šaty, z kterých jsem už vyrostl."

"Dobrý bože, proč je to pro tebe tak důležité?" Z Rayova obvykle brunátného obličej se vytratila veškerá barva. "Kvůli rodičům? Kvůli tomu, co se jim stalo? I teď, po dvou letech?"

Zmučený pohled Drewových očí byl dostatečně výmluvný.

Když přistě zase utekl ze školy a potuloval se ulicemi s partou mladých Číňanů, navrhl mu Ray kompromis.

"Takhle to dál nejde, Drewe. Myslím to vážně. Je to příliš nebezpečné. To, co si myslíš, že se učíš, za takové riziko nestojí. Nechápej mě špatně. Jak se vyrovnáváš s tím, co se stalo mámě a tátovi, to je výhradně tvoje věc. Já jsem ten poslední, kdo by ti do toho chtěl mluvit, ale aspoň to dělej pořádně." Drew zaraženě přimhouřil oči.

"Ze všeho nejdůležitější je mít prvotřídní učitele. A proboha svatého, nepodceňuj znalosti, které ti může dát škola. Jsou stejně důležité, věř mi. Ten, kdo nepochopí dějiny, logiku, matematiku a přírodní vědy, je stejně bezbranný jako ten, kdo se nedokáže pohybovat ulicemi."

Výraz Drewovy tváře se změnil. Teď se v ní zračila zvědavost.

"Ach, neočekávám, že má slova hned pochopíš, ale doufám, že mě natolik respektuješ, abys věděl, že nejsem žádný blázen."

"Říkáš, že nemám pořádné učitele?"

"Slib mi, že už nebudeš chodit za školu a že na vysvědčení nebudou horší známky než dvojky. Já ti na oplátku..." Ray sváděl vnitřní boj.

"Na oplátku?"

"Zajistím ti toho pravého učitele. Někoho, kdo se na ulici opravdu vyzná, kdo ti dokáže vštípit sebekázeň a disciplínu, kterou od svých přátel v partě pochytit nemůžeš."

"Kdo to bude?"

"Pamatuj, na čem jsme se dohodli."

"Ale kdo?"

A tak začalo jedno z nejvíce vzrušujících údobí Drewova života. Druhý den po vyučování ho Ray zavezl do restaurace v centru Hong Kongu, kde se servírovala asijská, ovšem nikoliv čínská jídla. Majitel, směšně malý človíček s obličejem kulatým jako měsíc a s věčným úsměvem na tváři, starý, ale s lesklými černými vlasy, mu byl představen jako Tommy Limbu.

"Tommy je Gurkha," vysvětloval Ray. "Teď už je samozřejmě v důchodu."

"Gurkha? Co to je?"

Tommy a Ray se rozesmáli.

"Vidíš, už se něčemu přiučuješ." Ray se s úctou otočil k Tommymu a lehce se uklonil. "Gurkhové jsou nedokonalější vojáci na světě. Pocházejí ze stejnojmenného městečka v Nepálu, což je stát vysoko v horách na sever od Indie. Základním zdrojem obživy tohoto kraje je export. Vývoz vojáků, nejčastěji do britské a indické armády. Když je třeba vykonat práci, na kterou by normální vojáci nestačili, povolají Gurkhy a úkol je splněn. Vidíš ten zahnutý nůž v pochvě zavěšený na zdi za barovým pultem?"

Drew přikývl.

"Nazývá se kukri. Je to typická zbraň Gurkhů. Při pohledu na ni se většině jinak odvážných mužů rozklepou kolena."

Drew si skeptickým pohledem přeměřil malého, usměvavého, zdánlivě neškodného Nepálce a pak se znovu zadíval na nůž. "Můžu si ho půjčit? Mohl bych zkusit ostří?"

"Následky by se ti nelíbily," varoval ho Ray. "Gurkhové mají jisté pravidlo. Pokud vytáhneš nůž z pochvy, musí téct krev. A když ne krev tvého nepřítele, pak tvá vlastní."

Drew úžasem otevřel pusu.

Tommy se nahlas rozesmál a v očích se mu zablesklo. "Pomáhej nám pánbůh," překvapil Drewa nejen dokonalou angličtinou, ale i britským přízvukem. "Nesmíme toho chlapce vyděsit. Nebesa, to ne, ještě by si pomyslel, že jsem nějaká hrozná příšera."

"Tommy žije v Hong Kongu, protože ve zdejších britských kasárnách je spousta Gurkhů," vysvětloval Ray. "Když mají po službě, rádi si sem zajdou na jídlo a samozřejmě si ho pamatují z doby, kdy sloužil u pluku."

"Vy budete mým učitelem?" zeptal se Drew. Stále ještě nebyl přesvědčen o schopnostech tohoto srdečného, sympatického chlapíka.

"Ach, kdepak, to ne," opáčil Tommy medovým zpěvavým hláskem. "Dobrý bože, mé kosti už jsou staré. Nemám tolik energie, abych dokázal udržet krok s takovým čertíkem, jako jsi ty. Kromě toho, mám na práci jiné věci."

"Takže kdo?"

"Samozřejmě kluk jako jsi ty." A Tommy se s výrazem radostné pýchy obrátil k dítěti, které se vedle něj vynořilo jako duch, aniž si ho Drew vůbec všiml. Miniaturní vydání Tommyho. Byl ještě menší než Drew, ačkoliv, jak Drew později zjistil, mu už bylo čtrnáct pryč.

"Ach, tady jsi," zvolal Tommy. "Můj vnuk." S úsměvem Drewovi vysvětloval: "Jeho otec slouží u místního praporu. Než by nechal dítě v Nepálu, raději ho svěřil do mé péče. Když má volno, tak sem chodí, ačkoliv musím uznat, že se to stává jen zřídka. Momentálně pomáhá vyřešit jistou nechutnou, ale ne příliš důležitou záležitost v jižní Africe."

Drew se později dozvěděl, že chlapec se jmenuje Tommy Druhý. Příjmení bylo důsledkem britského pokusu nějak se vypořádat se zmatenou podobností jmen lidí, kteří se označují podle příslušnosti k určitému kmeni (odtud pocházelo příjmení staršího Tommyho - Limbu). Protože byrokraté nedokázali jednoho Tommyho Limbu odlišit od druhého, alespoň na papíře ne, místo 'Limbu Mladší' zvolili jméno 'Druhý'.

Ale Tommy Druhý byl zcela jiný než jeho dědeček. Vůbec se neusmíval. Dokonce neřekl ani ahoj. Drew vycítil jeho nezájem a zmocnily se ho pochybnosti, jak spolu budou v budoucnu vycházet nebo co ho vůbec může tento zasmušilý chlapec naučit.

Neuplynulo ani půl hodiny a Drewovy obavy byly ty tam. Dospělí je propustili a chlapci vyšli na úzkou přeplněnou ulici, kde Tommy Druhý Drewovi dokonalou angličtinou vysvětlil, že ho naučí vykrádat kapsy.

Drew nedokázal potlačit překvapení. "Ale strýc Ray mě sem přivedl právě proto, že parta, s kterou chodím, přesně tohle dělá. On nechce, abych..."

"Ne." Tommy Druhý zvedl prst jako nějaký kouzelník. "Nepolezeš do kapes cizím lidem. Pokusíš se okrást mě."

Drewovo překvapení ještě vzrostlo.

"Ale nejprve," Tommy Druhý zakýval prstem, "musíš poznat, jaké to je, když někdo okrade tebe."

Samozřejmost, s níž se tenhle prcek ujal velení, byla na Drewa trochu moc. "A ty budeš jako zloděj, jo?" zeptal se Drew a nedůvěřivě nakrčil obočí.

Tommy Druhý místo odpovědi Drewovi pokynul, aby ho následoval. Zabočili za roh a restauraci ztratili z dohledu. Drewovo sebevědomí poněkud opadlo, když zjistil, že stojí na začátku ještě užší uličky lemované po obou stranách obchody se staženými markýzami a přeplněné nakupujícími, trhovci, cyklisty a pojezdými stánky. Kakofonie hlasů a směsice zápachů, většinou odporných, působily přímo děsivě.

"Počítej do deseti," přikázal mu Tommy Druhý, "a pak se dej touhle ulicí. Než dojdeš o tři bloky dál," ukázal na zadní kapsu Drewových kalhot, "přestěhuje se tvá peněženka ke mně."

Drewův zmatek se změnil v intenzivní zájem. "Říkáš tři bloky, jo?" Zahleděl se na chaos panující v uličce. V náhlé inspiraci přemístil peněženku do přední kapsy, kterou pokládal za bezpečnější úkryt, a potlačil vychytralý úsměv. "Dobře, tak do toho. Ale nezdá se mi to férové. Nechceš aspoň, abych si při počítání zakryl oči? Měl bys možnost se schovat."

"A proč, brácho?" Tommy Druhý, stejně nevrlý jako vždycky, vyrazil ulicí.

Drew v duchu počítal. Jedna, dvě... Tommy proklouzl mezi mopedem a rikšou. Tři, čtyři, pět...

Drew se náhle zamračil. Tommy Druhý zmizel. Drew si stoupl na špičky a pátral pohledem. Jak to jen dokázal? Tommy zmizel jako kámen hozený do vody. Pohltit ho vířící dav. Než se Drew stačil vyrovnat s překvapením, které mu tento kouzelnický trik způsobil, uvědomil si, že nestačil ani dopočítat a že lhůta už dávno uplynula.

Trik? Jistě, o nic jiného se nejedná, usoudil Drew. Obyčejný trik. Napřímil ramena, posbíral zbytky sebevědomí a zamířil do uličky. Ale když se vklínil do davu, uvědomil si, že ho čeká mnohem obtížnější úkol, než si představoval. Z řady možností musel vybrat tu nejlepší. Za prvé, má postupovat pomalu, nebo rychle, má být opatrný, nebo spěchat? A za druhé, má se rozhlížet kolem sebe a snažit se objevit Tommyho, nebo raději hledět na cestu, aby se dokázal vyhnout...?

Kolem přefrčel cyklista - tak blízko, že Drew musel uskočit stranou a narazil do starší Čínanky s košem plným prádla. Vychrlila na něj příval nerudných slov ve své mateřštině, které Drew nerozuměl. Všichni kluci v pouliční partě rozuměli lépe jeho jazyku než on jejich čínštině. Strýc Ray měl asi pravdu, když říkal, že škola má své výhody. Za zády zaslechl Drew výkřik a vyplašeně se otočil, ale nic zvláštního neviděl. Špička boty mu zajela do mezery mezi dlažebními kostkami. Zakopl a narazil do vozíku naloženého ovocem. Rukáv košile měl rázem prosáklý šťávou. Stánkař se na něj neurvale rozkřikl a Drew už se málem zastavil, aby mu zaplatil, když si uvědomil, že kdyby vytáhl peněženku...

Kde je Tommy? Drew se podezíravě rozhlédl a rozechvělý vzrušením postupoval dál. Stánkař nepřestával ječet, ale jeho rozčilené výkřiky brzo zanikly ve vyvolávání prodáváčů z obchodů lemujících ulici. Smrad byl stále pronikavější. Žlutý olej, spálené maso, shnilá zelenina. Drewovi se zvedal žaludek, ale překonal nepříjemné pocity a spěchal dál. Musí myslet na peněženku. Trochu se uklidnil, když si sáhl na přední kapsu kalhot. Prošel kolem druhého bloku a teprve teď si všiml, jakou pozornost vzbuzuje - běloch ve stále hustší tlačenici orientálců. Střílel pohledem všemi směry a snažil se najít Tommyho. Ještě že už je skoro u cíle.

Spěchal dál a s ulehčením před sebou zahlédl konec hemžícího se mraveniště a výrazný nápis HARRYHO HONGKONGSKÝ BAR A GRIL. Veden vývěsním štítem jako majákem se na poslední chvíli vyhnul beznohému muži, odstrkujícimu se na desce opatřené kolečky, a triumfálně se nafoukl, když zahlédl Tommyho opírajícího se o zeď na rohu ulice pod štítem restaurace. S úsměvem přešel přeplněnou křižovatku a zastavil se.

"Co je na tom těžkého?" pokrčil pohrdavě rameny. "Měl jsem se s tebou vsadit, že to dokážu."

"A čím bys zaplatil?"

Drew sáhl znepokojeně do kapsy pro peníze. "Tímhle, samozřejmě." Ale už v okamžiku, kdy se peněženky dotkl, věděl, že něco nehraje. Vytáhl ji a zrudl. Peněženka byla plátěná a celá špinavá. Jeho vlastní přitom byla úplně nová, z lakované kůže. A tahle byla navíc, když do ní nahlédl, prázdná. Otevřel ústa, ale nedokázal vypravit ani slovo.

"Nehleďáš náhodou tohle?" Vynořila se ruka, kterou Tommy dosud skrýval za zády, a zamávala trofejí.

"Souhlasím s tebou. Měli jsme se vsadit." Ale z kulaté tváře chlapce s lesklými černými vlasy, který, ač starší než Drew, byl skoro o deset centimetrů menší, se nedala vyčíst žádná radost z úspěchu - žádný úsměv, žádné naparování, žádné pohrdání.

"Jak jsi to dokázal?"

"Základem úspěchu je odvedení pozornosti. Držel jsem s tebou krok, ale tak, abys mě v davu nezahlédl. Když jsi rozmačkal stánkaři ovoce, byl jsi příliš zmatený, než aby sis všiml, že jsem si s tebou peněženku vyměnil. Uklidnilo tě, že jsi v kapse pořád něco cítil."

Drew se zamračil. Měl vztek, že ze sebe udělal takového kašpara. "Takže to je všechno? Na tom přece nic není. Teď, když vím, o co kráčí, se už nikdy nenechám znovu nachytat."

Tommy Druhý pokrčil rameny. "Uvidíme. Do konce hodiny stále ještě zbývá třicet minut. Zkusíme to znovu?"

Překvapení Drewovi málem vyrazilo dech. Třicet minut do konce hodiny? Předtím si myslel, že si spolu jen tak hrají, ale teď si uvědomil, že ho Tommy vyučuje za peníze.

"Zkusit znovu?" zeptal se Drew. Jeho city byly zraněny, ale nedokázal na výzvu neodpovědět. "To si piš,

že ano."

"A nevsadíme se teď?"

Drew málem souhlasil, ale nedůvěra ve vlastní schopnosti na poslední chvíli převládla. "Ne, ještě ne."

"Jak chceš." Tommy se odlepil od zdi. "Navrhuji stejnou vzdálenost. Tři bloky, jenže tentokrát opačným směrem. Sejdeme se na začátku ulice."

Drewovi se potily dlaně. Zastrčil vlastní peněženku zpátky do kapsy a díval se, jak Tommy Druhý opět mizí v davu jako kouzelník.

A když si Drew o dva bloky dál jen tak pro jistotu sáhl do kapsy, okamžitě zjistil, že peněženka není jeho. V duchu zaklel.

Stejně jako v prvním případě se Tommy opíral o zeď na konci třetího bloku a mával na Drewa jeho majetkem.

Následující odpoledne po vyučování to Drew zkusil znovu. Výsledek byl stejný.

Příští odpoledne také. I další. Ale pokaždé se Drewovi od Tommyho dostalo užitečné rady. "Aby ses vyhnul napadení, nesmíš žádné přivolávat. Musíš se stát neviditelným."

"Tobě se to mluví. Ty jsi Asiat, zapadneš do prostředí."

"To není pravda. Tobě jako Američanovi bezpochyby všichni orientálci připadají stejní. Ale v očích Číňana nebo Nepálce jako já jsem stejně nápadný jako ty. Alespoň teoreticky."

Drew byl celý zmatený. "Teoreticky? Chceš tím říct, že ty nápadný nejsi?"

"Já se pohybuji v souladu s rytmem ulice. Nikomu se nedívám do očí. Na žádném místě se nezdržím tak dlouho, aby si mě někdo všiml. A dokážu se vtáhnout do sebe."

"Takto?" Drew se pokusil skrčit tělo a zaujal tak groteskní pozici, že si Tommy povolil jeden ze svých řídkých úsměvů.

"Ne, jistěže ne. Co to máš za divné nápady? Chci tím říct, že se do sebe vtáhnu v myšlenkách. V duchu ze sebe udělám..." Tommy hledal vhodný výraz. "Prostě jako bych byl někde jinde."

Drew zavrtěl hlavou.

"Až přijde čas, také se to naučíš. Ale ještě něco. Nesmíš nikdy - opravdu nikdy - připustit, aby cokoliv odvedlo tvou pozornost. Nic tě nesmí rozptýlit ani narušit tvou koncentraci. Nejen teď, když spolu cvičíme. Nikdy, ať už budeš kdekoliv."

Ten kluk tvrdí, že je mu čtrnáct, pomyslel si Drew. V žádném případě. Je malý, a tak si myslí, že může o svém věku lhát. Musí mu být přinejmenším dvacet. Staň se neviditelným. Musíš splynout s davem. Nic tě nesmí rozptýlit. Drew to zkusil ještě jednou.

A znovu. Až jednoho odpoledne po vyučování, když prošel další přeplněnou uličkou a krácel k Tommymu, který se jako obvykle opíral o zeď, Drew sáhl do kapsy. Očekával zklamání z dalšího neúspěchu, ale místo toho jen zamrkal na peněženku, kterou vytáhl. Byla jeho. "Nechals mě vyhrát."

Tommy Druhý suše zavrtěl hlavou. "Nikdy nenechávám nikoho vyhrát. Vzal sis mé rady k srdci."

Nereagoval jsi na žebráka, který po tobě chtěl peníze. Na vřískající papoušky u stánku ses ani nepodíval. A nejlepší bylo, že ses vůbec nezajímal o vozík zeleniny, který se ti převrhl pod nohy; prostě jsi ho obešel a lhostejně rozšlápl vysypané papriky. Nedal jsi mi šanci, abych tě nachytl."

Drewovi se rozbušilo srdce pýchou. "Takže jsem..."

"Podařilo se ti to vůbec poprvé. Jednou není vždycky. Chceš to zkusit znovu?"

I tentokrát Drew vytáhl vlastní peněženku, ale Tommy se neměl k tomu, aby mu poblahopřál. Tento mladý a přesto věkovitý Nepálec asi pokládal úspěch za dostatečnou odměnu. "Teď teprve nás čeká ta obtížnější část."

"Obtížnější?" Drewova nálada poklesla na bod mrazu.

"Zatím ses naučil ochránit si vlastní peněženku. Myslíš, že bys dokázal ukrást mi tu moji?"

Drew neklidně přešlápl. "Můžeme to zkusit."

Drew se kradl davem. Přiblížil se zezadu, vycítil šanci, vrhl se kupředu a natáhl ruku, ale Tommy ho za ni popadl. "V každém okamžiku jsem věděl, kde jsi. O neviditelnosti nemůže být řeč. Zkus to znovu."

"Nechej se pohltit davem," zněla další rada.

"Snaž se předvídat, co by mohlo odvést mou pozornost."

"Tvou pozornost neodvede vůbec nic."

"To je právě problém, který musíš vyřešit."

O tři dny později se Drew opíral o zeď na konci přeplněné uličky. Když Tommy Druhý spatřil jeho pózu, zablesklo mu v očích pochopením. Sáhl do kapsy a vytáhl cizí peněženku.

"Když mě někdo trefil do ramene pomerančem?" zeptal se Tommy.

"Zaplatil jsem jednomu klukovi, aby ho po tobě hodil."

"Byl jsem hlupák, že jsem se ohlédl. Měl jsem za to, že jsi házel ty."

"Jenže já jsem byl těsně za tebou."

"Vynikající!" Tommy Druhý se rozesmál. "Bože všemohoucí, to je mi povedený trik!"

"Ale nezapomínáš na něco?"

Tommy chvíli jen nechápavě hleděl, ale pak se mu rozbřesklo. Pokrčil rameny. "Samozřejmě." Aniž dal najevo sebemenší zklamání, podal Drewovi dolarovou bankovku.

Protože tentokrát se Drew vsadil.

3

Drew zahájil obhlídku terénu kolem domu s kamennou fasádou ze vzdálenosti tří bloků. Kráčel právě Dvanáctou ulicí, když si uvědomil, že se mu do mysli vkradla vzpomínka na Tommyho Druhého. Po lekcích, kterých se mu od něj dostalo, ho už nikdy neviděl, ale jeho ponaučení se mu vryla hluboko do paměti. Byl si dobře vědom, že kdyby se teď Tommy nějakým zázrakem ocitl nablízku, vypadal by ještě mrzutěji než obvykle a přísně by mu vytkl, že si dovolil rozptylovat svou pozornost, byť na pouhý okamžik.

Musíš splynout s ulicí. Uzavřít svou mysl. Stát se neviditelným. Soustředit se. Drew poslechl tichý hlas hovořící dokonalou angličtinou s britským přízvukem a věděl, že všechno bude v pořádku. Klidným krokem došel na konec prvního bloku, přešel rušnou křižovatku a postupoval dosavadním směrem. Neměl však v úmyslu dojít dál než doprostřed druhého domovního bloku. Postup, který zvolil, vyžadoval značnou dávku trpělivosti. Spočíval v pročesávání terénu, přičemž se používalo několika přístupových tras z různých směrů a tím se pokaždé omezila oblast pátrání. Drew byl přesvědčen, že zatím nežádoucí pozornost nepřilákal. Uprostřed druhého bloku přešel ulici a vracel se zpět. Na křižovatce zamířil na jih, došel až na Desátou ulici, vydal se po ní rovnoběžně s původním směrem, ale nakonec zamířil na sever a vrátil se na Dvanáctou. Zase byl tři bloky daleko od kamenného domu, ale tentokrát na opačné straně. Stejně jako předtím splynul s rytmem ulice. Pozorně sledoval každý detail a zahájil průzkum z této strany. Uprostřed druhého bloku znovu přešel ulici a vracel se.

Výborně, pomyslel si. Zúžil jsem okruh a zatím všechno vypadá perfektně. Alespoň teoreticky, protože na mě nikdo nezaútočil. Pokud je dům pod kontrolou, hlídky jsou rozestaveny blíže než půldruhého bloku od cíle.

Drew přesně věděl, na co dávat pozor. Nejprve automobil. Sledovači určitě vycházeli z předpokladu, že pokud objekt jejich zájmu bude chtít oblast opustit, vezme si taxi. V tom okamžiku budou potřebovat auto, aby ho neztratili z dohledu. Problémy s parkováním byly však v tomto městě tak obtížně řešitelné, že když už jste jednou našli místo, nemohli jste si dovolit se ho vzdát. Navíc jste museli zůstat blízko auta pro případ, že by sledovaná osoba měla naspěch. Dva muži v parkujícím automobilu by vzbudili pozornost, takže praxe byla obvykle taková, že ve voze zůstal jen jeden a druhý si našel pozorovatelnu v blízké budově.

Popsaná taktika oplývá nejrůznějšími variantami a Drew zvažoval při svém průzkumu všechny: auto se zdviženou kapotou, kdy někdo předstírá opravu; dodávka s příliš mnoha anténami; muž rozkládající na rohu ulice stánek s deštníky.

Konečně spatřil, co hledal. U západního konce domovního bloku s fasádou z hnědého pískovce seděl v zaparkovaném tmavomodrém (pravidlem bylo vyhýbat se zářivým barvám) automobilu muž, který se zjevně zajímal více o dům než o platinovou blondýnu v kožené minisukni, která ho právě míjela s malamutem na vodítku.

Musíš splynout s rytmem ulice, kamaráde, řekl si Drew v duchu. Pokud to okolnosti budou vyžadovat, předstírej roztěkanost, i když jsi úplně klidný.

Drew zatím nevěděl, kde jsou další hlídky. Předpokládal, že v oblasti budou přinejmenším další dva muži. Jeden, který se bude držet v blízkosti domu, a další, který přisedne k řidiči a vystoupí, až sledovaný objekt dorazí k cíli své případné cesty.

Drew si však připomněl, že jejich hlavním úkolem není sledovat Hardestyovy. Kamenný dům je jen návnadou. Důvodem, proč tu hlídky čekají, jsem já. Arlenu nebo Jakea budou sledovat jen pro případ, že bych se s nimi chtěl spojit někde jinde než tady.

No dobře, pomyslel si, to není žádný problém. Teď už věděl, jak daleko k domu se může bezpečně přiblížit. Spěchal zpátky k Washington Square, kde zaparkoval motocykl. Odemkl řetěz, který motorku poutal ke kovovému plotu, nastartoval a vyjel na Dvanáctou ulici. Zaparkoval mezi dvěma automobily třetí čtvrté bloku za hlídačem v tmavomodrém voze, postavil motorku na stojan a krytý vozidlem před sebou se opřel o kožené sedlo. Čekání začalo.

4

Trvalo tři hodiny.

Krátce po čtvrté odpoledne, zrovna když začalo mrholit, vyšla z domu s kamennou fasádou o dva bloky dál nějaká žena.

I na tuto vzdálenost, kdy se její postava zdála tak malá, až měl pocit, že se dívá opačným koncem dalekohledu, ji Drew okamžitě poznal.

Arlena. Sevřelo se mu hrdlo, až nemohl popadnout dech. Myslel si, že svou mysl dostatečně obrnil proti šoku, až ji znovu spatří, ale emoce, které v sobě šest let potlačoval, teď propukly plnou silou. Srdce mu přetévalo láskou. Poznal její nezaměnitelně smyslnou chůzi získanou díky sportovnímu, zejména horolezeckému tréninku. Kráčela energicky, bez zbytečných pohybů, došlapovala pružně, ale pevně. Ukázněná elegance. V mysli mu vytanuly dotyky jejího těla a zvuk jejího hlasu a zatoužil sevřít ji do náruče a znovu se do toho hlasu zaposlouchat.

I oblečení o ní ledacos napovídalo. Šaty nosila jen málokdy. Dávala přednost teniskám nebo horolezecké obuvi, džinsům, silným svetřům a plátěným sakům. Místo kabelky měla přes rameno přehozený malý nylonový batůžek. Kráčela ulicí opačným směrem a vůbec si nevšimla drobného deštětu, který jí smáčel kaštanové vlasy.

Drew, hrdlo stažené a oči náhle plné slz, nastartoval motocykl, ale zatím zůstával skryt mezi automobily. Když Arlena dorazila skoro na konec bloku, ze schodů do sklepa na druhé straně ulice vstal jakýsi opilec. Přeskočil železné zábradlí, přeběhl ulici a zamířil k vozu, v němž seděl druhý hlídač. Nastoupil dozadu a ještě za sebou nestačil zavřít dveře, když řidič vyrazil od chodníku a ujížděl ke křižovatce, kde Arlena právě zahýbala za roh.

Drew se usmál. Předpokládal správně. Třetí hlídač zůstal někde nedaleko v úkrytu a posádka auta zatím dorazí na roh včas, aby zjistila, jestli Arlena pokračuje dál pěšky, nebo si vzala taxi, případně jestli si nezašla jen do obchodu.

Drew vyjel, ale neodvažoval se pokračovat Dvanáctou ulicí, kde by ho mohl zahlédnout zbylý člen týmu. Proto na první křižovatce odbočil vpravo a ujížděl na sever, stejným směrem, jakým mířila Arlena. Na další křižovatce odbočil vlevo na Třináctou ulici a přidal plyn, aby byl co nejdříve na rohu avenue, do níž Arlena zabočila. Doufal, že ji neztratil.

Nikde ji neviděl. Spatřil však tmavomodrý vůz hlídačů. Projížděl právě křižovatkou a oba muži hleděli napjatě před sebe. Pro koho asi pracují, přemítal Drew. Pro Skalpel?

Dojel na křižovátku a rozhlédl se nahoru i dolů avenue. Arlena nikde. Potlačil netrpělivost a nechal projet několik automobilů, než zabočil do hustého provozu za tmavomodrým vozem, který se nejspíš držel Arleně na dohled.

Předpokládal, že si vzala taxi. Pokud ano, dost ho to překvapilo, protože skoro všude chodila pěšky, i když byl cíl cesty hodně vzdálený.

Alespoň že má před sebou tmavomodrý vůz. Za dané situace však postačí, když se bude držet Arleniných stínů. I kdyby se jeden z nich náhodou ohlédl, díky vzdálenosti a vozidlům, která je od sebe dělí, by si Drewa těžko povšiml. Navíc zde byla clona deště, protože místo mrholení se teď hustě

rozpršelo. V příválu studených kapek rozstříkujících se mu po tváři se však Drew dokázal jen obtížně přinutit, aby soustavně nemhouřil oči.

Ovládat se, aby nemrkal, se naučil na hodinách šermu v Rocky Mountain Industrial School. Cílem tréninku bylo přivyknout na výpady smrtelně nebezpečné špičky rapíru proti nechráněným očím, aby dokázal potlačit reflexivní cuknutí víček. Někteří studenti toto umění nikdy nezvládli, a ti také brzy ze školy odešli.

Stále prudším deštěm, který mu již promáčel vlněné rukavice a v potůčcích stékal za krk, Drew neúnavně sledoval tmavomodré auto. Dojeli do samého středu Manhattanu a zabočili na Padesátou ulici.

Drew přibrzdil, protože auto před ním začalo zpomalovat. Za chvíli pochopil proč. Vpředu, dost blízko, aby spatřil odlesk jejích kaštanových vlasů a tvář zářící zdravím, vystupovala Arlena z taxíku, který zastavil u chodníku.

Znovu se mu rozbušilo srdce. Nikdy nepoužívala líčidla. Její pokožka měla díky slunci a větru svěží přirozenou barvu. Nádherně formované čelo, lícní kosti a brada dodávaly jejím rysům neobyčejnou krásu. V žádném případě to však nebyla nějaká porcelánová panenka. I když měla dokonalou postavu a boky, pas i nadra by jí záviděla leckterá herečka, bylo její tělo vypracované a houževnaté, ani náznak změkčilosti.

Auto sledovačů zastavilo. Chlapík v ukoptěných šatech opilce přešel ze zadního sedadla a vklouzl za volant, zatímco dobře oblečený řidič vystoupil, aby Arlenou sledoval. Několik netrpělivých motoristů stisklo klakson. Řidič modrého vozu zatroubil v odpověď a rozjel se. Drew se dokázal vžít do jeho problémů. Touhle dobou bylo v centru Manhattanu prakticky nemožné zaparkovat. Pokud nechce riskovat konflikt s policií a zaparkovat vedle už stojícího auta, nezbyvá řidiči nic jiného než soustavně jezdit kolem dokola, dokud se jeho partner zase neobjeví. Vtom si však Drew všiml, že agent, který sledoval Arlenou, si nasadil na hlavu malá sluchátka. Od nich vedl drát do vnitřní kapsy saka.

Když se v Bostonu procházel nákupním střediskem, udivilo ho, kolik mladých lidí i dospělých má na hlavě podobná sluchátka. Občas z nich zaslechl tlumenou hudbu. Zašel do obchodu s elektronikou a zjistil, že sluchátka patří k miniaturním radiopřijímačům a magnetofonům, kterým se říká walkman. Dobře oblečený muž ovšem žádnou hudbu neposlouchal, i když sluchátka na uších vypadala zcela přirozeně. Kdepak, ten s jejich pomocí udržoval kontakt s řidičem tmavomodrého vozu. V kapse měl určitě ukrytou miniaturní vysílačku. Muž převlečený za opilce mohl jezdit kolem bloku celé odpoledne a v každém okamžiku přesně vědět, kdy a kde svého partnera zase naložit.

I když bylo teprve půl páté, díky šeru způsobenému deštěm to vypadalo, že není odpoledne, ale večer. Drew odstavil motorku u chodníku a rozhodl se riskovat pokutový lístek. Nikdo z posádek projíždějících vozidel mu nevěnoval žádnou pozornost a Drew si zase vůbec nevšímal hustého deště. Padesát metrů před ním, sledována dobře oblečeným mužem se sluchátky na uších, Arlena právě vcházela do obchodu. Drew uhodl, kam má namířeno, ještě než vystoupila z taxíku. Výkladní skříň obchodu, do kterého vstoupila, byly plné sportovních potřeb, zejména horolezeckého vybavení. Padesátimetrové svazky lehkých kroucených nylonových lan schopných, jak věděl, unést zátěž až dvou tisíc kilogramů, karabiny, skoby a kladívka, nylonové smyčky, horolezecké batohy, cepíny, speciální obuv.

V obchodě byly k dostání i běžné sportovní potřeby, ale díky své specializaci byl znám horolezcům na celém severovýchodě. Drew sám tady několikrát v doprovodu Arleny a Jakea nakupoval.

Za Arlenou se zavřely skleněné dveře. Dobře oblečený muž se sluchátky na uších nenuceně pokračoval po chodníku. Využil mezery v provozu, přešel ulici a skryl se pod plátěnou roletou, odkud mohl výkladní skříň nenápadně pozorovat, co se v obchodě děje.

Kdyby se však ohlédl svým směrem, pomyslel si Drew, mohl by si mě všimnout. Kromě toho se už brzy objeví tmavomodrý vůz, který mezitím objede blok. Drew vytlačil motorku na chodník a zamířil zpět ke křižovatce. Přešel na druhou stranu ulice a odtlačil motocykl po chodníku dostatečně daleko, aby ho opilec za volantem modrého auta nespatri, až tudy bude projíždět. Navzdory dešti a vzdálenosti stále ještě dohlédl na muže sledujícího obchod se sportovními potřebami a ze svého místa by viděl i Arlenou vycházející ven.

O dvacet minut později také skutečně vyšla, v rukou tři balíčky.

Měla neuvěřitelné štěstí - okamžitě se jí podařilo zastavit taxík. Hlídka ovšem měla stejné štěstí -

tmavomodré auto zabočilo za roh právě v okamžiku, kdy se taxi rozjíždělo. Řidič jen přibrzdil, dobře oblečený muž naskočil dozadu a auto se znovu rozjelo. Pronásledování pokračovalo. Drewa však štěstí v té chvíli opustilo. Vytlačil motorku z chodníku zpět na silnici, našlápl motor, přidal plyn, ale provoz byl tak hustý, že ho dokonale uvěznil. K dovršení všeho se proti němu spikly i semaforey. Než znovu naskočila zelená, byly oba vozy ty tam.

5

Muž za pultem vypadal jako Švýcar - vysoký, robusní, modrooký blondák. Jen málo přes třicet, hádal Drew, a v dokonalé kondici. Široká ramena, svalnaté paže, mohutný hrudník. Prodavač uslyšel zasyčení zavíraných dveří. Zanechal ukládání smetaných lan do regálu a s energickým úsměvem na tváři se otočil, aby Drewa obsloužil.

Podle řeči ovšem pocházel spíše z Bronxu než ze Švýcarska. "Tohle je mizernej den, co? Ještě že nejsem v tomhle slejváku ve stěně." Výmluvným gestem ukázal na potopu na ulici. "Nechcete kafe? Máte tak promočenej kabát, že se nejspíš nachladíte."

Drew mu oplatil úsměv. "Kafe? Bodlo by, ale vždycky mám po něm pocit, jako bych byl nadopovaný." "A bez kofeinu?"

Drew nechápal, o čem ten člověk mluví. Káva bez kofeinu? Co to proboha je? "Ne, díky, jako by se stalo. Byl jsem zrovna v obchodě přes ulici a zdálo se mi, že jsem tu zahlédl povědomou tvář. Hezká tmavovláška, sportovní postava, místo kabelky batůžek. Vypadala jako jedna má přítelkyně. Arlena Hardestyová."

"Tak to byla vopravdu vona. Často tu u nás s bráchou nakupujou."

"Jake je můj starý kamarád. Říkal jsem si, že sem zaskočím a řeknu jí ahoj, ale trochu jsem se zdržel. Zdá se, že jsem ji propásl."

"Minuli jste se o deset minut."

Drew předstíral zklamání. "No, co se dá dělat, každému někdy vypadne skoba. Už jsem ji neviděl pěkně dlouho. Měl jsem jí nejdřív zavolat."

"Vypadne skoba?" zamžikal prodavač. "Vy jste horolezec?"

"V poslední době na to už nemám čas, ale dřív jsem hodně lezl, hlavně s Jakem a Arlenou. Možná bych se jich měl zeptat, jestli se zrovna teď někam nechystají."

"Dřív než si myslíte. Radši se s Arlenou spojte okamžitě. Zašla sem, protože potřebovala vyměnit vopotřebovaný nádobíčko. Vyráží už zejtra a řek bych, že by bylo fakt dobrý, kdybyste ji požádal, jestli se k ní nemůžete připojit."

"Proč by to bylo dobré?"

"Protože mi řekla, že chce lézt sólo. Nevím, jak přísně dodržujete pravidla vy sám, ale my se snažíme odradit i vynikající horolezce vod toho, aby lezli sami. Není to správný. Jasná věc, vona dobře ví, co dělá, ale co když se jí něco stane? A navíc skála, na kterou se chystá, není pro žádný začátečníky."

"Kam má namířeno?"

"Ďáblův roh. Nahoře v Pensylvánii."

"Poconské vrchy."

"Vy to tam znáte?"

"Několikrát jsem tam s oběma vystoupil. Arlena tvrdí, že Ďáblův roh je na bolení hlavy lepší než aspirin. Kdykoliv má nějaké problémy, naordinuje si výstup právě na tuhle skálu."

"No, já jsem na ní taky byl a věřte mi, že jsem z ní bolení hlavy spíš dostal. Vy to tam znáte, takže víte nejlíp, že to není zrovna výstup pro jednoho. Ta jílovitá břídlíce je hotový peklo. Pokaždý, když jsem se zachytil na převisu, jsem začal znovu věřit v Boha. Z hrůzy, že mi ten kus šutru zůstane v ruce."

Drew se usmál. "Věřit v Boha? Ten pocit znám."

"Tak jí to prosím rozmluvte, jo? A kdyby se vám to nepovedlo, připojte se k ní."

"Byl bych hrozně nerad, kdyby se jí mělo něco stát." Drew předstíral, že o problému přemýšlí. "Ale co, k čertu. V poslední době jsem dřel jako kuň. Tak jo. Přemluvil jste mě. Ale jestli mám zítra vyrazit do hor, měl bych si radši pořídít nějakou výbavu. Tu svoji mám na chatě na druhém konci světa."

Prodavačovy oči se rozzářily ještě jasněji. Těsně před zavírací hodinou už neočekával, že se mu povede ulovit dalšího zákazníka. "Takže začneme vod bot."

6

Drew sestupoval ranní mlhou po zalesněném svahu. Hlína nasáklá vodou a listy pod jeho nohama čvachtaly jako houba. Obešel dva balvany a stanul na břehu potoka. Zpoza hřebene nad ním se vyhouplo slunce, vysušilo mlhu, a poskytlo mu tak lepší výhled na ulámané větve a vyvrácené stromy kolem. Vybral si vyvrácený kmen tři metry dlouhý a čtvrt metru v průměru, méně shnilý než ostatní. Odtáhl ho k potoku a položil napříč korytem. S lanem a nylonovou smyčkou přes rameno vyrazil na druhou stranu. Lehce roztáhl ruce, aby udržel rovnováhu, a napjatě poslouchal, jak dřevo pod ním sténá. Přechod měl šťastně za sebou a šplhal po druhém břehu vzhůru. Na temeni svahu se zastavil. Do nosu ho udeřil štiplavý pach hlíny. Necelého půl kilometru od okraje hustého lesa až sem mu zabralo dobrou půlhodinu. Motocykl ukryl v křoví vedle příjezdové silnice ke štěrkovému parkovišti, odkud většinou horolezci a turisté vyrážejí na túry. V New Yorku přespál v církevním útulku. Knězi, který měl službu, nabídl, že za jídlo a nocleh umyje nádobí. Ted', po dvou hodinách jízdy, vychutnával příjemný pocit z tělesné námahy, z uvolnění, kterého se dostalo jeho křečovitě ztuhlým svalům, a blažené ticho, které tak kontrastovalo s vibrujícím rachotem motocyklu.

Stoupající slunce rozehnalo poslední cáry mlhy. Na vrcholku svahu porostlého zkroucenými, zakrslými keři se před ním vynořil cíl cesty. Drew pozvedl oči a zahleděl se na šedivý kužel zvaný Ďáblův roh. Od útesu za ním, s nímž byl kdysi spojen přirozeným skalním mostem, ho teď dělila deset metrů široká průrva. Most se zřítíl kdysi v padesátých letech, což bylo varovným dokladem toho, jak jsou zdejší horniny křehké. A soudě podle úlomků skal roztroušených kolem kruhové základny, pomyslel si Drew, se jednoho krásného dne zřítí i sám Ďáblův roh.

Zatím se však stále ještě impozantně - vyzývavě? - tyčil k obloze, chráněný alespoň před větrnou erozí srázy polokruhové kotliny, z jejíhož středu vyrůstal.

Drew se prodral křovím a zamířil přes mýtinu porostlou povadlým hnědým kapradím a po kolena vysokou trávou, z jejichž klasů se uvolňovala semena. Pociťl chlad, ranní rosa mu promáčela nohavice. Pozorně našlapoval na kamennou suť, která pokrývala svah vedoucí k úpatí Ďáblova rohu. Obával se, aby mu pod nohama nepovolila; mohl by si snadno vymknout kotník.

Ticho ve skalním kotli bylo přímo strašidelné. Okolní svahy zesilovaly a zdůrazňovaly rušivé křupání Drewových kroků. Opatrně postoupil dál, když vtom se za ním ozvalo zapraskání. Zlomená větev. Vyplašeně se otočil, jako blesk vytasil pistoli a zamířil... Na co vlastně? Praskání neustávalo a přibližovalo se.

Nejbližší úkryt byl třicet metrů daleko směrem k lesu a ani tak neměl žádnou záruku, že se v křoví, kam by zamířil, už někdo neskřývá.

Vpravo.

Tam. Větve se rozestoupily a mezi keři byl patrný pohyb.

Drew zamrkal.

Na mýtinu porostlou trávou a kapradím vstoupili tři běloocasí jeleni. Dvě laně a samec, jehož paroží nápadně připomínalo bezlisté větve stromů pod kopcem. Drew zahlédl hrůzu v očích zvířat, která jeho zjev tak šokoval, že na okamžik zůstala jako přimrazená. Vypadala jako na fotografii.

Nehybnost rychle pominula. Zvířata vyrazila jako blesk. Obrátila se, zamávala bílými ocásky a vrhla se zpět do lesa. Zvuk jejich kopýtek připomínal uvolněnou lavinu kamení. Rychle se vzdaloval a slábnul. Skalní kotlinou se opět rozhostilo ticho.

Drew ulehčeně vydechl, zastrčil pistoli a pokračoval v opatrném výstupu přes roztroušené kameny.

7

Drew dorazil k úpatí skály a zahleděl se vzhůru. Jen jednou. Pravidlo znělo: Nedívej se nahoru, nedívej se dolů, hled' jen na skálu před sebou. Nedokázal však odolat, aby si alespoň jednou nepohlédl

velkolepost tohoto zlověstného skalního útvaru.

Upevnil si na ramenou stočené lano a nylonovou smyčku a zamyslel se nad zdánlivě lehkým výstupem. I když se skála tyčila téměř kolmo vzhůru, jen na vrcholku se homole trochu zužovala, její povrch byl tak nerovný, až se zdálo, že najít chyty a oporu pro nohy nebude žádný problém.

Ovšem pouze do okamžiku, kdy jste začali stoupat. Tehdy jste si uvědomili, že skála se odlamuje stejně lehce jako bramborový lupínek. Žádný úchop nemohl být pokládán za jistý. Před každým přenesením váhy na nohu opřenou o skalní římsu nebo na prsty obemknuté kolem kamenného výčnělku jste museli dané místo prověřit - a znovu je prověřit, jen pomalu zvyšovat zatížení, a stejně jste si nikdy nemohli být jisti, zda nepovolí. Výstup na Ďáblův roh byl jen pro ty nejzkušenější a nejdovážnější horolezce, kteří se mohli zcela spolehnout na své schopnosti. Jen takoví mohli vůbec uvažovat o jeho pokoření. Pouhých šedesát metrů, ale výstup trval často i dvě hodiny. Sto dvacet nervy drásajících minut, drásajících až k prasknutí. Tisíce křečovitých stahů v žaludku, tisíce rozhodnutí, při kterých vám na čele vyvstával chladný pot hrůzy. Drew chápal, proč Arlena tak ráda lezla právě na Ďáblův roh, když si chtěla pročistit hlavu. Při výstupu totiž nebylo možné myslet na nic jiného než na samotnou skálu.

Proč si však teď dělá takové starosti, že potřebuje tak silnou léčebnou kúru?

Drew tu myšlenku rychle zahnal. Ďáblův roh byl výzvou pro existencialisty. Nepřipouštěl zdlouhavé rozvažování, vyžadoval okamžitá rozhodnutí. Neexistovalo žádné předtím ani potom.

Na rozdíl od toho, co by očekával amatér, jste se nemohli při výstupu tisknout ke skále. Nemohli jste ji objímat, abyste z ní načerpali oporu a uklidnění. Abyste se dostali nahoru, abyste přežili, museli jste se od skály odklonit. Při této pozici jste měli lepší výhled, kam kladete ruce a nohy, a také jste si mohli končetiny natáhnout a alespoň trochu jim ulevit. Drew si pozorně vybral první chyt a vyrazil. Na mysli mu při tom vytanulo, v čem podle Arleny spočívá tajemství úspěšného horolezce. A když tak o věci přemýšlel, zdálo se mu, že Arlenin návod je klíčem k úspěchu i v mnoha jiných oblastech. Uvolnit se. Žaludek se mu chvěl nervozitou. Cítil radostné očekávání a obavy současně. Už brzy se s ní zase shledá.

8

Vrchol Ďáblova rohu byl porostlý neduživými keříky, teď bez listů, ale tak vzájemně propletenými a hustými, že se za ně mohl Drew schovat. Když se konečně překulil přes hranu převisu, přinutil se odplazit ještě o dva metry dál přes otevřenou skálu, než se v nejhlubší části houštiny odvážil protáhnout. Slunce měl přímo nad hlavou, ale i když zářilo z jasně modré oblohy, skýtalo jen málo tepla. Po namáhavém výstupu mu pot na těle začínal nepříjemně chladnout. Otřásl se a sáhl do kapsy pro slunečnicová semínka, sušené ovoce a tyčinku mušli.

Pomaloučku žvýkal. Z opasku pod bundou sundal polní láhev a napil se vlažné vody. Síly se mu rychle vracely. Temeno Ďáblova rohu porostlé křovím bylo skoro patnáct metrů široké, což mu poskytovalo pro případ nutnosti dostatečně velký manévrovací prostor. Zkroutil do krve rozedřené dlaně, aby trochu ulevil bolesti, a zahleděl se k jedinému vstupu do skalní kotliny - výběžku lesa, kterým před několika hodinami sám prošel. Na své pozorovatelně vysoko nad vrcholky stromů si najednou připadal neuvěřitelně malý. V duchu vyslal k Všemohoucímu děkovnou modlitbu.

Lehl si na břicho, snažil se odpočívat a čekal. Když se nad vším zamyslel, připadal mu postup, který zvolil, naprosto logický. Kdyby byl zůstal v New Yorku, musel by nejspíš čekat několik dní, než by se mu naskytla šance předat Arleně zprávu tak, aby nevyplašil tým, který ji měl pod dohledem. A čím déle by se pohyboval v patách hlídkám sledujícím Arleny, tím více by riskoval, že ho nakonec odhalí.

Ale takto, když znal cíl její cesty a dorazil sem před ní, se cítil v bezpečí. A i když ji ti lidé budou bezpochyby sledovat až k Ďáblůvu rohu, rozhodně si nedovolí dát svou přítomnost najevo tak pošetilým způsobem, že by za ní šplhali nahoru, aby zjistili, co tam dělá. Mohou se samozřejmě pokusit vylézt na okolní útesy a pozorovat skálu odtamtud, ale pravděpodobnější spíše bude, že neznají místní terén a nejsou zkušenými horolezci. Dalším a nejpádňejším důvodem, proč Drew zavrhl myšlenku, že by je z okolních skal mohl někdo zpozorovat, bylo to, že takový výstup a následný sestup by trval příliš dlouho. Arlena by jim mezitím mohla lehce zmizet.

Drew znovu v duchu prověřil všechny okolnosti a byl přesvědčen, že možnost s Arlenou promluvit

alespoň na chvíli o samotě a nikým neviděn bude mít právě tady, na vrcholu Dáblova rohu. Stále ještě ležel na břiše, když se z lesa dole vynořila Arlena. Cítil, jak mu v žilách na spáncích pulzuje krev, a snažil se uklidnit splašené bušení srdce. Z místa, odkud ji pozoroval, mu Arlena připadala velmi malá. Zastavila se, aby si prohlédla skálu před sebou. Pak se spokojeně napřímila a vyrazila mezi keře k úpatí. Přes rameno měla stejně jako Drew stočené lano, ale navíc nesla těžký nacpaný batoh. Na sobě měla volně padnoucí oděv - drsné vlněné kalhoty a košili, obojí modré barvy, a rozepnutou khaki bundu s mnoha kapsami. Navzdory strohé neforemnosti oblečení byste v ní však neomylně poznali ženu. Kaštanové vlasy si zasunula pod šedou pletenou čepici, pod níž se rýsovala smyslná šije. A i v pevných horolezeckých botách si její chůze zachovala eleganci sportovkyně. Před Drewovým duševním zrakem náhle vyvstal obrázek jejího nahého těla. Musel pevně zavřít oči, aby tu představu zapudil.

9

Nejprve se objevila ruka, do krve odřená stejně jako Drewova, a zachytila se hrany útesu. Pak druhá ruka. Vynořila se šedá pletená čapka a za ní tvář ztřhaná napětím a zbrocená potem. Arlena se v závěrečném vzepětí sil zhluboka nadechla.

Drew ji pozoroval skryt za křovím a měl ji před sebou jako na dlani. Vzepřela se na rukou, zvedla koleno a konečně byla na plošině. Svalila se na záda a namáhavě oddechovala.

Chvilí jen tak hleděla na bezmračnou oblohu, pak nasucho polkla a sáhla pro polní láhev u opasku. Jak Drew očekával, pila krátkými, odměřenými doušky a dávala si pozor, aby si nadměrnou dávkou tekutiny neublížila. Když se rytmus jejího dechu vrátil k normálu, utřela si rukávem čelo, pomalu se posadila zády k Drewovi a zadívala se na podzimní krajinu pod sebou.

Sundala čapku a zavrtěla hlavou, aby si uvolnila vlasy, a pak si je po stranách rukama pročísla. Záda měla rovná jako modelka.

Drew se zadíval k hustému lesu, ale nikoho z pronásledovatelů nespatriil. Doufal, že se Arlena postaví, aby si několika kroky uvolnila nohy, projde křovím, a tak se k němu přiblíží, ale ona stále jen seděla a hleděla dolů.

Nakonec to nevydržel. Musel riskovat a spoléhat se na její sebeovládání.

"Arleno, to jsem já, Drew."

Šeptal, ale jí to v uších zaznělo jako výkřik.

"Ne, neotáčeš se."

Rameny jí přeběhla vlna napětí a překvapení, ale jak Drew očekával, dokázala se díky výcviku ovládnout. Byla zvyklá přizpůsobit se okamžitým změnám situace, takže navenek se na ní žádná reakce neprojevila. Stále hleděla k lesu, jen na krku jí prudce pulzovala tepna.

"Nic neříkej," pokračoval Drew, "vysvětlím ti, proč jsem tady, ale ne na otevřeném prostranství. Někdo tě sleduje. Určitě tě zezdola pozorují."

Arlena se pomalu napila z polní láhve.

Ano, jsi nejlepší, zasl Drew jako už tolikrát. "Až to bude vypadat přirozeně, stoupni si a protřepej si ruce, jako bys zaháněla křeče. Trochu se projdi. Když už ses dostala až nahoru, tak si to tady přece musíš pořádně prohlédnout. Zajdi mezi keře, a jakmile na tebe nebude zespodu vidět, sedneš si a budeme si moci promluvit."

Ještě jednou se napila a uzavřela láhev.

"Potřebuju, abys mi pomohla," dodal Drew. "Jsem v hrozně kaši."

O minutu později se Arlena postavila, zastrčila ruce do kapes bundy, obrátila se k útesům na druhé straně horského údolí a nenuceně vstoupila do porostu.

Drew celým srdcem zatoužil sevřít ji do náruče, cítit na své hrudi její ňadra a políbit ji na otevřená ústa. Pro smilování boží, to nesmíš, pokáral se vzápětí zmučeně. Co se to s tebou děje? Vždyť jsi složil svaté sliby!

Arlena se vynořila mezi keři naproti němu, ruku v kapse bundy. Její oči Drewa znepokojovaly.

Nedokázal v nich přečíst ani zvědavost, ani radost, že se s ním zase shledává. Naopak, vypadaly hrozivě klidně a její úsměv byl jako vytesán z kamene.

Drewovi se rozbušilo srdce. Arlena si klekla a vytáhla ruku z kapsy.

Rozmáchla se a kladivkem na zatloukání skob zamířila Drewovi na levý spánek.

Jeden konec kladiva byl zakřivený se zubatou spodní stranou. Drew zaslechl hvízdnutí, jak ostrý bodec proťal vzduch, a v poslední chvíli trhl hlavou dozadu. Bylo to o vlasek, stříbrný blesk mu zasvištěl těsně před očima.

"Ne," zasípal hlasem ochraptělým napětím. Arlena se znovu rozmáchla a Drew se vrhl stranou. Hrůza mu sevřela vnitřnosti. Arlena je dost silná a kladivo je natolik nebezpečná zbraň, že mu dříve nebo později roztrhne hlavu.

Drew se překulil o kus dál a snažil se získat nějakou výhodu a překonat otřes, který mu její útok způsobil.

"Arleno, proč?"

Zasvištění, a kladivo ho opět jen o vlasek minulo.

"Proboha živého!"

Další úder šel znovu vedle, ale tentokrát bodec Drewovi natrhl bundu na rameni.

Pak mu Arlena namířila přímo mezi oči. Ohnal se nohou. Těžká horolezecká bota ji zasáhla do zápěstí a odvrátila smrtící úder. Arlena zasténala. Drew vyskočil, popadl ji za ruku v zápěstí a nad loktem a strhl ji k zemi. Nalehl na ni a znehybnil jí obě ruce. Cítil na prsou tlak jejích ňader a ze vzdálenosti deseti centimetrů hleděl do zlostně planoucích očí.

Jejich namáhavé oddechování splývalo do jedolitého chrapotu. Drew vnímal Arleninu vůni.

"Ty svinský hajzle," promluvila konečně.

Drew sebou trhl.

Arlena se pod ním svíjela a přímo z ní vyzařovala nenávist. "Kde je sakra Jake?"

Drewa opustily síly. Smysl otázky mu nedocházel. "Jake?"

"Slyšels mě, ty všiváku. Bůh tě zatrat', jestlis ho zabil."

Ponořil se pohledem hluboko do jejích očí šlehajících blesky. Pak, naplněn pocitem marnosti, zavrtěl hlavou, odvalil se z ní a obrátil nevidoucí oči k nebi. Bylo to jediné gesto, které dokázal vymyslet, aby ji uchlácholil. Snad ji přesvědčí o své nevinosti, když se úplně poddá a přestane se bránit.

Vztyčila se a s divokým výrazem tváře znovu napřáhla kladivo. Drew se však vůbec nepokusil úder odvrátit.

Arlena se zájknutím zarazila hrot do mělké vrstvy hlíny těsně vedle Drewovy hlavy. Zakřivený bodec mu přilehl ke krku a ostré zuby se mu zaryly do kůže.

Chvíli zůstali oba úplně nepohnutě a jen na sebe mlčky zírali. Z útesu za nimi se vznesl pták a jeho křídla tepala vzduch.

Arlenin hrudník se namáhavě zvedl, plícím se nedostávalo kyslíku.

"Ty..."

"Hajzle," dopověděl za ni. "Já vím. Došlo mi to. A Bůh mě zatratí za to, že jsem všivák. To také chápu. Ted' mi ještě musíš vysvětlit proč."

Arlena zaváhala. Znovu se nadechla a pak se pomalu složila k zemi vedle Drewa. "Do poslední chvíle jsem..."

"Nevěděla, jestli mě máš trefit, nebo ne? Jo, to mi bylo jasné. Ale musel jsem riskovat."

"Abych si myslela, že mi od tebe nic nehrozí? Stále ještě o tom nejsem přesvědčena."

"Ale přinejmenším víš, že jsem tě mohl zabít, když jsem na tobě ležel."

"To byl také jediný důvod, proč jsem tě ne..." Zamračila se na kladivo, které mu rozdíralo kůži na krku.

"Pořád stejný starý známý Drew. Ani to s tebou nehnulo."

Pokrčil rameny, vytáhl kladivo, posadil se, potěžkal je v rukou a vrátil Arleně. "Lituješ toho? Chceš to zkusit znovu?"

Zničeně zavrtěla hlavou.

"Takže co to má všechno znamenat?"

Oči jí znovu zaplály. "To samé bych se mohla zeptat já tebe. Co tady děláš? Jak jsi věděl, že tu budu?"

"Někdo tě sleduje."

"Já vím."

Drew nakrčil obočí. "Opravdu to víš?"

"Jsou celkem tři. Jeden sedí v tmavě modrém autě zaparkovaném u chodníku. Druhý se povaluje na schodech do sklepa na druhé straně ulice a předstírá, že je notorik. Třetí prodává deštníky u pojízdného stánku na rohu. Když svítí slunce, změní sortiment a nabízí klobásky se zelím." Arlena se ušklíbala.

"Objevili se před pěti dny."

"V sobotu?" V Drewově hlase zaznělo napětí.

Arlena se na něho pátravě zadívala. "Ano, v sobotu ráno. Proč? Je to důležité?"

Drew si hřbetem ruky otřel ústa. V pátek večer dorazil do Bostonu a nechal svého vězně v dodávce na parkovišti u Loganova letiště. O pár hodin později muselo být vražednému komandu - a tomu, kdo vydal příkaz k útoku na klášter - jasné, že se mu podařilo z Vermontu uniknout.

A Jake? Arlena chce zjistit, co se s ním stalo. Předpokládala, že Drew má něco společného s jeho zmizením, a proto ho málem zabila.

"Říká mi to hodně," odpověděl Drew. Zmítán touhou sevřít ji do náruče měl co dělat, aby ovládl chvění v hlase. "Co je s Jakem? Říkáš, že zmizel. Kdy? Minulé úterý, nebo ještě předtím?"

Arleně zběhly klouby ruky, v níž svírala kladivo. "Tak přece jen o něm něco víš!"

"Ale vůbec ne. No tak, kdysi mezi námi něco bylo, vzpomínáš? Uklidni se. To minulé úterý jsem jen hádal, protože ve stejný den začaly i mé vlastní potíže. Stále více jsem přesvědčen, že to, co se stalo Jakeovi, má něco společného se mnou." Mozek mu pracoval na plné obrátky. "Kdy přesně zmizel?"

"V pátek, čtyři dny před úterkem minulého týdne."

"A proč z toho viníš zrovna mě?"

"Kvůli někomu, kdo si říká Janus."

"Cože?"

"Ty a Janus."

"Nějaká žena jménem Janice?"

"Ne, bůh z antického bájesloví. J-a-n-u-s," vyhláskovala. "Nesnaž se tvrdit, žeš o něm nikdy neslyšel. Vždyť to je tvoje nové krycí jméno, nebo snad ne?"

Janus. Drew si náhle vzpomněl na hlas kněze slovanského původu. "Yanus! Musíme si promluvit o Yanusovi!" Dokázal cizí přízvuk výslovnost natolik zkomolit?

Drewovi se v hlavě rozbušila bolest. Jako kdyby mu otékal mozek a tlačil na lebku. Janus. Římský bůh dívající se současně dopředu i dozadu. Bůh dvou tváří.

Šílenství.

"Vůbec nevím, o čem to mluvíš," řekl.

"Ale to krycí jméno je tvoje. Články v novinách, fotografie."

Jako by nestačilo, že stále musel přemáhat šílenou touhu obejmout ji, teď ještě tohle. Vůbec nic nedávalo smysl. "Moje fotografie?" Drew měl strach, že se mu rozskočí hlava. "Ale žádné fotografie existovat nemohou, to je vyloučeno."

Arlena se na něj chmurně zadívala.

"Co je?" zeptal se.

"Žádné fotografie nemohou existovat... To není možné... Přesně tohle říkal i Jake."

"To bych se vsadil, že to říkal. Měl by to vědět."

Arlena zarazila kladivo do hlíny. "Krucifix, přestaň si se mnou hrát na schovávanou!"

"Kdo je to Janus? Proč je tak důležitý?"

"Ty sám jsi Janus, tak bys to měl vědět."

"Mluv."

"Nájemný vrah, mezinárodní zabiják, vyvrhel. Za poslední dva roky zabil nejméně dvacet lidí."

Drew cítil, jak se mu z obličeje vytrácí krev. "A to mám být já?"

Arlenin upřený pohled znejistěl. "Čím více toho Jake o tobě slyšel, tím byl nervóznější. Nechtěl mi říct proč. Před necelými třemi týdny nakonec prohlásil, že už nemůže dál čekat, že musí zjistit, co se děje."

"A tehdy...?"

"Zmizel. A minulou sobotu se objevili mí hlídači. Nemohla jsem udělat ani krok, abych je neměla v patách. Zkoušela jsem nejrůznější triky, ale vždycky na mě vyzráli. Sem jsem zamířila proto, abych se je

pokusila setřást. Měla jsem v úmyslu zůstat až do tmy nahoře, potom slézt dolů, vyšplhat na útes za Dáblovým rohem a ztratit se jim."

"To nebyl špatný nápad." Na Drewově tváři se objevil uznalý úsměv a srdce se mu sevřelo láskou. "A pak jsi chtěla zjistit, co se Jakeovi stalo."

"To se vsad'."

"Takže máš partnera." Drewovi se do hlasu vrátilo napětí. "Potřebuji nalézt odpovědi stejně naléhavě jako ty. Odpovědi na spoustu otázek. Podívej, zatím ti bohužel nemohu říct, co se mi přihodilo." Pátravě se na Arleny zadíval a už už vztáhl ruku, aby se jí dotkl. "Ale o těch hlídačích se mylíš. Nejde jim o tebe, nechtějí ti zabránit hledat Jakea."

"A o co tedy?"

"Jde jim o mě."

Arlena přimhouřila oči.

"Sledují tě jen pro případ... Jdou po mně," pokračoval Drew. "Před chvílí ses ptala, jak si mohl být Jake tak jistý, že já nejsem Janus. Proč se novináři museli mýlit. Proč nemohou existovat žádné fotografie."

Arlena zhluboka dýchala a vyčkávala.

"Protože posledních šest let jsem strávil v klášteře. Protože před šesti lety mě Jake zabil."

10

"Zabil?" Arlena smrtelně zbledla a trhla hlavou, jako by ji někdo udeřil. "V klášteře? O čem to mluvíš? Jake že tě zabil?"

"Nemám čas všechno vysvětlovat, alespoň ne teď. Měla bys další otázky, a potom ještě další."

"Ale..."

"Ne," naléhal, "těch mužů dole se už stejně zmocnilo podezření. Nevědí, co tady nahoře děláš. Už jsi dost dlouho z dohledu."

Zdálo se, že se Arlena nemůže rozhodnout.

"Později, to ti slibuji," ubezpečil ji Drew.

Arlena přikývla a vyhlédla přes okraj křoví, které ji skrývalo před zraky pronásledovatelů. Povolila si opasek, rozepnula knoflík na kalhotách a stáhla zip.

Drewa to úplně vyvedlo z míry. "Co to má znamenat?"

"Sám říkáš, že jim vrtá hlavou, co tu asi dělám."

Jeho zděšení bylo vystřídáno pochopením a pak obdivem. "Chytré."

"Ale jdeš do toho se mnou? Pomůžeš mi Jakea najít?"

"Já ho musím najít. Z tvých slov usuzuji, že Jake jistě ví, kdo mi usiluje o život. Počkáme spolu do tmy a pak odsud zmizíme. A až budeme někde v bezpečí, odpovím ti na všechny otázky. Když dáme dohromady to, co oba víme, možná pak zjistíme, kde Jake je."

Arlena se na něj usmála a z očí jí vyzařovala láska. "Už je to všechno tak dávno. Celou dobu jsem marně přemýšlela, co se s tebou stalo." Vzala ho za ruku. "Omlouvám se za to kladivo."

"To nic." Drewa roztráslы emoce. "Říkal jsem si, že kdybys mě opravdu chtěla zabít, tak bys to udělala."

"Já jsem myslela na totéž. I ty jsi mě mohl zabít." Sevřela Drewovi ruku. "Nedokážu ani vypovědět, jak jsem ráda, že jsem zase s tebou. Tak strašně jsi mi chyběl."

"Ty jsi mi také chyběla," řekl Drew těžkým, zastřeným hlasem. Jeho bytost jako by se rozpoltila. Láska k ní ho táhla na jednu stranu, slib celibátu na druhou. Zmatek v jeho duši se ještě zvýšil, když se k němu naklonila a políbila ho na rty. Na tváři ho zalechtal její dech. Zoufale zatoužil polibek opětovat, sevřít ji v náručí a nalézt útěchu v jejím těle. Ale krize vůle rychle pominula. To, co teď cítil, nebyla fyzická žádostivost. Nechtěl se s ní milovat, chtěl jí jen ukázat, že mu na ní záleží. To přece nemůže být žádný hřích. Sevřel ji ještě pevněji.

"Ti muži tam dole," vydechl konečně.

"Já vím," usmála se, "raději bychom se neměli rozptylovat." Jako kdyby náhle vystřízlivěla. Postavila se, vystoupila z křoví a zatahovala si zip na kalhotách.

Drew nervózně vyhlížel mezerou mezi keři, za kterými se skrýval. Stále cítil na rtech její polibek a snažil

se potlačit zmatek v mysli, který to v něm vyvolávalo. Arlena si zapnula knoflík, utáhla opasek a usedla na skalní plošinu na okraji útesu. Drew usoudil, že její divadelní výstup byl dostatečně přesvědčivý. Ti, kteří ji sledují, určitě nabyli dojmu, že se ztratila, aby si ulevila. Alespoň já na jejich místě bych takové vysvětlení přijal, pomyslel si Drew.

Arlena trochu pojedla, napila se vody a pak si lehla na skálu, jako by si chtěla před sestupem odpočinout. Drew ze svého místa za keři viděl, jak zavřela oči a kromě pravidelného zvedání hrudníku ležela úplně bez hnutí. Ať už opravdu spala nebo ne, pronásledovatelé si určitě pomyslí, že usnula. Drew si pozorně prohlížel okraj lesa, ale žádnou známku lidské přítomnosti neobjevil. Buď jsou Arlenini hlídači opravdu vynikající, nebo tam dole vůbec nikdo není. To by byl opravdu mizerný vtip, pomyslel si. Tolik námahy, a nakonec úplně k ničemu.

11

Setmělo se. Na odvrácené straně útesu Drew našel, co potřeboval. Balvan, který se nepohnul, ani když se do něj plnou silou opřel.

Arlena se protáhla křovím, v rukou lano a ruksak, a klekla si vedle něj. "Našel jsi slaňák?"

"Tady." Vzal ji za ruku a položil ji na balvan, ve tmě sotva viditelný.

"Vyzkoušel jsi ho?"

"Když budeme mít štěstí, tak nás udrží."

"Štěstí? Ach jo." Ale zdálo se, že ví, že Drew jen žertoval. "Raději bychom měli vyrazit." Sáhla do ruksaku a vytáhla smyčku.

"Budu potřebovat i tvé náhradní vybavení. Nemám nic než lano a smyčku."

"To ti není zrovna podobné, vyrazit bez dokonalé výbavy." Ted' zase žertovala ona.

"Inu, měl jsem menší problém. Momentální nedostatek financí."

Šeptem se domlouvali na dalším postupu a Drewa naplnil pocit uspokojení, že s ní může zase spolupracovat. Navlékl svou nylonovou smyčku kolem balvanu. Arlena do ní zacvakla karabinu a zkontrolovala, jestli se otočná západka bezpečně uzavírá. Svázala oba konce lana a zavěsila ho do karabiny. Drew věděl, že existuje ještě jednodušší metoda - zajistit lano přímo do smyčky. Ovšem lano i smyčka byly vyrobeny z nylonu, který má nebezpečně vysoký koeficient tření. Kdyby se lano, zatížené vahou horolezce, nechalo klouzat přímo po smyčce, mohla by se v tom místě přehřát a povolil. Při použití kovové karabiny, která odvádí teplo, podobné nebezpečí nehrozí.

Všechno bylo připraveno. Arlena si provlékla mezi nohama smyčku a omotala ji kolem pasu tak, že připomínala plenkové kalhotky. V rozkroku navlékla do smyčky další karabinu. Drew udělal totéž. Příslušné vybavení si vytáhl z jejího ruksaku. Halila je noc, ale Drew přesto dokázal mezi stíny rozpoznat obrysy vypracované štíhlé postavy. Jeho láska ještě zesílila.

Arlena zaklesla svázané lano do smyčky, oba prameny si přehodila přes levé rameno a stáhla si je přes záda kolem pravého boku. Větší část zatížení tak ponese karabina v rozkroku a zbývající napětí zachytí ramena a záda. V případě potřeby si může pravou rukou přitlačit lano k pasu, a zbrzdit tak rychlost klesání.

"Vezmu ruksak a půjdu první," zašeptala. "O dvacet metrů níž je římsa. Tam udělám další slaňák.

Spustím se níž a zopakuju to. K úpatí skály se musí sestoupit natřikrát."

"Já vím."

"Takže si pořád pamatuješ, jak se to dělá?" Zdálo se, že se usmívá.

"Měl jsem výbornou učitelku."

"No ne? Tolik chvály najednou."

Otočila se a zády napřed zmizela za okrajem skály. Levou rukou svírala lano těsně nad karabinou a pravou si přidržovala druhý pramen u pasu. Drew si představoval ladnou lehkost, s níž se spouští. Vždycky měla ráda volný pád. Kousek látky uvázaný kolem lana jí napoví, kdy přibrzdit. Pak se zastaví, aby našla nový slaňovací bod.

Tady se vystaví určitému nebezpečí, protože bude muset na útesu z křehké horniny nalézt pevné místo, které nepovolí, ale na druhé straně jí stačí udržovat na římse rovnováhu a odpoutat lano od smyčky

provlečené rozkrokem. Rozváže konce lana a za jeden z nich zatáhne. Bude potahovat tak dlouho, až se lano vyvlékne z horní karabiny a spadne jí k nohám. Pak lano zavěsí do další karabiny a bude pokračovat v sestupu.

V Drewově mysli se obavy o její bezpečnost prolínaly s láskou. Starostlivě se předklonil a nahmatal lano. Ucítil, že se začalo pohybovat, a na chvíli si oddechl. Teď už asi Arlena upevňuje lano, aby zahájila druhou etapu sestupu. Nebude trvat dlouho a bude mít za sebou i třetí úsek. Drew musí počkat, aby jí poskytl dost času sestoupit až dolů a vzdálit se od úpatí skály, kde by ji mohlo zasáhnout kamení, které on při svém sestupu uvolní.

Pět minut - víc potřebovat nebude. Drew přemýšlel, co asi dělají muži sledující Arleny. Touhle dobou se jich už jistě zmocnilo podezření. Jako profesionálové u sebe nejspíš mají infračervený dalekohled, s jehož pomocí už asi objevili, že Arlena zmizela. S největší pravděpodobností jsou na cestě sem, aby zjistili, co se děje. Když se mi nepodaří dostat se dolů včas...

Přestal přemítat, upevnil lano, otočil se a s pocitem, že mu žaludek stoupá až do krku, rychle sjížděl dolů.

12

Drew šlápl na uvolněný kámen, který pod jeho nohou povolil. Zavrával a zoufale zamával rukama, aby udržel rovnováhu. Slyšel, jak kámen ve tmě rachotí. Strnul napětím.

Stál u paty Ďáblova rohu. Za ním se tyčila hradba skalního hřebenu zastiňující hvězdy. Tady dole vládla neproniknutelná tma. Drew měl pocit, že se v úzkém prostoru dusí. Na chvíli úplně ztratil orientaci a cítil se zcela bezbranný. Kde je Arlena?

Lusknutí prstů mu naznačilo, kde asi stojí. Přímo před ním, trochu vlevo u paty útesu. Zamířil k ní a snažil se postupovat naprosto tiše.

Náhle si uvědomil, že ten zvuk mohl způsobit vlastně kdokoli. Pod pláštěm tmy se pronásledovatelé mohli přiblížit až k patě Ďáblova rohu, a protože se domysleli, že Arlena sestupuje zadní stranou, mohli tady na ni klidně čekat.

A na mě také, pomyslel si Drew. Pokoušel se proniknout zrakem tmu a zjistit, kdo před ním vlastně stojí. Znovu se ozvalo lusknutí prstů. Drew vytáhl pistoli. Svaly měl křečovitě stažené napětím a pomalu se plížil kupředu.

Ticho náhle protrhl výkřik hrůzy. Ozval se odněkud shora. Drew pocítil závan větru - opět přicházející shora - a v poslední chvíli uskočil. Těsně kolem něj prolétl nějaký masivní předmět a těžce žuchnul mezi kameny u jeho nohou. Drew si nejprve myslel, že se uvolnil kus skály, ale při dopadu zaznělo plesknutí, z něhož se mu zvedl žaludek. Jako když pustíte meloun z nadjezdu na dálnici. Obličej mu potřísnila teplá sprška. Trhl rukou a sáhl si na tvář.

Překvapení přerostlo v naprostý šok, který byl ale vystřídán naléhavou nutností něco podniknout. Když teď už věděl, co to spadlo, musel zjistit, jestli to nebyla Arlena. Hrůza mu vyhnala žluč až do úst.

Náhle však ucítil, že Arlena stojí vedle něho. Z této blízkosti rozeznal ve tmě obrysy její postavy a zachytil vůni jejího těla. Kdo tedy...? Vrhla se kupředu a sklonil se k zemi. V jedné ruce svíral pistoli a druhou hmatl kolem sebe. Jeho prsty se dotkly zakrvácených vlasů. Ucítil teplou, kašovitou, lepkavou hmotu. Roztříštěná lebka. Jeho ruka pátrala dál. Byl to muž. Šaty měl špinavé, otrhané, s chybějícími knoflíky a s kusem provazu místo opasku. Obnošené hadry, jaké nosívali opilci. Nebo někdo, kdo se za opilce vydává. Jako ten chlap, který sledoval Arleny od jejího domu.

Ale jak se to mohlo stát?

To už Arlena klečela vedle něho a Drew se horečně snažil přijít věci na kloub. Pronásledovatelům určitě došla trpělivost. Zmocnilo se jich podezření, že se Arlena pokusí v noci sestoupit ze skaliska a ztratit se jim. Proto se rozdělili. Opilec se nejspíš pokoušel najít cestu na útes za Ďáblovým rohem. Jeho partner, dobře oblečený muž se sluchátky, počkal zatím v záloze pro případ, že by si Arlena zvolila snadnější cestu a vracela se lesem u vstupu do horské kotliny.

Zatím to tedy dává smysl, řekl si Drew. Opilec skrývající se ve tmě na vrcholu útesu určitě zaslechl kroky, když jsem po sestupu přecházel po kamenné suti. Pokud se naklonil příliš blízko k okraji, mohl ztratit rovnováhu a spadnout. V noci by to nebylo nic divného.

Ale tohle vysvětlení Drewa neuspokojilo. Takovou chybu mohl člověk od profesionála jen těžko očekávat. Arlena vedle něj stáhla ruce z mrtvolky a pomalu se napřímila. Věděl, že se také pokouší ujasnit si situaci. O tom, co se stalo, se nepotřebovali domlouvat a ani si to nemohli dovolit. Někde nedaleko byl druhý člen týmu. Možná také nahoře na útesu. Třeba se tam schovali oba, protože usoudili, že skalisko za Ďáblovým rohem je logické místo, které si Arlena pro únik zvolí.

Příliš mnoho neznámých, příliš velká nejistota.

Drew si však byl jist, že výkřik padajícího muže převlečeného za opilce jeho partnera varoval. Jestli je ten člověk ve slušivém obleku někde v lese pod nimi, asi se už vydal nahoru, aby zjistil, co se stalo, Na druhé straně se u profesionála nepředpokládá, že by ho něčí výkřik, i kdyby ho vydal jeho partner, vylákal z úkrytu. Docela dobře se mohlo jednat i o past.

Arlena se dotkla Drewova ramene. Dávala mu tak najevo naléhavou touhu odsud zmizet. Prošli temnou úzkou průrvou a zastavili se u úpatí útesu za Ďáblovým rohem. Tělo za nimi vydalo bublavý zvuk. Pod tlakem roztržštěných kostí a svalů z něj unikaly plyny a krev.

Drew se přinutil tyto zvuky ignorovat a soustředit se na problém, který museli vyřešit. Noční výstup je vždycky obtížný, ale skalisko za Ďáblovým rohem poskytovalo jistou výhodu. Netyčilo se kolmo vzhůru jako to, z něhož před chvílí sestoupili, a nabízelo dostatek výčnělků a pevných výstupků. V temnotě rozeznal, že Arlena se již zachytila úchopu, vyzkoušela ho a pak zvedla nohu a zapřela se špičkou boty do trhliny ve skále. Drew zaváhal. Jestli dobře oblečený muž vyšplhal spolu s opilcem na vrchol hřebenu, nikdy se nám nemůže podařit dostat se až nahoru. Shodí nás a skončíme stejně jako jeho kamarád.

Ne, tudy nemůžeme. Zatahal Arleny za bundu právě ve chvíli, kdy se posunula o další kousek vzhůru.

Ztuhla a nehýbala se. Znovu zatáhl. Slezla a otočila k němu tvář, ve tmě neviditelnou. Drew ji vzal za ruku a natáhl ji směrem od útesu ke vstupu do skalní kotliny. Přiložil její ruku ke své hrudi, pak k její a znovu ukázal do průrvy vedle Ďáblova rohu. Doufal, že sdělení bylo jasné: Asi bude lépe, když půjdeme tudy. Chvilí přemýšlela a pak mu dvakrát t'ukla do ramene: Tak dobrá.

Vystoupili ze soutěsky mezi Ďáblovým rohem a skalním hřebenem. Jestli se dobře oblečený muž skrývá v temnotě lesa a pozoruje je infračerveným dalekohledem, tvoří teď oba nádherný cíl na otevřeném prostranství. Drew však instinktivně cítil, že situace je ještě zamotanější, než si myslí, že mu žádná kulka nevnikne do hrudi a že spolu s Arlenou mají více než vyrovnanou šanci přežít.

Zabočili doprava a nechali útes za sebou. Sestupovali kamenitou sutí a brzy dosáhli úzkého vstupu do kotliny. Les, kterým teď kráčeli, byl tichý a chladný a hustě propletené větve působily kupodivu uklidňujícím dojmem.

V souladu se zásadami, které jim byly vštěpovány při výcviku, se rozdělili. Drew kráčet vpředu a obcházel padlé kmeny a balvany. Dětila je více než pětimetrová mezera a poskytovali tak méně snadný cíl. I kdyby střelec číhající v záloze jednoho z nich dostal, druhý by měl stále šanci. Zablýskl by záblesk z hlavně a mohl by opětovat palbu. Drewa uklidňovalo pomyšlení na pistoli, kterou si Arlena vytáhla z ruksaku.

Znovu byl před ním horský potok. Tentokrát neztrácel čas, aby hledal vyvrácený strom, po kterém by přešel. Vstoupil do proudu a začal se brodit na druhou stranu, i když ho šplouchavé zvuky, kterým se nedokázal vyhnout, značně znervózňovaly.

Konečně měl potok za sebou. Slyšel, že Arlena ho následuje, a zamířil dál mezi keře a stromy. Snažil se působit co nejmenší hluk. Suché listí bylo naštěstí po včerejším dešti natolik nasáklé vodou, že pod jeho nohama nešustilo. Orientoval se podle hvězd a mířil na východ, k silnici, u níž ukryl motorku.

Drewovi se ulevilo, když před sebou spatřil asfaltku. Vycházející měsíc postříbřil její povrch lesklým třpytem. Proti obloze poseté hvězdami se tyčila silueta pylonu přečerpávací hydroelektrárny. Když sem Drew brzo ráno dorazil, zvolil si pylon za maják, podle kterého najde cestu zpět k ukrytému motocyklu. Ted' zamířil vpravo mezi keře lemující silnici a za okamžik již stál u harleye. Prohlédl stroj. Nikdo na něj ani nesáhl.

Přesto nechtěl na sebe zbytečně upozorňovat a motorku nenastartoval. Vytlačil ji na silnici a zamířil vlevo od pylonu k místu, kde na něj čekala Arlena.

V měsíčním světle viděl, že ukazuje na zarostlou polní cestu vedoucí mezi stromy. Keře a mladé stromky byly polámané, jako by tudy nedávno projelo auto. Gestem mu naznačila, aby ji následoval, a o třicet

metrů dál našli tmavě modrý automobil, na pozadí lesa téměř neviditelný.

Auto mělo pasažéra.

Za volantem seděl zcela nehybně muž ve slušivém obleku. Napříč hrdlem se mu táhla úzká řezná rána, tak hluboká, že si dokázali velmi živě představit mohutné, silné ruce stahující škrticí smyčku ostrou jako břitva. Ve svitu měsíce prosvítajícími větvemi stromů viděli, že přední část mužova svrchníku je nasáklá krví.

Drew se prudce otočil k temnotě lesa. Ten opilec z útesu za Dáblovým rohem nespadl! Někdo ho shodil!

V lese se skrýval ještě někdo jiný!

Ted' už si nemuseli dělat starosti, jestli způsobí nějaký hluk. Ať už je tam venku pozoroval kdokoli, věděl o každém jejich kroku.

Drew naskočil do sedla a dupnul na startovací páku. Zaburácení motoru přerвало pokojný klid. "Padáme odsud, a rychle."

13

Drew vnímal Arlenina ňadra, která se mu dotýkala zad, i ruce, kterými ho objímala kolem pasu. Prudce zabrzdil na parkovišti vysypaném štěrskem, kde nechala své auto. Na kapotě si přečetl, že je to Firebird, ale značka ani typ mu vůbec nic neříkaly.

Rychle vůz prohlédli, ale stejně jako u harleye zjistili, že se v něm nikdo nehrabal. Motor naskočil, sotva Arlena otočila klíčkem. Na plný plyn vyrazila z parkoviště, až od kol odlétla sprška kamínků. Drew ujížděl rychle za ní.

Ale o necelých deset kilometrů dál, těsně za vlásenkovitou zatáčkou, nechal její koncová světla zmizet ve tmě, zatímco sám se skryl mezi keři vedle silnice a čekal, jestli je někdo nebude sledovat. Zůstal tam deset minut.

Nepřijel vůbec nikdo. Nedává to smysl, pomyslel si. Ať už ty muže zabil kdokoliv, musel nás vidět odjíždět. Proč nám tedy není v patách? Zamračil se, opustil úkryt a o patnáct kilometrů dál se znovu setkal s Arlenou.

"Někdo tam přece musel být," řekla.

"Já vím." Ohlédl se zpět temnou silnicí. "Nikdy bych si nemyslel, že mě někdy zneklidní, když mě nikdo nesleduje."

"Zkusme to ještě jednou. Za příští ostrou zatáčkou znovu sjed' ze silnice a počkej."

Ale ani ted' se nikdo neobjevil a Drew neklidně spěchal, aby Arlenu dohonil.

"Takže tak se věci mají," uzavřela Arlena. "No nic, popojedeme. Drž se blízko, vezmu to vedlejšími cestami."

"Kam?"

"Sám jsi to navrhl. Potřebujeme najít nějaké místo, kde bychom byli v bezpečí a kde bys mohl zodpovědět moje otázky." V hlase jí znělo vyčerpání. "A vysvětlil mi, co má k čertu tohle všechno společného s Jakem."

Oba se znepokojeně ohlédl. Co se stalo v těch horských lesích?

"Musíme najít Jakea," řekla Arlena naléhavě.

14

Ujížděli Pensylvánií na jih. Zastavili se v Bethlehemu na řece Lehigh. Vybrali si zastrčený motel na okraji města. Tvořila ho řada spojených bungalovů s parkovacím pláčkem před každým vchodem. Ospalého recepčního, který je zapsal jako pana Roberta Davise s manželkou, požádali, zda by nemohli dostat pokoj až na konci řady ("Aby nás nebudil ranní provoz."), a zjistili, že ve tři hodiny ráno jsou všechny místní jídelny zavřené. Museli se spokojit se zbytkem Arleniných zásob a s okoralým sýrem a zvětralými suchary z mincovního automatu v motelové hale.

Arlenin vůz zaparkovali před bungalovem, ale motocykl odtlačili dozadu, aby nebyl ze silnice vidět.

Vstoupili, zamkli za sebou dveře, stáhli závěsy a teprve pak rozsvítili.

Arlena se okamžitě vrhla na postel a rozepjala ruce. Na bílém přehozu vypadala, jako kdyby dělala ve sněhu andělíčky. Zavřela oči a rozesmála se. "Jako za starých časů. Připomíná mi to, jak jsme kdysi trčeli v Mexico City. Ty, já a..."

Otevřela oči a uvolněná nálada byla ta tam.

"A Jake," dodal Drew.

Arlena se zamračila. "Tak spust'."

Drew neodpověděl.

"Slíbils mi to."

"Jistě, jde jen o to, že..."

"Jde o Jakea. Tvrdíš, žes byl v klášteře. Říkals, že před šesti lety tě Jake zabil. Co to má znamenat?"

Arlenin hlas ztuhl. "Mluv."

Drew věděl, že tohle dříve nebo později přijít musí. Během celé dlouhé a namáhavé cesty sem (znovu a znovu ty strašné otázky: Co se vlastně stalo v horách? Proč nás nikdo nesledoval?) se na tento okamžik chystal.

Ale stále ještě nebyl připraven.

"Obávám se, že to bude chvíli trvat."

"Tak neztrácej čas a začni." Stoupla si, svlékla zelenou bundu a začala si rozepínat teplou vlněnou košili. Její intimní gesto Drewa překvapilo. Udělala to úplně bezmyšlenkovitě a zdálo se, že je v duchu stále ještě v dobách, kdy byli milenci. Znovu pocítil prudký nával náklonnosti k ní a hořkosladkou tesknou touhu po bývalém životě.

"A zatímco budeš povídat," otevřela dveře do koupelny, "mám nárok na sprchu." Netrpělivě se otočila a vůbec nedbala, že jí z rozepnuté košile vykukují nahá prsa. "Tak do toho, Drewe, povídej."

Drew měl v hlavě chaos. Jako by se jeho podvědomí snažilo dál věznit pohřbené noční můry.

Nerozhodné hleděl k podlaze.

Když vzhlédl, Arlena byla pryč. Z koupelny uslyšel zachřestění háčků závěsu kolem sprchového koutu a pak se rozšuměla voda.

Drew počkal, až závěs znovu zaskřípal, a vstoupil. Za igelitem se žlutým květinovým vzorkem viděl pohybuující se Arlenin stín. Špinavé horolezecké šaty naskládala na hromádku pod umývadlo. Ze sprchového koutu stoupala pára a pomalu plnila úzkou koupelnu. "Drewe?"

"Tady jsem. Nemohu se rozhodnout, odkud vlastně začít." Kousl se do rtu, sklopil poklop na toaletě a sedl si.

"Říkal jsi přece, že se to stalo před šesti lety."

"Ne, všechno začalo daleko dříve. Dokud se nedozvíš všechno, co předcházelo, nepochopíš ani zbytek."

Hleděl na vířící oblaka páry. I když spolu kdysi žili velmi intimně, o těchto věcech jí nikdy nevyprávěl.

Byly to příliš skličující vzpomínky. "Japonsko," zamumlal.

"Cože? Neslyším tě. Ta sprchaje příliš hlučná."

"Japonsko," zopakoval hlasitěji.

Mlha byla stále hustší. Drewovi se na moment zatočila hlava a měl pocit, že padá do prázdna.

ČÁST PÁTÁ

NÁVŠTĚVA

HŘÍCHY MINULOSTI

1

Japonsko, 1960.

10. června, těsně před plánovanou návštěvou amerického prezidenta Dwighta D. Eisenhowera, napadl rozzuřený dav desetitisíců japonských protiamerických demonstrantů mezinárodní letiště v Tokiu na

protest proti nové japonsko-americké obranné smlouvě. Ta umožňovala pokračující přítomnost amerických vojenských základů na ostrovech, a co bylo ještě horší - uvážíme-li atomové bomby, které Spojené státy svrhly na Hirošimu a Nagasaki - i rozmístění jaderných zbraní na japonské půdě. Bezprostředním cílem zloby protestujících byl americký velvyslanec v Japonsku spolu s několika členy Eisenhowerova štábu. Jako varovný náznak mnohem silnějšího vzbouření, které by následovalo po příletu amerického prezidenta do Japonska, obklíčil dav limuzínu, v níž se Američané chystali odjet zpět na velvyslanectví, a ohrožoval její pasažéry takovým způsobem, že vrtulník vojenského námořnictva Spojených států musel nouzově přistát mezi demonstranty a dopravit diplomaty do bezpečí. O šest dní později požádala japonská vláda o odložení Eisenhowerovy návštěvy. Rozsáhlé demonstrace však pokračovaly.

2

Tokio, o týden později. Současné ‚nepokoje‘ - v poslední době slyšel Drew svého otce používat tohle slovo velmi často - tedy tyto ‚nepokoje‘ byly příčinou zrušení oslavy Drewových narozenin. Neměl ani ponětí, co vlastně nepokoje znamenají (snad jen to, že měly něco společného se záhadným místem zvaným velvyslanectví, kde jeho otec pracoval), s určitostí však věděl, že loni, když mu bylo devět, navštívilo jeho narozeninový večírek dvacet dětí, zatímco letos, zítra, tu nebude žádné.

"Při těchto nepokojích není bezpečné, aby se Američané vzájemně stýkali," řekl jeho otec. "Přijela by spousta aut a rodičů. Přilákali by příliš mnoho pozornosti. Další incidenty si nemůžeme dovolit. Jsem si jist, že to chápeš, Drewe. Slibuji ti, že příští rok ti uspořádáme ještě větší a lepší oslavu, než jsme připravovali na letošek."

Ale Drew nechápal - stejně jako nechápal, proč včera u večere řekl otec matce, že se asi budou muset ze svého domu přestěhovat na velvyslanectví.

"Jen dočasně." Drewův otec někdy používal slova, která byla na Drewa příliš složitá. "Jen do té doby, než se situace zase stabilizuje."

Slovo ‚stabilizuje‘ Drewovi rovněž vůbec nic neříkalo. Usuzovat, že se děje něco nepatřičného, mohl pouze z toho, že za posledních několik týdnů většina jejich japonských sloužících dala výpověď. A když teď o tom Drew přemýšlel, bylo zde ještě něco. Jeho nejlepší přítel, japonský chlapec bydlící v sousedství, si už za ním dlouho nepřišel hrát. Drew mu často telefonoval, ale chlapcovi rodiče vždycky tvrdili, že hoch není doma.

"No tak, chlapče, nechej už večírek večírkem," řekl Drewovi otec a hravě mu prohrábl vlasy. "Netvař se tak mrzutě. O dárky nepříjdeš, čeká jich spousta. A velký čokoládový dort, tvůj oblíbený. Já si dokonce vezmu v práci volno a pomůžu ti oslavovat."

"Myslíš, že si opravdu můžeš vzít volno?" zeptala se Drewova matka potěšeně. "Copak tě na ambasádě nebudou potřebovat?"

"Při těch hodinách, které tam trávím, jsem si mohl dovolit velvyslanci říct, že můj syn je důležitější než nějaká zatracená krize."

"A to se ani nenaštval?"

"Ne, jen se zasmál a řekl, abych za něj svému synovi poblahopřál k narozeninám."

3

Ve dvě hodiny odpoledne příštího dne zastavila před domem dlouhá černá limuzína. Drew ji vzrušeně sledoval z okna svého pokoje. Na kovovém stojánku, upevněném těsně vedle vnějšího zpětného zrcátka, byla zavěšena malá americká vlajka. Poznávací značka byla podobná jako na otcově autě - tedy z velvyslanectví. Z vozu vystoupil americký voják v uniformě, ze zadního sedadla vzal balíček zabalený do červenomodrobílého papíru, urovnal na něm mašli a vydal se přístupovým chodníkem, který se vinul nádhernou zahradou v japonském stylu, ke vchodu.

Zaklepal na dveře a zatímco čekal, urovnal si na hlavě čepici. Pak otočil hlavu a zaposlouchal se do zpěvu neviditelného ptáka, skrývajícího se ve větvích rozkvetlé třešně. Otevřela mu starší Japonka v

třpytivém oranžovém kimonu, jedna z mála místních služebných, která u nich vydržela, a uctivě se uklonila.

Řidič se na oplátku rovněž lehce uklonil, a jak to mají Američané ve zvyku, cvrnknul prsty do čepice.

"Vyříd'te prosím panu MacLaneovi, že velvyslanec posílá nejsrdečnější pozdravy." Řidič se usmál. "Nebo to spíše vyříd'te jeho synovi a dejte mu tenhle dárek k narozeninám. Velvyslanec doufá, že mu nahradí zrušenou oslavu."

Řidič podal balíček služebné, znovu se uklonil a vrátil se k limuzíně.

4

I když Drewem cloumala netrpělivost, poslechl a čekal ve svém pokoji, zatímco otec s matkou prováděli poslední úpravy, aby bylo všechno řádně nachystáno.

"Budeme zde jen my tři," řekla mu matka, "ale budeme se bavit stejně dobře, jako by nás bylo dvacet."

Drew netrpělivě listoval sešitovými komiksy - jeho oblíbenci byli Superman a Davy Crockett - které pro něj otec speciálně zajišťoval z Ameriky. "V pytlí s diplomatickou poštou," řekl mu, ačkoliv Drew věděl, že jen žertuje. "Pro mého syna jen to nejlepší."

Ležel na posteli a nedočkavě hleděl ke stropu.

"Haló, Drewe," zavolala matka ze zahrady, "už můžeš."

Vyskočil z postele a vyběhl z pokoje. Nejkratší cesta na zahradu za domem vedla otcovou pracovnou.

Když kvapně míjel psací stůl, otevřel se mu odsunutými dveřmi výhled na místo, kde kolem kulatého stolu plného dárkových balíčků všech tvarů a velikostí seděli otec s matkou. Na vysoké orosené sklenici, kterou matka držela v ruce, se zableskl odraz slunce.

"Vidiš? I velvyslanec ti poslal dárek," zavolala na něj matka vzrušeně, když ho uviděla přibíhat, a pozvedla sklenici k ústům.

"To nemusel. Myslí na všechno. Zajímalo by mě, co to je," dodal Drewův otec a zatřepal balíčkem.

Drew právě vkročil do zahrady.

Omračující výbuch ho připravil o sluch a vrhl ho otevřenými dveřmi zpět. Těžce dopadl na otcův pracovní stůl. Na chvíli musel ztratit vědomí, protože si vůbec nevzpomínal, že by spadl ze stolu na podlahu. Později si dokázal vybavit jen to, jak se namáhavě škrábal na nohy. Z hučení v uších se mu dělalo zle. Před očima měl mlhu. Pomalu se belhal k rozmláceným dveřím pracovny a zmateně si uvědomil, že má mokré šaty. Zoufale si protíral oči, a když konečně prohlédl, zjistil, že je celý zbrocený krví. Už pohled na krev sám o sobě měl být dostatečným důvodem, aby se hrůzou rozječel. Z hrdla mu však nevyšel ani hlásek. Zůstal němý i v okamžiku, kdy zpanikařil obavou, že je vážně zraněn, i tehdy, když si uvědomil - ne! - že krev není jeho.

Vyběhl rozbitými dveřmi a na trávníku spatřil roztrhaná těla svých rodičů. Tráva byla rudá jejich krví. Narozeninový dort, talířky, sklenice a hromada vesele zabalených dárků, které pokrývaly stůl, zmizely. Stůl samotný byl napadrtý. Kolem Drewa vířila oblaka štiplavého kouře a dráždila ho ke kašli. Nedaleké křoví stálo v plamenech.

Ale stále ještě nekřičel.

Pak se zahleděl na matčinu hlavu, téměř oddělenou od těla. Síla výbuchu jí vrazila sklenici, z níž právě pila, hluboko do hrdla. Kruhové dno jí roztáhlo rty do hrůzného úšklebku a sklenice se v ústech roztříštila. Ze znetvořených tváří jí vyčnívaly rozpukané úlomky skla, z nichž kapala krev.

Teprve tehdy se Drew rozkřičel.

5

Oblaka páry se začala projasňovat. Arlenin stín za závěsem nehybně strnul a v koupelně se rozhostilo ticho. Drew ani nepostřehl, že zastavila vodu.

Ozvalo se zaskřípání odtahovaného závěsu, za nímž vyhlédla Arlenina tvář naplněná hlubokým soucitem.

"To jsem nevěděla."

"Také jsi nemohla. O těchto věcech nerad mluvím. I teď, po tolika letech, jde o příliš bolestné

vzpomínky." Až na to, pomyslel si Drew, že jednou ve slabé chvíli jsem všechno vyprávěl Jakeovi. Utřel si z očí vlhkost. Mohla to být i sražená pára.

"Je mi to opravdu hrozně, hrozně líto."

"No jo," opáčil Drew neslyšně.

"V tom dárku z ambasády..."

"Byl zabalený do červenobílomodrého papíru."

"...byla nastražená bomba."

Drew přikývl.

"Ale dárek nedoručili z velvyslanectví a limuzína k němu také nepatřila. Vládní poznávací značka byla falešná," pokračovala Arlena.

"Samozřejmě. A řidič, o tom také nikdo nic nevěděl. Bezpečnostní služba na ambasádě mi ukázala pár fotografií. Vůbec nic."

"Klasika."

"Jo." Drew zavřel oči. "Ale účinná, že?"

6

Drew stál před velvyslancem v jeho obrovské, deprimující kanceláři. Mysl měl úplně prázdnou a tělo ochromené žalem. Pod vysokým stropem se cítil strašně zranitelný a zdálo se mu, že se jeho dětská postava ještě zmenšila. Ohromný nábytek čalouněný kůží vypadal velmi nepohodlně. Stěny byly obložené tmavým dřevem, na masivních policích ležely tlusté svazky knih. Fotografie důležitě se tvářích mužů rozvěšené na stěnách působily skličujícím dojmem. Koberec byl tak vysoký, že Drew nevěděl, zdali si vůbec může dovolit po něm šlapat.

"Bude to všechno, pane?" otázal se příslušník ochrany velvyslanectví - Drew jen zíral na pistoli v pouzdře u jeho opasku - staršího bělovlasého muže sedícího za psacím stolem na druhém konci obrovské místnosti.

Drew toho člověka poznal. Už se s ním několikrát předtím setkal, když ho rodiče vzali na velvyslanectví u příležitosti vánočního večírku a oslavy čtvrtého července. Teď na sobě měl šedý proužkovaný oblek a vestu. Úhledně zastřižený knír byl stejně bílý jako vlasy. Únava mu vyryla do tváře hluboké vrásky.

"Ano, děkuji," řekl muž strážnému. "Vyříd'te mé sekretářce, aby mi sem příštích patnáct minut nepřepojovala žádné hovory. A ať sem nikoho nepouští."

"Provedu, pane." Strážný udělal čelem vzad, vyšel z kanceláře a zavřel za sebou dveře.

"Ahoj. Jmenuješ se Andrew, že?" Velvyslanec si ho pozorně prohlížel a zdálo se, že pečlivě volí slova.

"Jen pojd' dál a posad' se."

Drew zmateně poslechl. Kožené křeslo pod ním zavržalo, když na ně dosedl, a nohy se mu pohupovaly nad podlahou.

"Jsem rád, že už tě pustili z nemocnice. Starali se tam o tebe dobře?"

Drew, celý popletený, jen vydechl. V nemocnici byli vojáci s puškami, kteří mu naháněli strach. Nebyli tam žádné jiné děti a z injekcí uspávacích prostředků byl tak omámený, že se ani nezeptal, proč tam sestram říkájí ,poručíku'.

"Tvůj ošetřující lékař mi sdělil, že až na pár škrábanců a modřin - a samozřejmě popálené obočí - se ti jinak vůbec nic nestalo. Opravdu zázrak. Mimochodem, doktor říká, že si nemáš dělat starosti. Obočí ti zase naroste."

Drew se na něj nechápavě zamračil. Obočí? Co záleží na obočí? Tady šlo přece o jeho rodiče! A Drewovi vyvstal před očima obraz střepů skla vyčnívajících z matčiných zakrvácených, znetvořených tváří.

Žalem se mu zkroutil žaludek a bolavé srdce jako by mu sevřela ledová ruka.

Velvyslanec se k němu starostlivě naklonil. "Jsi v pořádku, synku?"

Drew se měl co ovládat, aby nepropukl v pláč. Rychle polkl a mlčky přikývl.

Velvyslanec čekal a pokusil se o úsměv. "A co tvůj pokoj tady na velvyslanectví? Jistě ti chybí domov, ale za daných okolností jsme tě tam nemohli dost dobře nechat, ani se strážemi. To jistě chápeš. Věřím,

že to tu máš alespoň pohodlné."

Místnost, kterou Drewovi přidělili, mu připomínala hotelový pokoj - kdyby mu dostačovala slovní zásoba, nazval by ho neosobním -, v němž kdysi trávili s rodiči dovolenou na Havaji. Znovu se přinutil přikývnout.

"Vím, že se o tebe moji lidé dobře starají," pokračoval velvyslanec. "Osobně jsem přikázal v kuchyni, aby ti dávali tolik zmrzliny, kolik si jen budeš přát. Alespoň příštích pár dní. Pokud vím, máš nejraději jahodovou."

Myšlenka na jahodovou zmrzlinu, její barvu a konzistenci Drewovi znovu připomněla matčiny krvavé tváře.

"Nepotřebuješ ještě něco? Nechybí ti třeba něco z domova?"

Máma a táta, chtělo se Drewovi zakřičet, ale jen tiše trpěl.

"Vůbec nic?"

Drew vycítil napětí a silou mocí se snažil něco vymyslet, cokoliv, a zamumlal první slova, která mu přišla na mysl.

Velvyslanec se napřimil. "Promiň, synku, ale neslyšel jsem tě."

Neříkej mi ‚synku‘, zuřil Drew v duchu. Nejsem tvůj syn, nejsem už ničí syn. Ted' už ne.

Ale nechal to plavat a zamumlal jen: "Moje komiksy."

Velvyslanci se zjevně ulevilo. "Samozřejmě, cokoliv budeš chtít. Hned odpoledne tam někoho pošlu, aby ti je přinesl. Máš nějaké oblíbené, které ti obzvlášť přirostly k srdci?"

"Supermana." Drewovi to bylo úplně jedno. Zoufale toužil z kanceláře vypadnout. "Davyho Crocketta."

"Přivezeme ti celou krabici." Velvyslanec nasadil utrápenou grimasu. "Ted' ještě..." Vstal, obešel stůl a sklonil se, aby se mohl Drewovi dívat přímo do očí. "Musím s tebou probrat ještě pár věcí. Vím, že to pro tebe není jednoduché, ale není vyhnutí. Pohřeb tvých rodičů..."

Drew sebou škubl. Ačkoliv mu bylo teprve deset, díky hrůznému zážitku ze včerejška rychle pochopil, co je to smrt. Potom, co viděl roztrhaná těla svých rodičů, mu samozřejmě bylo jasné, že už je nikdo zpět k životu nepřivede.

"...se koná zítra ráno. Několikrát jsem tuto záležitost probíral se svými poradci, a přestože víme, jak bolestné to pro tebe musí být, shodli jsme se, že bys tam měl přijít také. Třeba ti to, jak se říká, pomůže zbavit se nočních můr. Mimo to z tebe chceme udělat symbol..."

Další slovo, kterému Drew nerozuměl.

"...toho, co dokáže nenávidět. Toho, co už by se nemělo nikdy opakovat. Vím, že máš asi v hlavě hrozný zmatek, ale někdy se opravdu musíme snažit, aby všechno zlé bylo alespoň k něčemu dobré. Chceme, abys na pohřbu seděl v první řadě. Bude tam hodně fotografií a tvé obrázky uvidí spousta lidí. Obletí vlastně celý svět. Je mi líto, že musíš tak rychle dospět, ale pokud ti to pomůže, jsem pevně přesvědčen, že tvá matka i otec by si přáli, abys tam šel."

Stavidla Drewova pláče konečně povolila. Přes veškerou snahu se už nedokázal ovládnout.

Velvyslanec ho pevně sevřel do náruče a poplácával ho po zádech. "To je ono. Vyplač se, slzy odplaví žal. Věř mi, pláč vždycky pomůže."

Drew žádné povzbuzování nepotřeboval. Stále vzlykal a otrásal se tak prudce, až si myslel, že mu určitě pukne srdce. Trvalo dlouho, než se křečovitě vzlyky utišily. Drew si utřel oči. Cítil, jak ho slzy štípou do odřených tváří. Bolestí sraštil obočí a podíval se na velvyslance. "Proč?" Hrdlo měl tak oteklé, že to slovo znělo jako zakrácání.

"Promiň, Andrewe, ale asi ti nerozumím. Co proč?"

"Kdo je zabil? Proč?"

Velvyslanec si povzdechl. "To bohužel nevím. Obávám se, že Amerika tady v poslední době není moc populární." Vyjmenoval několik zemí - o většině z nich Drew v životě neslyšel - Kubu, Kamerun, Alžírsko, Kongo. "Neprotestují proti nám jen tady v Japonsku. Všechno se mění. Svět je teď úplně jiný."

"Ale copak není nikdo, kdo by za to mohl být potrestán?"

"Lituji, nemáme prostě dost informací. Ale mohu tě ujistit, že děláme všechno, co je v našich silách, abychom to zjistili."

Drew zamrkal. Přes slzy skoro neviděl.

"Strašně nerad to dělám. Víím, že je toho na tebe najednou moc, ale musíme spolu probrat ještě jednu záležitost. Před chvílí jsem řekl, že jsem v kuchyni přikázal, aby ti dávali příštích pár dní tolik zmrzliny, kolik budeš chtít. Důvodem časového vymezení je to, že po pohřbu, až si trochu odpočineš, tě budeme muset poslat zpět do Států. Někdo se o tebe bude muset postarat. Mluvil jsem s tvým strýcem a zařídil jsem, abys mohl zůstat u něj. Budeš si s ním moci promluvit zámořskou linkou," velvyslanec sklouzl pohledem na hodinky, "zhruba za dvacet minut."

Drew se zmateně snažil upamatovat, jak vlastně jeho strýc vypadá, ale před očima měl stále obraz otcovy tváře, nebo spíše neurčitou představu otcovy tváře. Vyplašilo ho, že si nedokáže přesně vybavit, jak otec vlastně vypadal. Viděl před sebou jen kusy roztrhaného těla rozmetané po trávníku potřísněném krví.

7

"Kdo tvé rodiče vlastně zabil?" Arlena seděla vedle Drewa na posteli, tělo zahalené prostěradlem.

"To jsem se nikdy nedozvěděl. Na velvyslanectví jsem slyšel spoustu řečí. Američan, který byl převlečen za šoféra a doručil bombu, byl charakterizován jako nájemný vrah, žoldák na volné noze. To bylo vůbec poprvé, co jsem to slovo slyšel. Předpokládalo se, že ho najali japonští fanatici, ale jeden z příslušníků ochranky velvyslanectví - žil v Japonsku od konce války - byl přesvědčen, že bomba není v japonském stylu. Pořád mluvil o samurajích a bušidu a spoustě dalších věcí, které jsem nechápal. Říkal tomu morální kodex bojovníka. Tvrdil, že Japonci hodný toho jména je příkazy cti vázán zabít svého nepřítele otevřeně, tváří v tvář. Ne pomocí bomby nebo střelné zbraně, ale mečem. O tři měsíce později se ostatně něco podobného opravdu stalo. Japonský demonstrant si prorazil cestu davem lidí a probodl místního politika, který vyjadřoval sympatie k nové smlouvě s Američany. Ten strážný také tvrdil, že opravdový Japonci by nezabili manželku a dítě svého nepřítele - pouze manžela, otce."

"Ale když to ten strážný nekladl za vinu Japoncům, komu tedy?"

"Rusům. Většinu z toho jsem tehdy samozřejmě nechápal, ale později mi došlo, co tím myslel.

Američanům šlo v nové obranné smlouvě o to, aby pomohli uchránit Japonsko před napadením Sověty. Pokud jsme měli v Japonsku vojenské základny, měli jsme pod palcem jihovýchodní Asii, a mohli tak zabránit dalšímu šíření komunismu. Strážný zastával teorii, že kdyby se Sovětům podařilo přesvědčit svět, že Japonci vyhodili do vzduchu amerického diplomata s celou rodinou..."

"Jejich smrt bude tak šokující, že rozpory mezi Amerikou a Japonskem se prohloubí a smlouva bude ohrožena," dokončila Arlena.

"To právě měl strážný na mysli. Ale pokud tomu tak opravdu bylo, plán nevyšel. Díky vraždě mých rodičů si všichni uvědomili, jak se jim situace vymkla z rukou. Japonci byli obviněním z atentátu tak otřeseni, že demonstrace ustaly. Krize pominula."

Arlena ho vzala za ruku. "Tvé noční můry však ne."

Vzhlédl k ní s mučivou úzkostí v očích. "Sžírala mě touha zjistit, kdo za tím stál."

8

Drew chodil často s rodiči na mši, ale až do pohřbu si nikdy neuvědomil, kolik obrazů smrti ho vlastně v kostele obklopuje. Kristus na kříži, nohy a ruce probité hřeby, záda rozdrásaná bičováním, na hlavě trnová koruna. Bok probodený kopím. V modlitební knize našel barevné vyobrazení hrobu, kde Kristus vstal z mrtvých. Jeho následovníci stáli před odvaleným kamenem a v nábožném vytržení obraceli tváře k nebi.

Věděl však, že rodiče mu už nikdo nevrátí. Viděl jejich zkrvavená, roztrhaná těla.

Burácející varhany mu naháněly hrůzu a latinské mši nerozuměl, ostatně stejně jako angličtině, kterou kněz popisoval 'tuto strašnou tragédií'. Drew seděl v první řadě a byl si vědom, že na něj všichni hledí. Fotografové se před ním tlačili ve snaze získat co nejlepší záběry. Chtělo se mu křičet.

Velvyslanec mu vysvětlil, že těla budou dopravena letecky na místo zvané Andrewsova vojenská letecká základna, kde bude čekat jeho strýc a 'dokonce ministr zahraničí'. Drew nevěděl, kdo to ministr zahraničí

je, ale bylo mu to úplně jedno. V bostonském sídle otcovy rodiny pak proběhne další smuteční obřad, ale Drewovi na něm záleželo stejně málo jako na tomto, který byl zjevně důležitější, protože byl symbolem - velvyslanec znovu to slovo použil - potřeby nastolení přátelských vztahů mezi Amerikou a Japonskem.

Drew si všiml mnoha mužů ostře řezaných tváří s rozepnutými saky, jejichž ruce svíraly něco, co asi byly pistole v pouzdrech u opasků.

Když pohřeb skončil, velvyslanec vzal americké vlajky - z každé rakve jednu - složil je a přinesl

Drewovi, aby se jich dotkl.

Drew k nim přitiskl obličej a smáčel je slzami.

9

"A proto nemohu být tím nájemným vrahem, o kterém jsi mi vyprávěla. Nikdy by se ze mě nemohl stát terorista, který zabíjí podle toho, kolik mu kdo zaplatí." Drew ta slova pronášel s hlubokým opovržením v hlase. "Já nemůžu být Janus. Právě člověk jako on zabil mé rodiče. A nebyl sám. Velvyslanec mi vysvětlil, že existuje spousta žoldáků jako ten, který se převlékl za řidiče z ambasády." Drew se naježil. "Jsou to zbabělci. Postrádají čest japonských bojovníků. Jsou to mrzčí zločinci, kteří nemají ani tolik cti, aby se postavili svému nepříteli tváří v tvář. Vůbec jim nezáleží na tom, komu ublíží - matkám, otcům, dětem - a jaký žal a bolest způsobí. Každou noc, když jsem s pláčem usínal, jsem si opakoval slib, který jsem si v duchu dal." Drew zaťal zuby. "Pokud se mi nepodaří dosáhnout toho, aby se vrahovi mých rodičů dostalo zaslouženého trestu, pomstím se na těch, kteří jsou stejní jako on. Mým životním posláním se stane vyrovnaní účtů se všemi jemu podobnými."

"Kolik ti tehdy bylo? Říkáš deset?" zeptala se Arlena udiveně. "A už tehdy ses takto rozhodl? Dodržel jsi své předsevzetí?"

"Na tom není nic překvapivého," procedil Drew hoře. "Víš, já jsem své rodiče miloval. Vzpomínka na ně je i dnes velmi bolestná. Často jsem navštěvoval jejich hroby. Velmi často." Hlas se mu zlomil. "Když mi bylo deset, myslel jsem si, že se dokážu pomstít sám. Samozřejmě jsem neměl představu jak. Ale později, když jsem dospěl, jsem zjistil, že existuje řada lidí se stejnými pocity jako já. Tehdy jsem začal pracovat pro..."

"Skalpel," vydechla Arlena.

Vtom pronikavě zazvonil telefon a přerušil je.

10

Drew se překvapeně otočil k nočnímu stolku a ostře pohlédl na Arleny. Její zešířené oči napovídaly, že je stejně vylekaná jako on. Telefon na nočním stolku zazvonil podruhé.

"Špatné číslo?" Arlena tomu zjevně nevěřila.

Drew se ani nenamáhal zavrtět hlavou. Telefon zazvonil potřetí.

"Ten chlap v recepci?" zeptala se Arlena. "Že by nám něco zapomněl říct?"

"A co třeba?"

Arleny nic nenapadlo. Další zazvonění.

"Možná mluvíme moc nahlas a vzbudili jsme sousedy," řekl Drew. "Existuje jen jeden způsob, jak si zjednat jasno." Natáhl se přes postel a zvedl sluchátko. Podařilo se mu zamaskovat napětí v hlase a ohlásil se docela klidně. "Haló?"

"Ano. Nechci vás vyplašit," ozvalo se na druhém konci linky. Mužský hlas, hluboký, se silným přízvukem.

"Ale nemám jinou možnost než vám zavolat."

Mělo to být uklidňující prohlášení, ale Drewovi se v hlavě rozezněly poplašné zvony. Zmocnilo se ho hrozné podezření, že už ten hlas někdy předtím slyšel, i když ho zatím nedokázal identifikovat. Arlena vstala ze židle a naklonila se k němu. Drew odtáhl sluchátko od ucha, aby mohla také poslouchat.

Hlas mluvil dál: "Je to smůla, ale i když mám dokonalé vybavení, nepodařilo se mi zachytit váš rozhovor celý. Zejména sprcha představovala značný problém. A teď se právě dostáváte k tomu, co mě nejvíc

zajímá."

Drew se zachvěl a naskočila mu husí kůže, když si s děsivou jasností uvědomil, kde už ten hlas slyšel.

Patřil knězi, který se náhle vynořil ze zpovědnice, když byl Drew napaden v kapli semináře v Berkshirské pahorkatině. Knězi s zářícím kamenem na prstenu, pětačtyřicítkou a slovanským přízvukem. Knězi, který zastřelil dva vrahy převlečené za duchovní a pronásledoval Drewa tunelem.

"Chápu, že potřebujete chvílku na to, abyste si všechno srovnali v hlavě," pokračoval hlas. "Bezpochyby jsem vás překvapil. Ale prosím, abyste se moc dlouho nerozmýšleli. Času je málo a voda stoupá, jak se říká."

Drew položil ruku na pistoli. "Kde jste?"

"Hned vedle. Uvažte prosím, že vám to říkám zcela dobrovolně. Vydávám se tím do vašich rukou."

Drew se zamračil na protější stěnu. "Jak jste nás našel?"

"Všechno pěkně po pořádku. Žádám o povolení vstoupit do vašeho pokoje. Nejraději bych ovšem vůbec nevycházel z budovy. Mezi námi jsou jen zamčené dveře. Když je na své straně uvolníte a já udělám totéž, budeme si spolu konečně moci promluvit."

Drew tázavě zvedl obočí na Arleny. Přikývla a ukázala na sebe a pak na postel. Dalším gestem poslala Drewa ke zdi u spojovacích dveří.

Drew promluvil do sluchátka: "Jestli u vás uvidím zbraň..."

"Prosím vás," ohradil se hlas, "znám přece pravidla. Už tím, že jsem vám zavola, jsem hodně riskoval. Můžete mi věřit, nemám žádné postranní úmysly. Uvolněte dveře."

Arlena znovu rozhodně přikývla.

"Tak dobře," souhlasil Drew.

Odložil sluchátko do vidlice. Arlena si mezitím vlezla do postele a opřela se o polštář. Drew vytáhl pistoli a přistoupil ke spojovacím dveřím.

Otočil klíčem, dost nahlas, aby to bylo vedle slyšet, a ustoupil ke stěně, aby ho nebylo vidět, až se dveře otevrou. Opatrně se přikrčil v rohu - pro případ, že by někdo chtěl střílet skrz zeď.

Cvakla klika, dveře zavrzaly a otevřely se. Arlena ležela přímo naproti nim. Teď odtáhla cípy prostěradla, které měla omotáno kolem těla, a vyzývavě odhalila plná ňadra, jejichž bradavky v náhlém chladu začaly tuhnout, a hustě ochlupený klín.

Drew využil návštěvníkova překvapení. Nepotřeboval více než zlomek vteřiny. Trhl dveřmi, až narazily do zdi, a zavrtal muži pistoli do ledvin. Rychle a odborně ho prohledal.

Nepočínal si zrovna vybíravě. Muž zasténal a bolestí se přikrčil. "To je zbytečné. Svou zbraň jsem nechal v pokoji." Napřímil se. "Říkal jsem vám, že znám pravidla. Ode mě se nemáte čeho bát."

Drew dokončil prohlídku. Hrál dokonce muži do rozkroku černých kalhot a prozkoumal oblast kolem varlat.

"A prosím vás," obrátil se muž k Arleně, "byla byste tak laskavá a znovu se přikryla? Jsem sice kněz, ovšem proti pokušení těla nejsem zcela imunní."

Arlena se zahalila do prostěradla.

"Děkuji." Muž měl na sobě černý oblek, černou náprsenku a bílý límeček. Byl robustní, prostředního vzrůstu a svalnaté podsadité postavy. V mohutném tmavém kníru prosvítaly šedivé nitky. I husté černé vlasy byly protkány stříbrem. Hranatý drsný obličej se silnými kostmi prozrazoval evropský původ. Mohlo mu být jen málo přes padesát, ale pohled do zamyšlených hlubin jeho očí, obklopených vějířky hluboce vyrytých vrásek a mnohem temnějších než oblek, knír a vlasy, napovídal, že jeho mysl je díky trpkým životním zkušenostem nekonečně starší.

Drew opatrně ustoupil. "Jak jste nás našel?"

"V útulku jste dostal čisté šaty a dali vám i nové boty." Kněz počkal, až Drew sám dospěje k příslušnému závěru.

Drew se otráveně zašklebil. Měl na sebe vztek, že ho to nenapadlo. "Naváděcí zařízení."

"Máte ho v podpatku. Když jste utekl ze semináře, stačilo mi sledovat signál. Našel jsem místo, kde jste nechal biskupovo auto - v otřesném stavu, musím dodat." Kněz si dovolil nepatrný úsměv. Drew se chystal promluvit, ale duchovní zvedl varovně ruku. "Dovolte mi dokončit. Zjistil jsem, že jste zničený cadillac vyměnil za motocykl. To bylo opravdu chytré. Sledoval jsem vás do Concordu a Lexingtonu."

Několikrát jste telefonoval. Pak jsem za vámi jel až do Greenwich Village v New Yorku a byl jsem svědkem vašich pokusů spojit se s touto mladou dámou. Způsobil jste mi určité problémy, když jste boty s naváděcím zařízením vyměnil u Ďáblova rohu za pohorky. Mezitím jsem však připevnil podobné zařízení na váš motocykl a," ohlédl se na Arleny, "i na vaše auto."

Arlena promluvila poprvé od okamžiku, kdy kněz vstoupil do místnosti: "A kromě toho?" Zamračila se. "Zabil jste muže, kteří..."

"Vás sledovali. Bohužel jsem neměl jinou možnost. Nemohl jsem připustit, aby vás dostali. To bylo pro mě nejdůležitější. Vidíte, jak otevřeně s vámi jednám?"

"Shodil jste z útesu toho, co byl převlečený za opilce?" zeptala se Arlena.

Kněz lehce přikývl.

"A druhému jste prořízl hrdlo garottou."

"Bylo to nutné, jinak byste už nebyli mezi živými a nemohli bychom si spolu promluvit."

"Kněz, který vraždí?" Drew se na něj podíval s hrůzou v očích.

"Na totéž bych se mohl zeptat také já vás, i když vy vlastně nejste kněz, ale pouze řádový bratr. Ovšem ani tak vám zabíjení není cizí. Nebo se snad mýlím?"

Oba si beze slova hleděli do očí.

Arlena přerušila mlčení: "To, co říká, dává smysl. Když jsi měl naváděcí zařízení, mohl se držet daleko z dohledu, a když jsi tehdy čekal u silnice, nemusels jeho auto vůbec zahlédnout."

"Přesně tak," souhlasil kněz. "Držel jsem se hodně vzadu, ale konečně jsme všichni pohromadě."

Drew zavrtěl hlavou. "Proč?"

"Copak to není jasné? Jde o útok na klášter."

"Ale biskup tvrdí, že se nic nestalo."

"Dostal příkaz, aby tak postupoval. Poté, co jsme odstranili všechny důkazy."

"My?"

"Na všechno dojde."

"Biskup také tvrdil, že Hal nebyl v semináři zavražděn, že na mě samého nikdo nezaútočil."

"Další příkazy, kterými se musel řídit. Já jsem se v útulku chvíli zdržel a zařídil vše potřebné.

Seminaristům se namluvilo, že se jeden z návštěvníků nervově zhroutil. Podařilo se nám udržet všechno pod pokličkou."

Drew udeřil pěstí do zdi. "Já už dál čekat nemůžu! Žádám odpovědi!"

"Samozřejmě, ale prosím vás, dramatická gesta jsou zbytečná. Já jsem váš ochránce."

Drew ztuhl. "Můj co?"

"Poslali pro mě hned tehdy, když jste s otcem Haferem přišli k biskupovi. Stále jsem se držel nablízku.

Dvakrát - v kapli a u Ďáblova rohu - jsem vám zachránil život."

Drewovi se zježily vlasy. "Zachránil jste mi život? Proč? A proč jste mi nedal vědět hned od počátku, co vlastně děláte?"

"V útulku jsem vám to říct nemohl, protože jsem se nechtěl ukázat. Chtěl jsem zjistit, co se stane, když budete o samotě, hlídán pouze Halem. Mé obavy se naplnily. Vaše zdánlivá zranitelnost vyvolala útok."

"Použil jste mě jako vnadidlo." Drew se otřásl pobouřením.

"Pokládal jsem to za vhodný způsob, jak vylákat vaše nepřátele z úkrytu."

"Měl jste mě varovat!"

"S tím nesouhlasím. Ani profesionál jako vy..."

"Bývalý profesionál."

"Tím spíše. Nebyl jsem si jist, jak dokonale jste se dokázal přizpůsobit návratu mezi lidi. Ukázalo se, že mimořádně dobře, ovšem tehdy v kapli jsem o vás pochyboval. Myslел jsem si, že šest let poustevnického života vaše schopnosti dokonale otupilo. Předpokládejme, že bych vám řekl, že vás chci použít jako vnadidlo a vystavit vás útoku. Co kdybyste se nedokázal pod napětím ovládnout a jednat přirozeně? Stačilo, abyste se po mně ohlédl, a varoval byste útočníky, že je na ně nachystaná past. A mimochodem, ti dva, co vtrhli do kaple, nebyli duchovní. Oblékli se tak, aby v semináři nevzbudili nežádoucí pozornost. Chtěl bych zdůraznit, že nepatřili k církvi."

"Kdo to teda byl?"

"To se nám zjistit nepodařilo. Pochopitelně u sebe neměli žádné doklady. Vyfotografovali jsme je a snali jim otisky prstů. Kontakty, které máme na příslušných místech, se teď snaží zjistit jejich totožnost, ale obávám se, že jediným výsledkem bude poznání, že šlo o pouhé nájemné síly, od nichž nevede žádná stopa k těm, kteří je platili. Když vás tehdy v kapli napadli, pokoušel jsem se vám vysvětlit, kdo jsem a co tam dělám, ale vy jste utekl. Tohle je první možnost, kdy si s vámi mohu v klidu promluvit. Měl bych se asi představit." Napřáhl ruku. "Jsem otec Stanislav."

Drew si podanou ruku neklidně prohlížel. "Stanislav?"

"To je polské jméno. Narodil jsem se tam a pokládal jsem za zcela přirozené převzít jméno svatého patrona země svých předků."

Drew se neochotně chopil nabízené ruky.

Kněžův stisk byl pevný. Drew se natáhl i po jeho levé ruce. Té, na jejímž prostředním prstu zářil prsten. Otec Stanislav neodporoval.

Prsten byl masivní. V bohatém osazení se skvěl nádherný, třpytivý rudý kámen - rubín, na jehož horní ploše byl vyryt meč protínající maltézský kříž.

"Takový symbol jsem myslím ještě nikdy neviděl. Který řád ho má ve znaku?"

"Řád?" Otec Stanislav zavrtěl hlavou. "Nejsme řád v pravém slova smyslu, ačkoliv existujeme mnohem déle než většina církevních společenství. Už od dob křížových výprav, abych byl přesný. Ale říkáme si bratrstvo."

Drew čekal.

"Bratrstvo kamene. K tomu se také postupně dostaneme," pokračoval otec Stanislav. "Ale nejprve si musíme ujasnit ještě jednu věc. S vaším dovolením..." Kněz zašel do pokoje a vrátil se s diplomatickým kufříkem. Vytáhl z něj složku a podal ji Drewovi.

Drew ji zvědavě otevřel a zjistil, že obsahuje údaje o jeho životě, zejména o jeho mládí. "Co to má znamenat?" Vzhlédl od spisů. "Jak jste se tohle všechno dozvěděli?"

"Na tom nezáleží. Důležité je," řekl otec Stanislav, "abyste se naučil mi důvěřovat. Tyto materiály vám ukazují proto, abych vás přesvědčil, že už toho o vás hodně vím. Na oplátku i očekávám, že mi řeknete to, co mi ještě zůstalo utajeno. Berte to třeba jako zpověď. Důvěrou zpověď, která se stane základem pro vzájemné pochopení. Možná vám zachrání život, a co je ještě důležitější, i duši."

Arlena se předklonila. Jednou rukou si přidržovala prostěradlo kolem těla a netrpělivě Drewovi složku vytrhla, rozložila si ji do klína a rychle prošla její obsah. "Co všechno tu je?"

"Můj život po tom, co mi zabili rodiče," vysvětlil Drew těžkým hlasem.

"Ale co to má společného s Jakem? Můj bratr je nezvěstný a obávám se, že už je po smrti!"

"Co to má společného s Jakem?" zopakoval Drew. "Všechno. Bez těchto informací nemáš šanci cokoli pochopit."

11

"Tak jsme na místě, Drewe." Jeho strýc zaparkoval mercury na okraji trávníku svažujícího se k domu, kterému říkal ranč. "Postavili jsme ho minulý podzim. Podobných v Bostonu ještě moc není. Je to nejnovější móda. Doufám, že se ti tady bude líbit. Tohle teď bude tvůj domov."

Drew hleděl na budovu a cítil se úplně cize, jako kdyby sem vůbec nepatřil. Dům byl dlouhý a nízký, postavený z cihel. Ze střechy vystupoval komín. V zahradě rostla spousta květin a několik zakrslých stromů. Rozhodně to tu nevypadalo jako na ranči a Drew se nedokázal ubránit srovnání s tradičním japonským domem ze dřeva s vysokou špičatou střechou, v němž v Tokiu strávil polovinu života. Cihly, ptal se sám sebe. A co se stane, když přijde zemětřesení?

A proč je zahrada tak přeplácaná?

"Domov," řekl strýc, ale Drewa to rozzuřilo. Ne, tohle není jeho domov. Jeho domov zůstal v Japonsku, tam, kde žil se svými rodiči.

Z budovy vyšla žena a malý chlapec, Drewova teta a bratranec. Drew je neviděl od té doby, co s rodiči opustil Ameriku. Tehdy mu bylo pět a dnes si na ně vůbec nevzpomínal. Bylo mu však jasné jedno. Ti dva - a strýc ostatně také, když je představoval - byli trapně nepřírození. Teta si neustále mnula ruce,

bratranec se otráveně šklebil a strýc pořád opakoval, že se všechno vyřeší, to se spolehni, ano, všichni spolu budeme velmi dobře vycházet.

"Budeš tady šťastný."

Drew však o tom pochyboval. Zmocnil se ho hrozný pocit, že už nikdy v životě šťastný nebude. Následujícího dne se konal druhý pohřeb jeho rodičů.

12

Drew prožil velmi osamělé léto. Většinou se díval na televizi. Když do obývacího pokoje někdo přišel, vytratil se a četl si komiksy za zavřenými dveřmi místnosti, které všichni stále říkali 'pokoj pro hosty'. Pokaždé, když si jeho teta strýci stěžovala, že to není normální, aby mladý kluk jako on za celé léto nevytáhl paty z domu, strýc ho vždycky hájil: "Potřebuje čas, aby si zvykl. Uvědom si, čím vším musel projít. A co je s Billym? Řekni Billymu, ať si s ním jde hrát."

"Billy říká, že je unavený."

Ve skutečnosti však Billy vůbec unavený nebyl a Drew věděl, proč se vymlouvá. Žárlil na nový přírůstek do rodiny.

Teta pokračovala: "Billy si myslí, že je divný. Nepromluví ani slovo a..."

"Copak ty bys na jeho místě také nevypadala divně?"

"Ale ty jsi celý den v práci. Vůbec nevíš, jaké to s ním je. Plíží se kolem jako duch. Tuhle jsem žehlila a najednou se objevil těsně vedle mě a jen stál a hleděl. Vůbec jsem ho neslyšela. Připadá mi jako nějaký..."

"Jako co? Tak do toho, řekni to."

"Já prostě nevím. Jako nějaký přízrak. Jsem z něj nervózní."

"Je to těžké pro nás pro všechny, ale budeme si na to muset zvyknout. Koneckonců, je to syn mého bratra."

"A Billy je tvůj vlastní syn a mně se nezdá, že bys na něj bral nějaké zvláštní ohledy..."

"Tak kam má ten kluk jít, neřekla bys mi? Nikoho se neprosil, aby mu zabili rodiče. Co ode mě sakra chceš?"

"Abys na mě přestal křičet. Uslyší tě sousedi."

"A zrovna tak může slyšet ten kluk tebe, ale to ti, zdá se, nevadí!"

"Nepřipustím, abys se mnou takhle mluvil. Já..."

"No nic. Večeřet budu později, jo? Schovej mi něco v lednici. Jdu se projít."

Drew naslouchal schovaný v chodbě a teď se vrátil do pokoje pro hosty, zavřel za sebou dveře a vytáhl si další komiks, tentokrát s Batmanem.

13

Září bylo ještě horší. Drew se vrátil první den ze školy s vlasy slepenými žvýkačkou.

"Jak se ti to proboha povedlo?" ptala se ho teta.

Drew neodpověděl.

Teta se mu snažila žvýkačku z vlasů odstranit a tahala ho za ně tak silně, až mu vyhrkly slzy. Nakonec mu slepené místo vystříhla nůžkami a na temeni hlavy mu zůstala pleška připomínající účes čerstvého rekruta nebo kněžskou tonzuru.

Druhý den se Drew vrátil ze školy s levou paží posetou tmavými vpichy.

"Probaha svatého, co sis to udělal?" Teta zlostně zkřivila rty a prohlédla mu ruku. Pak zašla pro pinzetu a vytáhla z kůže zalomený hrot tužky. "Bože na nebesích, jak se ti to stalo?"

Třetího dne se Drew vrátil s dírou na koleni. Kalhoty měl prosáklé krví a kůži rozedřenou až do masa.

"Víš, kolik ty kalhoty stály?"

Čtvrtého dne to už Drewova teta nevydržela a naléhavě zavolala svému muži do realitní kanceláře, kde pracoval.

Sotva ze sebe dokázala vypravit slovo. Ale přes vzlyky zaslechl manžel dost, aby pochopil. Otřeseně

souhlasil, že se s ní hned po vyučování sejde v Drewově škole.

14

"Nuže, nepopírám, že vašeho synovce tady provokovali." Řediteli se třásla dvojitá huspeninovitá brada. "Whetmanův chlapec je známý rváč. Předpokládám, že víte, kdo jsou jeho rodiče. Otec je šéfem autosalonu firmy Cadillac na Palmer Road."

Jméno 'Whetman' Drewově tetě ani strýci nic neříkalo, ovšem slovo 'Cadillac' pochopitelně zaregistrovali.

"Takže situace vypadá takto." Ředitel si utřel kapesníkem zpocené čelo. "Whetmanovic klukovi je dvanáct. Na svůj věk je velký a rád to dává najevo. Popravdě řečeno... Ale to jen mezi námi a doufám, že mě nebudete nikde citovat. Kluk je prostě po otci. Průbojný, abych se vyjádřil mírně. Jeho otec ovšem bohatě sponzoruje náš sportovní klub. Ten hoch dává každému znát, kdo je tady šéfem, takže váš synovec... Váš synovec se mu prostě nepodvolil, a v tom je kámen úrazu. Svým způsobem ho obdivuji. Je malý, ale tvrdohlavý jako mezek. Všichni sklonili hlavu, jen váš synovec ne. Když začala škola, mladý Whetman zjistil, že zde máme nový přírůstek, a vybral si Andrewa jako fackovacího panáka. Podle toho, co jsem slyšel, mu nejdřív slepil vlasy žvýkačkou, pak ho pobodal tužkou a nakonec ho o polední přestávce shodil venku na zem, až si Andrew roztrhl kalhoty."

"A proč jste nezasáhl, abyste mu to překazil?" zeptal se Drewův strýc.

"Byla to jen šeptanda. Slyšel jsem to od dětí. Kdybych měl věřit všemu, co mi žáci napovídají..."

"Tak co?"

"No, v podstatě..." Ředitel si povzdechl. "Dnes se mladý Whetman do Andrewa znovu pustil, a pěkně zostra. Rozrazil mu ret."

Drewův strýc se zlostně zamračil. "A?"

"Andrew vůbec neplakal. Klobouk dolů, dokáže být opravdu tvrdý, ale jde o to, že si měl stěžovat učiteli, který s nimi byl na hřišti."

"Změnilo by se tím něco?"

Ředitel tázavě pozvedl obočí. "Promiňte, ale teď vám nerozumím."

"To nic, pokračujte."

"Místo toho Andrewovi došla trpělivost."

"Nedokážu si představit proč."

"Praštil Whetmanovic kluka přes ústa baseballovou pálkou."

Drewův strýc zbledl. "Ach, do prdele."

"Málem mu vyrazil zuby. Jistě, mladý Whetman už potřeboval dostat lekci, o tom není sporu, ale baseballovou pálkou? Určitě se mnou budete souhlasit, že to váš synovec trochu přehnal. Pan Whetman tady před chvílí byl. Snad vám nemusím líčit, jak byl vzteklý. Ptal se, co za školu tu vlastně vedu. Hrozil, že se obrátí na školský úřad a na policii. Díky bohu se mi povedlo mu to rozmluvit, ale teď jde o to, že dokud se tenhle problém nevyřeší... No, pozval jsem vás sem vlastně proto, že vám chci navrhnout, aby váš synovec zatím zůstal doma a nějakou dobu do školy nechodil."

15

"Máte zatracené štěstí," řekl pan Whetman Drewově tetě a strýci toho večera u nich v obývacím pokoji.

"Kdyby můj syn přišel o zuby, hnal bych vás svinským krokem před soud."

"Prosím za prominutí, pane Whetmane. Ujišťuji vás, že chápu vaše oprávněné rozhořčení." Drewův strýc zvedl ruce. "Věřte mi, že nás samotné ta příhoda velmi rozrušila. Mílerád zaplatím všechny účty za veškerou potřebnou lékařskou a stomatologickou péči. Doufám, že zranění vašeho syna nebude mít trvalé následky."

Whetman jen soplil. "Ne že by to byla zásluha vašeho synovce. Doktor říká, že po šití žádné jizvy nezůstanou, ale můj syn má teď rty oteklé jako klobásky. Budu upřímný. Ředitel mi řekl, co vašeho synovce postihlo, co se stalo jeho rodičům. Je to strašné, ale je to také jediná omluva, kterou pro jeho

chování dokážu nalézt. Váš synovec je zcela zjevně mentálně nevyrovnaný. Rozhodl jsem se, že věc na policii neohlásím, ovšem pod jednou podmínkou. Zajistíte chlapci profesionální péči."

"Teď nechápu, co tím myslíte."

"Doporučuju vám psychiatra, pane MacLane. A čím dříve to bude, tím lépe. Ach ano, a ještě něco."

Drewův strýc vyčkával.

"Nechci, aby se ten kluk k mému synovi ještě vůbec kdy přiblížil. Převeďte ho na jinou školu."

Drew naslouchal za přivřenými dveřmi svého pokoje. V očích ho hořce páliło, ale sám sobě něco slíbil a také to dodržel. Nerozplakal se.

16

Drew chodil do nové školy tři dny, když v domě jeho strýce zazvonil telefon. Teta právě vcházela s nákupem do kuchyně. Spěšně odložila tašky a zvedla sluchátko.

"Paní MacLaneová?"

Úřední hlas ji vylekal. "U telefonu."

"Nerad vás obtěžuji. Tady je ředitel Emersonovy základní školy."

Ztuhla napětím.

"Určitě nejde o nic vážného. Asi jste prostě jen zapomněla."

Drewova teta se musela opřít o stůl.

"Ale protože jsme od vás dnes dopoledne nedostali žádnou zprávu, řekl jsem si, že vám raději zavolám a zeptám se, jestli váš synovec není nemocný."

Paní MacLaneová měla najednou sama pocit, že na ni jde nemoc. "Ne." Polkla a cítila v ústech kyselou pachut'. "Alespoň o tom nevím. Když ráno nastupoval do autobusu, vypadal úplně normálně. Proč se vlastně ptáte? Stěžuje si, že ho bolí žaludek?"

"O to právě jde, paní MacLaneová. Nikdo ho tu zatím neviděl, aby se ho mohl zeptat."

Paní MacLaneová v duchu zaúpěla.

"Myslel jsem si, že jste ho nechali doma a prostě ho zapomněli omluvit. To se nám běžně stává. Protože však vím, v jaké situaci váš synovec je, říkal jsem si, že nic nepokazím, když se vás raději zeptám. Pro jistotu, chápete?"

"Pro jistotu?"

"No, nemyslím si zrovna, že by se mu něco stalo, i když člověk nikdy neví. Ale když nebyl ve škole ani včera..."

17

Drew stál vedle policisty před domem svého strýce a hleděl do země.

Prosklené dveře se prudce otevřely. Drew vzhlédl a spatřil spěchajícího strýce. "Je dávno po večeři, Andrewe. Už jsme o tebe měli strach. Kde jsi proboha byl?"

"Na hřbitově," odpověděl místo Drewa policista.

"Cože?"

"Na hřbitově Pleasant View. Je to odsud patnáct kilometrů na sever."

"Ano, strážníku, já dobře vím, kde to je."

"V poslední době tam řádili vandalové. Přelezli plot, převraceli náhrobky a vyváděli podobná alotria. Nedokážu pochopit, jak někdo může něco podobného považovat za dobrou zábavu. Vedení hřbitova nás požádalo, abychom jim to tam trochu pohlídali, takže jsem to vždycky při obhlídce vzal kolem. Včera ráno jsem tam viděl stát tohoto kluka. Moc jsem mu nevěnoval pozornost, protože mi právě oznámili rádiem vloupání v sousedství a musel jsem rychle odjet. Jenže dnes ráno jsem jel kolem hřbitova znovu a tenhle kluk tam zase byl. Řekl jsem si, že tu asi není všechno v pořádku a zastavil jsem. On moc řečí nenadělá, že?"

"To je pravda," potvrdila Drewova teta.

"Když jsem k němu došel, vůbec mě nezaregistroval. Stále hleděl dolů na ty hroby. Došel jsem až k

němu a všiml jsem si, že obě příjmení na náhrobcích jsou stejná."

"MacLane," řekl Drewův strýc.

"Přesně tak, muž a žena."

"Robert a Zuzana."

"Ano. No, takže jsem se ho zeptal, co tam dělá, a první a poslední, co jsem z něj dostal, bylo, že mluví s mámou a tátou."

"Ach bože."

"Pak si otřel oči, ale podivné bylo, že v nich neměl žádné slzy. Myslel jsem si, že tu určitě není sám, ale když jsem se rozhlédl, nikde ani noha. U většiny děcek tahle uniforma vzbuzuje respekt, že jo. No, na něho vůbec nezapůsobila. Jen pořád zíral na ty hroby. Vůbec mi nechtěl říct, jak se jmenuje ani kde bydlí. Úplně se uzavřel do sebe. Proč vlastně nebyl ve škole? Co jsem mohl dělat? Vzal jsem ho s sebou na stanici."

"To jste udělal dobře," ocenil Drewův strýc.

"Koupil jsem mu dokonce čokoládu, ale stále se mnou odmítal mluvit a neměl u sebe žádné doklady. Nezbyvalo mi nic jiného, než obvolat všechny MacLaneovy v telefonním seznamu. Říkáte, že jste jeho poručníci?"

"Mluvil pravdu," řekl Drewův strýc, "opravdu jsou tam pochováni jeho rodiče."

"To je mi ho teda upřímně líto."

"No jo," řekl Drewův strýc, "je to dlouhý, smutný příběh. Tu čokoládu, co jste mu koupil, vám samozřejmě zaplatím."

"To je v pořádku, nechte to být. Mimochodem, ten kluk k sobě dokáže být pěkně tvrdý. Ani se jí nedotkl."

"To máte pravdu," potvrdil Drewův strýc, "dokáže k sobě být tvrdý."

18

Paní Cavendishová sklonila ukazovátko, s jehož pomocí právě vysvětlovala násobilku rozepsanou na tabuli.

"Andrewe, na něco jsem se tě ptala."

Děti se rozhihňaly.

"Andrewe?" Paní Cavendishová prošla uličkou mezi lavicemi až k poslední řadě. Drew ležel svalený na lavici, hlavu složenou na ruku, a spal. Učitelka se nad ním sklonila s očima planoucíma hněvem a hlasitě zavolala: "Andrewe!"

Drew ze spánku jen něco zamumlal.

Učitelka ho ždouchla do ramene, a ještě jednou. "Andrewe!" vyštěkla.

Drew se vylekaně posadil a nepřítomně mžikal.

"Na něco jsem se tě ptala."

"Promiňte, paní Cavendishová." Drew zavrtěl hlavou, aby si pročistil mozek. "Asi jsem neposlouchal."

"Samozřejmě že ne. Jak bys také mohl? Vždyť jsi spal."

Děti se obracely v lavicích, aby jim ze vzrušující podívané nic neuniklo. Paní Cavendishová je však zpražila zlostným pohledem a děti se odvrátily a jen zardělé zátylky svědčily o namáhavě potlačovaném smíchu.

"A nebylo to poprvé. Copak tě tak nudím, až tě to uspává?"

"Ne, paní Cavendishová."

"Pak to tedy musí být matematika, která tě tak unavuje."

"Ne, paní Cavendishová."

"Co tedy?"

Drew neodpověděl.

"Nuže, mladý muži, spát můžete v hodinách někoho jiného. Ode dneška budete v mých hodinách sedět v první řadě. Postav se."

Odvedla Drewa dopředu a žáka z první lavice poslala na jeho místo.

"Tak, to bychom měli, mladý muži. Až se vás příště zmocní pokušení ukázat mi, jak hrozně vás nudím, a zase usnout, nebudu to mít daleko, abych vás probudila." A učitelka zvedla ukazovátka a silně jím udeřila do lavice.

Všechny děti sebou trhly - až na Drewa.

19

Čtyři hodiny ráno. Drewa štípal do tváří studený říjnový vítr. Opět stál s policistou před domem svého strýce.

"Hrozně nerad vás budím v tuhle nekřesťanskou hodinu," omlouval se policista, "ale říkal jsem si, že musíte šilet strachem."

Z otevřených dveří se linulo světlo. Drewova teta svírala na prsou rozevřený župan. Za ní se rýsovala silueta jejího manžela, který nervózně hleděl na temná okna stavení přes ulici, jako kdyby doufal, že si sousedé nevšimnou policejního vozu zaparkovaného před jejich domem. "Nešel byste raději dovnitř?" "Chápu." Policista vzal Drewa za ruku, vstoupil a zavřel za sebou. "Jistě jste touhle dobou žádnou návštěvu neočekávali. Můžeme zůstat v předsíni."

"Kde jste ho proboha našel?"

Policista zaváhal. "Na hřbitově."

Drewův strýc jen zamrkal. "My jsme ani nevěděli, že je pryč."

Teta zvedla třesoucí se ruku k sítce na vlasy. "Hned po večeri jsem ho uložila do postele a ještě jsem ho zkontrolovala, než jsme si šli lehnout."

"Musel se vytrazit až potom. V kufru auta mám jeho kolo," řekl policista.

"To jel patnáct kilometrů na kole?" Drewův strýc se znaveně opřel o zeď. "V noci? V téhle zimě? Musí být..."

"Vyčerpaný," doplnila Drewova teta. Náhle se podívala na manžela. "Proboha svatého, ty si myslíš, že...?" Otřásla se a nevěřícně zírala na Drewa. "Tak tohle celou dobu provádíš? Proto jsi ve škole tak unavený?"

"Tentokrát se mi povedlo přimět ho k řeči," pokračoval policista. "Moc jsem z něho nevytáhl, ale stačilo to, abych pochopil, o co tu jde. Řekl bych, že tam jezdil každou noc a... Možná bude lepší, když vám to řekne sám. Tak do toho, Drewe. Proč jsi jezdil na hřbitov? A nejde mi jen o to, že jsi navštěvoval hroby svých rodičů. To jsi mohl i ve dne. Proč jsi tam jezdil v noci?"

Drew přešel pohledem z policisty na svou tetu a strýce. Zahleděl se ke dveřím.

"No tak, Drewe," naklonil se k němu policista, "jen jim to řekni. Tak jak jsi to povídal mně."

Drewova teta se strýcem zamračeně vyčkávali.

"Kvůli vandalům," vysoukal ze sebe Drew.

Tetou a strýcem to zjevně otřásl. "Vandalům?"

Drew přikývl.

"No, vidím, že bychom to z něj museli složitě páčit," prohlásil policista, "takže to dopovím. Když jsem ho před nedávném přivedl domů, slyšel, že jsem se zmínil o vandalech řádících na hřbitově."

"Na to si vzpomínám," potvrdil strýc.

"Asi mu to nasadilo brouka do hlavy. Nejprve sice nevěděl, co slovo 'vandalové' znamená, ale podle všeho si je vyhledal ve slovníku. Nevím, co se dočetl, ale muselo ho to znepokojit."

"Ale to pořád ještě nevysvětluje, proč se každou noc vykrádal z domu a jezdil na hřbitov," namítla Drewova teta.

"Ale vysvětluje, když se nad tím zamyslíte. On tam chodil..." Drew v rozpacích přešlápl z nohy na nohu; všichni na něho upřeně hleděli, "...chránit hroby svých rodičů."

20

Jasně, mrazivé sobotní dopoledne. Parta dětí ze sousedství proháněla po trávníku míč, ale Drew seděl zcela sám na houpačce na vzdáleném konci hřiště, když vtom na něj zezadu padl stín.

Drew se otočil. Sluneční paprsky se mu zabodly přímo do očí, a tak zprvu nedokázal obličej vysokého muže v dlouhém plášti rozeznat.

Když se však jeho zrak přizpůsobil záři slunce, vzrušeně se rozesmál a seskočil z houpačky. "Strýčku Rayi!"

Ten člověk nebyl ve skutečnosti jeho příbuzný, ale Drew mu tak dlouhá léta ze zvyku říkal.

"Strýčku Rayi!"

Drew objal muže kolem pasu a zabořil obličej dojemné látky hnědého pláště.

Muž se rozesmál. Zvedl Drewa do náruče a roztočil se s ním. "Jsem rád, že tě zase vidím, kámo. Jak se ti celou dobu vedlo?"

Drew prožíval takovou radost, že otázce vůbec nevěnoval pozornost. Muž se rozesmál a Drew se smál s ním. Vychutnával nádhernou závrať a měl pocit, že je na opravdovém kolotoči.

Po chvíli ho muž postavil na zem a s úsměvem se k němu naklonil. "Překvápko, co?"

"To bych řekl!"

"Náhodou mám v Bostonu nějaké vyřizování, a tak mě napadlo, že když už jsem tady, mohl bych navštívit svého starého kamaráda Drewa."

Strýček Ray rozčuchal Drewovi vlasy. "A myslím, že to byl dobrý nápad, co? Když jsem tě tak pozoroval na té houpačce, vypadals pěkně otráveně."

Drew pokrčil rameny. Vzpomněl si, o čem před chvílí přemýšlel, a zasmušilá nálada se mu vrátila.

"Nějaké problémy, kámo?"

"Jo, asi jo."

"Nechtěl bys mi o nich něco říct?"

Drew zašoupal teniskami v suché hnědé trávě. "Nic zvláštního."

"No, něco se mi už doneslo. Zastavil jsem se u vás doma. Teta mi řekla, kam jsi šel." Návštěvník se odmlčel. "Mluvila o tvých problémech ve škole," kousl se do rtu, "i o jiných věcech. Také si stěžovala, že se často pereš s bratrancem."

"On mě nemá rád."

"Ale? Víš to jistě?"

"Štve ho, že u nich bydlím. Dělá mi samé naschvály. Schovává mi domácí úkoly nebo na mě svádí věci, které jsem neudělal."

"Jo, to si umím představit. Takže jsi mu to nandal, co?"

Drew se usmál a zvedl pravačku. "Ještě mám na ruce modřiny."

"Ale zřejmě jsi mu nezůstal nic dlužen. Když jsem byl u vás, všiml jsem si, že má na oku monokl."

Ten člověk byl stejně starý jako Drewův otec. Pětatřicet, napadlo Drewa, ani nevěděl proč. Měl krátce zastřižené pískové vlasy, výrazné modré oči a hezký úzký obličej s ostře řezanou bradou. Drew miloval vůni jeho toaletní vody.

"Jo, nemáš to lehké," pokračoval Ray. "Otázkou zůstává, co s tím uděláme. Nechtěl by ses na chvíli projít, kámo?"

21

Drew se s bušícím srdcem napjatě krčil v chodbě a poslouchal, co si o něm dospělí v obývacím pokoji povídají.

"Jak víte, byli jsme si s Drewovým otcem velmi blízcí," říkal právě Ray. Jeho uhlazený hlas zaléhal až do chodby. "Přátelili jsme se celé roky. Chodili jsme spolu na univerzitu, spolu jsme také prodělali školení na ministerstvu zahraničí. Společně jsme sloužili v Japonsku."

"Byl jste tedy na velvyslanectví v době, kdy byli chlapcovi rodiče zavražděni?" zeptal se Drewův strýc.

"Ne. Ještě než demonstrace začaly, byl jsem přeložen do Hong Kongu. Když jsem se doslechl, co se stalo, nemohl jsem ani uvěřit, že by někdo byl schopen spáchat tak strašný čin. V té době jsem se podílel na řešení jisté diplomatické krize a nemohl jsem Hong Kong opustit, takže jsem nebyl ani na pohřbu. Mé poslání bylo tak závažné, že až do minulého týdne jsem se nemohl vůbec uvolnit. Jistě pochopíte, že pokud se týká mé práce, nemohu zacházet do podrobností. Ale přijel jsem do Bostonu hned, jakmile to

bylo možné, abych alespoň navštívil jejich hrob a vyjádřil vám svou soustrast. Velmi těžko se mi o tom mluví. Samozřejmě, byl to váš bratr, pane MacLane, a doufám, že mě nepochopíte špatně, když řeknu, že jsem cítil... Inu, považoval jsem se tak trochu za jeho bratra. Jak říkám, byli jsme si vzájemně velmi blízcí."

"Chápu," řekl Drewův strýc. "Ve skutečnosti jste ho možná znal lépe než já. Za posledních pět let jsem ho vůbec neviděl a ani předtím jsme se příliš nestýkali."

"A co chlapec?"

"Za celou dobu jsem se s ním setkal třikrát nebo čtyřikrát, víckrát určitě ne. Byli jsme s bratrem jen sami dva. Více sourozenců jsme neměli a rodiče zemřeli již před mnoha lety. Bylo tedy úplně přirozené, že když mi bratr zavolał, že chce sepsat novou poslední vůli, a požádal mě, abych se o Drewa postaral, kdyby se jemu a Zuzaně něco stalo..."

"Ano. Samozřejmě jste souhlasil."

"Nikoho jiného o to požádat nemohl, to je jasné. Ale v životě by mě nenapadlo, že někdy budu muset svému slibu dostát."

"A právě o tom bych si s vámi chtěl promluvit. Andrewa jsem měl vždycky rád. Řekl bych, že ho považuji za svého synovce. Opravdu bych vás nerad urazil a nechci být příliš troufalý, ale nemáme se ženou žádné děti a zdá se, že je nikdy nebudeme moci mít. Každopádně, když uvažíme potíže, které s ním máte..."

"Potíže? To je slabé slovo."

"Uvažoval jsem, zda byste nesvolili, abychom se o něj s manželkou postarali."

"Vy se o něj chcete postarat? Myslíte to vážně?"

"Vyřešilo by se tak několik problémů. Žal nad smrtí důvěrného přítele, můj vřelý vztah k tomu chlapci. My už jsme se ženou přemýšleli, že se obrátíme na úřady s žádostí o adopci. A k tomu problémy, které vy sami s Drewem máte."

"Ale jak si můžete být jisti, že právě vy s ním budete vycházet lépe?" zeptal se Drewův strýc podezřívavě.

"Nejsem si tím jist, ale rád bych se o to pokusil."

"A když to nevyjde?"

"Rozhodně vám ho nepověším zpátky na krk, jestli vám jde o tohle. Svým závazkům dostojím. Ale pokud váháte, pokud se obáváte, že by vám po něm bylo smutno, můžeme se dohodnout na kompromisu. Řekněme, že by chlapec strávil s mou ženou a se mnou měsíc nebo tak nějak, a potom bychom si o věci znovu promluvili. Život vaší rodiny by se mohl vrátit zpět do normálních kolejí."

"Já nevím. Kam ho chcete vzít?"

"Do Hong Kongu. Polovinu života stejně strávil v Orientu. Uznávám, Hong Kong není Japonsko, ale možná by se cítil lépe, kdyby se vrátil na Dálný východ."

Drewův strýc si povzdechl. "Je to těžké... Vaše nabídka je zajisté lákavá. Přiznávám, že jsem byl poslední dobou s rozumem v koncích. Ale je tady ještě jeden problém. Co když s vámi chlapec nebude chtít?"

"Vždyť se ho můžeme zeptat."

Drewovi, skrývajícimu se v chodbě, poskočilo srdce. Ano! vykřikl v duchu.

22

Rezavý vítr vhněl Drewovi do očí slzy, ale ty mu mohly vyhrknout i z jiného důvodu, protože stál nad hroby svých rodičů.

Strýc Ray si zvedl límec pláště a ruce v rukavicích zastrčil do kapes. "Taky je mi po nich moc smutno, chlapče." Pískové vlasy mu rozcuchal vítr.

"Možná jsem měl..."

"Ano? Copak?" Ray mu položil ruku kolem ramenou.

"Asi jsem měl přece jen ty kytky přinést."

"Když je tak sychravo? Dlouho by nepřežily. Ne, je jim lépe v květinářství. Tam vydrží mnohem déle."

Drew pochopil. Nebyl žádný důvod, proč by měly umírat i květiny. To jen lidé, kteří zabili jeho rodiče,

zasloužili smrt.

"Nepůjdeme?" zeptal se Ray. "Vím, že bys chtěl zůstat déle, ale už jsme tu skoro hodinu. V pět musíme být na letišti. Víš přece, že to není navždy. Jednoho dne se sem vrátíš."

"Jistě, já jen..."

"Je těžké je opustit, že? To věřím. Ale máš fotografie. Až budeš pryč, můžeš na ně vzpomínat. Přece se nechceš navěky utábořit tady na hřbitově, nebo snad ano?"

"Ne." Drewa pálily oči. Měl je plné slz, které tentokrát rozhodně nebyly vyvolané větrem, a těžce dýchal.

"Myslím že ne."

23

Drew dočítal závěrečné shrnutí materiálů obsažených ve složce a v duchu se přenesl zpět do časů svého dětství. Jako by byl opět malým chlapcem kráčející s Rayem k automobilu, který je zaveze na letiště. V bolestné vzpomínce, hrdlo stažené, se otočil, aby se naposled podíval na hroby, kde leželi jeho rodiče. Věděl, že záměrem otce Stanislava bylo přimět ho, aby se rozpovídal o svém mládí. Mluvil zcela otevřeně a nic neskrýval. Ne že by mu záleželo na knězovu přání, ale potřeboval uvolnit tak dlouho strádaný smutek. "Kdykoliv jsem byl v pozdějších letech v Bostonu, vždycky jsem na hřbitov zašel. Zastavil jsem se tam i těsně před odchodem ke kartuziánům. Poslední týden jsem však vůbec neměl možnost se tam dostat."

"To od vás bylo prozíravé," podotkl otec Stanislav. "Ten, kdo si přeje vaši smrt, jistě kolem hrobů rozmístil hlídky pro případ, že byste tam zašel, stejně jako nechali sledovat Arlenu." Kněz se natáhl po složce. "Ještě pár maličkostí. V Hong Kongu jste se spřáhl s pouličním gangem. Muži, kterému říkáte strýček Ray, byly vaše motivy jasné. Chtěl jste nabýt dovedností, které jste pokládal za nezbytné, abyste mohl vyrazit po stopě vraha svých rodičů. Aby zajistil vaši bezpečnost, angažoval Ray vnuka příslušníka kmene Gurkha. Ten vás naučil, jak se chovat v ulicích. Myslím, že se ten kluk jmenoval Tommy Limbuk." "Limbu," opravil ho Drew. "Známý jako Tommy Druhý."

Otec Stanislav opravil v dokumentu příslušný údaj. "A v pozdějších letech vám strýček Ray všude, kam ho služební povinnosti přivedly - ve Francii, v Řecku, v Koreji -, zajistil možnost naučit se bojovým uměním místního obyvatelstva. Zápas, judo, karate, box. V sedmnácti nebyla vaše touha po pomstě o nic menší než na začátku. Za pobytu v nejrozličnějších zemích jste prokázal neobyčejné nadání na cizí jazyky a mohu dodat, že jste získal i pozoruhodně hluboké humanitní vzdělání. Strýček Ray věděl, co je vašim životním cílem, a bylo mu jasné, že vás od něj nedokáže nic odradit. Obrátil se na vás s jistým návrhem. Vláda Spojených států, nervózní ze vzrůstajících protiamerických nálad ve světě, se rozhodla zformovat protiteroristickou jednotku, jejímž cílem měl být boj proti stejným nepřátelům, proti kterým jste se chtěl postavit i vy. S návrhem jste tedy souhlasil a zapsal jste se do Rocky Mountain Industrial School v Coloradu, což je krycí adresa výcvikového střediska vojenské kontrarozvědky, ještě utajenější instituce než farma ve Virginii, kde připravuje své agenty Ústřední zpravodajská služba."

"Skalpel," vydechla Arlena.

Otec Stanislav se na ni překvapeně zadíval. "Vy o tom víte?"

"Patřila jsem k organizaci, stejně jako Jake. Tam jsme se s Drewem seznámili."

Kněz se na židli ulehčeně opřel. "Díky bohu, už jsem se obával, že mi stále nevěříte. Přemýšlel jsem, jestli mi kdy poskytnete nějaké informace sama od sebe."

"Nekladl jste ty správné otázky. Řeknu vám všechno, co vím," pokračovala Arlena, "pokud mi to pomůže najít Jakea."

"Tak mi povězte něco o Skalpelu," vybědl ji otec Stanislav.

24

"Všechno začalo v šestašedesátém. Toho roku získal mezinárodní terorismus svou organizační základnu. Fidel Castro ve snaze sjednotit úsilí marxistických bojůvek působících v Africe, Asii a Latinské Americe pozval revolucionáře z dvaosmdesáti zemí na Kubu, kde pro ně uspořádal intenzivní instruktážní pobyt

známý jako Konference tří kontinentů. Výsledkem setkání bylo založení výcvikového střediska pro městskou partyzánskou válku. Touto školou prošli členové všech později neblaze proslulých teroristických organizací. IRA, Rudé brigády, skupina Baadera a Meinhofové. Principy, vypracované touto institucí, se staly biblí terorismu. Castrova příkladu následoval Kaddáfí, který v Libyi založil vlastní výcvikové středisko. Při obrovském ropném bohatství byl Kaddáfí schopen dosáhnout mnohem lepších výsledků než Castro. Nejen že teroristy školil, rovněž financoval jejich operace. Vraždy, atentáty, obsazená velvyslanectví. Masakr izraelských sportovců na olympiádě v Mnichově v roce 1972. Únos ministrů států OPEC ve Vídni v pětasedmdesátém. Civilní letadla zničená bombami. Školní autobusy vyhozené do vzduchu. Další a další tragédie. Hrůzný seznam se každým rokem rozrůstal, ale všechno začalo v roce 1966 na Castrově Kubě. Ani fanatické muslimské sekty v dobách křížových výprav si nepočínaly tak barbarsky."

(Při zmínce o křížových výpravách se otec Stanislav dotkl rubínu na prstenu, který nosil na levé ruce, a pohladil symbol propleteného meče a maltézského kříže. Arlena pokračovala.)

"Zpravodajská služba brzy existenci Castrovy instituce odhalila a upozornila ministerstvo zahraničí, které v osmašedesátém založilo vlastní protiteroristické výcvikové středisko. Ministerstvo se samozřejmě mohlo obrátit o pomoc na CIA. Vzhledem k mizerné reputaci, kterou Ústřední zpravodajská služba získala po událostech v Zátocě svíní, se však ministerstvo rozhodlo financovat vlastní tajnou bojovou jednotku. Skutečně utajenou jednotku, která nebyla nikdy odhalena ani v listu The New York Times, ani v The Washington Post. Vědělo o ní opravdu jen pár zasvěcenců."

Arlena se odmlčela a otec Stanislav přikývl. "Skalpel." Obrátil se na Drewa: "Jednotka, do které vás strýček Ray naverboval."

"Tak moment," ohradil se Drew, "nikam mě naverboval."

"Řekněme tedy, že vám předložil diskretní návrh," opravil se otec Stanislav. "Můžeme si hrát se slovíčky, jak dlouho chcete, ale důležitý je konečný výsledek. Nabídl vám, abyste se připojil, a vy jste přijal. Proč vlastně pro organizaci zvolili jako kódové označení jméno Skalpel?"

Drew se pokusil nedat najevo zlost. "Dokonalý nástroj, který používají chirurgové při operacích."

"Ach ano, samozřejmě. Terorismus je jako rakovinový nádor, jehož vyříznutí je plně ospravedlnitelné. Geniální volba krycího jména. Symbolizuje oprávněnost existence jeho nositele."

"Něco se vám na té myšlence nezdá?" zeptala se Arlena.

Otec Stanislav stále hleděl Drewovi do očí. "Zcela zjevně se na ní něco nezdálo vám, protože jinak byste ze Skalpelu nevystoupil."

"Chyba nebyla v myšlence, ale ve mně."

"Ach," opáčil otec Stanislav, "v tom případě jsme se asi měli setkat o něco dříve."

"Proč?"

"Abych osvěžil vaši paměť, pokud se týká svatého Augustina a jeho názoru, že zabití je nutné, jedná-li se o spravedlivou válku."

"Válku?"

"Nemyslel tím konvenční válku, kdy bojuje národ proti národu, ale přesto válku. Nejstarší, nejprvotnější střetnutí ze všech: boj dobra proti zlu. Teroristé se obrátili zády k základům civilizace. Jejich zbraní je brutální útok, který natolik naruší životy obyčejných občanů, až se obrátí proti svým vládám. Ale žádný účel nemůže posvětit tak hrozné prostředky."

"Vy tomu věříte?" naježil se Drew.

"Vy zřejmě ne."

"Bývaly doby, kdy jsem tomu věřil."

"Ale?" zeptal se otec Stanislav.

Drew neodpověděl.

"Konečně," řekl otec Stanislav, "se dostáváme k té části vašeho života, o které nic nevím." Povzdechl si.

"Po absolvování Rocky Mountain Industrial School - pokud jsem dobře informován, je to pozoruhodná instituce - jste pracoval pro Skalpel. Od roku 1969 do začátku roku 1979 jste se podílel na odvetečných úderech proti všem teroristům, na jejichž hlavy se snesl hněv vašeho ředitele. Někdy se nejednalo o následná opatření, ale udeřili jste ještě před samotným činem. Preventivní úder, jehož nezbytnost byla

odůvodněna informacemi ze spolehlivých zdrojů. Záměry teroristů byly, jak se říká, zmařeny v zárodku. Vaše touha a potřeba pomstít smrt rodičů ve vás měla vyvolat nadšenou horlivost pro plnění těchto úkolů. Co se vlastně stalo? Proč jste tak najednou odešel do kláštera?"

Drew beze slova hleděl k zemi.

"Tak to ne. Odpověz mu," vybídla ho Arlena. "Já se to chci dozvědět stejně naléhavě jako on." Natočila si k sobě Drewův obličej a přinutila ho podívat se jí do očí. "A co Jake? Měl s tím něco společného?"

Drew viděl v jejích očích mučivou úzkost. V tu chvíli sám sebe nenáviděl za to, co jí musel říci. "Nakonec ano."

ČÁST ŠESTÁ

CHARTREUSE

ZRCADLOVÝ OBRAZ, DVOJITÁ EXPOZICE

1

"Byl to velmi komplikovaný úkol."

"Kdy?" zeptal se otec Stanislav. "Upřesněte."

"V lednu 1979. Pamatuji se, že jsem měl velmi nepříjemný pocit, protože nikdy předtím jsem nápodobnou akci vyslán nebyl."

"Proč byla tak neobvyklá? Byla nebezpečná?" vyzvídal otec Stanislav.

"Ne, šlo o načasování. Nedostal jsem totiž jeden úkol, ale dva, a oba musely být splněny v rozmezí osmačtyřiceti hodin. Obě akce měly proběhnout ve Francii, takže problémem nebylo přemístit se v daném časovém intervalu z jednoho místa na druhé. Obtíž spočívala v metodě, kterou mi přikázali použít. V obou případech jsem měl postupovat úplně stejně. A první akce byla navíc naplánována ve velmi obtížných terénních podmínkách."

Drew se sklíčeně odmlčel. V duchu třídil informace a snažil se uspořádat si myšlenky. Arlena a otec Stanislav ho napjatě pozorovali a Drew pokračoval.

"Druhá věc, která mě na celé akci zarazila, bylo to, že mě nikdo neinformoval o jejích cílech. Obvykle mi řekli, za co musí zločince stihnout trest, kolik nevinných lidí zabili, pro kterého maniaka pracovali. Dozvěděl jsem se všechno o jejich zvycích i neřestech, což mi přirozeně usnadňovalo práci. Není těžké rozšlápnout obtížný hmyz."

Drew se znovu odmlčel a po chvíli pokračoval.

"Někdy nechali způsob vykonání poprav na mně. Ostřelovačská puška na velkou vzdálenost. Bomba v autě - podobná taktika, jakou teroristé tak rádi sami používají. Otrava jedem nebo nákaza virem smrtelné nemoci. Metoda likvidace většinou odpovídala spáchanému zločinu. Ale v tomto případě měly být oběti odstraněny zcela určitým způsobem, a jak jsem už řekl, šlo vlastně o dvě akce v časovém limitu, což bylo zcela neobvyklé."

"Nepůsobilo vám to starostí?"

"V Coloradu nás vycvičili, abychom o rozkazech nepochybovali. A když člověk zabije tolik lidí jako já a pokládá své činy za plně ospravedlnitelné, pak si nedělá starosti s ničím. Snad až na..."

Arlena se na židli předklonila. "Řekni mu všechno. Jak jsi dostával příkazy k akci?"

"Potřeboval jsem si vybudovat krytí, které by mi kdykoliv umožňovalo zmizet třeba i na celý týden, aniž bych vzbudil podezření. Normální zaměstnání nepřipadalo v úvahu, protože kladlo příliš mnoho omezení a vyžadovalo styk s příliš mnoha lidmi, ale něco jsem dělat musel. Odstěhoval jsem se tedy do města, kde byla univerzita, a stal jsem se studentem. Jednoduchá zástěrka. Ve škole mně to vždycky šlo a rád jsem se učil. Zajímaly mě humanitní obory, zejména literatura. Absolvoval jsem univerzitu, získal bakalářský titul, pak jsem se zapsal na další a získal druhý titul. Pak už jsem byl na běžné studium příliš

starý, takže jsem se přihlásil na třetí univerzitu, kde jsem si udělal doktorát. Dnes mám už dva a pracoval jsem na třetí disertaci, když..."

"Pořád ještě výhodu podobného krytí nechápu," vpadl mu do řeči otec Stanislav.

"Student může zůstat anonymní, ale musí si vybrat školu, která je dost velká. Proto jsem dával vždy přednost velkým univerzitám v menších městech, kde je více studentů než místních obyvatel. Studenti se často střídají, takže když jsem dorazil na místo a zůstal tam rok nebo dva, než jsem se zapsal na další fakultu, postupoval jsem úplně stejně jako spousta jiných studentů. Nebylo na tom vůbec nic neobvyklého. Vybíral jsem si hodně navštěvované přednášky a nikdy jsem si nesedl dvakrát na stejné místo. Pokud si přednášející nevedl přehled o docházce - a vždycky jsem si zjistil, zda se nejedná o podobný typ kantora -, nikdo si ani nevšiml, když jsem na pár dní zmizel. Vždycky jsem býval samotář, takže pro mě nebylo nic těžkého vyhnout se navazování přátelských styků s ostatními spolužáky. Přátelé, které jsem měl, profesionálové jako Jake a Arlena," usmál se na ni, "mi úplně stačili. O prázdninách nebo ve zkouškovém období jsem je navštěvoval. Ve škole jsem však zůstal neviditelný. Mou anonymitu mohly ohrozit jen pravidelné ranní návštěvy tělocvičny, protože jsem se musel udržovat v perfektní kondici, abych zvládl uložené úkoly. Kromě toho jsem každý den hodinu po poledni chodil do přeplněné jídelny, ve čtyři do knihkupectví a v sedm do místního obchodu se smíšeným zbožím."

"Proč jste tak riskoval? A proč zrovna tato místa a v přesně určenou dobu?"

"Musel jsem. Načasování bylo zvoleno záměrně, ale na místech samotných nezáleželo. Místo knihkupectví jsem mohl klidně zajít do kina a místo večerního nákupu do univerzitní knihovny. Důležitý byl pravidelný rozvrh, který poskytoval kurýrovi několik možností k navázání spojení. Můj postup mu značně ulehčoval situaci, a co bylo ještě důležitější, kontakt nevzbudil žádné podezření. U oběda si třeba vedle mě někdo sedl a nechal číšnici jako spopitné kanadský čtvrt dolar. Jindy zase žena v obchodě požádala o láhev mexického piva. Signál, abych se co nejrychleji odebral do svého pokoje. Pokud ležela přes umývadlo utěrka, věděl jsem, že se mám podívat pod postel, kde jsem v kufříku našel vše potřebné, abych se dostal na místo akce. Letenky, cestovní pas na cizí jméno, hotové peníze a adresu někde v zahraničí."

"Zbraně také?" zeptal se otec Stanislav.

"Ne," odmítl Drew důrazně. "Zbraně nikdy. Ty jsem vždy obdržel až na kontaktní adrese v cizí zemi. A zatímco jsem byl pryč, moje místo zaujal můj dvojník, který zachovával přesně stejný rozvrh. Záměna nebyla obtížná. Ve skutečnosti o mé existenci vlastně nikdo nevěděl. Pravda, vídávali mě, ale většinou jen z dálky. Byl jsem prostě součástí scénérie. Ani studenti, ani místní obyvatelé mě neznali. Ale nasazení dvojníka, byť pouhé skvrnky v zástupu ostatních studentů, by mi v případě, že by něco nevyšlo, poskytlo potřebné alibi."

Otec Stanislav si povzdechl.

"Co se vám nezdá?" zeptal se Drew.

"Jen mluvte dál. Říkáte mi mnohem více, než si myslíte."

Drew se tázavě podíval na Arleny. "Co tím myslíte?"

"Kousky skládáčky do sebe začínají zapadat," odpověděla tiše. "Souhlasím, mluv dál. Pověz nám o svém posledním úkolu."

Drew se zhluboka nadechl. "Podle instrukcí jsem odletěl do Francie, ovšem ne přímo, ale přes Londýn, kde jsem si vyměnil místo se svým dvojníkem, který vyrazil na cestu po britských památkách spojených s literaturou - Stratford, Canterbury a podobná místa, kam s oblibou jezdí studenti angličtiny. Já sám jsem je navštívil už dříve, takže kdybych se případně musel ze svého pobytu v Anglii zpovídat, mohl jsem tak bez problémů učinit. Měl jsem tedy zajištěno alibi a pod cizím jménem jsem odletěl do Paříže, kde jsem obdržel další instrukce. Hovořily o klášteře nad Grenoblem, ve francouzských Alpách."

"No ovšem!" vyhrkl kněz. "Domovský klášter kartuziánského řádu, La Grande Chartreuse."

"Oznámili mi, že jistý muž plánuje návštěvu tohoto kláštera. Popsali mi jeho automobil včetně státní poznávací značky. Měl jsem ho zabít." Drew se kousl do rtu. "Byl jste někdy v La Grande Chartreuse?"

Otec Stanislav zavrtěl hlavou.

"Leží na velmi odlehlém místě. Mniši, kteří ho ve středověku založili, zvážili jeho umístění opravdu pečlivě. Domnívali se, že svět se řítí do zkázy, což se ostatně zdá vždycky. Toužili zbavit se

zkorumpované společnosti, a tak vyrazili z francouzských nížin nahoru do Alp, kde vystavěli primitivní klášter. Papeži se to ovšem nezdálo. Ostatně, jaký mělo ve středověku smysl stát se knězem a žít přitom ve strádání?

Zdálo se, že Bůh je na straně papeže, protože klášter byl téměř zničen lavinou, ale všechna čest mnichům. Prostě a jednoduše přemístili klášter do bezpečí o něco níže, kde byl chráněn před lavinami, ale stále ještě odloučený od světa. V průběhu staletí z něj pak vybudovali skutečně monumentální sídlo. Připomínal mi středověký hrad, nezdolnou boží pevnost.

Řád se rozšířil do Anglie, kde však Jindřich VIII. nechal jeho příslušníky umučit. Král se chtěl rozvést, ale když narazil na nesouhlas papeže, založil svou vlastní církev a postavil se jí do čela. Vydal výnos, že rozvod, po kterém tak toužil, byl posvěcen božskou autoritou. Když proti tomu kartuziáni v Anglii vznesli námitky, král Jindřich je tím nejkrutějším možným způsobem připravil o život. Pověsili je za nohy a otevřeli jim břicha. Potom je vykuchali, ale nešťastníci byli stále ještě naživu a dívali se, jak psi požírají jejich vnitřnosti. Pak jim do útrob nalili rozžhavené olovo. Těla sundali, rozčtvrtili, hodili do kotle, uvařili a zbytky naházeli do příkopu."

"Popisujete to opravdu velmi barvitě," řekl otec Stanislav zcela klidným hlasem. "Co se v La Grande Chartreuse stalo?"

Drew se začal potit. Jen stěží dokázal ovládnout emoce. "Mým úkolem bylo rozmístit po obou stranách silnice, která v serpentínách stoupala ke klášteru, trhaviny. Místo bylo zvoleno velmi pečlivě. Na jedné straně vozovky skalní stěna, na druhé hluboká rokle. Nálože jsem rozmístit v noci a trvalo mi půl dne, než jsem sestoupil na dno strže, vyšplhal na protější útes a zaujal místo na srázu. V horách ležela hluboká vrstva sněhu. O pár kilometrů dál jsem mohl klidně lyžovat. Kéž bych to byl udělal." Drew zavrtěl hlavou. "Krčil jsem se za křovím po kolena ve sněhu a navzdory prošívané bundě jsem se chvěl zimou, protože panovalo mrazivé počasí. Přes obláčky páry, která se mi srážela u úst, jsem pozoroval silnici. Netrvalo dlouho a objevil se můj cíl, auto mířící ke klášteru. Ten člověk si vyjel na úplně normální výlet po okolních pamětihodnostech. Jistě, vstup do samotného kláštera by mu povolen nebyl a s mnichy poustevníky by se nesetkal, ale mohl si udělat vycházku po okolí, projít se po centrálním nádvoří a třeba zanechat klášteru štědrý dar výměnou za vzorek slavného likéru." Drew i teď pocítil chlad; v duchu slyšel vrzání sněhu pod nohama, jediný zvuk v tichu hor, které ho hrozily pohltnout.

Zamrkal a přenesl se zpět do motelového pokoje k Arleně a knězi. "Umístil jsem nálož na vzdálenější straně silnice pod skalní stěnu. Výbuch měl svrhnout automobil ze svahu obráceného ke mně. Auto se mělo zřítit v plamenech do propasti. A teď přichází ta finta. Někdo ve Skalpelu o tom musel hodně dlouho a tvrdě přemýšlet. Dostal jsem fotoaparát s teleobjektivem, jehož pomocí jsem měl sledovat zatáčku horské silnice. Měl jsem počkat, až se z ní vynoří automobil, na který čekám, ujistit se, že státní poznávací značka opravdu odpovídá, a pak začít fotografovat."

"To je všechno? Prostě fotografovat?" Otec Stanislav vstal ze židle a jal se přecházet po pokoji.

"Ne, všechno ne. Víte, spoušť fotoaparátu ovládala současně odpalovací mechanismus nálože.

Fotoaparát měl automatickou uzávěrku, která snímala v rychlé sekvenci tak dlouho, dokud jsem tiskl knoflík. Cvak, cvak, cvak. Trhavina vybuchla. Síla exploze odhodila auto ze silnice, čili směrem ke mně. Z palivové nádrže vyšlehly plameny. Připomínám, že spoušť fotoaparátu stále cvakala a já jsem v hledáčku viděl všechno v dokonalém detailu. V okamžiku, kdy se auto převážilo přes okraj strže, se rozlétly zadní dveře..."

"A?" zeptala se dychtivě Arlena.

Drew zvýšil hlas: "Bůh mi seslal znamení. Ukázal mi cestu."

"Cože?" Otec Stanislav to slovo přímo vykřikl. "To nemůžete myslet vážně."

"Ale ano." Drewův hlas byl náhle klidný. "Věříte přece v záblesk světla, který cestou do Damašku shodil Saula z koně, nebo ne? Hříšník Saul okamžitě pochopil, že Bůh mu chtěl něco sdělit, a v tom okamžiku se jeho život změnil. Vydal se cestou Páně. Nuže, toto byl můj záblesk světla, mé boží znamení. Nazval bych to zázrakem, jenže u zázraku se předpokládá, že vám přinese příjemný pocit, a tohle... Z auta vypadlo dítě, chlapec. Často jsem si ty fotografie prohlížel. Ten kluk byl..."

"Co?" zeptala se Arlena.

"...úplně stejný jako já."

Arlena na něj nedůvěřivě pohlédla. "Chceš tím říct, že sis všiml určité podoby, ne? Možná stejné barvy vlasů, stejného vzrůstu. Chlapci určitého věku často vypadají jeden jako druhý."

"Ne, tady šlo o něco více. Ta podoba byla opravdu zlověstná. Kdyby vyrostl, mohl by vystupovat jako můj dvojník na univerzitě, zatímco já bych plnil úkol a zabíjel."

"Nezabíjel, trestal, aby už své zločiny nemohli zopakovat," namítl otec Stanislav drsně. "Vyjadřujte se přesně, nepřehánějte. Byl jste ve stresu. Musíte připustit, že vaše vnímání mohlo být něčím ovlivněno."

"A čím? Okolnostmi? Daným okamžikem? Poslyšte, od té doby ten okamžik neustále prožívám znovu a znovu. To dítě... já... vypadávající z auta. Hrůza v jeho očích."

Drew sáhl do kapsy kalhot a vytáhl čtyři zmačkané fotografie, které si odnesl z kláštera. Hodil je otci Stanislavovi. Arlena se rychle naklonila ke knězi, aby si je také prohlédla.

"Jsou to jediné, co jsem si uchoval ze svého bývalého života," řekl Drew zmučeným hlasem. "Než jsem vstoupil ke kartuziánům, zašel jsem na všechna místa, kde jsem měl ukryty peníze, cestovní pasy a zbraně. Zbavil jsem se jich. Zničil jsem veškeré důkazy své pozemské existence, zametl jsem za sebou všechny stopy tak dokonale, jako kdybych zemřel."

Drew se otřásl a pohlédl na fotografie. Znal ty obrázky nazpaměť. "Na té horní jsem já v Japonsku v roce 1960, v zahradě za domem svých rodičů. Tři dny před tím, než byli zavražděni."

Otec Stanislav odložil fotografii stranou.

"Na té další," pokračoval Drew, "jsou mí rodiče na tomtéž místě, opět tři dny před smrtí. Zbylé jsem pořídil já v devětasádkdesátém pod La Grande Chartreuse poté, co jsem odpálil nálož a chlapec vypadl z auta. Nechal jsem si udělat zvětšeninu výřezu jeho tváře. Obrázek je samozřejmě zrnitý a kromě toho zrovna začal padat sníh a ve vzduchu se vznášel kouř po výbuchu, ale myslím, že chápete, o co mi jde." Kněz pozvedl zrak z fotografie a zadíval se na Drewa. Chvěly se mu ruce. "Zprvu jsem si myslel, že ta třetí fotka je nezdařenou reprodukcí první. Myslel jsem, že jste to vy."

"Jenže nejsem. Když se podíváte pozorně, opravdu pozorně, uvidíte, že to nejsem já. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že podoba je čistě náhodná. Jak řekla Arlena, děti jsou si často vzájemně podobné, ale tohle je něco více než vzdálená podobnost. Tohle je..."

"Ohromující."

"A to jsme teprve na začátku. Podívejte se na poslední fotografii. Záběr byl pořízen v okamžiku, kdy už auto přepadlo přes krajnici a řítilo se dolů. Nespadlo však až na dno rokle, zachytilo se o skalní výstupek. Předek vozu je skloněn dolů a plameny z palivové nádrže již olizují sníh. V tom okamžiku se oboje přední dveře rozletěly a vypadli dva dospělí. Příkaz zněl jednoznačně: Pořídít tolik fotografií, kolik budu moci. Takže navzdory otřesu, který mi způsobil pohled na chlapce, jsem měl stále oko přitisknuté k hledáčku, zaměřoval jsem teleobjektiv a tiskl spoušť. A v tom okamžiku jsem si uvědomil, že Bůh mi seslal další znamení." Drewovi se zlomil hlas. "Muž a žena, kteří vypadli z auta, vypadali jako moji rodiče. Byli to moji rodiče."

"Ale jsou zahalení v plamenech," namítl otec Stanislav.

"Jen se podívejte zblízka!" pobídl ho Drew.

"Vždyť se dívám!"

"Jsou to moji rodiče. Víím, že to není možné, ale jsou to oni. V tom zlomku vteřiny, kdy vypadli z auta, jsem nestihl zaostřit na jejich tváře, ale než je pohltily plameny, byly jejich obličejové zřetelně rozeznatelné. Byl jsem si jist, že z toho útesu padají do rokle plné sněhu má matka a otec."

V místnosti se rozhostilo ticho.

"Jenomže, a neberte to jako projev nedůvěry, nemáme žádnou možnost vzájemnou podobu ověřit," řekl otec Stanislav. "Uznávám, že chlapec z toho auta, zohledníme-li zkreslení záběru způsobené kouřem a padajícím sněhem, by mohl být váš dvojník. Zprvu jsem si skutečně myslel, že jste to vy. Ale když uvážíme všechny okolnosti, nemohlo se stát, že jste se nechal až příliš unést svou obrazotvorností? Nemohlo ve vašem mozku dojít k celkem logickému zkratu od chlapce, který vypadal jako vy, k muži a ženě, kteří pak ve vašich představách vypadali jako vaši rodiče?"

"Vím, co jsem viděl," zasípal Drew. "Pak už jsem nedokázal udržet prst na spoušti. Odložil jsem fotoaparát. Postavy na druhé straně údolí pohltily plameny. Palivová nádrž explodovala. Výbuch roztrhal mou matku a otce. Přesně jako v šedesátém roce, jenže tentokrát jsem to byl já, kdo je zabil."

"Okolnosti byly úplně jiné."

"Opravdu? Na druhé straně barikády je nazýváme teroristy, zatímco u nás to jsou agenti. Mezi mnou a člověkem, kterého jsem celý život pronásledoval, nebyl žádný rozdíl. Stal jsem se svým nepřitelem. Rozmetané kusy těl a cáry šatů padaly v plamenech do údolí. Cítil jsem zápach spáleného masa a na protějším srázu se proti sněhu rýsovala zmučená tvář malého chlapce - to už jsem se nedíval teleobjektivem, ale zdálo se mi, že vidím jeho slzy jako dalekohledem. Své slzy. Po devatenácti letech mě má touha po pomstě konečně dostihla. A najednou mi už na ničem nezáleželo, toužil jsem jen po božím odpuštění a po spáse své duše."

Arlena se dotkla jeho ramene. Drew ucukl, ale pak její pohazení vděčně přijal.

"Po spáse své duše?" Otec Stanislav zvedl údivem hlas. "Celou tu dobu, co jste byl agentem, jste si uchoval víru v Boha?"

"Vytvořil jsem si vlastní náboženství. Věřil jsem ve spravedlnost rozhněvaného starozákonního Boha. Ale On se mnou měl jiné záměry. Dostalo se mi větší cti než Saulovi, který byl na cestě do Damašku sražen z koně zábleskem světla. Bůh mi neseslal jedno, ale dvě znamení. V mém případě byl určitě štedrý."

Všechno, co jsem vám popsal, proběhlo během zhruba deseti vteřin, ačkoliv mně to tehdy připadalo jako celá věčnost. Rachot výbuchu se nesl horami a ozvěna postupně umlkala. Do toho zněl nárek chlapce na druhé straně údolí. Zakrýval si rukama oči, jako by chtěl vymazat z mysli to, co právě viděl - své rodiče v plamenech. Naříkal do dlaní. A potom mi Bůh seslal třetí znamení. Nestačilo, že jsem poznal sám sebe, že jsem dospěl na začátek kruhu a zabil své rodiče, které jsem chtěl pomstít. Když rachot výbuchu dozněl a chlapec se téměř zalkl vlastními vzlyky, nastalo ticho a já jsem uslyšel velebný chorál. Jeho původ jsem pochopil až později. Bylo šestého ledna, svátek Tří králů, den, kdy mágové navštívili Krista a zachránili mu život. Mudrci totiž spatřili malého Ježíše, v němž uviděli své vlastní světlo, a odmítli vrátit se zpět k Herodovi a prozradit mu, kde by Spasitele našel, ačkoliv mu to předtím slíbili. Tohle je podle mě důvod, proč církev považuje právě tento den za jeden z nejdůležitějších svátků. Ne proto, že mudrci navštívili malého Ježíška, ale proto, že svým způsobem vystupovali v roli dvojitých agentů, kteří nakonec stáli před volbou, které straně uvěří. A stejně tak jsem si toho dne zvolil svou stranu i já."

Řádoví bratři jistě uspořádali slavnostní shromáždění na památku mudrců a dne, který byl pro další Ježíšův život rozhodující. Chorál se nesl z kaple horského kláštera nade mnou. Byl to hymnus na počest velkého svátku. Zpěv se klenul přes rokli a propasti, kolem vrcholů hor a přehlušil ozvěnu výbuchu i chlapcův nárek. Chvála boží vůle, jeho nekonečné prozíravosti, jeho všezahrnujícího záměru. Ale slova samotná nebyla zdaleka tak působivá jako zvuk těch tajemných hlasů, hlasů mnichů, kteří se rozhodli navždy opustit všechny špatnosti světa."

Klečel jsem ve sněhu a zíral na chlapce na druhé straně údolí. Pokoušel se sešplhat z útesu a najít matku a otce. Chtěl jsem vystoupit z úkrytu za křovím a zavolat na něj, aby to nedělal, protože spadne a zabije se. Musíš vyrůst, chtělo se mi křičet, a vydat se po stopách toho, kdo připravil o život tvé rodiče! Kdo zabil i moje! Po mých stopách! A tehdy jsem se stal věřícím. Neměl jsem na vybranou. Jinak bych musel zabít sám sebe." Drew se vyčerpaně odmlčel.

Arlena se mu zadívala do zmučené tváře a láskyplně mu položila ruku kolem ramenou.

"Co se stalo potom?" zeptal se otec Stanislav.

"Tři dny jsem se potuloval po horách. Tři dny v sobě skrývají symbolický náboženský význam, nemyslíte? Pochopitelně jsem si vůbec neuvědomoval, co dělám. Později mě nejvíce překvapilo to, že jsem nezhodil fotoaparát. Nemám ani ponětí, jak jsem ty tři dny žil, kde jsem spal nebo co jsem jedl. Celou dobu hustě sněžilo. Policie určitě celou oblast prohledala, ale sních stopy mých nohou zakryl. Byla to jen šťastná náhoda, nebo další znamení seslané Bohem? Nepamatuji se, jak a kudy jsem šel. První, na co si vzpomínám, je malá vesnice v podhůří, kouř stoupající z komínů, děti bruslící na zamrzlém rybníku a veselé zvonění rolníček na postroji koní táhnoucích po silnici sáně. Obrázek jako z pohlednice. Později jsem zjistil, že jsem ušel přes sto kilometrů, a proto mě také místní policie s atentátem pod La Grande Chartreuse nespojovala. Došel jsem k prvnímu domku a složil se. Nějaká starší žena mě vzala dovnitř a naservírovala mi polévku, chléb a nejsladší koláčky, jaké jsem kdy jedl."

"Tři dny?" zeptala se Arlena. "Tak dlouho jsi chodil po horách? Ale..."

Otec Stanislav dokončil za ni: "Měl jste příkaz splnit dva úkoly v průběhu osmačtyřiceti hodin. Lhůta pro

druhou akci dávno uplynula."

"Zprvu jsem na důsledky vůbec nemyslel. Naplňovalo mě úžasem, že jsem vůbec naživu. A to nemluvím o představách, které mě pronásledovaly. Pohled na mé rodiče a sebe sama, uzavírající se kruh, pomsta vedoucí k... Až ten chlapec vyroste, bude mě pronásledovat. Když jsem se natolik zotavil, že jsem mohl odcestovat, zamířil jsem do Paříže, abych se spojil se svým řídicím orgánem. Po cestě jsem si prošel noviny za několik posledních dní, abych zjistil, kdo vlastně byly mé oběti. Ukázalo se, že šlo o amerického podnikatele, představitele olejářské firmy, který přijel s manželkou a synem do Francie na dlouho odkládanou dovolenou. Noviny popisovaly vraždu jako zcela nesmyslnou. Souhlasil jsem. Jistě, to, co se dočtete v novinách, nemusí být vždycky pravda, ale co když...? Měl jsem pocit, že tu něco strašně nehraje. Co může mít představitel naftářské společnosti a jeho rodina společného s terorismem? Jake důvody mohly tuto vraždu ospravedlnit? Potřeboval jsem odpovědi. Chtěl jsem zmizet, vyhledat bezpečný azyl a odpočinout si. Myslím, že jsem v té době význam božích znamení ještě plně nepochopil. Pouta sobectví mě stále vážala ke světu, ale to se mělo brzy změnit."

Otec Stanislav se ušklíbl. "Nesplnil jste úkol, a proto na vás ulpělo podezření."

2

V Paříži Drew vystoupil z vlaku a splynul s davem na nástupišti. Pěšky zamířil do vedlejší čtvrti a ujistil se, že ho nikdo nesleduje. Teprve pak použil automat v telefonní budce. Dodatečné bezpečnostní opatření bylo možná zbytečné, ale za daných okolností jistě moudré.

Zavolal na číslo, které dostal, když do Paříže přijel. Bylo to před týdnem nebo před celou věčností?

Nechal telefon čtyřikrát zazvonit, pak přerušil spojení a zavolal znovu. Chraplavý hlas na druhém konci linky se francouzsky ohlásil jako módní salon. Drew odpověděl také francouzsky: "Jmenuji se Johnson. Před týdnem jsem koupil manželce dvojce šaty. Jedny jí padnou, ale druhé ne. Chtěl bych si domluvit další návštěvu."

"Jistě. Zdálo se nám, že s těmi druhými šaty nebylo něco v pořádku," vyhrkl majitel. "Pokoušeli jsme se s vámi spojit, ale byl jste mimo. Zbývalo nám jen doufat, že zavoláte. Ceníme si vaši zakázky. Mohl byste nás navštívit co nejdříve? Rádi bychom si šaty prohlédli a zjistili, kde se stala chyba."

"Náhodou mám dnes odpoledne volno."

"Asi víte, že se právě stěhujeme. Naše nová adresa...."

Drew si vryl údaje do paměti. "Za hodinu," řekl a zavěsil.

Starý dvoupodlažní kamenný dům porostlý popínavým vínem. Spirála dýmu stoupající z komína. Vlevo zanedbaná zeleninová zahrada, vpravo dvě bezlisté jabloně. Za domem se vinula mrazem spoutaná Seina. I pod ledovým krunýřem bylo slyšet tiché šumění říčního proudu. Ve vzduchu se vznášel smrad mrtvých ryb a sirnatý zápach kouře z továren proti proudu.

Drewovi se u úst srážely obláčky. Obešel dům, jako by tam byl doma, a zamířil k zadnímu vchodu.

Zavržaly dveře a Drew vstoupil do úzké chodby. Ucítil teplou vůni čerstvého francouzského chleba.

Začaly se mu sbíhat sliny. Otevřel další dveře, které ho přivedly do ztemnělé kuchyně.

Z hrnce na velké litinové plotně stoupala pára. Čísí ruka strčila Drewa neurvale dovnitř a kdosi další mu zavrtil pistoli do ledvin. Třetí muž ho zezadu chytil za vlasy a přiložil mu na krk nůž.

"Tak tohle nám budeš muset ztraceně dobře vysvětlit, hošane."

Drew se divoce zmítal a pokoušel se otočit, aby viděl útočníkům do tváří, ale ti mu to nedovolili. Nemohl ani promluvit, protože poté, co ho surově srazili na kuchyňský stůl, měl vyražený dech. Rychle a pečlivě ho prohlédali.

Drew neměl žádnou zbraň. Při plnění úkolu ji nepotřeboval a necítil potřebu zajít do své tajné pařížské schránky. Stejně by mu teď k ničemu nebyla.

"Proč mě..."

Neměl šanci větu dokončit. Odtáhli ho od stolu, zvedli do vzduchu a pustili. Dopadl na podlahu a uhořel se do obličej. Hned ho zase se škubnutím postavili na nohy a odvěkli do obývacího pokoje. Drew se složil na zaprášenou rozedranou pohovku páchnoucí plísní.

V pokoji bylo jasněji než v kuchyni. V krbu plápolala silná polena. Špinavé závěsy někdo zatáhl.

Uprostřed podlahy ležel prošlapaný koberec. Nábytku bylo v místnosti poskrovnu. Houpací křeslo, vysoká stojací lampa bez stínítka, odřený konferenční stůl s otisky sklenic a prázdná knihovnička. Světlé obdélníky na stěnách lemované špínou a prachem svědčily o tom, že tam kdysi visely obrázky. Drew se na pohovce posadil a obrátil se ke svým protivníkům. "To je nedorozumění." Srdce mu bušilo jako o závod. "Řekli mi, abych sem přišel. Já jsem se sem nevloupal."

Nejvyšší z trojice zasyčel. Měl na sobě tlustý vlněný svetr a pohorky. Udělal výhružné gesto nožem. "Ne, hošane, ty nerozumíš. My víme, žeš tady měl bejt. Co však nevíme, to je důvod, proč jsi sakra nesplnil úkol."

Druhý muž - knír, mohutná ramena, hnědé kostkované sportovní sako napínající se přes bicepsy - držel v ruce dvaadvacítku s tlumičem. Zbraň, jakou používají popravčí. "Kolik ti začalovali, abys to neudělal?" "Jak tě kontaktovali?" zeptal se třetí. Na rozdíl od ostatních dvou mluvil jako vzdělaný člověk. Byl hubený a měl na sobě dvouřadový oblek. Jemnými rukama otevřel aktovku, vytáhl stříkačku a ampulku s čirou kapalinou a pečlivě je rozložil na stůl.

Otázky pršely tak rychle, že sotva Drew otevřel ústa, aby odpověděl na první, byl přerušen druhou a třetí.

"Prozradils organizaci?" ptal se naléhavě první muž.

"Kolik agentů je vohroženejch? Koliks jim toho vykecal?" vyštěkl druhý.

"Ale komu?"

"Když jinak nedáš..." Třetí muž naplnil stříkačku a stlačil píst, aby unikl vzduch. "Kabát dolů a vyhrň si rukáv košile."

"To je šílenství." Drewovi se obrátil žaludek. Zavrtěl hlavou. "Stačí vám se normálně zeptat. Tohle všechno je úplně zbytečné."

"Asi jsme zranili jeho city," podotkl prostřední z trojice. "Asi mu nejsme dost zdvořilí. Nejspíš si myslí, že tu pořádáme nějaký posezení u kafe a zákusků." Muž cvakl vypínačem na stojací lampě. Náhlé ostré světlo jen zdůraznilo vztek, který se mu zračil v obličeji. "Jen pro případ, že ti to ještě nedošlo. Abys věděl, vo co tu pude." Jeho zaťatá pěst náhle před Drewovým očima narostla do obrovských rozměrů. Síla úderu zvrátila Drewovi hlavu dozadu, až se prudce udeřil o opěradlo pohovky. Ucítil měděnou chuť. Otřesený zvedl ruku k ústům a nahmatal teplou lepkavou krev. Cítil, jak mu bolavé rty začínají otékat. "Už ti to připadá dost zdvořilý? Třeba ještě ne." Druhý muž nakopl Drewa do holeně. Drew zasténal a v bolesti se sklonil, aby si nohu promasíroval, ale vzápětí ho další úder do rozbitých úst znovu odhodil dozadu.

"Ty otázky ti klademe proto, abys na ně odpověděl," ozval se třetí muž pisklavým hlasem a přikročil s plnou stříkačkou. "Byl bych raději, kdybychom neztráceli čas čekáním, až amyta zapůsobí. Ušetři mě prosím trablů a řekni nám, proč jsi neodvedl svou práci."

Drew sotva dokázal pohnout rozbitými rty. "Viděli mě. Potom, co jsem vyhodil to auto do vzduchu."

"Kdo? To děcko, co přežilo?"

"Kluk vypadl z auta, ještě než se zřítilo do strže. Nikdo nemohl tušit, že bude mít takové štěstí, ale viděl mě někdo jiný!" Drew polkl krev.

Využil svého zranění a záměrně prodlužoval záchvat kašle, protože zoufale potřeboval získat čas k přemýšlení. Teď bylo jasné, že kdyby těmhle mužům řekl, co se tam v horách skutečně stalo, pomysleli by si, že přišel o rozum. Usoudili by, že je ještě nespolehlivější, než se prve domnívali.

"Byl tam ještě někdo jiný," řekl Drew a zalapal po dechu. "Když jsem vyběhl na protější svah, vyjelo ze zatáčky další auto." Znovu se rozkašlal. "Jelo od kláštera dolů. Zastavilo a vystoupil nějaký muž. Já jsem se otočil a on mě spatřil. Podle antény byl vůz vybaven vysílačkou." Drew se sípavě nadechl rozbitými ústy. "Věděl jsem, že zalarmuje policii. Neodvážil jsem se vrátit k pronajatému autu, které jsem nechal zaparkované ve vesnici v údolí. Zamířil jsem na druhou stranu - nahoru do hor. Přišla sněhová bouře a já jsem zabloudil. Málem jsem to nepřežil a jen co jsem se zotavil, vrátil jsem se do Paříže."

První z trojice zavrtěl hlavou. "Asi nás máš za pěkný blbce. Vždyťs prodělal speciální výcvik zaměřený na přežití v horách. Proto tě taky pro tudle práci vybrali. Musí v tom bejt to děcko, cos viděl. To kvůli němu jsi nás zaprodal. Vlezlo ti to na mozek."

"Nic mi nevlezlo na mozek! Mluvím pravdu!"

"Ach, jistě, ale raději se přesvědčíme, jestli nám pod amytalem budeš věšet na nos stejné bulíky. A jen pro tvou informaci, likvidace toho člověka byla životně důležitá, v sázce bylo příliš mnoho."

Drew měl plná ústa krve; vyplivl ji do kapesníku. "Nikdo mi neřekl ani slovo na vysvětlenou."

"Írán," řekl druhý muž.

("Počkejte moment," přerušil ho otec Stanislav. "To vám opravdu prozradili cíl akce?"

"Dozvěděl jsem se úplně všechno."

"Dobrý bože."

"Jo, to mě taky napadlo. Odhalili mi skutečnosti, o nichž jsem neměl nic vědět."

"Nepočítali tedy, že dům opustíte živý."

"To mně bylo zcela jasné. Až do toho okamžiku jsem si myslel, že mám celkem vyrovnanou šanci na přežití, pokud by se mi podařilo své zdůvodnění obhájit, ale jakmile začali jen tak odhalovat tajné informace...")

"Írán," řekl druhý muž. "Lidi se bouřej a šáh bude s největší pravděpodobností sesazen. Otázkou teda je, kdo přijde na jeho místo. Člověk, kterého jsi zabil v horách..." Spolu s jeho ženou a málem i synem, pomyslel si Drew. "...předstíral, že je ve Francii na dovolený. Ve skutečnosti sem přijel, aby zastupoval zájmy amerických naftářských společností a vyjednal s budoucím vládcem Íránu zachování dosavadních vobchodních styků. Víš, vo kom mluvím, ne?"

Drew zavrtěl nechápavě hlavou. "Jak to mám sakra vědět?"

"Nech toho. Samozřejmě že víš, vo koho se jedná. Protože právě jemu jsi nás zaprodal. Ajatolláh Chomejní, muslimskej fanatik, co žije v exilu rovnou tady, v Paříži. Je horší než šáh, protože ten, na rozdíl vod ajatolláha, zastává proamerický postoje. To máme sedět se založenýma rukama a dívat se, jak Írán a jeho ropný bohatství padá do klína někomu jinému?"

První z trojice nepustil Drewa ke slovu: "Tvým úkolem bylo toho člověka zabít, a po něm ajatolláha. Odstranit je pomocí náloží. Pořídít z vobou akcí fotografie a přinést nám je, protože jsme chtěli, aby to vypadalo, že za oběma atentátama stojí stejní pachatelé. Obrázky bychom poslali redakcím nejdůležitějších novin spolu s bombastickým prohlášením Íránského lidového hnutí."

"O takové organizaci jsem v životě neslyšel," řekl Drew.

"Jistěže ne. Vona totiž neexistuje. Vymysleli jsme ji my, ale to není důležitý. V prohlášení by se tvrdilo, že ajatolláh a představitel americký ropný společnosti byli zlikvidováni, protože se dohodli na odstranění šáha a jeho nahrazení vládou, která by používala stejných represivních metod. A až by pobouření íránského lidu dosáhlo vrcholu, převzal by moc ve státě člověk stojící v ajatolláhově stínu, téměř stejně populární jako von sám. Jenže ten by nám, na rozdíl vod Chomejního, šel na ruku a spolupracoval by se západníma volejářskejma firmama."

(Otec Stanislav přikývl. "A protože přitom zahynul občan Spojených států se svou rodinou, nikdo by nepojal podezření, že v pozadí stojí americké zájmy. Mohlo to vyjít."

"Nebýt ovšem..."

"Ano, nebýt vás."

"A kvůli mně také vznikla íránská krize s rukojmími. Sověti okupovali Afghánistán, Reagan porazil ve volbách Cartera..."

"Mohlo to vyjít!" zařval první muž na Drewa, tvář zrůzněnou vztekem. "Jenže se tu vyskytl problém, hošane. Všechno záleželo na správném načasování. Mezi voběma akcema nemělo uplynout více než osmačtyřicet hodin, ale ty jsi rozvrh nedodržel! Věděli jsme s jistotou, že dva dny jsou dostatečná doba, abys mohl zlikvidovat jak toho Američana, tak ajatolláha. Měli jsme podrobný informace vo jejich pohybu a vybrali jsme místa, kde budou nejzranitelnější!"

Drew se pokusil o obranu. "Měli jste ale počítat s nepředvídatelnými okolnostmi. Když bylo načasování tak důležité, proč jste druhý úkol nepřidělili jinému agentovi?"

"Protože, ty zatracenej pitomče, vobě akce musel provést ten samej člověk! Kvůli fotkám! Voba atentáty musely bejt zaznamenány na jednom svitku filmu. Chtěli jsme poslat fotografie spolu s negativama novinám, a proto musely bejt záběry seřazený ve vodpovídající sekvenci a na stejným filmu. Jedině tak by se íránskému lidu dokázalo, že ten, kdo zabil představitele americký naftový společnosti, má na svědomí i smrt Chomejního. Íránci museli bejt přesvědčení, že za vším stojí jedna z jejich

domácích organizací."

"Proč mě tedy obviňujete? Fotoaparát máte a stále ještě můžete toho druhého odstranit."

První muž si povzdechl a ohlédl se na své společníky. "Slyšeli jste, co to kváká? Nejspíš si myslí, že stačí lusknout prstama a všechno bude v pořádku. Jenomže, hošane, my už se vo to znovu pokusit nemůžeme! Na to už je, do prdele, pozdě! Ajatolláh zmnohonásobil svý bezpečnostní vopatření a už se k němu nedostaneme natolik blízko, abychom ten foťák mohli použít. Ta první akce je teď úplně bezcenná! Ty lidi jsi zabil úplně zbytečně!"

Drewovi zazněl v uších žalostný nářek malého chlapce.

"Ale ten druhý úkol - lépe řečeno jeho nesplnění," řekl muž vypadající jako aristokrat, "ti přece jen něco vynesl, ne? Kolik ti Chomejní zaplatil za to, abys zabloudil v horách? Spojil ses s ním, že?"

"To není pravda."

"Říkal jsem ti, abys toho nechal!" První muž si stoupl za pohovku, popadl Drewa za vlasy, stáhl mu hlavu dozadu a přitiskl mu na krk nůž.

Třetí muž pokračoval: "Měj rozum. Potřebujeme vysvětlení, které by dávalo smysl. Později, až dostaneš amyta a tvá historka bude stejná, budeme vědět, že nelžeš. A pokud budou tvé důvody přijatelné, jsme ochotni pokládat je za politováníhodný omyl a ty budeš volný. Tím ovšem veškeré naše styky skončí, ale nepředpokládám, že bys proti tomu něco namítal."

Drew měl tak pevně stažené hrdlo, že nedokázal promluvit. Muž, který stál za ním, to asi pochopil, protože uvolnil tlak nože.

Drew se rozkašlal a polkl. Byl s rozumem v koncích. "Tak dobře," zasípal a promasíroval si krk, "lhal jsem."

"No vidíš, to už je lepší. Konečně se k něčemu dostáváme," pochválil ho třetí muž.

"Ale já jsem nikoho nezradil. Není to tak, jak si myslíte. Tam v horách se mi stalo něco divného.

Nedokážu to přesně popsat."

"A co?" zeptal se muž stojící za pohovkou.

Drew jim to řekl. Jejich reakce předvídal správně. Dívali se na něj jako na blázna.

"Hošane, s tebou už opravdu nechceme mít nic společného. To je jasný, že se ti něco stalo. Vlezlo ti to na mozek."

"Existuje způsob, jak se přesvědčit," prohodil třetí a výmluvně ukázal na plnou stříkačku. "Takže jak jsem říkal. Sundej si kabát a vyhrň si rukáv."

Drew hleděl na stříkačku a kolem páteře se mu rozléval mrazivý chlad. Byla to obrovská dávka.

Vyšetřovatelé měli tolik amyta, že ho klidně mohli poslat na onen svět, jen co by si ověřili, zda mluví pravdu. Byl vlastně vyzván ke spoluúčasti na vlastní popravě.

"Pod narkotiky vám řeknu totéž," naléhal Drew, "protože je to pravda." Postavil se a sundal si kabát.

A prudkým rozmachem ho hodil na hlavu muže s nožem. Potřeboval se dostat k pistoli. Vrhł se kupředu, zkroutil druhému protivníkovi zápěstí, sevřel tlumič nasazený na hlavní zbraň a stočil ho proti pistolníkovi tváři. Stiskl spoušť. Ozval se tlumený zvuk, jako když sevřená pěst udeří do polštáře.

Kulka vnikla do pravého oka a vylétla temenem. Vytryskl gejzír krve a mozkové tkáně.

Muž s nožem si strhl kabát z obličeje, ale zapotácel se, když do něj narazilo hroučící se mrtvé tělo. Drew se otočil k třetímu agentovi, vytrhl mu stříkačku z pěstěné ruky a zarazil mu jehlu ze strany do krku. Z tepny vystříkla karmínově červená krev a Drew stiskl píst na doraz. Elegán ztratil vědomí.

Drew přiskočil k lampě. Sevřel ji oběma rukama jako hůl a v poslední chvíli odrazil bodnutí nožem.

Zbývající protivník se mezitím totiž stačil osvobodit z kabátu, odstrčil mrtvé tělo svého společníka a zaútočil. Šňůra lampy se přetrhla a žárovka zhasla. Scénu teď osvětlovaly jen mihotavé plameny z krbu.

Drew se rozehnal spodním koncem stojanu lampy proti soupeřovu rameni, pak ale změnil směr útoku a druhým koncem ho udeřil do ruky svírající nůž. Prudce uskočil, jak se to naučil ve výcvikovém středisku v Coloradu, podstavcem stojanu zasadil soupeři prudký úder do podbřišku a druhým koncem ho znovu udeřil do ruky, v níž držel zbraň.

Nůž zazvonil o podlahu. Drew se pro něj shýbl a zarazil jej nepříteli pod bradu. Ostří proniklo jazykem a patrem až do mozku. Drew podržel nůž v ráně. Teplá krev mu smáčela prsty svírající rukojeť. Několik vteřin tak držel protivníka ve vzpřímené pozici. Cítil, jak se jeho tělo křečovitě zachvívá, a zamračeně

hleděl do jeho umírajících očí.

Pak sevření povolil. Tělo se zřítilo k zemi zády napřed a hlava prudce narazila na cihlový okraj krbu. Drew ho popadl za boty a odtáhl dál od plamenů. Ze zápachu spálených vlasů se mu dělalo zle. Otřásl se a nevěřícně zíral na mrtvá těla v tratolišti krve. Pokojem se vznášel pach moči a výkalů. Ale nebyl to jen zápach, co mu zvedalo žaludek, ani strach. Cítil zhnusení nad sebou samým. Zase rozséval smrt, tak jako před lety.

3

"A potom?" zeptala se Arlena. Celou dobu, co Drew mluvil, ho držela za ruku, aby ho alespoň trochu utěšila.

"Pistoli jsem nechal v domě. Neměl jsem čas ji hledat, ačkoliv s fotoaparátem jsem si tu práci dal. Psychiatr by jistě shledal mou volbu zajímavou. Zbraň jsem si ovšem vyzvedl ze své pařížské nouzové tajné schránky spolu s penězi a cestovním pasem na falešné jméno. V půjčovně jsem si obstaral auto a odjel do Španělska. Pistole jsem se však musel zbavit, protože jsem při prohlídce na hranicích nemohl riskovat, že ji najdou."

"Proč Španělsko?" zeptal se otec Stanislav.

"A proč ne? Říkal jsem si, že mě stejně budou hledat po celém světě. A když už nic jiného, ve Španělsku je alespoň teplo." Drew se otřásl. "Odevzdal jsem auto v kanceláři půjčovny a pronajal si soukromé letadlo, kterým jsem odletěl do Portugalska. V Lisabonu jsem měl ukrytý další falešný pas. A potom? Zamířil jsem do Irska a nakonec do Ameriky. Třikrát mě málem dostali. Jednou jsem dokonce musel zapálit automobil u čerpací stanice. Ale naštěstí už nebylo nutné nikoho zabíjet. Pak jsem byl konečně doma, v Americe. Věděl jsem přesně, co chci. Ani v nejmenším jsem se nestaral o šáhy, ajatolláhy, o ropu ani teroristy. To všechno bylo nepodstatné. Zabil jsem ztělesnění svých rodičů a přinutil jsem malého hochu trpět po celý zbytek života stejně, jako jsem trpěl já. Svět mi připadal jako jeden obrovský blázin. V porovnání s ním žijí kartuziánští poustevníci jako v ráji. Vědí přesně, co je cílem jejich života. Mají pohled upřený do daleké budoucnosti, hledí k věčnosti. V deseti letech jsem se stal poutníkem. Ale teprve poté, co jsem utekl z toho domu nad Seinou, dostalo mé putování zcela jasný směr. Konečně jsem před sebou viděl nějaký cíl. Zatoužil jsem po klidu a míru.

Jistý kněz jménem otec Hafer mou žádost podpořil, a umožnil mi tak vstup do kláštera. Ale ještě než jsem odešel ke kartuziánům, musel jsem se zbavit veškerého pozemského vlastnictví, ovšem s výjimkou těchto fotografií. A když jsem si pak myslel, že už je všechno hotovo, že jsem za sebou opravdu spálil všechny mosty, uvědomil jsem si, že mi zbývá udělat ještě jednu věc. Sentimentální slabost. Poslední pouto, které muselo být zpřetrháno."

4

Drew se přikrčil ve tmě za křovím, vši silou se odrazil a zachytil se okraje betonové zdi, za níž se skrýval. Bylo to v březnu, holé ruce měl prokřehlé zimou. Podrážky bot zaškrábaly po zdi, jak se snažil vyšplhat nahoru.

Konečně ležel roztažený na plochem temeni zdi a zhluboka oddechoval. Pak se spustil na druhé straně dolů a chvíli zůstal viset za ochromené prsty.

Pustil se a dopadl na promrzlou zem. Pokrčil kolena a okamžitě zaujal obranné postavení. Neměl u sebe žádnou zbraň. Mohl si sice vzít pistoli, ale sám sobě přísahal, že už nikdy nikoho nezabije. Ochromit nepřítele holýma rukama bylo ospravedlnitelné. Ale znovu zabíjet? Jeho duše se té představy přímo štítila. Pokud ovšem má dnes večer zemřít on sám, bude to vůle boží. Nikdo však na něj nezaútočil.

Pátravě hleděl do tmy. Po jasném svitu pouličních lamp na druhé straně zdi by jeho zrak za normálních okolností potřeboval jednu až dvě vteřiny, aby se přizpůsobil hlubokému šeru. Drew však v okamžiku, kdy seskočil ze zdi, přimhouřil víčka. Když teď oči otevřel, byly již zorničky dostatečně rozšířené.

Před sebou viděl temné siluety stromů a keřů a několik asi metr vysokých svislých trubek s kohoutky na konci, vedle nichž byly rozestavěny konve na vodu. A náhrobky. Nekonečné řady náhrobků, které se

táhly do dálky, kde je pohltila noc. Bostonský hřítov Pleasant View.

Drew se prodíral stíny mezi stromy a křovisky. Krčil se za náhrobními kameny, skloněný přebíhal šterkem vysypané pěšinky a vydechoval úlevou, když se zase dostal na trávu, která tlumila zvuk jeho kroků. Přitisknut zády k chladivé stěně hrobky, snažil se zrakem proniknout temnotu ponořenou do strašidelného ticha, narušovaného jen vzdáleným brumláním automobilového motoru.

Opatrně urazil posledních pár metrů a konečně stál před nimi. Dokázal by je najít i poslepu.

Náhrobky stojící v čele hrobů jeho matky a otce. Mířil k nim však nepřímou, pohyboval se v kruhu a prověřil každý jen trochu pravděpodobný úkryt. Vzpomněl si přitom, jak před mnoha a mnoha lety chránil své rodiče před vandaly.

Konečně tedy stál před nimi a shlížel na náhrobní kameny, na nichž by si mohl, pokud by bylo více světla, přečíst jejich jména.

Ani v téměř naprosté tmě nepochyboval, že stojí na správném místě. Něžně přejel prsty po vyrytých jménech a datech narození a úmrtí; pak ustoupil a na chvíli se na hroby zahleděl. Z vteřin se stala minuta, dvě, pak tři, až si nakonec smutně povzdechl: "Kéž byste nezemřeli."

"Drewe," ozvalo se ze tmy.

Drew při zvuku cizího hlasu nejprve strnul a pak se prudce otočil. Byl to mužský hlas, vzdálený, tlumený.

"Proč jsi to udělal?" zeptal se strašidelný hlas.

Drew se marně snažil proniknout zrakem okolní temnotu. Že by tamhle, vpravo?

Necítil se ohrožen, alespoň zatím. Věděl totiž, že ten člověk ho mohl lehce zastřelit, když tak dlouho stál před hroby svých rodičů.

Znamenalo to, že si s ním chce promluvit.

Ten hlas totiž poznal.

Patřil Jakeovi.

"Uvědomuješ si vůbec ten průser, který jsi způsobil?" zeptal se Jake ze tmy. Drew neměl daleko k úsměvu, přemožen přívalem přátelského citu.

"Víš vůbec, kolik lidí po tobě jde?" pokračoval Jake tiše.

"A co ty?" zeptal se Drew. "Tobě taky přikázali, abys mě pronásledoval? Jsi pěkně daleko od New Yorku. A určitě jsi sem nepřišel proto, že rád navštěvuješ ve tři ráno hřbitovy. Chceš mě zabít?"

"Tak zní rozkaz." Jakeův smutný hlas se ozval z větší blízkosti.

"Tak do toho." Drew cítil takovou prázdnotu a vyčerpání, že mu najednou přestalo na životě záležet. "Už jsem stejně mrtvý. Klidně se tady můžu svalit a zůstat ležet."

"Ale proč?"

"Protože máš své rozkazy," odpověděl Drew.

"Ne, na to se neptám. Chci vědět, proč jsi zradil organizaci."

"To jsem neudělal."

"Ale oni říkají, že ano."

"A já můžu třeba tvrdit, že jsem papež, ale tím se to ještě nestane pravdou. A kromě toho, ty jim nevěříš. Jinak bys mi nedal šanci promluvit. Zastřelil bys mě na místě, zatímco jsem tady stál. Jak jsi mě vůbec našel?"

"Zoufalství."

"Tohle se mi na tobě vždycky líbilo. Tvá schopnost všechno dokonale a podrobně vysvětlit."

"Vyslali tým agentů hlídat dům, kde jsi bydlel, kdyby ses tam náhodou vrátil. Ale mně bylo jasné, že to neuděláš. Čím déle jsem o věci přemýšlel, tím více jsem byl přesvědčen, že se nevrátíš na žádné místo, které by s tebou organizace mohla spojit. Domníval jsem se, že ses nejspíš ukryl někde v horách. Máš dost zkušeností, abys tam dokázal přežít řadu měsíců i let, dokonce i v zimě. Takže to je konec, pomyslel jsem si. Štvanice skončila, zvítězils."

"To nevysvětluje..."

"Už jsem u toho. Víš, něco mě stále trápilo, nějaká zasutá vzpomínka. Týkalo se to místa, které tě neodolatelně přitahovalo. I tvorové jako my jsou lidské bytosti. Jenže kde to bylo? Proč ses vlastně stal tím, čím jsi? A tehdy jsem si vzpomněl, co jsi mi kdysi dávno vyprávěl - když nás sněhová bouře přinutila strávit noc na vrcholku hory a vítr byl tak mrazivý, že jsme na sebe museli neustále mluvit, abychom

neusnuli a nezemřeli. Pamatuješ?"

Byla to jedna z Drewových příjemných vzpomínek. "V Andách."

"Přesně tak," potvrdil ze tmy Jakeův hlas. "A když už tě nic jiného nenapadlo, vyprávěl jsi mi, co se stalo tvým rodičům a jak jsi žil v Bostonu u tety a strýce."

"Můj strýc už je dávno mrtvý."

"Ano, ale teta ještě žije, ačkoliv když jsem uvážil, co jsi mi o ní povídal, věděl jsem s jistotou, že na ni se o pomoc nikdy neobrátiš. Ale Boston mi připomněl tvé vyprávění, jak jsi chránil hroby svých rodičů, jak ses každý večer vykrádal z domu a jezdil na kole na hřbitov. A i později, když už jsi byl dospělý, navštěvovals jejich hroby vždy, kdy ti to čas dovolil. Nebyl žádný problém zjistit, na kterém hřbitově jsou tví rodiče pochováni, a pak najít jejich hroby. Stále jsem si v duchu kladl otázku, jestli sem přijdeš ještě dřív, než zmizíš ze světa, naposledy rozloučit, jestli poslechněš dávného nutkání. Nebo také zda jsi to už náhodou neudělal a já jsem tě minul."

"To byl hodně smělý odhad."

"Jistě, ale na nic jiného jsem nepřišel."

Drew zašilhal do tmy. "Jsem na útěku už od ledna. Tos tady hlídal na hřbitově od té doby každou noc?"

"Vždyť říkám, zoufalství. Ale dal jsem si lhůtu do konce měsíce." Jake se rozesmál. "Dokážeš si představit mé překvapení, když ses náhle vynořil ze stínu? Na okamžik jsem si myslel, že se mi to jen zdá."

"Je to příhodné místo pro přízraky i pro naše shledání. A pro popravu. Hrobníkovi to ušetří práci. Může mě zahrabat přímo na místě, kde padnu. Ale ty mě zatím necháváš žít. Proč?"

Jake si ve tmě povzdechl. "Protože chci zjistit, co se doopravdy stalo."

Drew mu to řekl.

Jakeovi nějakou chvíli trvalo, než odpověděl. "Je to hezký příběh."

"Je to víc než pouhý příběh!"

"Ale copak nechápeš, že na tom vůbec nezáleží? Důležité je to, čemu věří oni. Přišli za mnou. 'Jsi jeho přítel,' řekli mi. 'Znáš jeho zvyky a víš, kam půjde. Je nebezpečný. Nedá se odhadnout, komu nás zaprodá příště,' naléhali."

"Vždyť ti říkám, že jsem je nikomu nezaprodal!"

"To není všechno. Slíbili mi sto tisíc dolarů, když tě najdu... a zabiju."

Pohár Drewovy trpělivosti přetekl. Postoupil o pár kroků a rozpráhl ruce. "Tak do toho! Na co čekáš? Odměna je tvoje."

"Nespoléhej na naše přátelství," varoval ho Jake ze tmy. "Nepřibližuj se a nepokoušej se utéct."

"Utéct? Už je mi z toho utíkání zle. Zabij mě, nebo mě nech jít."

"Ale když tě pustím, stejně budeš pořád na útěku."

"Ne, zítra vstupuju do kláštera."

"Cože?"

"Přesně tak. Bude ze mě kartuzián."

"Ty ses opravdu dal na víru? Kartuzián? Moment, nejsou to ti mniši, co žijí o samotě v celách a celý den se modlí? To je teda pěkná hovadina. Připadá mi to stejné jako lehnout si zaživa do hrobu."

"Právě naopak. Je to jako zmrtevýchvstání. Já už totiž v hrobě ležím, a není to kvůli pistoli, kterou na mě míříš. Přemýšlej. O co ti vlastně jde? Podle tvého názoru znamená vstup ke kartuziánům totéž jako smrt, ne? Nebudeš mě tedy muset zabít."

"Se slovíčky ti to vždycky šlo nádherně," prohodil Jake ze tmy.

"Nebudu urážet naše přátelství a myslet si, že tě láká těch sto tisíc dolarů, které ti za můj život nabídli. A nebudu urážet ani tebe nabídkou ještě větší sumy za to, že mě pustíš. Já totiž tolik peněz už vůbec nemám. Všeho jsem se vzdal."

"Čím dál větší hovadina."

"Já opravdu spoléhám na naše přátelství. Kdysi jsem ti zachránil život. Tehdy při tom výstupu v Andách, pamatuješ?"

"Jak bych mohl zapomenout?"

"Nikdo neví, že jsi mě našel. Můžeš mi to teď oplatit a zachránit život mně. Nech mě odejít."

"Ach, kdyby to bylo tak jednoduché. Víš, je zde něco, co jsem ti ještě neřekl. V sázce je mnohem víc než těch sto tisíc. To je jen mrkvička na konci klacku, ale ten klacek má ještě druhý konec, pěkně ostrý, a ten mám vražený do zad. Tys je, Drewe, opravdu naštvál. Nezdařená akce. Velká akce. A k tomu si připočti ty tři agenty, co jsi zabil. Organizace má za to, že jsi přeběhl, že pracuješ pro druhou stranu."

"Mýlí se!"

"Jenže oni si to myslí. Jsou přesvědčeni, žeš je zradil. A při tom, co o organizaci víš, bys jí mohl napáchat nedozírné škody. Jdou po tobě opravdu nesmlouvavě. Nikdy tě nepřestanou hledat. A čím jsou vzteklejší, tím více zneprjemňují život i ostatním, například mně. Domnívají se, že když tě znám a když jsme přátelé, měl bych být schopen tě najít. A pokud se mi to nepovede, jsem také zrádcem. Počítám, že vydržím tak měsíc a pak se do mě obují. Chápeš, v jaké jsem situaci? Nemůžu tě jen tak pustit."

Drew postřehl v Jakeově hlase smutek. "Chceš mě tedy zabít?"

"Proboha, to ne! Proč myslíš, že se tady s tebou vybavuju?"

"Možná existuje způsob, jak z toho ven."

"Pokud ano, já o něm nevím."

"Vrat' se a řekni, žeš mě našel a zlikvidoval."

"To mně moc pomůže. Myslíš, že mi jen tak uvěří? Musel bych předložit důkaz!"

"A v čem je problém? Tak jim ho přines!"

"Co je to za nesmysl?"

"Řekni jim, žeš mi nastražil do auta bombu a odpálil ji." Drewa inspirovala vzpomínka na způsob popravy, který mu přikázali použít při akci v Alpách. "Můžeš pořídit fotografie. Oni si potrpí na obrázky."

"Jake obrázky? Vrak auta zničeného výbuchem ještě..."

"Ne. Vyfoť mě, jak nastupuju do auta a odjíždím, a potom jak auto vybuchuje a padá do řeky. Když jim řekneš, že za daných okolností se nedalo dělat nic jiného než nastražit bombu, jaké důkazy by ještě mohli chtít? Já ovšem v tom autě nebudu."

"Takže před výbuchem zastavíš a vystoupíš?"

"Správně. Zítra se mám hlásit v klášteře. Je to sice až ve Vermontu, ale do rána mám čas a mohu ti pomoci všechno připravit."

Drew vykročil směrem k místu, odkud se ozýval Jakeův hlas.

"Zůstaň, kde jsi, Drewe."

"Já už nemůžu čekat. Potřebuju vědět, na čem jsem. Nastal okamžik, kdy musíme naše přátelství podrobit zkoušce. Zastřel mě, nebo mi pomoz. Třetí možnost není," a Drew roztáhl ruce v bezbranném gestu.

"Varuju tě, Drewe." Jakea se zmocnila panika. "Nenuť mě to udělat. Nepřibližuj se."

"Promiň, kamaráde, ale už jsem dost dlouho utíkal. Jsem unavený a chci ti vidět do tváře."

"Proboha svatého!"

"Ano, přesně tak!" Drew se nezastavil. Už byl jen tři metry od křoví, za nímž se Jake skrýval. Ještě pár kroků, ještě metr. Drew se zastavil a zahleděl se do tmy. "Takže co bude? Chceš mi pomoci a zařídít všechno tak, abys jim dokázal, žeš mě zabil, a já je tak setřásl ze své stopy a mohl strávit zbytek života v klidu a míru, nebo mě chceš zabít doopravdy?"

Drew čekal. Ticho bylo stále tíživější.

Zašelestilo křoví.

Drew strnul napětím. Obával se, že se přepočítal, a v duchu si představoval, jak Jake zvedá pistoli.

Ze stínů se vynořila temná postava.

Jake přistoupil k Drewovi a oba přátelé si padli do náruče. "Bůh ti žehnej, chlapče."

Pevně se objali.

"To se stalo v devětasedmdesátém?" Arlena nespouštěla oči z Drewovy tváře a hlas měla emocemi stejně napjatý jako on.

"V březnu. V Bostonu. Den před mým vstupem do kláštera."

Arlena klesla zpět do křesla. "Měl jsi pravdu. Dokud jsem tohle všechno nevěděla, nemohla jsem nic pochopit. Je to jako..."

Drew viděl, že marně hledá slova, a pomohl jí. "Mně to nakonec připadalo jako pavučina. Všechno vzájemně propojené, propletené a sloužící strašnému účelu. A uprostřed krvežíznivý pavouk."

"A udělal Jake, o co jsi ho žádal? Pomohl ti?" zeptala se.

"Naaranžovali jsme scénu a pořídili fotografie. Nevím, co Skalpelu namluvil, ale muselo to být přesvědčivé. Podle toho, co říkáš, žádné sankce nenásledovaly. Až do předminulého týdne sis vlastně ničeho neobvyklého nevšimla."

"To je pravda." Arlena se zamyslela. "Ale tehdy hrozně znervózňel."

"A krátce po Jakeově zmizení došlo k útoku na klášter," vmísil se otec Stanislav.

Atmosféra v pokoji náhle zhoustla napětím.

"Existuje mezi těmito dvěma událostmi nějaká spojitost?" obrátil se kněz na Drewa. "Dospěl někdo k závěru, že Jake ví více, než říká? Přinutili ho přiznat, že jste ještě naživu, a prozradit, kde se skrýváte?"

"Ale proč by pak šest let čekali?" zeptal se Drew. "Kdyby měl Skalpel podezření, že jim Jake lže, proč by čekali tak dlouho, než ho přinutili promluvit?"

"Skalpel?" zdálo se, že Arlena tomu nevěří. "Ty si myslíš, že za tím stojí oni? Že to oni mají na svědomí Jakeovo zmizení a útok na klášter?"

"To je snad jasné, ne? Všechno ukazuje na Skalpel."

"Ale..." namítla Arlena vzrušeně.

"Copak? Předpokládal jsem, že jsi o tom stejně přesvědčená jako já."

"Ne, ty to nechápeš. To není možné."

"Ale všechno přece do sebe zapadá."

"Právě že ne. Skalpel totiž dávno neexistuje!"

Drew sebou trhl jako po ráně palicí. "Cože?"

"Organizace byla v osmdesátém roce rozpuštěna. To už jsi byl v klášteře."

Drew jen zíral.

"Má pravdu," potvrdil otec Stanislav. "Mé zdroje nepřipouštějí, pokud se týká zrušení Skalpelu, žádné pochybnosti. Jak jste sám zjistil, činnost Skalpelu se úplně vymkla zpod kontroly a dalece přesáhla původní mandát. Už to nebyly jen preventivní akce proti teroristům, ale organizace se vydala na cestu, která mohla vést k národní katastrofě. Porušovala svrchovanost jiných zemí a plánovala atentáty na hlavy států. Kdyby se ajatolláh dozvěděl, že se ho Američané pokusili odstranit, pak by asi rukojmí popravil a nedržel je kvůli výkupnému. A samozřejmě by atentát na svou osobu propagandisticky využil jako důkaz, že všechno, co tvrdí o Americe a její morální zkaženosti, je pravda. Důvody, proč vás chtěl Skalpel odstranit, jsou zcela jasné. Jednak jste nesplnil úkol, ale co bylo ještě horší, obávali se, že odhalíte všechna tajemství organizace. Z toho jim musely hrůzou vstávat vlasy na hlavě."

"Jenže pak je Jake přesvědčil, že jsem mrtvý."

"Ano, a od vaší nezdařené akce se tehdy asi poprvé klidně vyspali," souhlasil otec Stanislav. "Podle mých informací dospěl Skalpel k závěru, že se řítí do katastrofy. Někteří z mých informátorů dokonce tvrdí, že někdo ve Skalpelu byl natolik znepokojen, že informoval ministerstvo zahraničí o tom, jak politicky nebezpečná by jeho činnost mohla být. Jen si vzpomeňte, co postihlo Ústřední zpravodajskou službu, když Churchův senátní výbor odhalil plánované atentáty na Castra, Lumumbu, Sukarna a bratry Diemovy."

"Nechybělo mnoho a CIA byla rozpuštěna," řekl Drew. "Nakonec zvolili kompromis. Podstatně omezili její pravomoci a sedm set příslušníků sekce tajných operací přišlo o práci."

"Skalpel samozřejmě nechtěl dopadnout stejně. Jeho vedoucí pracovníci ve snaze zabránit skandálu a ochránit své kariéry ho pomalu a tiše rozpustili. Protiteroristická organizace zanikla. Pracovali na tom celý rok a začali hned po nezdařeném atentátu na Chomejního."

"Tak kdo se mě pokusil zabít? A proč?" zeptal se Drew.

"A proč byl Jake tak nervózní?" Arlena těkala pohledem z jednoho na druhého.

"Možná nám nějaké vodítko poskytne jed," poznamenal Drew. "Kdybychom zjistili, jaký druh jedu v

klášteru použili..."

Otec Stanislav se na něj pátravě zadíval. "Ano, biskup mi řekl, že u sebe máte mrtvou myš, která vám zachránila život. Byl to váš přítel."

"Stuart Malý." Drewovi se stáhlo hrdlo. "Jsem přesvědčen, že mi ještě prokáže poslední službu a pomůže mi nalézt odpověď. Pokud by se při pitvě podařilo jed identifikovat, poskytlo by mi to informaci, která by mě mohla dovést až k tomu, kdo ty vraždy objednal."

"Třeba ano. Dovolíte, mohl bych se na tu myš podívat?"

"Není to hezký pohled."

"Myslím, že už jste se mohl přesvědčit, že jsem dost otrlý."

Drew střelil pohledem na tajemný rudý prsten s propleteným mečem a maltézským křížem. "Ano, získal jsem ten dojem. Bratrstvo kamene."

"Přesně tak."

"O tom mi budete muset povykládat."

"Až k tomu bude vhodná doba. A zatím?"

Drew si zašel pro kabát a vytáhl z kapsy plastický sáček. Drobné tělíčko bylo kupodivu neobvykle zachovalé, vysušené a scvrklé jako mumie.

Otec Stanislav ho od něj s úctou převzal. "Z maličkých stvoření..." Pozvedl zrak a zadíval se Drewovi do očí. "Už jsem vám řekl, že jsem nechal těla z kláštera odstranit. Vaše obavy ze skandálu, které jste tlumočil biskupovi, byly opodstatněné. Kdyby se úřady o útoku dozvěděly, vyšetřování by vedlo k objevu, že jeden z mnichů přežil. A kdyby se o věc někdo zajímal hlouběji, brzy by odhalil i vaši minulost. Církev chránící mezinárodního atentátníka, to by asi nešlo. Takže jsme provedli vlastní vyšetřování a pak jsme důkazy zahladili. Těla byla pohřbena podle kartuziánského obyčeje. S úctou, ale skromně. Hroby nejsou označeny žádným náhrobkem. I po smrti jsme mnichům zaručili soukromí, po kterém vždycky toužili. Ovšem pitvy byly provedeny. Podařilo se nám jed identifikovat. Jeho volbu lze za daných okolností pokládat za příznačnou."

Drew vyčkával.

"Extrakt z rostliny, které se říká mnišská kápeň." [Oměj. Pozn. překl.]

Volba smrtícího prostředku připadla Drewovi jako vrchol rouhání. "Jestli se mi někdy dostanou do rukou..."

"Trpělivost," nabádal otec Stanislav. Odložil plastický sáček na toaletní stůl a sáhl si na bílý kněžský límeček. "Měl jsem se obléci do ornátu."

"Proč?"

"Kvůli vaší zpovědi, protože o nic jiného zde nešlo. Zajímavý problém kanonického práva. Rád bych věděl, jestli kvůli mému opomenutí není vaše zpověď náhodou neplatná."

"Nemyslím," řekl Drew zlomeným hlasem.

"Já také ne. Bůh to pochopí. Nemáte už co dodat? Řekl jste mi všechno, co považujete za důležité? Všechno, co by pomohlo objasnit útok na klášter?"

"Nic jiného mě už nenapadá."

"Nuže, skloňte hlavu a dokončíme rituál."

"Otče, hluboce lituji těchto hříchů, jakož i všech hříchů, kterých jsem se v životě dopustil."

Otec Stanislav zvedl pravou ruku a učinil znamení kříže. Pak se začal latinsky modlit. Drew poznal prosbu k Bohu za odpuštění.

"Zabít jiného člověka je jeden z nejtěžších hříchů," pokračoval otec Stanislav po modlitbě. "Snad jen sebevražda je závažnější. Ale okolnosti vaši vinu snižují, stejně jako vaše celoživotní utrpení. Skloňte hlavu na znamení pokání."

Drew poslechl.

"Jděte v pokoji," uzavřel kněz. A pak dodal náhle drsným hlasem: "Ale zůstaňte stát, kde jste!"

Drew vyděšeně vzhledl.

"Je na čase promluvit si o Yanusovi."

Drew se zamračil. "To už jste říkal v kapli v útulku. Chvilí mi trvalo, než jsem si to v hlavě srovnal. To ten váš přízvuk. Máte na mysli Januse."

"Toho vraha," vmísila se Arlena.

Otec Stanislav přikývl. "Boha dvou tváří. Pod tímto krycím jménem teď Drew údajně vystupuje."

ČÁST SEDMÁ

JANUS

HŘÍCHY SOUČASNOSTI

1

Než imperiální armáda Říše římské vyrazila do pole, bylo nutno vykonat celou řadu složitých obřadů, aby výpravu nepostihlo neštěstí. Jeden z nejdůležitějších rituálů spočíval v tom, že nastoupené jednotky procházely pod slavnostním obloukem a prosily o přízeň bohů - obzvláště boha dobrých začátků. Obřadních oblouků byla ve starém Římě spousta a většina z nich nebyla součástí zdi nebo budovy, ale stála volně, jako by nedostatek praktického účelu měl tím více zdůraznit jejich symbolickou funkci. A stejně tak se často stavěly malé budovy, které nesloužily ničemu jinému, než že poskytovaly dočasné útočiště modlícím se kněžím, vojákům nebo politikům.

Z nich se nejvyšší úctě těšil chrám ležící severně od Fora. Jednoduchá obdélníková budova, která dvojitou bronzovou bránou na východním průčelí vítala vycházející slunce a stejnou bránou na protější straně doprovázela jeho poslední paprsky, aby tak symbolizovala nejen naději na šťastný počátek, ale i neméně úspěšný závěr každé výpravy. Stejně jako oblouk, pod nímž procházely legie, byl i tento chrám spojen s válkou. Římsí generálové tak často procházeli východní i západní bránou, že obě zůstávaly stále otevřené a zavíraly se jen tehdy, když říše zrovna s žádným nepřítelem nebojovala. Stávalo se to ovšem velmi zřídka - během prvních sedmi set let rozmachu impéria, počínaje vládou krále Numy až po nástup císaře Augusta, byl vstup uzavřen pouze třikrát.

Chrámu nebyl zasvěcen, jak by se snad dalo očekávat, bohu Mariovi. Ne. Socha, u níž se knězi, politikové a generálové procházející mezi východním a západním vstupem zastavovali a modlili, představovala jiného, důležitějšího boha. Byl to Janus, jehož podoba byla snadno rozeznatelná mezi všemi dalšími bohy, protože měl dvě tváře. Jednu vpředu, druhou vzadu, takže se současně díval k oběma vstupům do chrámu, východnímu i západnímu, počátku i konci.

Pokud se k němu prosebníci obraceli za úsvitu, oslovovali jej jako Matutina. Z tohoto jména pochází slovo matins, jímž se v některých jazycích označuje první římskokatolická bohoslužba dne, konaná těsně po půlnoci. Ale k Janovi se lidé modlili i na začátku každého týdne a měsíce a zejména počátkem každého roku. Proto také byl první měsíc římského kalendáře pojmenován na jeho počest: januius. Janus, bůh dvou tváří, věčně hledící dopředu i dozadu.

K počátku. A konci.

2

"Když to všechno skoro před rokem začalo," vysvětloval otec Stanislav, "měli jsme k dispozici jen nepotvrzené dohady."

"My?" Drew přimhouřil oči. "Kdo je to my?" Ukázal na prsten otce Stanislava, nádherný rubín s propleteným mečem a křížem. "Bratrstvo?"

"Copak je nutné vysvětlovat všechno po lopatě? Člověk vašich zkušeností..." Otec Stanislav se odmlčel a pak pokračoval: "Nemělo by vás to překvapovat. Církev se svými sedmi sty miliony oveček je vlastně sama o sobě národem. Ve středověku tvořila jediný státní útvar zahrnující celou Evropu. Svatá říše římská. Církev se potřebuje starat o své zájmy stejně jako všechny světové mocnosti a zrovna tak potřebuje i vlastní zpravodajskou službu."

"Zpravodajskou službu?" otázal se Drew ostře. "Myslím, že začínám chápat."

"Nebo se alespoň domníváte, že chápete. Ale dovolu, abych vám to vysvětlil pěkně po pořádku. Základním zdrojem našich informací jsou členové tajného náboženského řádu, který nabyl na významu zejména v době, kdy jste byl v klášteře. Řád je znám pod jménem Opus Dei, Dílo boží. Označil jsem řád za tajný, protože jeho členové - většinou úspěšní příslušníci střední třídy, lékaři, právníci, podnikatelé - nadále vykonávají své světské povolání, i když složili sliby chudoby, prostoty a poslušnosti. Zúčastňují se normálně společenského života, ačkoliv se mnozí na noc uchylují do klášterů, a všichni odkázali své jmění církvi. Zastávají konzervativní světový názor. Jsou bezvýhradně oddáni papeži. Jejich členství v Opus Dei je přísně utajeno."

"Jinými slovy, řád je vlastně neviditelný."

"Správně. Jejich posláním je prohlubovat vliv církve tím, že šíří její učení ve své každodenní praxi. Mohli bychom říci, že se jedná o katolickou párou kolonu. Představte si, jaký účinek by mělo, kdyby byli členové Opus Dei zvoleni do kongresu nebo kdyby se jeden z nich stal třeba členem nejvyššího soudu Spojených států. Řád však nepůsobí jen v Americe. Opus Dei má silné postavení ve více než osmdesáti zemích světa. Sto tisíc profesionálů, kteří zaměřují své úsilí a ctižádost k tomu, aby získali co nejvíce světské moci pro dobro katolické církve. Oni jsou základem církevní výzvědné služby. A právě z kusých zpráv, které nám dodávali, jsem se poprvé dozvěděl..."

3

Na evropské scéně se náhle, jakoby odnikud, objevil nájemný vrah na volné noze, o němž se tvrdilo, že je zodpovědný přinejmenším za pět atentátů, které následovaly rychle za sebou. Oběti byly ve všech případech katoličtí knězi. Jednalo se o duchovní, kteří byli politicky vlivní a zapříisáhli nepřátelé levicových sil ve vládách svých zemí. Jejich smrt nevypadala zprvu vůbec podezřele. Automobilová nehoda, infarkt, požár.

Kdyby k úmrtím došlo v delším časovém intervalu, asi by vůbec nevzbudila pozornost. Ale vedení Opus Dei pozvedlo obočí, když si uvědomilo, že zemřelo tolik lidí tak krátce po sobě a ještě většina z nich v Itálii. Něco tu nehrálo. Vysoce postavení členové řádu využili svého vlivu, aby za jistili opravdu podrobné vyšetřování, a brzy se ukázalo, že některé okolnosti zdánlivě přirozených smrtí vzbuzují podezření, i když se zatím nejednalo o nezvratné usvědčující důkazy. Automobilové neštěstí způsobila závada na brzdovém okruhu, který byl krátce předtím opravován. V případě infarktu prokázala pitva, že kardiovaskulární systém zesnulého byl zcela zdravý. A pokud šlo o požár, všem bylo divné, že duchovní, který si vždy úzkostlivě potrpěl na čistotu, připustil, aby se ve sklepě fary nashromáždila taková spousta zaolejoovaných hadrů.

Prakticky ve stejné době učinila jistá hluboce zamilovaná mladá dáma krajně znepokojující objev. Objekt její lásky, Američan, který jí poskytoval tolik potěšení, nedávno instaloval v jejím ženevském bytě novou knihovničku. Jedna z hmoždinek, které přidržovaly skříňku na zdi, se z omítky uvolnila a knihovnička se nebezpečně vykláněla. Protože dívčin přítel, jistý Thomas McIntyre, byl momentálně na služební cestě (čím se zabýval, nevěděla, snad jen že to mělo něco společného s dovozem a vývozem), zatelefonovala svému bratrovi, aby se u ní zastavil a pomohl jí s opravou.

Když nahlédli za knihovničku, všimli si ve stěně otvoru, který tam předtím nebyl. Sundali tedy skříňku a objevili dutinu plnou plastické trhavy, rozbušek, automatických zbraní a munice. Kromě toho našli kovovou schránku, z níž vysypali bankovky různých evropských měn v celkové hodnotě sto tisíc dolarů a tři cestovní pasy na jméno Michael McQuane, Robert Malone a Terence Mulligan. Ačkoliv byly pasy vystaveny pro tři různé osoby, fotografie ve všech dokumentech byly stejné a zobrazovaly obličej dívčina přítele, Thomase McIntyreho.

Následovala prudká a vášnivá výměna názorů hrozící přerůst v násilí. Dívka svého milence hájila a vyhrožovala bratrovi, že s ním už v životě nepromluví, pokud jejímu miláčkovi nedá šanci všechno vysvětlit. Bratr nakonec zvítězil a zavolal na policii. Během hodiny dorazili tři vyšetřovatelé. Prohlédli si předměty ukryté za knihovničkou a okamžitě se odebrali do bytu dívčina přítele, který, jak se ukázalo, se vrátil ze služební cesty mnohem dříve, a aniž by svou lásku informoval, pořádal večírek. Když policisté zaklepalí a jeden z hostů je neochotně vpustil dovnitř, narazili na partu opilých flamendrů. Mezi nimi byl i

muž, jehož podoba odpovídala fotografiím v cestovních pasech. Souhlasil, že bude spolupracovat, a odvedl návštěvníky do ložnice. Sotva však za nimi zavřel dveře, vytáhl Američan pistoli, všechny tři policisty zastřelil a utekl po požárním žebříku.

Jeden z detektivů však přežil a byl schopen vypovídat. Při dalším vyšetřování se zjistilo, že kovová schránka ukrytá ve zdi za poličkou obsahovala také notes s několika adresami v různých evropských zemích. Ukázalo se, že šlo o adresy zesnulých duchovních.

4

"Máte nějaké dotazy nebo připomínky k tomu, co jsem vám zatím řekl?" zeptal se otec Stanislav. Drew znepokojeně přemýšlel. "Jestli je tenhle McIntyre opravdu nájemný vrah, potřeboval by pár doplňujících lekcí. Špatně upevněná knihovnička? A takhle zpanikařit před policií?" Drew zavrtěl hlavou. "Amatér."

"I mně to tak připadalo. Pokud ovšem..."

"Nerozumím."

"Pokud to ovšem neudělal schválně."

"Vy si myslíte, že chtěl, aby se na něj přišlo?" zeptala se Arlena překvapeně.

"Ale proč?" dodal Drew.

"Předložil tím svou vizitku a rychle získal reputaci," vysvětlil otec Stanislav. "A jakmile byl odhalen, bezpochyby záměrně, stal se okamžitě profesionálem. Policie dělala možné i nemožné, ale dopadnout ho nedokázala. V rychlém sledu následovaly vraždy dalších tří politicky aktivních kněží. A pak začali umírat i samotní členové Opus Dei. Vedoucí pracovníci firem, novináři, ale většinou politikové. To už bylo jasné, že tenhle Thomas McIntyre, nebo jak se vlastně jmenoval, systematicky terorizuje..."

"Katolickou církev," dokončil větu Drew a ztrápeně se obrátil na Arleny. "Říkala jsi, že vraždí politiky, ale neřeklas mně..."

"Že to byli členové Opus Dei? A jak jsem to mohla vědět?"

"To jste nemohla," potvrdil otec Stanislav. "Otázkou zůstává, jak se to mohl dozvědět někdo mimo církevní výzvědnou službu. Členství v Opus Dei je pečlivě střeženým tajemstvím."

"Už není," podotkl Drew.

"A teď se dostáváme k vám." Otec Stanislav se posadil vedle Drewa. "Policejní vyšetřování, ještě intenzivnější na nátlak vlivných členů Opus Dei dychtivých zjistit, kdo je vlastně pronásleduje, brzy odhalilo další podrobnosti. Muž známý pod krycím jménem Janus nakupoval na evropském černém trhu zbraně a výbušniny a současně najímal soukromé vyšetřovatele, aby zdokumentovali všechny skandály týkající se katolické církve. Zajímal se o všechno. Milenky, které si jistí církevní hodnostáři vydržovali, homosexuální sklony, přepychové nemovitosti, které navzdory slibům chudoby někteří duchovní vlastnili. Alkoholismus, drogová závislost, smrtelné hříchy. Oddával-li se duchovní nebo člen Opus Dei nějaké neřesti, Janus se o ní chtěl dozvědět a získat důkazy. Někdy pouze zaslal příslušné dokumenty včetně fotografií novinám, jindy zase kněze nebo člena Opus Dei zavraždil a dokumentaci poslal až dodatečně, zjevně proto, aby vraždu ospravedlnil."

"Janus," vydechl Drew.

"Spojitost byla zřejmá. Thomas McIntyre, vrah, který sledoval stejný cíl. Skrývá se pod jménem Janus on? A pak se policii podařilo dopadnout jednoho z jeho pomocníků. Když toho člověka přinutili vypovídat, identifikoval - podle fotografie v cestovním pasu - Thomase McIntyreho jako svého zaměstnavatele."

"Identifikoval?" Drew ztuhl. "Chcete tím říct, že tento Janus, tento McIntyre, připustil, aby ho jeho lidé viděli? To neměl ani tolik rozumu, aby s nimi nevstupoval do přímého kontaktu? Tady něco nehraje. Počíná si tak neprofesionálně, že mi to připadá..."

"Jako záměr?" zeptal se otec Stanislav. "Jako kdyby si přál být odhalen? Opravdu, stále narážíme na totéž. Ale přesto ho zatím nikdo nedokázal najít, navzdory úsilí nejmocnějších členů Opus Dei a pozoruhodnému vlivu, který mají v Interpolu a MI-6."

"Ale ty sis myslela, že Janus jsem já," řekl Drew Arleně. "Alespoň do té doby, než jsem tě přiměl

poskytnout mi dobrodiní pochyb. Jak tě to vůbec mohlo napadnout?"

"To ty fotografie v nalezených pasech," odpověděl za Arlenu otec Stanislav. "Chvíli to trvalo, ale nakonec se americkým úřadům podařilo objevit ve svých materiálech stejnou tvář. Obtíže byly částečně způsobeny tím, že váš oficiální cestovní pas už pozbyl platnosti. Když však prohledali i předchozí záznamy... Byl jste mladší, hubenější, i když zdaleka ne tak vyzábělý jako teď. Podoba však přesto bila do očí. Andrew MacLane. Okamžitou pozornost vzbudilo zejména to, že vaše příjmení připomínalo mnohá alias, pod kterými Janus vystupoval. McIntyre, McQuane, Malone, Mulligan. Pravda, je to podivuhodná směsice irských a skotských příjmení, ale taková podobnost nemohla zůstat bez povšimnutí. Policie dospěla k závěru, že Janus musíte být vy.

Volba krycího jména byla zprvu záhadou, ale zpravodajci brzy pochopili. Byl jste příslušníkem dnes už neexistující americké protiteroristické organizace, i když pravá povaha vaší práce zůstala přirozeně utajena. V devětasádkém jste ji za peníze zradil Iránu. Na několik let jste zmizel ze světa, ale teď jste se vrátil a bez ohledu na závazky z minulosti jste pracoval pro toho, kdo zaplatil nejvíce. Krycí jméno Janus je tedy zcela na místě. Římský bůh, který hledí současně dopředu i dozadu."

"Janus, bůh dvou tváří," dodal Drew hořce.

"Jakmile tyto informace pronikly na veřejnost," vysvětlovala Arlena, "Jake a já jsme byli ohromeni úžasem. Jak ses mohl stát zabijákem napadajícím katolickou církev? To nedávalo žádný smysl. Důkazy však byly zdrcující. Jake byl stále ustaranější a nervóznější. Začal se chovat divně a nakonec zmizel." Arlena zatřásla hlavou. "Proč jen mi neřekl, co se děje?"

"Nemohl," vysvětlil Drew, "alespoň ne do té doby, než by zjistil, jestli jsem to opravdu já. Vždyť Jake věděl, že jsem pokládán za mrtvého. Byl to on, kdo prohlásil, že mě zabil, a Skalpel jeho důkazy přijal. Jake byl přesvědčen, že žiju v kartuziánském klášteře ve Vermontu. Jak jsem tedy mohl současně vraždit kněze a politiky v Evropě?"

"Pokud jste ovšem klášter neopustil," vmísil se otec Stanislav, "pokud jste ho prostě nezneužil. Myslíte, že se vypravil do kláštera, aby si to ověřil?"

"Já jsem ho tam nikdy neviděl, ale stejně nepředpokládám, že by to udělal."

"Proč?"

"Řeknu to takto: Ať už je Janus kdokoliv, dal si hodně záležet, aby policii přesvědčil..."

"...že on a ty je jedna a táž osoba," dokončila jeho myšlenku Arlena.

Drew se zamyslel. "Proč to dělá? Proč mu tak záleží na tom, aby vraždy byly připsány mně? Kdyby mě policie dopadla, mohl bych přece dokázat, že jsem je nespáchal."

"To je pravda," souhlasil otec Stanislav. "Kdybyste zůstal v klášteře, měl byste dokonalé alibi."

Drewovi se zježily vlasy. "Ale Janus nemohl vědět, že jsem v klášteře, a přesto si byl jist, že nikdy nebudu schopen dokázat, že nejsem Janus. Jak to?"

"Domníval se, že jsi mrtvý," odpověděla Arlena pochmurně.

Všichni tři na sebe mlčky pohlédli.

"Pokud by policie pronásledovala mrtvého člověka, neměl se Janus čeho obávat. Posloužil bych mu jako vynikající zástěrka. Policie by stíhala přízrak, zatímco on..."

"Mohl se stát neviditelným a dělat si, co chce." Arlena sklíčeně vstala. "Myslíš, že se Jake obrátil na své bývalé nadřízené ve Skalpelu," hlas se jí zachvěl, "protože byl přesvědčen, že jeden z nich využívá pro Janusovo krytí skutečnosti, že jsi mrtvý - nebo pokládán za mrtvého?"

Drew přikývl.

"A že tedy ten, kdo stojí v pozadí, zjistil, o co Jakeovi jde?" Arlena se otrásla. "Je strašné na to jen pomyslet, ne tak ještě o tom mluvit, ale myslíš si, že Jakea někdo zabil, aby mu zabránil zjistit, kdo se za tebe vydává?"

"To nevíme, Arleno."

"Ale myslíš si to?"

Drew se na ni bolestně zadíval. "Je mi to líto."

Arlena zbledla a v očích se jí zračilo zděšení. "Ať už to udělal kdokoliv, bude toho litovat ještě více."

"Musíme však uvažovat dál. Ten, kdo Januse řídí, určitě přinutil Jakea odhalit důvod, proč se o věc zajímá," řekl Drew. "A jakmile zjistil, že jsem živý a zdravý ukrytý v klášteře, musel nutně dospět k

rozhodnutí odstranit i mě, aby uchránil Janusovo krytí. A tady vyvstal určitý problém. Kartuziánští mniši totiž žijí v naprosté anonymitě, a aby si mohl být jist, že mě tentokrát opravdu zabil, musel zlikvidovat celý klášter. Předpokládal, že v případě úspěchu by se pak mého těla nějak zbavil."

Tvář otce Stanislava zpřisněla. "A církev by se při vyšetřování jistě zajímala proč. To nás přivádí zpět k tomu, před čím jste varoval biskupa. Nikdo se nesmí nikdy dozvědět, že církev, byť neúmyslně, skrývala úkladného vraha, třebaže jeho pohnutky byly ospravedlnitelné. Důsledky odhalení by byly nepředstavitelné. Zcela by podkopaly autoritu církve."

Drewův hlas byl ochraptělý hněvem. "Je to opravdu jako pavučina, všechno vzájemně propojeno. Janus se musel dobře bavit. Myslěl si, že jsem mrtev, a použil mě jako zástěrku k útokům na církev. Když pak zjistil, že jsem naživu, rozhodl se mě zabít tak, aby to úřady nikdy nezjistily, protože církev, aby se ochránila, bude muset masovou vraždu zatajit, a tím mu v konečném důsledku pomůže. Chytré, téměř geniální. Kdyby bylo po mém, postaral bych se, aby se smažil v části pekla vyhrazené pro chytráky." Odmlčel se a pak znenadání vyhrkl: "Můj dvojník." Náhlé pochopení jím projelo jako blesk.

Otec Stanislav přimhouřil oči a pohladil propletený meč a kříž na zářícím prstenu. "Takže vás to také napadlo?"

Arlena důrazně přikývla. "Já jsem na něj pomyslela, už když se o něm Drew poprvé zmínil."

Drew se zachvěl. Vrah vydávající se za něj. Převzal jeho totožnost díky pasovým fotografiím a podoba byla natolik bijící do očí, že každý, kdo se s ním setkal, musel být přesvědčen, že jde o Drewa.

"Nebesa," vydechl Drew. "Všechno ukazuje na dvojníka, kterého jsem při práci pro Skalpel používal jako své alibi, když mě poslali splnit nějaký úkol. Skalpel sice zrušili, ale určitě kontaktovali některé z jeho bývalých příslušníků a vytvořili novou podobnou organizaci. Skalpel stále existuje, třebaže pod jiným jménem!"

"Ale co je to za organizaci?" Otec Stanislav se tázavě podíval na Arlenu. "Požádali vás nebo vašeho bratra, abyste se připojili k jiné zpravodajské službě?"

Arlena zavrtěla hlavou. "Dnes už mám civilní zaměstnání. Jsem horolezeckou trenérkou a učím zájemce, jak přežít ve volné přírodě."

"A co váš bratr?"

"Pokud vím, pracoval pro jinou organizaci. Nikdy mi však neřekl pro kterou a já jsem dodržela pravidla a na nic se ho nevyptávala. Stejně by mi nic neřekl, a ani bych to od něj neočekávala."

"Janus," procedil Drew znechuceně. "Další zatracená slovní hříčka, stejně jako mnišská kápě, jed, který v klášteře použili. Bůh se dvěma tvářemi. Pokrytec. No jistě. Ale doslovně vzato je Janus opravdu mužem dvou podobných tváří a napadá mě jediný člověk, který by nám mohl objasnit, kdo za tím vším stojí. Můj dvojník."

"Víte, kde ho hledat?" zeptal se otec Stanislav.

5

Pouto, které Drewa a jeho kolegy ve výcvikovém středisku Skalpelu v Coloradu spojovalo, bylo příliš silné, aby poté, co se po absolvování školy rozešli, jen tak povolilo. On sám se například stále stýkal s Arlenou a Jakem, jejich přátelství se utužilo, až se s Arlenou nakonec stali milenci.

Ale Skalpel Drewovi zakázal udržovat jakékoliv styky s Míkem, jeho dvojníkem, aby jejich podivuhodná podoba nevzbudila pozornost a neohrozila plnění úkolů. Pro Drewa to nepředstavovalo nic, čeho by snad litoval, protože mezi všemi spolužáky ve výcvikovém středisku byl Mike jediný, který mu nepřirostl k srdci. Důsledkem jejich podobnosti byla vzájemná rivalita, obzvláště silná na Mikeově straně, která jim zabránila v navázání bližšího vztahu. Drew se však o muže, na kterém svým způsobem závisel jeho život, nepřestal nikdy zajímat a kdykoliv měl příležitost, vyptával se bývalých spolužáků, co jeho dvojník dělá. V sedmdesátém osmém roce například Drew zjistil, že Mike studuje na Minnesotské univerzitě, aby získal doktorát z americké literatury, tedy stejného předmětu, na který se Drew zaměřil v Iowě. To se dalo čekat. Nejen že se svým dvojníkem vypadali stejně, oni i stejně uvažovali. Oba si zvolili jako krytí studium humanitních věd a život v univerzitním městečku.

"Jeden z mála rozdílů mezi námi byl ten, že já jsem dával přednost klasickým autorům, zatímco jemu se

líbili modernisté," vysvětloval Drew. "Dozvěděl jsem se, že po ukončení studia v Minnesotě měl v plánu zapsat se na univerzitu ve Virginii a pracovat na Faulknerovi, a až by s ním byl hotov, hodlal se věnovat Fitzgeraldovi a potom Hemingwayovi. Když uvážíme dva roky na každý doktorát, pak by podle svého rozvrhu měl být právě teď u Hemingwaye."

"Pokud ovšem předpokládáme, že se rozvrhu držel. A i kdyby, nepomůže nám to ho najít," namítl otec Stanislav. "Hemingway se vyučuje na všech univerzitách v zemi."

"Ne, nejuznávanějšími autoritami na tohoto spisovatele jsou Carlos Baker a Philip Young. Baker působí v Princetonu a Young na Pensylvánské státní univerzitě. Jejich přístupy jsou natolik odlišné, že ten, kdo se rozhodne věnovat se Hemingwayovi opravdu do hloubky, bude muset navštěvovat přednášky jednoho z nich, nebo dokonce obou. Věřte mi, mám dostatečnou kvalifikaci, abych věděl, o čem mluvím."

Princeton, nebo Pensylvánská státní? Ale jak zjistit, která? Jak nalézt nepřítel mezi desítkami tisíc studentů? Bude nutno se zaměřit na katedry literatury a místní tělocvičny. Drewův dvojník musí určitě každý den cvičit, aby se udržel v kondici. Ale protože chce zůstat neviditelný, bude do tělocvičny chodit v časných ranních hodinách, kdy tam ještě nikdo není. Drew to věděl s naprostou jistotou, protože sám kdysi postupoval úplně stejně.

Otec Stanislav zatelefonoval některým svým kontaktům v Opus Dei. O sedm hodin později mu zavolal někdo z Pensylvánské státní univerzity a informoval ho o muži, který odpovídá Drewovu popisu i věku, pracuje na doktorátu z americké literatury, navštěvuje hemingwayovské přednášky Philipa Younga a každé ráno v šest chodí do místní tělocvičny.

Ten člověk má pověst samotáře.

6

O půl hodiny později už byli Drew, Arlena a otec Stanislav na cestě.

Studený vítr štípal Drewa do tváří. Stál s uctivě skloněnou hlavou na okraji louky v polovině svahu, ukryt za hustým porostem bezlistých stromů. Všichni tři cestovali společně v knězově černém oldsmobilu.

Arlenin vůz zanechali v parkovací garáži, která nabízela dlouhodobé slevy, a zaplatili na několik týdnů dopředu. Drew zavezl motocykl k nejzaplivanějšímu baru, který se mu podařilo objevit, a když se ujistil, že se nikdo nedívá, odstranil státní poznávací značku. Pak motocykl opřel o popelnici za barem. Policie ho nakonec najde, ale bez značky jim bude trvat dlouho, než si harleye spojí s krádeží v Massachusetts. A protože Drew setřel všechny otisky prstů, nikoho ani nenapadne, že by zde existovala nějaká spojitost s ním.

Arlena spala na zadním sedadle a Drew seděl vedle otce Stanislava. V nose ho dráždil štiplavý zápach komínů bethlehenských oceláren. Zahledl se na svahy Apalačských hor rýsující se na obzoru. "Myslím, že tohle je vhodné místo." Ukázal na zalesněný hřbet tyčící se na pravé straně údolí. "Stejně dobré jako každé jiné."

"Myslíte, že vám to bude trvat dlouho?" zeptal se otec Stanislav.

"Spěcháme. Hned jsem zpátky, nechte motor běžet."

Otec Stanislav zastavil na šterkované krajnici a Drew vystoupil. Ačkoliv modré nebe bylo úplně bez mráčku, vítr bodal chladem. Drew přimhouřil oči a vydal se vzhůru po svahu porostlém povadlou trávou. Projíždějící motorista by si pomyslel, že má namířeno k lesu, aby si ulevil.

Drew však pokračoval mezi stromy a zastavil se až na okraji paseky. Rozhlédl se, ale viděl jen stopy zvěře rýsující se v trávě. Ve vzduchu se vznášela šalvějová vůně podzimu. Ano, bylo to vhodné místo. Našel silnější větev a vyhloubil jámu deset centimetrů širokou a asi dvacet hlubokou. Hlína byla promrzlá a špička větve se ulomila, ale konečně byl hotov. Sáhl do kapsy a vytáhl plastický sáček s tělíčkem Stuarta Malého. Stejně je to divné, že neshnilo. Že by další znamení, přemítal. Dává mi tím Bůh najevo, že souhlasí s mými činy? Hned tu myšlenku zase zahnal. Bylo by troufalé předstírat, že snad dokáže uhodnout Jeho záměry.

Rozvázal sáček a něžně uložil Stuartovo tělíčko na dno jámy. Vlastníma rukama je zahrnul hlinou a nahoru položil trs trávy. Pak nohama hromádku upěchoval do stejné roviny s povrchem. Okraj louky teď

vypadal neporušeně jako předtím.

Drew hleděl k zemi a několik skličujících vteřin vzpomínal na hroby svých rodičů.

"Zachránil jsi mi život," řekl nakonec. "Ve skutečnosti jsi mě vrátil zpět do života. Jsem ti za to vděčný."

Už se skoro obrátil k odchodu, ale vtom ho napadlo ještě něco. "Slibuji, že ten účet za tebe vyrovnám, kamaráde."

Vyšel z lesa a seběhl po travnatém svahu, po němž se proháněl vítr. Když nastupoval do auta, měl v tváři výraz krutého odhodlání.

"Drewe?" Arlena už byla vzhůru a starostlivě se mračila.

Drew pokrčil rameny.

"Jsi v pořádku?"

"Je mi fajn."

"Určitě?"

"Byl jste tam nahoře přes dvacet minut," vysvětloval otec Stanislav. "Už jsme vás málem šli hledat."

"No tak teď jsem zpátky," odsekl Drew. "Tam nahoře jsem učinil jistý slib, takže vyrazíme, ať nám to odsýpá. Chci už mít tuhle prokletou záležitost za sebou a postarám se, abych svůj slib dodržel."

"Ten pohled ve vašich očích," podotkl otec Stanislav. "Bůh buď milostiv vašim nepřátelům."

"Kdepak nepřátelům."

"Teď vám nerozumím."

"Bůh buď milostiv nám všem."

7

Jednotlivá horská pásma na sebe plynule navazovala a uprostřed odpoledne už projížděli Alleghenami. Silnice se kroutila po pustých vykáčených svazích a mýjela umírající města. Mezi kostrami stromů občas probleskly obrovské naftové pumpy, jejichž kovové zobáky se zvedaly a klesaly, zvedaly a klesaly. Jejich neúprosné dunění působilo skličujícím dojmem i za vytaženými okénky auta.

Po dlouhé a vyčerpávající diskusi v motelovém pokoji teď nebylo Drewovi, Arleně ani otci Stanislavovi do řeči a všichni tři se uzavřeli do soukromého světa vlastních myšlenek.

Konečně dosáhli cíle cesty. Klesající serpentiny je dovedly do oválného údolí, které se nachází téměř přesně v geometrickém středu státu Pensylvánie. V údolí se rozkládá komplex Státní univerzity.

Jedno z míst, která Drew považoval za nejlepší úkryt. Obrovský, rozsáhlý univerzitní kampus s majestátními budovami, porostlými plazivým vínem a řadami hrdě se tyčících stromů. Město neposkytovalo příliš mnoho pracovních příležitostí, a tak se místní obyvatelstvo muselo přizpůsobit vrtochům více než dvaceti tisíc studentů, na kterých záviselo jejich živobytí. Pro každé větší univerzitní městečko je typické, že polovina jeho populace se každý rok obměňuje. Studenti přicházejí a odcházejí, zapisují se a promují. Agent, který rád vyplňuje čas mezi jednotlivými akcemi studiem a návštěvou přednášek, tady mohl vést velmi uspokojivý život. A co bylo ještě důležitější, jeho krytí nemohl nikdo zpochybnit. Pokud se obešel bez společenských styků, byl prakticky neviditelný. Mohl prostě zmizet.

8

Otec Stanislav někam zavolal z telefonního automatu v supermarketu na kraji města a obdržel instrukce, jak se dostat k místnímu katolickému kostelu. Chrám byl moderní; nízká dlouhá betonová budova, před níž stála železná socha Krista na kříži. Zaparkovali a vstoupili hlavním vchodem.

Ve vestibulu seděl v křesle vedle klopenky se svěcenou vodou muž v obleku prozrazujícím úspěšného obchodníka a četl si v modlitební knížce. Když vyšli, tázavě na ně pohlédl. "Bůh s vámi," pozdravil.

"I s duchem tvým," doplnil otec Stanislav.

"Deo gratias."

"Amen," odpověděl kněz. "Musím přiznat, že mě těší, když zase slyším v kostele latinu."

Drew s Arlenou zůstali vzadu a se zájmem přihlíželi.

"Je podezřelý stále sledován?" vyptával se otec Stanislav.

Obchodník přikývl, odložil modlitební knihu a postavil se. "Zdá se, že o tom neví. Podle vašich příkazů se držíme v bezpečné vzdálenosti a děláme mu stín - říká se to tak? - na střídačku." Nepatrně se pousmál. "Připadá mi to jako střídání stráží při čtyřicetihodinové adoraci."

"Víte, kde bydlí?"

Obchodník opět přikývl. "Bylo těžké to zjistit. Univerzita mu posílá poštu, výsledky zkoušek a ostatní písemnosti na poštovní schránku. V telefonním seznamu uveden není. Ale jeden z našich lidí v telekomunikacích zjistil, že telefon má, ovšem s tajným číslem. Z počítačových záznamů o účtech pak zjistil adresu." Obchodník sáhl do kapsy saka a vytáhl složený list papíru, který podal otci Stanislavovi. "Je to ve čtvrti, kde žije spousta studentů," pokračoval obchodník. "Vyznačil jsem to na mapě. Před mnoha lety tam byl jen zchátralý dům, který jeho majitel rozdělil do co největšího počtu jednopokojových apartmánů. Vydělal tolik peněz, že neodolal a začal budovat přístavby. Oblepil dům ze všech stran a všude zřídil malé pokojíčky. Po jisté době už původní stavení nebylo vůbec vidět. Majitel stále ještě nebyl spokojen a začal skupovat budovy v celém bloku. K nim rovněž zbudoval přístavby, které se postupně spojily, až nebylo možno rozlišit, který dům je který. Byla to hotová exploze. Jen sám bůh ví, kolik obytných jednotek vlastně zřídil. Místo je protkáno vzájemně propojenými chodbami a uličkami, aby se studenti ke svým příbytkům vůbec dostali. Člověk tam lehce zabloudí."

Otec Stanislav pohlédl na papír. "Číslo 85?"

"Číslování je ovšem zcela nepravidelné. Zkuste to podle mapy a pak se budete muset někoho zeptat."

"Ale teď zrovna doma není, že?"

"Alespoň o tom nevím. Tady v suterénu je telefonní automat a každou hodinu dostávám hlášení. Podle toho, co jsem slyšel, odešel po semináři o autorech z období hospodářské krize do knihovny."

"Můžete uvést ještě nějaké podrobnosti o místě, kde bydlí?"

"Snad jen to, že studenti nemají příliš vřelý vztah k cizincům. Vypadá to tam opravdu velmi neobvykle a houfy čumilů nájemníky pěkně otravují."

"Proti knězi snad nebudou mít žádné námitky. Odvedli jste dobrou práci, všichni, církev je vám zavázána. Můžete to vyřídit ostatním."

"Jsme to my, kdo se cítí zavázán. Pokud to ovšem bylo nezbytné pro uchování víry."

"Bylo, můžete mi věřit."

"Pro čest a slávu boží."

"A ochranu jeho církve."

Otec Stanislav zvedl pravici a muži požehnal. "Zůstaňte prosím a přijímejte další hlášení. Budu vám pravidelně volat pro případ, že by došlo ke změně situace."

Obchodník sklonil hlavu. "Staniž se vůle Páně, otče."

"Staniž se. A ještě jednou vám děkuji."

Otec Stanislav se otočil a gestem vyzval Drewa a Arlenu, aby ho následovali z kostela.

Těžké dveře se za nimi zabouchly.

Vzduch venku byl rezavě chladný a na temné obloze zářily hvězdy. Kolem projelo jakési auto a zanechalo za sebou oblaka výfukových plynů.

"Opus Dei?" zeptal se Drew.

Otec Stanislav neodpověděl.

9

Drew stál ve stínu na druhé straně ulice vedoucí kolem obytného komplexu, který vyplňoval celý domovní blok. Rozkládal se na plošině nad mírným svahem a kolem dokola byl obklopen hustými keři, kvůli kterým se ve tmě nedalo rozeznat, kde jedno stavení končí a kde začíná druhé.

Jisté však bylo, že domků je hezká řada. Dvacet, hádal Drew, třicet? Přístavby byly budovány bez sebemenšího ohledu na architektonický styl nebo materiál. Stavba z neomítnutých škvárových tvárnic přiléhala k dřevěné chatě s vyřezávaným průčelím, která sousedila s modernistickou věží ze skla a cihel. Všechny tři přístavby pak byly nalepeny na viktoriánský dům s vysokým štítem a četnými vikýři. Dům samotný pak sousedil s dvoupodlažním trámovým srubem a s něčím, co na první pohled připomínalo

středověký hrad.

Celá slátanina vypadala jako dílo šíleného architekta, který se zbláznil úžasnou možností výběru, i když prozaickou skutečností asi bylo, že majitel postavil každou novou obytnou jednotku ve stylu vynuceném nejlevnějším materiálem, který se mu toho roku podařilo sehnat.

Drew přešel pohledem po osvětlených oknech rozmístěných v nejrůznějších úrovních nad druhé straně ulice. Ustoupil hlouběji do stínu a pozoroval postavy mizející mezi bláznivě si nepodobnými budovami. Pak odvrátil zrak od snového přísvitů plynových lamp a nervózně se zamračil na Arleny. "Otec Stanislav se už měl dávno vrátit."

Arlena pokrčila rameny. "Asi má co dělat, aby nezabloudil."

"Nebo také... Dám mu ještě pět minut. Pak bychom raději měli zjistit, co se mu stalo."

"My?"

"No dobře," usmál se na ni, "chci říct ty."

Arlena mu úsměv oplátila.

Oběma bylo jasné, že Drew kvůli své podobě s mužem, kterého hledají, nemůže riskovat procházku obytným komplexem a vzbudit tak nežádoucí pozornost.

Pět minut se protáhlo na deset.

"Tak to by stačilo. Už i na mě to trvá příliš dlouho," řekla Arlena. "Jdu tam. Měl tady..."

Z křoví na druhé straně ulice vystoupil stín. Drew poznal otce Stanislava a ulevilo se mu.

Duchovní kráček k nim a od úst mu stoupala pára. "Našel jsem to, ale trvalo to. Hotový labyrint. Nevěřili byste, jak snadno se tam člověk ztratí."

"A jeho byt?"

"Vstupuje se do něj z úzké uličky. Vchod je naproti zdi ze škvárových tvárníc. Na obou stranách žádné další dveře nejsou."

"Takže sousedé ho nevidí přicházet ani odcházet. A když na pár dní zmizí, nikdo si toho nevšimne."

"Ono to asi nikoho ani nezajímá. Nedá se říct, že by se ti lidé chovali zrovna přátelsky. Dvakrát jsem se musel zeptat na cestu; samozřejmě ne přímo k jeho bytu, jen do sousedství. Chovali se ke mně, jako kdybych chtěl zneuctit jejich nejmladší dceru. Mimochodem, okno bytu má neprůhledná skla a závěsy byly zataženy, ale rozeznal jsem za nimi světlo."

"Možná časovací zařízení," podotkla Arlena. "Pokud víme z posledního hlášení, tak je stále ještě ve městě."

"To bylo před hodinou," varoval otec Stanislav. "Budete si muset dávat pozor."

"Kudy se tam dostanu?" zeptal se Drew.

"Vystoupíte až nahoru a před sebou uvidíte tři uličky. Vydáte se tou prostřední a půjdete až ke kmeni uschlého stromu, který je vyřezán jako indiánský totem."

"Totem?"

"Pak odbočíte doleva, až dojdete k soše, která vypadá jako dvě zkroucené, vzájemně propletené vrtule. Za ní zahnete doprava." Otec Stanislav si povzdechl. "Myslím, že udělám nejlíp, když vám nakreslím pláněk."

10

Syčící plynová lampa sváděla marný boj s temnotou. Drew minul abstraktní sochařský výtvar a musel sklonit hlavu, aby prošel pod klenutým obloukem. Ocítl se v zatuchlé chodbě jedné z budov, osvětlené holými žárovkami visícími ze stropu. Vpravo zahlédl dveře a vlevo vedlo vratké dřevěné schodiště dolů do suterénu. Tam ve stínu spatřil další dveře. Otec Stanislav tohle místo přirovnal k labyrintu, ale Drewovi spíše připomínalo mraveniště, až na to, že mravenci neposlouchají rockovou hudbu a nesmaží cibuli.

Prošel budovou a vstoupil na dvorek, kde ve světle další plynové lampy spatřil dopravní značku jednosměrné ulice, stojící před třemi tunely. Podle plánu, který mu otec Stanislav nakreslil, zamířil vlevo. Tunel ho provedl dalším stavením a ocítl se na dvorku, kde stál slepičí kurník, v němž neklidně kvokala drůbež. Na dalším dvorku našel kozí chlívěk. Pohlédl k zemi a zjistil, že dlouhé kamenné kvádry, po

nichž kráčí, jsou náhrobky. Někdo se tady opravdu zbláznil. Čím hlouběji do chaosu ho klikaté chodby zaváděly, tím méně se mu tohle bizarní místo líbilo.

Jeho dvojník si vybral ubytování opravdu dobře. V tomhle prostředí si samotářského člověka těžko někdo povšimne. Všechno tu ostatně působilo dojmem, že samotu tady vyhledává snad každý, jako by byl přesvědčen, že zbytek nájemníků je tlupa potrhých bláznů. Drew teď chápal, proč otec Stanislav vzbuzoval podezření, když klepal na dveře a ptal se na cestu. Do tohoto prostředí se kněz prostě nehodil.

V několika případech se Drew setkal s podezřívavými pohledy nájemníků. Nedal jim však možnost, aby si prohlédli jeho tvář, a protože se pohyboval cílevědomě, jako kdyby sem patřil, druhý pohled už mu nikdo nevěnoval.

Jakmile byl z dohledu, nahlédl znovu do plánu a konečně dorazil k cíli. Úzká ulička, vpravo zeď z neomítnutých tvárníc, vlevo jediné dveře a vedle nich okno s neprůhledným sklem a zataženým závěsem, za nímž zevnitř probleskovalo světlo.

Drew se zastavil. Záblo ho do obličeje. Z bytu kdesi vzadu se ozývaly tlumené hlasy dohadující se o Platonovi a Aristotelovi.

Přečtete si svatého Augustina, poradil jim Drew v duchu a zamířil na druhý konec úzké uličky. Na rohu se zastavil a vtiskl se do výklenku ve zdi za dvoumetrovou hromadou prken.

Díky prošívání bundě téměř necítil mrazivý chlad ledové zdi ze škvárobetonových tvárníc. Čekání začalo.

11

Těsně před půlnocí se na druhém konci uličky objevil stín. Načasování bylo přesné. Drew se často řídil podobným rozvrhem. Nechod' domů, dokud se nevrátí všichni sousedi. Zajdi si třeba do kina. Ve studentském klubu běží cyklus starších Truffautových filmů, a kdybys chtěl něco pro zasmání, v centru promítají nejnovější bondovku. Univerzitní městečka vůbec poskytují nepřeberné možnosti trávení volného času. Přednáška uznávaného literárního kritika, zájezdové divadlo se svou adaptací Půjčky za oplátku, koncert Mozartových děl pořádaný katedrou hudební výchovy. Pokud člověk potřebuje opravdu spolehlivé krytí, zejména při Drewově bývalé profesi, pak není nad univerzitu. Lepší je snad jen povolání kněze.

Ale i tak - přibližující se stín mohl být normální student, který si uličkou zkracoval cestu ke svému bytu dále vzadu. Když se však postava přiblížila ke dveřím naproti tvárnice zdi, Drew už si byl jistý.

Člověk, který kráčel směrem k němu, byl on sám!

Drew zadržel dech; muž se zastavil. Měl Drewovu postavu a byl stejně vysoký. Podobnost obličejů byla tak zářející, až se Drew oťrásl. Kdo ví, jestli mu vůbec řekli, že jsem naživu, pomyslel si. A ví vůbec, co se stalo v klášteře? V tom případě by ale nejspíš změnil zaběhanou rutinu a někam se ztratil.

Stín sáhl do kapsy a vytáhl klíč. Drew neměl žádný přesný plán, jak postupovat. Svěřil se svým instinktům a usoudil, že nejlíp udělá, bude-li se chovat zcela nenuceně. Staří kamarádi, kteří se léta neviděli.

"Ahoj, Miku," rozlehlo se uličkou.

Stín se střelovitě otočil, připravený k obraně.

"Cože?"

"Hele, jen žádnou paniku," řekl Drew srdečně. "To jsem já, starý kámoš Drew. Čekám tu na tebe.

Člověče, mám průšvih. Musím si s tebou promluvit. Potřebuju tvou pomoc."

Mike stál jako socha a hleděl do tmy. "Drew?"

"Vzpomínáš na školu v Coloradu, jak nás Hank Dalton v rámci nácviku střelby na živé cíle nechal střílet na králíky a jak je jeho pes vždycky sežral?"

"Ne, to není možné." V Mikeově hlase zazněla hrůza.

"A pamatuješ na tu rakev, v které Hank přechovával naše zbraně?"

"Kristepane, opravdu jsi to ty!"

"Jsem rád, že tě vidím, člověče."

"Jak jsi mě našel?"

"To ti řeknu později. Teď mi musíš pomoci a najít mi nějaký bezpečný úkryt. Člověče, jsem po krk ve sračkách."

"No jasně, pomůžu ti. Teď jde o to, kdo je tu ještě s tebou."

"Se mnou? A proč bych... Vždyť říkám, kdo by se tak se mnou zahazoval, když jsem v průšvihů?"

"Opravdu?" Stín se nervózně rozhlédl kolem sebe.

"Kolik už je to roků?" pokračoval Drew. "Dost na to, abychom se divili, kam zmizelo naše mládí, co?"

Drew se rozhodl riskovat a vystoupil ze tmy. Vztáhl ruku na pozdrav. "Tak pomůžeš mi? Prosím tě."

"Opravdu s tebou nikdo není?"

Drew přistoupil blíže a jejich vzájemná podoba mu připadala ještě zlověstnější.

"Vůbec nikdo. Proč se na to pořád vyptáváš?"

"Protože, starý kamaráde," Mike zvedl ruku a usmál se, "je to už hezky dávno..."

"Ano?"

"...co jsem slyšel, že jsi mrtvý."

Mike se vrhl na Drewa, který se s bušícím srdcem přikrčil a zaujal obrannou pozici. Náhle za ním zarachotila prkna. Hromada, za kterou se skrýval, se zřítíla. Jsem v pasti, pomyslel si Drew vyděšeně a uskočil stranou, aby se bránil nejen proti Mikeovi, ale i proti mužům, kteří se tu nejspíš skrývali v záloze, kdyby se tu přece jen ukázal. Vběhl jsem jim přímo do náruče!

Nikdo se však na něj z temnoty nevyřítí. Naopak, zdálo se, že Mike je stejně vyděšený jako on. Zarazil se uprostřed útoku a zíral na řítící se prkna, přesvědčen, že Drew lhal a že zde není sám. Uskočil připraven bránit se proti neviditelným útočníkům, pak zaklel, bleskurychle se otočil a rozběhl se k východu z uličky. Irského setra, který se vynořil ze tmy a začal hrabat pod prkny, která shodil, si nevšiml.

12

Drew vyrazil Mikeovi v patách. Teď ho nesměl ztratit z dohledu. V běhu těžce oddychoval, ale věděl, že v tomto bludišti uliček, dvorků a průchodů stačí Mikeovi pár vteřin a ztratí se. Vždyť tu zná každou křižovatku a odbočku. Bezpochyby to tady mnohokrát prozkoumal a našel si desítky míst, kde se může v případě nebezpečí skrýt.

Mike právě zahýbal za roh a Drew pro jistotu vytáhl pistoli. Jeho soupeř může běžet dál - nebo se také zastavit a Drewa překvapit, až vyběhne zpoza rohu. Drew musel zpomalit a opatrně roh obejít. Ztrácel tak drahocenné vteřiny. Nemyslel si, že by Mike měl u sebe pistoli. Proč by riskoval své krytí? Co kdyby do něj někdo, třeba v tlačenci studentů opušťejících posluchárnu, náhodou narazil a nahmatl zbraň pod kabátem?

Ale co nůž? Ten u sebe Mike klidně mít mohl. Tenkou dýku ukrytou v botě nebo kapesní nůž, to by nikomu divné nepřípadlo. A kromě toho Mike ani žádnou zbraň nepotřeboval. Stačily by mu ruce. Stejně jako Drew byl schopen zabít člověka jediným prudkým úderem do prsou nebo krku.

Když však Drew zabočil za roh, Mike na něj nezaútočil. Drew ho viděl, jak běží další uličkou, a vyrazil za ním. I když se mu hrudník těžce zvedal a osvětlení bylo velmi nedostatečné, dokázal by běžící postavu snadno zasáhnout. Neodvážil se však riskovat výstřel. Nejen kvůli hluku a zmatku, který by způsobil a přilákal sem spoustu lidí včetně policie. Měl také strach, že by mohl svého soupeře zabít a ne pouze poranit. A jeho dvojník musel zůstat naživu, aby ho Drew mohl vyslechnout.

Mike právě mizel za dalším rohem a Drew se snažil držet s ním krok. Vběhl na dvorek osvětlený syčící plynovou lampou právě včas, aby ho zahlédl, jak obíhá skleník, postavený ze starých oken, a mizí v napodobenině anglického panského sídla. Drew se opět mohl rozběhnout plnou rychlostí. Vřítí se do budovy a srazil se s mužem, který právě vyšel ze dveří vlevo. Muž zavrával a svalil se jako pytel na rozpraskané linoleum v chodbě svého bytu. "Dávej bacha, kam sakra...!"

Zbytek už Drew neslyšel. Proběhl chodbou a rozrazil látky na druhé straně budovy. Neobával se, že by se za ním Mike skrýval, protože než se předtím dveře zavřely, viděl, jak jeho dvojník sprintuje přes další dvorek osvětlený lampou, vybavený pro změnu pískovištěm a houpačkou.

Stavení na protější straně připomínalo stáj pro dobytek. Mike však do něj nezamířil, ale zabočil vpravo

do úzké uličky, přeskočil ležící bicykl, oběhl studnu s pumpou a s kradmým ohlédnutím přes rameno seběhl po dřevěných schodech ke vchodu do sklepa vysoké viktoriánské budovy.

Vrznutí dveří a Drew opatrně vstoupil. Nepřekvapilo ho, že se ocitl v další chodbě. Hliněná podlaha, po obou stranách řada dveří. Takových zde již viděl několik. Z holých žárovek houpajících se pod stropem svítila jen polovina.

Na opačném konci chodby právě Mike mizel v dalších dveřích. Drew se rozběhl a pod nohama mu zapraskalo rozbité sklo. Svraští čelo. Hliněná podlaha je přece měkká a úlomky skla se do ní měly dávno zabořit, ne teď skřípat pod jeho podrážkami.

Tento detail ho znepokojil, ale nemohl si dovolit rozptylovat pozornost. Musel přemýšlet o mnoha důležitějších věcech. Mike ztrácel náskok a Drew doufal, že se mu ho v uličce za domem nebo na dalším dvorku podaří dostihnout. Doběhl ke dveřím, za nimiž jeho protivník před okamžikem zmizel.

Napřáhl ruku s pistolí, rozrazil dveře a přímo před sebou spatřil cihlovou zeď. Rychlý pohled vlevo. Další zeď. Drew se vrhl doprava, když vtom se dveře přibouchly. Obklopila ho neproniknutelná tma a ledová ruka mu sevřela srdce. Ach, ježíšikriste. V žaludku se mu svíjelo klubko červů. Absolutní tma.

Drew se zoufale přitiskl zády ke zdi, a ačkoliv mu po namáhavém pronásledování málem praskaly plíce, pokusil se zadržet dech. Jediné sípavé nadechnutí by ho teď mohlo stát život. Ach, svatá panno. Jsem v pasti. Černočerná tma v uzavřené místnosti.

Původ skleněných střepů na hliněné podlaze v chodbě vzadu byl teď zcela jasný. Tak proto dobrá polovina žárovek nesvítila. Visely dost nízko, a když kolem nich Mike běžel, stačilo mu zvednout ruku a rozbít je. To byly ty střepy, které chrastily Drewovi pod nohama.

A žárovky byly rozbité právě na konci chodby přede dveřmi, kterými se vcházelo do téhle temné místnosti. Kdyby byla chodba normálně osvětlená, Drewovi by to stačilo, aby před zabouchnutím ještě zahlédl vypínač, a mohl si tak rozsvítit a zjistit, kde se Mike ukrývá. Takto ani neví, jestli tu jeho protivník vůbec je. Mohl vyběhnout dveřmi, které teď není vidět, a zanechat zde Drewa v obavách, že je chycen do pasti a musí čelit neviditelnému protivníkovi. Mike teď už třeba vybíhá z obytného komplexu, zatímco Drew stále ještě tápe v nejistotě, zda mu vůbec hrozí nějaké nebezpečí.

Drew však musel vycházet z předpokladu, že Mike je někde poblíž, a při té myšlence se mu sevřelo srdce. Uzavřený prostor bez jediného paprsku světla. Tuto situaci znal velmi dobře - temná komora v hangáru na letišti, jak ji poznal za svého pobytu v Rocky Mountain Industrial School. Boj v temnotě byl specialitou jejich vrchního instruktora. Hank Dalton neměl při nácviku tohoto vysilujícího způsobu boje se svými studenty žádné slitování. Mike však náročný výcvik také absolvoval a proti Drewovi tak stál někdo stejně dobrý jako on sám. Čekal ho souboj se sebou samým.

13

Colorado. Drew a ostatní studenti, mezi nimi i Mike a Jake, se jako obvykle shromáždili v tělocvičně a čekali na první vyučovací hodinu, která začínala úderem osmé. Nedočkavě hleděli na dvojité dveře, jimiž Hank Dalton vždycky dotlačil lesklou měděnou rakev. I když byli pyšní na svou osmnáctiletou dospělost, přesto se na tento okamžik těšili jako malé děti na novou hračku. Za chvíli Hank rakev otevře, rozdá jim zbraně a vyzve je k soutěži, kdo z nich je dokáže rozebrat a zase složit v nejkratším čase. Jake byl vždycky rychlý, ale Drew a Mike ještě rychlejší. Soupeřili v této disciplíně stejně jako ve všech ostatních. Zdálo se, že je vzájemná fyzická podobnost přímo vybízí k tomu, aby si vyzkoušeli, jestli jsou na stejné úrovni i pokud se týká jejich schopností.

Toho rána však čekali na začátek hodiny nějak dlouho. Hank Dalton vstoupil dvojitými dveřmi o patnáct minut později než obvykle, ale tentokrát s sebou rakev neměl. "Všichni ven a dvojřad nastoupit!"

Kvůli ostrému tónu v jeho hlase si studenti mysleli, že se na ně Hank hněvá. Nechtěli ho ještě více rozezlít a byli vychováni k poslušnosti, takže bleskurychle vyskočili, vyběhli ze dveří a chodbou se dostali před budovu. Ranní slunce je oslňovalo, takže mhouřili oči, aby si mohli prohlédnout neoznačený autobus vedle překážkové dráhy. Motor koktavě rachotil.

"Na co čumíte?" vyštěkl Hank. "To jste ještě nikdy neviděli autobus?" Ale hned se zase usmál a prohrábl si několikadenní strniště. "Uděláme si malý výlet. Tak si nastupte."

Všem se ulevilo, že se Hank nezlobí. Nastoupili, Hank si sedl za volant, a když projel bránou, zamířil prašnou silnicí do hor. Oplocený pozemek výcvikového komplexu zůstal za nimi. O dvě hodiny později, po zdánlivě bezcílném putování, kdy kolem neviděli nic než borovice a šalvějový porost, projel Hank otevřenou bránou dalšího plotu a zaparkoval před letištním hangárem z vlnitého plechu. Jiné budovy v okolí nebyly, jen v dálce se rýsovala úzká přistávací dráha; pomalu prohrávala souboj s křovisky, kterými bylo tohle malé údolí porostlé.

Ne že by měli studenti možnost si to místo příliš podrobně prohlédnout. Hank je nahnal do hangáru a žádný z nich tehdy netušil, že denní světlo opět spatří až za dlouhých pětadvacet dní.

Hank zavřel dveře a nechal studenty pochodovat. Ve tmě klopýtali a naráželi jeden do druhého.

"Máte nějaké problémy s očima?" zeptal se Hank. "Nuže, hned to napravíme. Nebude trvat dlouho a budete ve tmě jako doma," a dobrosrdečně se zasmál.

Když se jejich oči přizpůsobily temnotě, rozhlíželi se se zájmem kolem sebe. Škvírami v plechových stěnách přece jen prosvítalo několik nesmělých paprsků, takže si mohli všimnout, že uprostřed hangáru stojí nějaký obrovský objekt - tak velký, že to klidně mohl být jednopatrový domek bez oken.

"Zajímalo by mě, co to je," zamumlal někdo.

"Dočkej času," odpověděl Hank a vedl skupinu do prostoru vpravo od objektu, kde stála vyrovnaná řada pryčen s tmavými prostěradly a temnými příkrývkami. Na každém kavalci ležela obyčejná černá dvoudílná souprava.

"To je pyžamo?"

"Víceméně," ozval se Hank ze tmy. "Svlékněte se a oblečte si to. To bude teď vaše uniforma."

Studenti byli ještě zmatenější, ale poslechli. Jejich oči se již dokonale přizpůsobily stínům, a tak viděli, že Hank odložil své nerozlučné kovbojské boty, vybledlé džínsy, plátěnou košili a odřený stetson a má také na sobě volnou černou soupravu.

"Raději byste si teď měli odpočinout, protože ode dneška budeme cvičit pouze v noci."

Odpočinout si v pravé poledne? Drew únavu necítil, ale přesto začal zívát, sotva se roztáhl na kavalci.

Probudil ho až Hankův hlas burácející z neviditelného reproduktoru.

"Budíček! Vstávat a umýt se."

V noci?

"Zní to jako hlas boží," řekl někdo.

Večeři - nebo snídani? - sestávající z rýže a ryby plovoucí v něčem, co chutnalo jako ústřicová omáčka, zapíjeli čajem.

Výcvik začal okamžitě po jídle. Hank je odvedl do zadní části hangáru, kde po hmatu zjistili, že na stěně visí pytle s pískem. Drew slyšel, jak se Hank pohybuje a natahuje se k něčemu vedle pytlů, a v tom okamžiku se na druhé straně hangáru rozsvítilo bledé žluté světlo. V absolutní tmě se k nim jen stěží probojovalo.

Hank, který v černém oděvu vypadal jako orientálec, pokrčil rameny. "I v noci svítí hvězdy a měsíc, i když jeho jasnost kolísá. Pokud ovšem není zamračeno. To pak začnete věřit na duchy."

Drew napínal zrak a snažil se zachytit co nejvíce bledého žlutého světla z druhé strany hangáru. Příjemně ho překvapilo, o kolik lépe vidí a rozeznává pytle s pískem pověšené na zdi; jeho fantazie se již naučila dodat správné dimenze siluetám ponořeným do stínů.

Hank je poučil, jak správně držet vrhací nůž. Dlouhé hodiny je nutil nacvičovat vrhání nožů do pytlů s pískem. Kromě toho házeli i otevřenou břitvou, japonskými vrhacími hvězdami a dokonce i kusy dřeva, popelníky a kameny.

Nevypadalo to zrovna jako nácvik bojových technik, i když Drew byl často přesvědčen, že soupeř by určitě zemřel, kdyby se do něj nůž zabodl tak hluboko jako do pytle s pískem. Účelem výcviku bylo spíše naučit se rychlosti a přesnosti, protože museli reagovat na povel Hankova tlesknutí a snažit se zasáhnout určený objekt.

"Ve tmě totiž nemůžete s jistotou vědět, jestli je váš protivník mrtev," štěkal Hank. "V okamžiku, kdy uslyšíte, že vaše zbraň zasáhla cíl, můžete počítat nanejvýš s tím, že nepřítel je vyveden z míry a..."

Ale doplnění výkladu si Hank schoval až na následující den - nebo noc, když uvážíme převrácený denní režim - protože se odmlčel, aby opravil chybný postoj jednoho z frekventantů kurzu.

V další etapě se studenti museli otočit k pytlům zády a teď, když se ozvalo tlesknutí, se museli nejdříve otočit a pak teprve házet.

Hank je zasypával přívaly hlasitých pokynů. Museli stát na rozkročených nohou - ne příliš, jen na šířku boků - a udržovat rovnováhu. Kolena museli mít pokrčená, aby se dokázali pružněji a rychleji otočit. Naučili se také lehce nahrbenému postoji, aby se do otáčení těla zapojily i boky a kyčle.

Ostré předměty, které vrhali na pytle s pískem, často s klepnutím padaly na betonovou podlahu.

I to bylo zdrojem cenných poznatků, jak jim Hank neustále kladl na srdce. "Protože si nemůžete dovolit věnovat pozornost žádným zvukům, které můžete předvídat. Chci, abyste se během svého pobytu tady dokonale seznámili se zvuky, které vydává každá myslitelná zbraň při dopadu na jakýkoliv typ povrchu. Nejen na tuhle betonovou podlahu, ale i na písek, koberec, trávu nebo kámen."

Toho rána uléhal Drew na kavalec úplně vyčerpaný. Škvírami v plechových stěnách hangáru prosvítala záře vycházejícího slunce.

Hank otočil vypínačem a bledě žluté světlo zmizelo. Ono je vlastně jedno, kdy člověk ulehá, pomyslel si Drew a vklouzl nahý mezi dvě tmavá prostěradla pod černou příkrývkou. Hlavně když se vyspí. Usnul skoro okamžitě a zdálo se mu, že se plechovkou od coca coly snaží trefit do pytle s pískem.

Následující noc se výcvik nesl ve stejném duchu. Cvičení se opakovalo tolikrát, že i když v temnotě dopadl nějaký předmět na podlahu obzvlášť hlasitě, Drew při tom zvuku ani nehnul brvou.

Hank výcvik postupně stále více obohacoval. Studenti teď navrhovali použití nože. Ve stínech se vrhali proti pytlům s pískem a v ruce drželi popisovače s plstěným hrotem. Bodnutím vedeným zdola nahoru měli zasáhnout cíl.

Hank pytle po každém útoku pečlivě prohlédl ve světle malé tužkové svítilny a posuzoval přesnost bodnutí. Vštěpoval studentům, aby se naučili využít sebemenšího světla a dokázali odhadnout velikost a postavení cíle na základě toho mála, co vidí.

V další fázi rozdělil Hank své svěřence do dvojic. Měli po sobě nejprve házet křehké předměty a pak se popisovačem snažit zasáhnout soupeře do hrudníku chráněného polštářem.

A pokaždé Hank za pomoci zastíněné tužkové svítilny hodnotil rozsah zranění, která postižený teoreticky utrpěl.

Nakonec byly studentům polštáře odebrány. Když vám po útoku zůstala modřina, co se dalo dělat? Měli jste si dávat pozor. Představte si, že by to nebyl úder popisovačem, ale nožem.

Takto a ještě mnoha podobnými způsoby vštěpoval Hank svým žákům patřičné reflexy potřebné pro boj v temnotě.

Naučili se zacházet s nožem tak dokonale, jako by byl prodloužením jejich ruky a ruka pak se stala prodloužením paže. Ruka sledovala bleskurychlý pohyb paže a nůž pohyb ruky, pružně a plynule.

Dokázali se přikrčit a uhnout stranou, nohy stále rozkročené na šířku boků. Váhu přitom přenášeli pomalu, postupně. Všechno absolutně tiše a nikdy ani o centimetr dopředu nebo dozadu.

Probírali různé části těla z anatomického hlediska: slezinu, hrtan, varlata, klínovou kost a její dutiny, čelisti, štítnou žlázu, příčný splav, nosní přepážku, krční tepnu, pažní kosti, ocnice; a stále v temnotě útočili na pytle s pískem nebo na sebe navzájem, nejprve popisovači, pak spodní hranou dlaně nebo špičkou lokte.

Postupem času nabýval výcvik na intenzitě a všech se zmocnil pocit, že je Hank připravuje na závěrečnou zkoušku. Jedna noc následovala druhou v takovém tempu, že už nedokázali spočítat, kolik jich vlastně bylo. A jejich pohledy se stále častěji obracely k jednopatrové stavbě, která na ně čekala uprostřed tmy hangáru.

Pak se dočkali. Poté, co úspěšně prokázali schopnost přiblížit se k nepříteli v absolutní tmě na nejrůznějších typech povrchu, které připomínaly písčnou pláž, hustý koberec nebo kluzké navoskované parkety, poté, co se naučili tiše obcházet a překračovat skryté překážky se stejnou elegancí, jakou jim vštípily hodiny baletu ve škole, jim Hank oznámil: "Tak jo, přišel čas, kdy jste připraveni seznámit se s tím, co na vás čeká v budoucnu."

Dychtivě ho v šeru následovali ke dveřím. Hank je otevřel, ale ani Drew, ani nikdo jiný nedokázal rozeznat, co je vevnitř.

Hank ukázal na Jakea. "Já teď půjdu dovnitř a zavřu za sebou. Ty počkáš patnáct vteřin a vstoupíš za

mnou. A nezapomeň také zavřít."

Jake zaváhal. "A potom?"

"Copak sis nikdy nehrál na schovávanou? Zkus mě najít. Ale je zde jeden podstatný rozdíl. Představ si, že jsem tvůj nepřítel. Když mi dáš šanci, když si nedáš pozor a připustíš, abych tě zaslechl nebo ucítil, potom, ve skutečném životě, bych tě mohl zabít. Prostě tu hru poněkud obměníme - vítězem bude ten, kdo překvapí soupeře a dotkne se ho jako první. Jednoduché, ne?"

"Jistě."

Hank vstoupil a za čtvrt minuty ho následoval Jake. Zavřel za sebou dveře. O půl minuty později se dveře opět otevřely a Jake vyšel ven. Drew zahlédl na jeho tváři výraz zklamání.

"Co se tam vevnitř stalo?" zeptal se kdosi.

"Nemám o tom mluvit. Chce, abyste se seřadili a jeden po druhém chodili dovnitř."

Drew se necítil nejlíp. Stál téměř na konci řady a díval se, jak jeho spolužáci jeden za druhým vcházejí do budovy a stejně jako Jake byli i oni během půl minuty venku.

Ted' byl na řadě Mike, ale i on byl téměř vzápětí zpátky. Drew přímo cítil jeho pokoření. Mike vždy s Drewem soupeřil a i teď se zdálo, jako by ho vyzýval k souboji, kdo vydrží déle.

A pak už byl na řadě Drew.

Otevřel dveře. Zkoncentroval se, aby vybičoval reflexy na maximum, překročil práh a nervózně za sebou zavřel. Téměř okamžitě se ho zmocnil pocit, že se dusí, jako by mu hustý vzduch vevnitř tlačil na prsa.

A navíc ta tma. Myslel si, že větší tma, než panovala v hangáru, už být nemůže, ale teprve tady pochopil, co to znamená absolutní temnota.

Tady vevnitř byla dokonale neproniknutelná a doslova ho drtila. V uších mu syčelo ticho a uvažoval, co dál. Musí najít Hanka. Vyzrazil, ale po pár krocích narazil do stolu. Nohy zaskřípaly na betonové podlaze, a to už mu Hank sevřel pravý loket.

"A jsi mrtvý," zašeptal Hank tak blízko, že jeho dech zašimral Drewa na uchu.

Drew vyšel z temné místnosti. Snažil se, aby na něm nebyly rozpaky příliš vidět, a všiml si Mikeova spokojeného výrazu. Měl radost, že ani Drewovi se nevedlo lépe než jemu.

Hank si svolal celou skupinu a požádal je, aby zhodnotili své zkušenosti. Přinutil je cvičení zopakovat a znovu je s nimi podrobně probral. Pak jim postupně vštěpoval základy tohoto druhu souboje.

"Všichni jste se mě pokusili najít moc rychle. Do ticha a tmy se musíte vcítit. Zradila vás vaše dychtivost. Dejte si na čas. Mohou to být poslední vteřiny vašeho života, tak proč si je neprodloužit? Musíte se naučit vnímat prostor všemi smysly."

Hank jim vysvětlil schémata, podle nichž měli pokoj prohledávat namísto slepého postupu vpřed. Pobízel je, aby využili schopností, kterých už nabyli při nácviku útoků na pytle s pískem a vyhýbání se překážkám v hangáru.

"Ale tohle je něco jiného," namítl kdosi.

"A v čem?"

"V hangáru jsme měli spoustu místa a ani tma nebyla tak neproniknutelná. A kromě toho, vy jste vešel první. Měl jste výhodu, mohl jste si vybrat úkryt."

"Nepovídej. A až budeš stát proti opravdovému nepříteli, předpokládám, že si mu postěžuješ, že nehraje férově, když využívá výhodu na své straně. Při této hře si musíte získat vlastní výhodu," pokračoval

Hank, "a to tím, že budete lepší než váš protivník. Nejdůležitější věc, jež musíte mít neustále na paměti - kromě postupu, který jsem vám právě vysvětlil a který v podobných situacích musíte dodržovat - tedy nejdůležitější je pohybovat se tak pomalu, jako byste se prakticky vůbec nehýbali."

Nacvičovali znovu a znovu a pokaždé se jim povedlo vydržet o několik okamžiků déle, než se jich Hank dotkl. Nejprve pět vteřin, pak deset. Ale i těch pár okamžiků, o které dokázali přežít déle, pro ně znamenalo obrovský výkon. A když Drew poprvé vydržel plnou minutu, byl úplně vyčerpán a domníval se, že v místnosti strávil mnohem delší dobu.

"Stále ještě se nepohybujete dostatečně pomalu," napomínal je Hank. "Stále ještě nedokážete cítit tmu. Všimli jste si někdy, že slepci vědí o překážce před sebou, i když nemají hůl? Je to proto, že jsou životu v temnotě tak uvyklí, že vnímají i vzduch odrážející se od okolních předmětů. Dokážou objekty kolem sebe vycítit s takovou jistotou, jako kdyby k nim vysílaly nějaké vibrace. A přesně to se musíte naučit i

vy. Vyřazení zraku musíte nahradit mnohem intenzivnějším využitím ostatních smyslů. Například Jake. Dokáže se pohybovat absolutně tiše, to mu musím přiznat. Ale je kuřák a můj nos zachytil vyčichlý pach tabáku, takže jsem dokázal určit zcela přesně, kde se nachází, i když jsem ho ani neviděl, ani neslyšel. Od tohoto okamžiku je všem z vás zakázáno kouřit. A tím nemyslím jen po dobu vašeho pobytu zde. Je to navždy. Mike je podobný případ. Používá deodorant, takže i jeho jsem vypátral čichem. Podobné přípravky zahod'te."

"Ale nemůžeme přece zabránit tomu, aby naše tělo vydávalo určitý pach," namítl Mike. "Každý se například potí. To je ve stresu přirozené."

"Ne, v podobných stresových situacích potní žlázy naopak vyschnou, přestanou prostě fungovat. Může se stát, že jeden nebo dva z vás se vymykají normě a potí se i za těchto okolností. Ale to brzy zjistíme a ti, kterých se to týká, budou muset školu opustit."

Netrvalo dlouho a studenti dokázali vydržet v temné místnosti mnohem déle. Dvě minuty se protáhly na pět, pak na deset. Drew postupně zjistil, jak jsou předměty v místnosti rozmístěny. Postupoval pomalu a metodicky a přišel na to, že zařízení připomíná obývací pokoj: křesla, pohovka, konferenční stůl, televizor, lampa, knihovnička. Pak ale někdo nábytek úplně přestavěl a místo betonové podlahy teď šlapali po koberci. Další noc byla místnost zařízena jako ložnice, jindy zase plná beden jako nějaké skladiště.

"Nikdy nevíte, co vás čeká," varoval Hank.

Konečně nebyl ve třídě nikdo, kdo by nedokázal Hanka pronásledovat celou hodinu, aniž by byl přistižen, a pak Hank cvičení obměnil. "Odteďka budete soupeřit mezi sebou. Jeden z vás půjde dovnitř a druhý za ním. Potom si poradí vyměníte. Ten, kdo šel první, půjde jako druhý, takže lovec se stane kořistí. A budete se vzájemně prohazovat tak dlouho, dokud se neutkáte každý s každým."

Drew se podíval na Mikea a ten mu pohled oplatil. Nemohl se dočkat, až si bude moci vyzkoušet své schopnosti proti Drewovi. Neutkali se však hned. Oba vystřídali čtyři partnery, než se v místnosti ocitli společně. Nejprve byl pronásledovaným Drew a zvítězil. Ale když si role vyměnili, vyhrál zase Mike. I další střetnutí skončilo remízou. A když proti sobě stáli naposledy a zůstali v místnosti tři hodiny, aniž by jeden přistihl druhého, musel Hank souboj ukončit.

14

Ted', po šestnácti letech, proti sobě stojí znovu. Jejich zbraněmi však už nebudou popisovače s plstěným hrotem a venku nečeká Hank, aby souboj přerušil. Jejich vzájemné soupeření dosáhlo vrcholu. Zdaleka však nepůjde jen o důkaz, kdo z nich je lepší, a žádný ze soupeřů nemůže počítat s odvetou.

Drew neměl v úmyslu svého protivníka zabít. Potřeboval, aby Mike zůstal naživu, aby ho mohl přinutit říci všechno, co ví o tajemství krycího jména Janus. Neochota zabíjet však byla Drewovi značnou přítěží, protože Mike jistě váhat nebude.

V okamžiku, kdy si Drew uvědomil hrozivé důsledky toho, že ho Mike vlákal do sklepní místnosti černé jako uhlí, automaticky pokrčil kolena a zaujal postoj, který se mu díky Hankovi stal druhou přirozeností. Rozkročil se, nohy na šířku boků, a vztáhl paže, vzdálené od sebe na šířku ramenou, aby propátral temnotu před sebou. Pomalu upažoval a cítil, že má po obou stranách volný prostor. Okamžitě změnil polohu - ne o moc, jen o šířku těla - posunul se vlevo a zůstal stát.

Tento úvodní manévr měl jediný účel - odsunout se z místa, kde stál ve chvíli, kdy vstoupil do místnosti, aby Mikeovi neposkytl možnost využít hluku, který bezděčně způsobil, a zaútočit, dokud soupeř nebyl úplně připraven. Ted' však Drew splýnul s temnotou stejně jako Mike. Souboj mohl začít.

Drew ted' věděl s absolutní jistotou, že Mike nemá střelnou zbraň. Nevyužil totiž ani jednu z možností, kdy ji mohl s úspěchem použít, zejména ve chvíli, kdy Drew do místnosti vstoupil. Okamžik před tím, než se dveře zavřely a pohltila je absolutní tma, měl Mike naprosto spolehlivý cíl.

Drew tedy zvažoval riziko, jestli je soupeř ozbrojen nožem, a usoudil, že by ho Mike po něm asi hodil ve chvíli, kdy sem vstoupil. Jakmile by uslyšel, že zbraň Drewa zasáhla, vrhl by se na něj, využívaje okamžiku, kdy byla Drewova pozornost rozptýlena. A pokud by Drewa nepřipravil o život nůž, použil by jeden ze smrtelných úderů. Tato taktika přešla díky drilu Hanka Daltona všem do krve a stala se jim

skutečně druhou přirozeností.

To, že na něj Mike dosud nezaútočil, muselo tedy mít nějaký důvod a Drewa napadlo jediné vysvětlení: Mike žádnou zbraň nemá a musí spoléhat pouze na své schopnosti bojovat holýma rukama. Lze tedy počítat s tím, že si Mike počká, až se k němu Drew přiblíží, a pak vyrazí k překvapivému útoku.

Drew sám zbraň měl, pistoli, kterou teď svíral v ruce. Ve tmě mu však nebyla k ničemu, dokonce mu byla spíše přítěží, protože nemohl plně používat pravé ruky, v níž zbraň držel. Za daných okolností by byl Drew raději, kdyby měl pravici volnou, aby dokázal lépe vnímat ticho a jemné vibrace temnoty. Nechtěl však riskovat, že při zastrkování pistole do kapsy způsobí zbytečný hluk.

Drew vyčkával. Celých pět minut jen nehybně stál v typickém postoji, všechny smysly napjaté, a pozorně naslouchal. Bylo jasné, že se nachází dost hluboko pod zemí a že stěny sklepa jsou velmi silné, protože dovnitř nepronikal zvenčí žádný hluk. Snažil se zachytit zvuk soupeřova dechu nebo zašustění oděvu, ale kromě bušení krve ve spáncích neslyšel vůbec nic.

Dýchal pomalu a analyzoval pachy v místnosti, aby je mohl identifikovat a vzájemně rozlišit. Zápach terpentýnu. Ředidlo. Něco jako fermez. Lehký závan benzinových výparů.

Že by skladiště, uvažoval Drew. Čím více nad pachy přemýšlel, tím mu tento závěr připadal správnější. Údržbářský sklad. Asi je tu někde i sekačka na trávu a nejrůznější nástroje.

Ostatně to brzy zjistí, protože musí vyrazit za kořistí, a byl přesvědčen, že i Mike ho už začal pronásledovat.

"Nikdy nevstupujte přímo do místnosti," kladl jim Hank Dalton na srdce. "Prostředku se vyhybejte.

Nejprve proveďte obvod, což znamená, že máte dvě možnosti. Doprava, nebo doleva. Držte se zády ke zdi. Zařízení pokoje a překážky, které se vám postaví do cesty, rozhodnou za vás, který směr bude lepší."

Za současné situace se Drewovi zdálo, že ani jeden směr žádnou výhodu neposkytuje. Pravda, když vstoupil a rozpoznal past, zamířil vlevo. Mike tedy možná předpokládá, že Drew bude pokračovat stejným směrem. Nabízela se tedy možnost ho zmást, změnit směr a zamířit tam, kde to Mike neočekává, tedy doprava.

Jenže při podobném souboji existuje na každý tah zaručený protitah. Mike mohl Drewovu logiku předvídat a domyslet si, že Drewův pohyb vlevo byl jen úskokem a že později zamířil na druhou stranu. Dovedeno do důsledků, na základě logické úvahy se směr dalšího postupu určit nedal. A příliš dlouhé rozmýšlení by nakonec vedlo k celkovému ochromení.

Drew se tedy rozhodl pokračovat dále vlevo. Postupoval mučivě pomalu. Pohyboval rukama a prověřoval tmu kolem sebe, nohy se posouvaly jen neznatelně.

Podlaha byla stejně jako venku v chodbě hliněná. Naštěstí byla hlína udusaná, takže když opatrně našlapoval a přenášel váhu z nohy na nohu, žádné zrádné zvuky se neozvaly.

Drew se znovu zastavil. Naslouchal, číchal a vnímal tmu. Znovu rukama prověřil prostor kolem sebe a hlemýžďím tempem se posunul o pár centimetrů doleva.

Po několika decimetrech opatrného přesunu strnul, špička levé boty do něčeho narazila. Téměř nepostřehnutelný dotyk lýtkem a stehnem mu napověděl, že je to nějaký rozměrný předmět, ale když stejným směrem vztáhl levou ruku, nenahmatl nic. Ať již se jednalo o cokoliv, nesahala překážka výše než do pasu. Když ruku spustil, nahmatl dřevo. Povrch byl značně nerovný, rozrytý, poškrábaný a na omak mastný.

Dílenský ponk. Drewovy prsty pátraly dál a nahmataly kovový svěrák připevněný na kraji pracovní desky. Vedle něj ležely štípací kleště s vroubkovanými rukojeťmi a prachem olepená olejníčka s dlouhou hubicí.

Drew se teď ocitl ve velmi nebezpečném postavení. Dalo se očekávat, že Mike číhá na druhé straně ponku a je připraven na Drewa zaútočit ve chvíli, kdy pracovní stůl obejde a zamíří zpět ke zdi. Druhá možnost byla, že Mike vyčkává na druhé straně u protější stěny místnosti, a jakmile usoudí, že Drew se plně soustředí na zvládnutí této překážky...

Tahy a protitahy. Hlavně neudělat žádnou chybu. Drew pomalu postupoval kolem ponku a v duchu si představoval, na co asi Mike myslí.

Hej, Drewe, vzpomínáš, jak jsme spolu tehdy v Coloradu soupeřili? Byli jsme si vzájemně tak podobní,

že všechny zajímalo, kdo z nás je lepší, že jo? Ale otázka zůstala nezodpovězená, alespoň ne k mé spokojenosti. Jistě, pitomí hlavouni si usmysleli, že jsi lepší než já. Jinak by mě nebyli vybrali jako tvého náhradníka, ale bylo by to přesně naopak. Jenže tys byl hvězda a já pouhý statista, do prdele práce. Ale nakonec jsem vydržel déle než ty. Všichni mysleli, že jsi po smrti, a tak jsem zaujal tvé místo. Stal jsem se tebou, a to se mi zalíbilo. Nikdy bych zpátky neměnil. Nepřipadá v úvahu, abych zase tahal za kratší konec. Tentokrát si dám sakra záležet, abys byl opravdu mrtvý.

Drew, svaly rozbolavělé napětím, pomalu postupoval temnotou kolem ponku. Teď bude muset prozkoumat roh mezi pracovním stolem a zdí, takže nebude plně připraven vykrýt útok, který může hrozit z druhé strany místnosti. Napjal všechny smysly a snažil se zachytit sebeslabší zvuk nebo závan nehybného, téměř hmatatelného vzduchu.

Lehce a zcela neslyšně zamával levou rukou směrem ke zdi. Snažil se způsobit lehký záchvěv větru, aby si Mike myslel, že je mu blíže než ve skutečnosti, a předčasně zaútočil. Pokud se ovšem skrýval v rohu mezi stěnou a ponkem.

Žádný útok však nepřišel a Drew tedy ponk obešel a pomalu se posunoval ke zdi, pistoli připravenou k výstřelu. Kdyby se tam Mike opravdu skrýval a zaútočil, Drew by stiskl spoušť v okamžiku, kdy by došlo ke vzájemnému kontaktu.

Nic se však nestalo a Drew si v duchu úlevou vydechl, když dorazil ke zdi a znovu se k ní přitiskl zády. Vyčkával obklopen absolutní tmou, soustředil se a sbíral síly.

"Důležité je sebeovládání," říkal jim vždycky Hank, "a trpělivost. To jsou při této hře klíče k úspěchu. Stačí jediný nedomyšlený pohyb, jediné nepozorné gesto, a je po vás. Nesmíte myslet na budoucnost. Nesmíte si představovat, jak to bude fajn, až zvítězíte, vyjdete z pokoje a budete si moct odpočinout. Jediné, na čem záleží, je přítomnost, a pokud se nepřítel soustředí na přítomnost, zatímco vy se procházíte někde v budoucnosti, tak vás ubezpečuju, že se budoucnosti nikdy nedožijete. Stanete se minulostí."

Drew postupoval dál podél zdi původním směrem. Stejně jako předtím prozkoumával prostor špičkou nohy, lýtkem a stehnem, aby včas zaregistroval překážku. V pravé ruce svíral pistoli a levou pohyboval kolem dokola, téměř jako by se s temnotou mazlil. Levá noha opět narazila na překážku. Drew vycítil, že se tam něco nachází, ještě dřív, než se toho špičkou boty dotkl. Překážka byla dřevěná. Ohmatl ji rukou a zjistil, že vyčnívá asi čtyřicet centimetrů do prostoru a sahá až ke stropu. A když opatrně sáhl za boční desku, nahmatl chladný válcovitý kovový předmět. Papír, kterým byl omotán, se na několika místech odchlípoval. V tomto místě byl zápach terpentýnu mnohem silnější. Že by plechovka s barvou? Usoudil, že ano. Police s barvami, od podlahy až ke stropu. Drew se držel zády těsně u regálu a postupoval dál. Zatím neurazil více než tři, maximálně tři a půl metru, a už byl v místnosti alespoň čtyřicet minut, možná i déle. Čas se těžko odhadoval. Absolutní temnota a vyčerpávající pomalost pohybu vnímání času velmi zkreslovaly. Každá vteřina jako by trvala celou věčností. A co teprve minuta.

Drew dorazil na konec regálu a se zatajeným dechem sáhl dozadu, aby pokračoval podél původní zdi, ale jeho prsty se dotkly stěny těsně vedle levého boku. Ocítl se v rohu místnosti.

Náhle se ozval zcela nečekaný zvuk. Nějaký předmět dopadl mezi police vpravo od Drewa, odrazil se a dopadl na zem.

Drew nedokázal ovládnout poplašené zaškubnutí. Měl pocit, že se mu rozskočí srdce, a měl co dělat, aby potlačil hlasitý výdech. Podařilo se mu však nezpůsobit vůbec žádný hluk a díky tréninku zareagoval zcela reflexivně. Přikrčil se a klesl do hlubokého dřepu. Zády zaklíněný do rohu zvedl ruce, pistoli připravenou k výstřelu.

Jeho reakce byla tak rychlá, že hozený předmět se na podlaze ještě ani nezastavil a Drew už byl připraven k obraně.

Mohl očekávat, že Mike každým okamžikem zaútočí. Další z pouček Hanka Daltona: "Pokuste se soupeře vylekat. Hod'te po něm čímkoliv, co vám přijde pod ruku, využijte momentu překvapení, když se ozve rachot, a jděte po něm."

V místnosti se však postupně rozhostilo ticho, atmosféra opět zhoustla a Drew nevycítil žádné známky útoku. Vyčkával, žaludek stažený, nervy napjaté k prasknutí.

Nestalo se vůbec nic.

Pokusil se odhadnout směr, odkud předmět přiletěl, ale nedokázal to. Ted' však alespoň věděl, že Mike je tu spolu s ním, že se jeho dvojníkoví nepodařilo uniknout neviditelným východem v okamžiku, kdy sám vstupoval do místnosti.

Ted' už bylo jisté, že půjde o souboj na život a na smrt.

Drewa však znepokojovala otázka, proč Mike nezaútočil. Chvilí napjatě uvažoval a dospěl k nevyhnutelnému závěru.

Mike totiž přesně neví, kde jsem. Je si dobře vědom, že když se na mě vrhne a ve tmě mou pozici špatně odhadne, budu ho moci lehce zabít. Hodil tedy něco směrem, kde si myslel, že se asi nalézám, a doufal, že mě natolik vyvede z konceptu, abych způsobil nějaký zvuk. Nevyšlo mu to, a tak bude házet dál. A pokud mě trefí, vyrazí v tom okamžiku, kdy uslyší dopad předmětu na mé tělo, protože bude předpokládat, že tehdy bude má pozornost nejvíce oslabena.

Další ze strategií Hanka Daltona.

Drew stále ještě dřepěl skrčený v rohu tváří do místnosti, když na polici dopadl další předmět. Rachot se ozval blíže a Drew ucítil v rameni vibrace, jak se police zachvěla.

Tentokrát však něco podobného očekával. Využil hluku a posunul se dál podél zdi.

Mike tedy usoudil, že jsem zamířil tímto směrem. Snaží se mě zahnat do kouta, a když mě trefí, zaútočí.

Třetí předmět dopadl do rohu, který Drew před okamžikem opustil. Znovu využil zvukové clony a přesunul se o krok dál.

Ted' už si dokázal udělat o situaci přesnější obrázek. Úhel, pod kterým předměty dopadaly, a směr, odkud se ozýval jejich dopad na hliněnou podlahu, Drewovi napověděly, že Mike je někde na vzdálenějším konci místnosti, možná přímo v protějším rohu.

Nebo alespoň tam byl před několika vteřinami. Drew totiž musel předpokládat, že jeho protivník rovněž využil hluku, který způsobil, a stejně jako on se přesunul. Ted' šlo o to, kterým směrem. Vyrazil ke stěně, podél níž Drew právě postupuje, a narazí tedy na sebe čelem? Nebo se vydal na opačnou stranu, tam, kde Drewova pouť začala, a pokusí se ho napadnout zezadu?

Drew přemýšlel, jestli nemá změnit směr. Bylo to na hození mincí, šance byly zcela vyrovnané. Mohli takto pokračovat celou noc a snažit se jeden na druhého vyvrát. Drewovi bleskla hlavou představa, že takto kolem sebe krouží v temnotě až do skonání věků.

Rachot dopadajícího předmětu se ozval počtvrté, ale tentokrát něco narazilo do stěny a dopadlo na podlahu vpravo od police s barvami.

Dospěl Mike k závěru, že se vracím, nebo je to od něj jen trik, který má ve mně právě tuto myšlenku vyvolat?

Hank Dalton jim opakovaně zdůrazňoval, že právě o tohle při cvičení jde. Zmást protivníka tak, až se jeho mozek unaví a začne dělat chyby.

A pak ho zabít.

"Jsou to základní pravidla. Věřte jim. Můžete se na ně spolehnout," nabádal je Hank. "Trvalo mi téměř pětadvacet let, než jsem je objevil, a pouze díky nim jsem stále ještě naživu."

Hank s oblibou tvrdil, že zásady, jak v těchto situacích postupovat, zná jen velmi málo lidí. Jeho studenti se nemusejí obávat, že při skutečném souboji budou muset pronásledovat soupeře až do naprostého vyčerpání, protože podobný systém boje v absolutní tmě se nikde jinde netrénuje. "Pamatujte si," říkával, "že výhoda je na vaší straně. Žádná přehnaná sebedůvěra, ale rozhodně se nemusíte pokládat za předem ztracené. Budete-li se totiž řídit mými pravidly, máte více než vyrovnanou šanci na vítězství."

No jistě, pomyslel si Drew. Stačí řídit se pravidly. Jenže poslyš, Hanku, řekni mi, co bys dělal, kdyby tvůj protivník ta pravidla znal také? Tehdy v Coloradu to mezi námi mockrát skončilo nerozhodně. Nejen že vypadá jako já, on byl i stejně vycvičen, takže zase skončíme remízou. Ale nerozhodný výsledek tentokrát nepřipadá v úvahu. Ted' asi záleží na tom, kdo z nás se dříve unaví. A má-li být rozhodujícím faktorem síla a odolnost, pak nejspíš prohraju, protože od té doby, co jsem opustil klášter, jsem stále na útěku a už to trvá příliš dlouho.

Drew však nepodleh panice a v náhlém záblesku inspirace si rozechvěle položil otázku: Co uděláš, když stojíš proti někomu, kdo pravidla také zná?

Udělej něco zcela neočekávaného. Poruš pravidla. Jen si vzpomeň, jak ses zachoval, když jsi tehdy v

Coloradu poprvé vstoupil do temné komory v hangáru. Obejít místnost a držet se u zdi, jak na tom trval Hank? Ne, vydej se napříč a až budeš uprostřed, počkej si, než Mike zase něčím hodí.

A potom, až vycítíš, kde se přesně nalézáš, můžeš zaútočit.

Jeho nohy jako by se ani nedotýkaly hliněné podlahy, když se tiše přesouval doprostřed místnosti. Stále postupoval pomalými, opatrnými kroky, levou ruku nataženou před sebe. Prohmatával tmu, v pravici pistoli připravenou k palbě.

Když usoudil, že je zhruba uprostřed místnosti, přidřep, pohodlně se usadil na patách a čekal, co Mike udělá.

Ucítil závan větru. Něco mu prolétlo jen pár centimetrů nad hlavou a narazilo do zdi, kterou právě opustil. Šlo to odtamtud, z protějšího rohu. Drew o několik decimetrů postoupil.

Kolem jeho hlavy pročísl vzduch další předmět a narazil do zdi za ním.

Drew postoupil ještě dál.

Všechno se semlelo s omračující rychlostí. Drew náhle před sebou vycítil překážku. Nenahmatal ji, kdepak. Hank Dalton měl pravdu, když tvrdil, že dotek není nutný. Při dokonalém soustředění bylo skutečně možné vnímat vibrace, které předměty vysílají.

Překážka, na kterou Drew narazil, byl člověk.

Mike, který vypadal jako Drew a byl vycvičen stejně jako Drew, také jako Drew uvažoval. I on přemýšlel, jak vyzrát na protivníka, který má tu výhodu, že prošel školou Hanka Daltona, a také dokáže předvídat.

Výhoda spočívala v dodržování pravidel, takže pravidla je nutno porušit.

Drew se tedy zcela neočekávaně ocitl tváří v tvář svému protivníkovi. Oba soupeři se do sebe pevně zaklesli.

Boj se rozhořel s děsivou prudkostí. Ve vzájemném sevření se potáceli ze strany na stranu a Drew se přestal starat, jestli způsobí nějaký hluk. Ostře oddechoval v zoufalé potřebě kyslíku a bušil do soupeře, který mu oplácel stejnou mincí.

Drew zasténal, když ho protivníkově koleno zasáhlo do stehna a jen o vlásek minulo varlata.

Škubl sebou, když zády narazil na ostrou hranu ponku a uhodil se do ledvin.

"Miku..." vyhrkl a spodní hranou dlaně mu zasadil tvrdý úder na solar plexus.

Mike zasténal.

"Proboha svatého, poslouvej."

Drew zalapal po dechu, když mu úder ze strany málem rozdrtil krk.

"Musíme si promluvit!"

Ale když mu levým ramenem projela šokující bolest, jak se mu do něj zavrtal tupý hrot šroubováku - ještě že díky kabátu nebylo zranění tak vážné -, Drew pochopil, že Mike je rozhodnut zvítězit za každou cenu.

Co jiného mu tedy zbývalo?

Odstrčil Mikea stranou a stiskl prst na spoušti pistole.

Vypálil.

A znovu.

Postupně vyprázdnil celý zásobník. Rachot výstřelů se mu rozléhal v hlavě a plamenné záblesky šlehající z hlavně ho bodaly do očí.

Ale i za těchto podmínek rozmíst'oval výstřely velmi promyšleně, a když uslyšel, jak se kulka zavrtala do masa, věděl už, kam mířit. Chřípí mu hořelo palčivým zápachem korditu, spálené látky a lidské tkáně.

Každým výstřelem posílal své druhé já do pekel.

Drew slyšel potůčky krve crčící na podlahu, ale vzápětí se mu teplý a slaný proud rozstříkl po obličeji.

Mike na něj ještě jednou zaútočil, stále ještě rozhodnut pokračovat v boji, ale jeho tělem již otřásala smrtelná křeč. Oba muži se objali, téměř jako milenci.

Mike klesl k zemi a jeho ochablá čelist se svezla Drewovi po prsou, břiše, stehnech a kolenou.

"Proč jsi mě neposlouchal?" zašeptal Drew, i když se mu chtělo křičet. V duchu proklel svou disciplinovanost, díky níž se dokázal ovládnout. "Měl jsi mě poslouchat. Stačilo, abys mi řekl, pro koho pracuješ, ty pitomče jeden... Mohl jsi zůstat naživu. Možná z nás nakonec mohli být i přátelé a ne..."

Soupeři? Dvojníci?

Janus. Janus je mrtev. Drew ho zabil, ale muž, který stál v pozadí, je stále ještě naživu!

Zbytečná smrt doháněla Drewa k šílenství. Měl sto chutí do mrtvol kopnout, vyrazit jí zuby, roztřískat nos.

Ty pitomý...

Místo toho klesl ve tmě na kolena.

Slzy mu stékaly po tvářích a modlil se za Mikeovu duši.

A za svou vlastní.

15

Drew v temné místnosti ztratil natolik pojem o čase, že když vyšel z budovy, zamrkal překvapením. Noc už minula. Vycházelo chladné říjnové slunce. Všechny plynové lampy již zhasly. V bytech bylo ticho, jen někde nedaleko kvokaly slepice. Bylo zřejmé, že nikdo z místních obyvatel výstřely neslyšel, a pokud ano, schválně je ignoroval, aby se do ničeho nezapletl. Drew prošel klikaticími se chodbami, průchody a tunely a vrátil se do úzké uličky se zdí ze škvárobetonových tvárnic po pravé straně, kde před celou věčností vystoupil z úkrytu za hromadou prken a postavil se svému dvojníkovi.

Kapesníkem si z obličeje a rukou utřel Mikeovu krev. Stejným kapesníkem přiškrtil proud krve vytékající mu z ramene, kam ho Mike bodl šroubovákem. Pak svlékl kabát a přehodil si ho přes rameno, aby zakryl zranění i krvavé skvrny na šatech. Byla to zbytečná opatrnost. Takto brzo ráno nikoho nepotkal.

Byla mu zima, v rameni mu pulsovala bolest a v srdci cítil nekonečný smutek. Klíčem, který Mikeovi odebral, když prohlížel jeho mrtvolu, si odemkl a vstoupil do jeho bytu. Neobával se žádných nastražených pastí nebo alarmu proti zlodějům.

Když se předtím Mike chystal vstoupit, také jen vytáhl klíč a neučinil žádná opatření. Drew tedy mohl předpokládat, že byt není nijak chráněný. Jenže co když ano?

Drew byl tak vyčerpán, že si s tím nelámал hlavu. Znovu zabil člověka a momentálně neměl myšlenky na nic jiného.

Na nic kromě dalšího pronásledování. Toužil pomstít mnichy v klášteře a zjistit, pro koho Mike pracoval. Stiskl kliku a otevřel dveře. Zamračil se, když v místnosti nespátl žádné světlo. Jeho instinkty vyslaly varovný signál. V noci přece za zataženými závěsy prosvítala neprůhledným okenním sklem slabá záře. Vrátil se sem někdo, aby světlo vypnul? Drew napjatě prohlížel pokoj. I když bylo zhasnuto, nepanovala zde úplná tma. Paprsky vycházejícího slunce pronikaly otevřenými dveřmi a rozptylovaly stíny.

Drewovo znepokojení pominulo, když v duchu učinil dva závěry. Za prvé, v místnosti nikdo není. Kdyby se zde někdo skrýval, měl už dost možností na něj zaútočit. Druhá myšlenka vyplývala z první. Světla byla zhasnuta, protože, jak se Arlena v noci domnívala, byla napojena na časovači zařízení.

Drew vstoupil do pokoje. V šeru nezřetelně rozeznal police na knihy zabudované ve zdi, pracovní stůl s psacím strojem, rozkládací pohovku, jídelní stůl, televizor a stereosoupravu.

Žádný vysoký standard. Běžné vybavení studentského pokoje. Stejně zařízení, jaké mívával kdysi Drew, i když si podobně jako Mike mohl dovolit mnohem větší přepych.

Byt tvořila vlastně jediná místnost; sporák a lednice byly odděleny dřevěnou přepážkou.

U pohovky se něco pohnulo. Drew pokrčil kolena a zvedl ruce, připraven k obraně. Napjaté zamračení vystřídal úsměv, který se rozšířil, když si Drew vzpomněl na Stuarta Malého. Útočník, proti kterému zaujal obranné postavení, byla totiž kočka.

Zamňoukala a přiblížila se k Drewovi. Něco mezi koťátkem a dospělou kočkou. Oranžová s bílými skvrnami. Další kočka vyšla zpod pracovního stolu a ještě jedna vystoupila z úkrytu za přepážkou. Jedna byla úplně černá, druhá siamská a její modré oči zářily i v šeru. Drew se málem hlasitě rozesmál, ale úsměv mu odumřel na rtech. Bolest v rameni mu neodbytně připomněla Mikea a jejich vzájemnou podobnost.

Za starých časů, před vstupem do kláštera, Drew také choval kočky. Nahrazovaly mu společenský život a cítil se s nimi dobře. Později, když se do jeho klášterní cely nastěhovala myš, znovu cítil, že žije,

protože i když jako pravý kartuzián měl za sebou spálit všechny mosty spojující ho se světem, postrádal možnost podělit se o svou existenci s jiným živým tvorem.

"Milé kočky, určitě vám vrtalo hlavou, proč se váš pán v noci nevrátil," řekl a před očima mu náhle vyvstal obraz Mikeovy mrtvolky v temné sklepní místnosti. Otrásl se a pokusil se potlačit nepříjemné emoce. "Vsadil bych se, že máte hrozný hlad," pokračoval chraplavě.

Zavřel za sebou a zamkl dveře. Už předtím si všiml vypínače a teď ho stiskl.

Rozsvítily se dvě lampy, jedna za pohovkou, druhá na pracovním stole. Drew se zachvěl a uskočil. Vlevo od něj se otevřely dveře a za přepážkou na druhé straně se vztyčila nějaká postava. Připravil se na nejhorší.

Ze dveří přístěnku na šaty vystoupil otec Stanislav. Drew se otočil k přepážce, kde stála Arlena v celé své kráse.

Přistoupila k Drewovi, který pocítil zoufalou touhu sevřít ji do náruče.

"Díky bohu, že jsi naživu." Roztouženě ho objala. "Když ses nevrátil k autu..."

Drew vnímal její paže kolem krku a řadra, kterými se mu tiskla k hrudi. Instinktivně se sklonil, aby ji políbil.

Otec Stanislav si odkašlal. "Mohu vás přerušit?"

Drew se po něm zmateně ohlédl.

"Čekali jsme skoro do svítání," řekl otec Stanislav.

Arlena poodstoupila, paže stále kolem Drewova krku. Ale Drew pořád cítil dotek jejích prsou na svém těle. Vzpomínal, jak často ji za starých časů svíral v náručí. Jezdívají spolu kempovat a šplhali po skalách. Večer pak usínali v milostném objetí a dělili se o společný spací pytel.

"Pak už jsme nevěděli, co dělat," doplnila Arlena. "Museli jsme tě jít hledat, a proto jsme tady."

"Zvenčí vypadal byt opuštěně." Otec Stanislav přistoupil blíže. "Všude kolem byl klid. Počítali jsme, že pokud mezi vámi došlo k nějakému nedorozumění, váš protivník by asi utekl a nevracel se sem.

Pokládali jsme riziko za přijatelné, ale i tak jsme nejprve zaklepali, než jsme..."

"Otevřeli jste si šperhákem?"

S Arleninými pažemi stále kolem krku se Drew tázavě zadíval na kněze. Ten přikývl a Drew jen zavrtěl hlavou. "Jste samé překvapení."

"Inu," pokrčil rameny otec Stanislav, "Pán stojí při mně."

"A při vašich paklíčích."

Kněz se pousmál.

"Když jsi vešel do těch dveří," řekla Arlena, "v první chvíli jsem si myslela, že to je..."

"Můj dvojník?"

"Měl jsi kabát přes rameno, ne na sobě. Napadlo mě, že ti ho vzal."

"Ne." Drew polkl. "Je mrtvý." Sundal svrchník z ramene a odhalil zakrvácenou košili a složený kapesník pod ní.

"Drewel!"

"Bodl mě šroubovákem. Kabát ránu naštěstí ztlumil."

Než stačil cokoliv namítnout, už mu Arlena rozepínala košili. Drew při tom intimním gestu pocítil slabost v kolenou. Arlena mu jemně odstranila zakrvácený kapesník a nahlížela pod roztrhanou košili.

"Mohlo to být horší," podotkl Drew. "Vidíš? Rána už nekrvácí. Nemyslím, že by potřebovala šití."

"Ale nutně potřebuje dezinfekci. Sundej si košili. Přinesu žínku a mýdlo s vodou."

"To může počkat."

"Ne, nemůže." Ani teď neměl Drew šanci cokoliv namítnout. "Stůj klidně."

Drew pocítil zvláštní uspokojení z toho, že přijímá její příkazy. Zatímco mu vyčistila ránu a zavázala ji obvazem z lékárničky v koupelně, Drew jim vyličil, co se stalo.

Otec Stanislav zvedl pravici a udělil Drewovi rozhrěšení. "Jsem si jist, že Bůh vám odpustí. Musel jste se bránit."

"Ale jeho smrt byla úplně zbytečná." Drew měl stažené hrdlo a jen částečně to měl na svědomí otok po ráně, kterou mu Mike uštědřil. "Co jsem tím získal?"

"Svůj život," odpověděla Arlena důrazně.

"Ten je bezpodstatný. Odpovědi, ty jsou důležité."

"Snažili jsme se nějaké nalézt," řekla Arlena.

Drew napjatě poslouchal.

"Prošli jsme jeho papíry. Stvrzenky, inkasované šeky, účty."

"Co jste objevili?"

"Přesně to, co se dalo očekávat," řekl otec Stanislav. "Ten člověk byl profesionál. Nenašli jsme vůbec nic."

"Vůbec nic?" Drew se zamyslel. "Možná. Přinejmenším vám to tak muselo připadat."

"Tomu nerozumím."

"Prohlédli jste účty a nic nezjistili. Dobrá. Problém je v tom, že jste nevěděli, co vlastně vidíte, co máte hledat."

"Pořád ještě nevím, co tím chcete říct."

"Říkáte účty, proplacené šeky, stvrzenky?"

"Přesně tak."

Drew obdařil Arlenu něžným pohledem. "Chápu, že vám to nedošlo, protože ani ty, ani vy, otče, nemáte s tímto způsobem krytí žádné zkušenosti. V mém případě systém fungoval tak, že pro normální zásilky jsem používal schránku na místní poště. Tam mi chodily časopisy, účty za školné a běžná korespondence. Ani tuto schránku se mnou nikdo nespojoval, protože jsem vždy dbal na to, abych nebyl sledován. Ale v nejbližším městě jsem měl ještě jednu poštovní schránku, kde jsem si vyzvedával zásilky, které byly opravdu důležité... Například svůj plat."

Drew se odmlčel a nechal své partnery přemýšlet.

"No ovšem." Arlena pochopila první. "Skalpel byl vládní organizace."

"Utajená organizace. Vláda samotná neměla ani ponětí, co se děje."

"Jenže i Skalpel musel vést účetnictví," pokračovala Arlena, "a každá platba musela být podložena."

Organizace měla svůj rozpočet bez ohledu na utajení. Účetní knihy musely být v pořádku."

Ted' pochopil i otec Stanislav. "Stejným způsobem vede účty i CIA a ostatní zpravodajské služby."

Nejsou ovšem financovány přímo. Dostávají prostředky třeba přes ministerstvo zemědělství nebo vnitra."

"Jenomže ať je prostředníkem kdokoliv, vždycky je možné vystopovat platby až ke zdroji," řekl Drew.

"V systému státní správy existují záznamy o všech transakcích. Musí existovat."

"Jenže když Skalpel nepracuje," Arlena rozpačitě přejela pohledem z Drewa na kněze, "když byla organizace zrušena a někdo ji reaktivoval, někdo mimo vládní kruhy, pak musí být financována ze soukromého sektoru."

"Tím spíše musí být účetní knihy v pořádku, aby bylo zřejmé, kam peníze odešly," řekl Drew. "Finanční úřad nezná slitování, každý výdaj musí být doložený."

"Takže?"

"Půjdeme po zdroji jeho příjmů," vysvětloval Drew. "Našli jste přece inkasované šeky. Která banka tady působí? A," obrátil se Drew na otce Stanislava, "kdo je nejvýše postaveným členem Opus Dei v místních bankovních a obchodních kruzích?"

"Ach." Kněz pochopil.

"Ano," řekl mu Drew.

Otec Stanislav pohlédl na hodinky. "Je teprve sedm. Budeme muset počkat, než..."

"To je v pořádku," opáčil Drew, "stejně mám ještě něco důležitého na práci."

16

Drew našel v zásuvce vedle dřezu otvárač konzerv a otevřel všechny plechovky s krmením pro kočky, které našel. Bylo jich všeho všudy deset. Několik s kuřecím masem, nějaká játra a ryby a jedna z nich, ta s nálepkou 'labužnické potěšení', vypadala jako kombinace všeho možného.

Pod dřezem Drew našel ještě dva pytlíky sušeného krmení. Otevřel i ty a pak všechno vynesl do uličky a v chladném ranním vzduchu rozsypal obsah podél zdi.

Kočky se nenasytně pustily do jídla. "Nechtě si chutnat," popřál jim Drew. "To je všechno, co mám. Víc

už nedostanete."

Bodlo ho u srdce.

Protože váš pán je mrtev. Já jsem ho zabil.

17

Pět minut po deváté usedl otec Stanislav pod starostlivými pohledy Drewa a Arleny k telefonu v Mikeově bytě, aby se spojil se svým člověkem. Vysvětlil, o co mu jde, a zavěsil. O deset minut později mu někdo zavolal.

Kněz beze slova poslouchal, pak přikývl a poděkoval. Ihned vytočil další číslo, vyslechl si upřesňující informace a zavolal někam jinam.

Operace trvala padesát minut, a když kněz konečně naposled odložil sluchátko, vyčerpaně se svalil na pohovku.

"Nuže?" vybídl ho Drew.

"Místní banka vede záznamy o vyplacených šecích na mikrofiších. Mikeovo dědictví - předtím to bylo stipendium, ale to je jedno; prostě jeho šeky - vyplácí nějaký institut Fairgate. Takže šlo o to zjistit, co je to za organizaci. Bude to pěkně mastný účet za meziměstské hovory, ale nemyslím, že by nájemník něco namítal. Podle mých kontaktů v New Yorku a Washingtonu je institut Fairgate součástí nadace Zlatý kruh. Je to nezisková organizace zaměřená na pomoc potřebným atakdale, atakdale. A nadace Zlatý kruh - zaplat' Bůh za byrokracii a za finanční úřad dohlízející na tyto záznamy - tedy nadace Zlatý kruh je součástí... Inu, když se vrstvu po vrstvě dostaneme až ke zlaté žíle, tak zjistíme, že za vším stojí firma Risk Analysis Corporation. Sídli v Bostonu."

Drew zavrtěl hlavou. "Mělo by mi to něco říkat?"

"Ne, alespoň na první pohled ne. Ale to, co uslyšíte, se vám nebude líbit," varoval otec Stanislav. "Moji lidé v Bostonu zjistili jméno člověka, který tuhle společnost pro analýzu rizik vede."

"Znám ho?"

"Ach, jistě že ho znáte," řekl otec Stanislav. "Shoda je tak překvapující, že ji prostě nelze pominout. Myslím, že to dokazuje, že firma Risk Analysis je nástupkyní Skalpelu, v jehož čele podle mě tento člověk také stál."

"Kdo?"

Když mu to otec Stanislav řekl, Drewovi se zatmělo před očima. Nevnímal Arleninu ruku na svém rameni ani mňoukání koček za dveřmi. I vzpomínka na slanou chuť Mikeovy krve stékající mu přes rty pozbyla smysl.

To jméno.

Ach ano, to jméno.

Bylo klíčem ke všemu.

Kousky skládačky Drewova světa do sebe konečně zapadly.

To jméno bylo tajemstvím jeho života.

ČÁST OSMÁ

ROZSUDEK

BRATRSTVO KAMENE

1

"Dobré ráno. Risk Analysis Corporation." Ženský hlas, korektní, dokonale profesionální.

Drew stál v telefonní budce na Boylston Street vedle bostonské veřejné knihovny. Podařilo se mu potlačit hněv v hlase a promluvil stejně věcně: "Prosím pana Rutherforda."

"Lituji, ale právě u sebe někoho má. Jestli chcete, mohu vás přepojit na jeho tajemníka."

"Ne, musím mluvit přímo s panem Rutherfordem. S nikým jiným svou záležitost projednávat nemohu." Drew jí nechal pár vteřin na rozmyšlenou. Stěny budky tlumily hluk ranního provozu.

"Samozřejmě," řekla recepční, "chápu. V tom případě byste mi mohl zanechat jméno a telefonní číslo. Pan Rutherford vám..."

"Obávám se, že to není možné. Mám dnes poněkud nejistý program a nevím, kde v kterou hodinu budu. Raději mu zavolám sám."

Jak Drew očekával, recepční firmy Risk Analysis jeho výmluva poněkud zarazila. V hlase jí zazněla ostražitost. "Jak chcete. Pokud budete mít možnost, zavolejte ve čtvrt na dvanáct. Tou dobou už by měl být volný."

"V to doufám."

"A vaše jméno?"

Drew jí v duchu složil poklonu za to, že se ještě jednou pokusila. "Jen mu řekněte, že jde o naléhavou záležitost," a zavěsil.

Vystoupil z budky a zahleděl se na bezmračnou říjnovou oblohu. Pak obrátil pozornost k provozu na ulici.

Přimhouřil oči. Už to nebude trvat dlouho, pomyslel si. Zastrčil ruce do kapes nového kabátu a vydal se ulicí. Ano, všechno do sebe zapadá. Vnitřně o tom byl přesvědčen. I jeho návrat do tohoto města měl svůj skrytý význam. Boston, kde leží hroby jeho rodičů a kde všechno začalo. A zde také všechno skončí. Brzo. Už brzo.

Přijel spolu s Arlenou a otcem Stanislavem z Pensylvánie předchozího dne. Střídali se za volantem, aby se mohli vyspat, ale v Drewově případě šlo pouze o pokus o spánek. Rameno, v němž mu stále tepala bolest, a znepokojující myšlenky mu nedovolily usnout. Když byli jeho společníci vzhůru, vysvětlil jim, co má v úmyslu. Jeho plán jim na klidu nepřidal.

Před chvílí řekl recepční, že má nejistý program a že neví, kde v kterou hodinu bude. Lhal. Jeho časový rozvrh byl naprosto přesný, stejně jako Arlenin a otce Stanislava. Arlena se v této chvíli podle jeho instrukcí blíží ke kancelářské budově v Cambridgi na druhém břehu řeky Charles. Otec Stanislav odjíždí z města na sever, aby prozkoumal rezidenci u zálivu. Ano, už brzo. Drew, jehož se zmocňoval stále vzrůstající hněv, kráčet po Boylston Street. Všechno se už zakrátko vyřeší.

2

Příslušníci zpravodajských služeb jen málokdy opouštějí svou profesi dobrovolně. Jistě, někteří ztratí iluze a odejdou, ale většina je k odchodu do důchodu nebo k rezignaci přinucena. Mimo svou organizaci se cítí ztraceni. Atmosféra tajemství a her o vysoké sázky si je natolik podmanila, že i po odchodu z aktivní služby hledají jiné cesty, jak tyto své potřeby uspokojit. V zásadě mají tři možnosti.

První z nich je přijetí nabídky některé z nadnárodních korporací, která si přeje mít ve své správní radě zpravodajského experta. Tyto firmy jsou přesvědčeny, že takový odborník může být neocenitelný v případech nenadálých krizí, které propukají v politicky nestabilních, ale lukrativních zemích. Jak užitečná taková taktika je, se prokázalo například počátkem sedmdesátých let v Chile, když se marxistický prezident Salvador Allende pokusil znárodnit majetek amerických firem. Odpůrci režimu, o kterých se tvrdilo, že jsou podporováni americkými společnostmi, mezi jejichž poradci je řada bývalých příslušníků CIA, zorganizovali státní převrat a Allende nakonec 'spáchal sebevraždu'.

Druhou možností je stát se členem mozkového trustu ministerstva obrany, kde znalosti bývalého vysoce postaveného příslušníka rozvědky přinášejí užitečné poznatky a údaje, na jejichž základě pak počítače simulují nejrůznější scénáře, jakou taktiku ta která mocnost za daných okolností zvolí, aby zlikvidovala své protivníky a smazala je z povrchu země.

Třetí možností je výše zmíněné nabídky odmítnout a postavit se na vlastní nohy. Přesněji řečeno, založit si firmu, v jejímž rámci si bývalý příslušník zpravodajské služby vybuduje vlastní výzvědnou síť, která však v tomto případě není součástí vládních struktur. Patří do soukromého sektoru a její hlavní náplní práce - stejně jako v případě, kdy bývalý rozvědkář zasedá ve správní radě nadnárodní společnosti - je radit

velkým firmám, doporučovat jim řešení a varovat před problémy, aby se dokázaly co nejlépe pohybovat ve stále se měnící globální situaci. Má firma zahájit geologický průzkum X, vybudovat slévárnu mědi v Y, úpravnu draselných solí v Z? Pokusí se protiamerické síly naší činnost sabotovat? A co sběrači banánů tady nebo dokařští dělníci tamhle? Neplánují náhodou stávkou? Jsou pověsti o chystaném státním převratu podložené? A jak to vypadá se zdravím tohoto zkorumpovaného diktátora? Bude žít ještě dlouho? A o kom se uvažuje, že by ho nahradil?

Ztělesněním soukromé výzvědné sítě, mimořádně lukrativní, financované nadnárodními společnostmi, byla právě Risk Analysis Corporation.

Tady v Bostonu. Majitelem byl pan Rutherford, i když Drew ho znal pod jiným jménem. Znovu mu vytanul na mysli Janus.

"Prosil bych pana Rutherforda."

Přesně v 11:15, jak mu bylo řečeno, stál Drew se sluchátkem v ruce v jiné telefonní budce, tentokrát na Falmouth Street nedaleko sídla pojišťovny Prudential. Uvažoval, co asi dělá Arlena u kancelářské budovy v Cambridgi a otec Stanislav u domu na pobřeží Massachusettského zálivu.

Ano, už brzo, pomyslel si a čekal.

"Pane, nevolal jste náhodou už kolem desáté?" zeptala se recepční.

"Přesně tak. Potřebuji probrat jistou naléhavou záležitost."

"Moment prosím, pan Rutherford už na váš telefonát čeká. Hned vás přepojím."

Drew zaslechl cvaknutí.

"Ano? Haló?"

Když Drew uslyšel ten znělý hlas, tak důvěrně známý, tak přátelský, z něhož kdysi čerpal takové uklidnění, sevřel se mu žaludek a udělalo se mu zle.

"U telefonu Rutherford."

Drew musel zmobilizovat veškeré sebeovládání, aby se přinutil ke stejné přátelskému tónu. "Už jsme se dlouho neviděli. Jak se daří?"

"Cože? Promiňte, ale myslím, že se neznáme."

"Ale no tak, snad mi nechceš tvrdit, že nepoznáváš můj hlas."

"Ne. Tedy, nejsem si jistý."

"Jsem opravdu zklamán. Dávno ztracený příbuzný a..."

"Dávno ztracený...?"

"Jak se máš, strýčku? Je to fajn pocit, mluvit s tebou po tolika letech."

"Strýčku?" Hlas na druhém konci linky zněl stále nechápavěji. "Já přece žádného synovce nemám."

"To máš samozřejmě pravdu, nejsem vlastně tvůj synovec. Chci říct, nejsme sice pokrevní příbuzní, ale přesto tě pokládám za člena rodiny. A celý život jsem ti tak říkal, strýčku Rayi."

Muž na druhém konci ostře vydechl. "Můj bože, snad to není... Ne, to není možné. Drew? To je Drew?"

"Jo, jsem to já a nikdo jiný. Jediný a nenahraditelný."

Ray vybuchl v hlasitý smích. "To je neuvěřitelné! Drew! Proč jsi to neřekl hned?"

"Nevinný žertík." Drew se uchechl. "Dostal jsem chuť si z tebe vystřelit. Vzpomínáš, jak jsi mě zachránil před mým skutečným strýcem a jeho rodinou? Jak jsi mě vzal do Hong Kongu?"

"Jestli si vzpomínám? Ach bože, chlapče, jak bych mohl zapomenout?" Ray se znovu rozesmál. "Ale je to už pěkně dávno, co jsme spolu mluvili naposled. Co se s tebou celou tu dobu dělo? Kde ses toulal?"

"To je právě ten problém."

"Cože?"

"Proto ti volám." Drew těžce polkl.

"Ale no tak. Ven s tím, Drewe. O co kráčí? Něco se stalo?"

"Strašně nerad tě do toho zatahuju, ale nevím, kam jinam se obrátit. Jsem v průšvih, strýčku Rayi.

Potřebuji tvou pomoc."

"V průšvih?"

"Horší už to být nemůže. Někdo se mě pokouší zabít."

"Tak moment. Už raději nic neříkej. Mluvíme běžnou otevřenou linkou. Často nás někdo odposlouchává, a pokud je situace tak vážná, jak říkáš, nemůžeme nic riskovat. Přepojíme se na aparát, který je

zabezpečený."

"Dobrý nápad, hned ti zavolám. Počkej ještě, vytáhnu si papír a tužku. Jake je to číslo?"

"Je to..." Ray začal diktovat číslo, ale zarazil se. "Ne, to nepůjde. Raději ti zavolám sám. Na půl dvanáctou mám pozvaného klienta, kterého nemohu odmítnout, ale vyřídím to s ním rychle. Počkej půl hodiny a já se ti ozvu."

"Kolem poledne?"

"Když to půjde, tak ještě dříve. Nevzdaluj se od telefonu. Jaké máš číslo?"

Drew mu to řekl.

"Fajn. Teď se uklidni. Zavolám ti, hned jak budu moci. A ještě něco, chlapče. Vůbec sis nemusel dělat starosti, jestli mě do něčeho zataáhneš nebo ne. Věř mi, moc rád ti pomohu."

Drew znovu polkl. "Věděl jsem, že se na tebe mohu spolehnout."

"Hele, jsem tvůj strýc, ne?"

"To teda jo."

"Nedělej si starosti."

"Díky. Z celého srdce, strýčku Rayi."

"Ale jdi, známe se snad už dost dlouho, ne? Nemusíš mně děkovat."

4

Drew ze své pozorovatelný u budovy pojišťovny sledoval nedalekou pizzerii a hlavně telefonní budku před ní. Budku, jejíž číslo dal strýci Rayovi.

Deset minut před dvanáctou zahlédl v chaosu silničního provozu a mezi davy chodců členy týmu pronásledovatelů. Jak předpokládal, nebylo to nic obtížného. Těsně před polednem, kdy má každý naspěch, musí být ti, kdo nikam nespíchají, nutně nápadní. Nebyla to jejich chyba. Aby mohli sledovat telefonní budku, nezbyvalo jim nic jiného než postávat na místě. Koneckonců, na přípravu nějakých složitých manévru neměli vůbec čas. Pohled ženy stojící na rohu až příliš často zalétal k telefonní budce dále v ulici. Muž stojící na protějším rohu stále hleděl na hodinky, jako by se dáma jeho srdce opozdila na schůzku, ale telefonní budka pro něj byla evidentně důležitější než přítelkyně nebo hodinky. Vedle zaparkovaných automobilů stál taxík a čekal na zákazníka, který stále nepřicházel. Dodávka z pizzerie s několika anténami kroužila kolem bloku. Chlapci, který pizzu rozvážel, zřejmě nevidilo, že mu zboží pomalu chladne. Bezpochyby jsou tu ještě další. Klobouk dolů, za tak krátkou dobu to zorganizovali opravdu dobře, pomyslel si Drew. Jenže na mě jsou krátkí.

Závěr byl zcela jasný. Hlídky čekají, až se Drew kolem poledne vynoří z úkrytu, aby si mohl promluvit se svým 'strýcem'. A jakmile zvedne sluchátko, Ray udělá všechno, aby rozptýlil jeho ostražitost a ostatní se mohli nepozorovaně přiblížit. Zlikvidují ho přímo na ulici.

Z profesionálního hlediska by ovšem bylo lepší, pomyslel si Drew, kdyby mě vtáhli do dodávky, kde mě kluk s pizzou může zabít tak, aby se to nestalo všem na očích. V noci mě pak vykopí z rybářského člunu někde uprostřed zálivu.

Drew zaťal pěsti a opustil úkryt u sídla pojišťovny. Mířil na západ, pryč od pizzerie.

5

"Prosil bych pana Rutherforda." Drewem lomcoval vztek, ale přesto se ovládal a mluvil docela klidně.

"Je mi to strašně líto," omlouvala se recepční, "ale pan Rutherford není..."

"Ne, dobře mě poslouchejte. Volal jsem už v deset a pak ještě jednou ve čtvrt na dvanáct. Ujist'uji vás, že pan Rutherford se mnou potřebuje mluvit. Jen mu řekněte, že jsem se ptal na strýčka Raye."

Recepční zaváhala. "Musela jsem se zmýlit, pan Rutherford je přítomen."

Téměř okamžitě se ve sluchátku ozval důvěrně známý, uklidňující hlas. "Drewe, kde proboha jsi? Zavolal jsem na číslo, které jsi mi dal, ale nikdo se neohlásil. Dělal jsem si starosti. Stalo se něco?"

"Dalo by se to tak říct. Dokážeš si představit mé překvapení, když se objevilo vražedné komando?"

"Vražedné komando? Jak..."

"Protože jsi vystopoval číslo, které jsem ti dal. Podívej se, Rayi, ušetřím nám oběma spoustu času. Když všechno začalo ukazovat tvým směrem, říkal jsem si: 'To přece nemůže být Ray, je to můj přítel. Žil jsem s ním od svých deseti až do sedmnácti let. Ujal se mě, když mě všichni opustili.' Ujal ses mě, jen co je pravda."

"Nevím, o čem to mluvíš. Vždycky jsem se pokládal za tvého přítele."

"Hele, nech toho, to na mě nepůsobí. Takže jsem si pomyslel, že bych neměl dělat unáhlené závěry. Ale na druhé straně jsem ze sebe taky nechtěl udělat hlupáka. Rozhodl jsem se, že si tě vyzkouším. Telefonát, žádost o pomoc k někomu, na kom jsem byl kdysi závislý. Dal jsem ti možnost prokázat svou nevinu. A víš co, strýčku Rayi? Zklamal jsi."

"Tak počkej moment."

"Ne, ty počkej. Ty už jsi svou šanci dostal. Teď je řada na mně a já chci vysvětlení. Proboha svatého, proč? Víš, že jsi využil toho, co se stalo mým rodičům, abys mě získal pro Skalpel."

"Drew, přestaň. Už ani slovo!"

Ale Drew, šílený vztekem, pokračoval: "Jenže tehdy to bylo přesně to, co jsem chtěl. Dostal jsem možnost vyrovnat účet za smrt mámy a táty. Tohle bych ti ještě dokázal odpustit. Ale proč jsi musel vyvraždit celý klášter?"

"Rekl jsem ti, abys přestal. Tahle linka může být odposlouchávaná! Nemůžeme přece tyto věci probírat..."

"Dobře, zavolám ti ještě jednou, ale proboha radím ti, abys měl tentokrát opravdu zabezpečenou linku. Dej mi číslo."

Ray poslechl. Drew ho přiměl, aby číslo zopakoval, a zapsal si ho.

"A ještě maličkost," řekl Drew. "Až zavěsis, chci, abys vyšel z kanceláře do recepce a podíval se do haly."

"Co se tím dokáže?"

"To pochopíš. A až se podíváš do haly, myslím, že bys měl zavolat domů. Máš dům na severu, že? Honosné sídlo u zálivu, nemám pravdu?"

"Jaks to zjistil?"

"Já mám také své kontakty. Jen udělej, co ti říkám. Víš, že se pokoušíš tenhle hovor vystopovat, takže teď zavěším. Zavolám ti zase zpátky za patnáct minut, pochopitelně z jiného aparátu."

"Ne, počkej!"

Drew přerušil spojení a vytočil další číslo. Tentokrát mluvil s Arlenou, která se ohlásila z telefonního automatu na druhém břehu řeky Charles v Cambridgi. Budka stála nedaleko kancelářské budovy, kde si firma Risk Analysis pronajala část pátého patra.

Časně ráno toho dne projeli otec Stanislav s Drewem a Arlenou kolem budovy. Vybrali si budku a zapsali její telefonní číslo. Arlena tam od deseti hodin čekala, až se jí Drew ozve. Volal jí pravidelně a i teď, stejně jako předtím, zvedla Arlena sluchátko okamžitě.

"Všechno v pořádku?"

"Bez problémů," odpověděla.

"Takže můžeš stisknout tlačítko."

Drew vyšel z telefonní budky a zamířil na sever po Commonwealth avenue. Představil si, co se teď děje za řekou, a po tváři se mu rozlil úsměv vzteklého uspokojení. Knoflík, který měla Arlena podle jeho instrukcí stisknout, byl součástí vysílačky, která vyšle signál do rozbušky v nákupní tašce, jež nechala v hale na pátém poschodí přímo naproti kanceláři pronajatých firmou Risk Analysis.

Strýc Ray - zvědavý, proč po něm Drew chtěl, aby se do haly podíval - asi zrovna na nákupní tašku hledí. Při troše štěstí dokonce uvidí, jak vybuchuje.

Výbuch však nebude příliš silný. Drew nechtěl nikomu způsobit žádné zranění, i když lidé budou určitě vyplašení a zažijí pořádné nepohodlí. Slabší výbuch naplní halu kouřem, který bude tak strašně páchnout, že celé patro a možná i celá budova bude muset být evakuována.

A aby byl zmatek ještě větší, Arlena teď telefonuje hasičům, policii, záchraně a pyrotechnikům. Ulice před budovou se brzy stane ztělesněním chaosu, když se vyřítí policejní a hasičské vozy s vyjícími sirénami a blikajícími majáčky. Vzhledem k tomu, že je právě dopravní špička, vzniknou nepředstavitelné

zácpy. Drewovo uspokojení ještě vzrostlo. Bude to pořádný zmatek. Úplná fantazie.

Ale to nebylo všechno. Okamžitě, jakmile Arlena skončí s telefonáty na příslušné instituce, zavolá ještě někam jinam - tentokrát otci Stanislavovi, který se jí podobně jako Drew již dříve ohlásil a sdělil jí číslo, na kterém bude k zastizení. Tento aparát byl ve vesnici nedaleko venkovského sídla strýce Raye.

6

Nedoznělo ještě ani první zazvonění a Ray už zvedl sluchátko. "Ty čubčí synu! Co si sakra myslíš, že děláš?"

"Měl by ses trochu ovládat."

"Ovládat? Ještě jsem ani nezačal. Proboha svatého, ten kouř tak šíleně páchne, že se toho smradu v životě nezbavím! Je všude! Pronikl do zdí, koberců, nábytku! Celou podělanou kancelář budu muset zrušit a vystěhovat!"

"To jsou mi výrazy. Už jsi volal domů?"

"To je další věc, ty parchante. Někdo mi odpálil nálož přímo na dvoře! A nebyla to smrdutá bombička jako ta v hale. Myslím tím opravdovou bombu!"

"To mají určitě na svědomí místní vandalové," řekl Drew s chladem v srdci.

"Místní? Tak hovno! Co si o sobě sakra myslíš...?"

"Strýčku Rayi, zklamal jsi mě. Myslel jsem, že sdělení bylo naprosto jasné. Mám vztek. Tys mě zradil. A nejde jen o vražedné komando, které jsi na mě poslal. Svým způsobem jsem to očekával. Tys mě ale zneužíval od samého začátku. Využil jsi toho, co se stalo mým rodičům, abys mě zlákal k práci pro Skalpel. Jenže je tu jeden problém. Myslím, že ti to tehdy nějak uniklo. Zapomněl jsi mi říct, že Skalpel je vlastně tvoje dítě a že ty stojíš v jeho čele."

"Omlouvat se nebudu. Tvé rodiče jsem miloval. Tvůj otec byl mým nejbližším přítelem. Ty, já, oba jsme se chtěli pomstít."

"Jenže ty jsi zašel příliš daleko. Tobě nestačilo likvidovat atentátníky a teroristy."

"Byla to stejná sorta jako ten hajzl, co ti zabil mámu s tátou, na to nezapomínej!"

"V tom s tebou souhlasím. Kvůli svým rodičům jsem odvedl pěkný kus špinavé práce. Jenže tobě přestalo stačit, že jsi odstraňoval vzteklé psy. Tys musel začít předvídat budoucnost a posuzovat, který světový představitel vyhovuje tvým požadavkům a který ne. Íránský šáh měl své eskadry smrti a mučírny, ale ty ses nezaměřil na něj. Místo toho ses musel pokusit zavraždit muže, který ho měl nahradit."

"Ajatolláh Chomejní je šílenec."

"Jenže to se ukázalo až později. Tehdy jsi to vědět nemohl. Hrál sis prostě na pánaboha, ale nevyšlo ti to. Já jsem sice akci zvorál, ale ty také. Udělal jsi obrovskou chybu - tím, že jsi mě poslal zlikvidovat jako první rodinu toho Američana, představitele olejářské společnosti, který se pokoušel promazat ajatolláhova kolečka. Klobouk dolů, alibi pro Skalpel jsi vymyslel dokonale. Kdyby byl ajatolláh zabit stejným způsobem jako americká rodina a poté se k oběma atentátům přihlásila neexistující íránská radikální frakce, nikoho by ani nenapadlo, že za vším vlastně stojí americká rozvědka. Svým zvráceným způsobem to byl dokonalý plán, jenže ty jsi ho podělal. Měl jsi na akci vyslat někoho jiného. Když jsem viděl rodiče, které jsem zabil, a chlapce, který přežil jako já a teď ho čekaly tytéž noční můry jako mě..."

"To nedává vůbec žádný smysl!"

"Naopak, dává to dokonalý smysl. Stal se ze mě stejný maniak, jaké jsem celý život pronásledoval. A ještě hůře, začal jsem věřit v Boha. Přestalo na mě být spolehnutí. Mohl jsem dokonce začít mluvit a odhalit Skalpel. Musel jsem tedy být zlikvidován, aby tvým velikašským plánům nestálo nic v cestě."

"Drewe, poslouchej, ty nic nechápeš. Tohle všechno je obrovské nedorozumění."

"To si piš, že je. Jenže ten, kdo nerozumí, jsi ty!" Drew měl co dělat, aby se ovládl.

"Věř mi, Drewe, ty si vůbec neuvědomuješ, jak důležité..."

"Máš pravdu, opravdu si to neuvědomuju. Když sis myslel, že jsem mrtev, proč jsi využil mého dvojníka, aby předstíral, že jsem to já? Proč jsi vytvořil kreaturu jménem Janus, aby napadala katolickou církev?" Strýc Ray neodpověděl.

"Na něco jsem se tě ptal!" zařval Drew.

"Ne," Ray polkl, "tato linka je sice zabezpečená, ale ani tak na tuhle otázku neodpovím."

"Ale odpovíš," soptil Drew, "to mi věř. Ta smrdutá bombička v tvé kanceláři... Výbuch u tvého domu. Zajímalo by tě proč? Aby sis uvědomil, že jde do tuhého. Protože v té nákupní tašce v hale mohla být opravdová bomba. Mohl jsem tě i se všemi zaměstnanci poslat rovnou do pekel. A výbuch u tvého domu? Mohla to být větší exploze. Tvůj zatracený barák mohl vyletět do vzduchu - zrovna když jsi byl uvnitř i ty! A příště se to možná stane. Měl bys začít přemýšlet o posledním pomazání. Počínaje dneškem nebudeš vědět dne ani hodiny. Teď zakusíš, jak bylo tvým nepřátelům, strýčku Rayi. Čeká tě intenzivní kurz terorismu - z hlediska oběti."

"Ne, poslouvej!"

"Ještě se ozvu."

7

Arlena byla zmatená. "Ale..."

"Co se ti nelíbí?" zeptal se Drew. "O co ti jde?" Otec Stanislav zvědavě vyčkával.

Setkali se v kostele na Parkové ulici nedaleko Boston Common; odsud odjeli na návrší Beacon Hill, kde teď seděli u lesklého kovového kuchyňského stolu se skleněnou deskou v místnosti obložené dubovým dřevem. Jeden z členů Opus Dei jim dal na několik příštích dní k dispozici svůj dům.

"Já to nechápu," řekla Arlena. "Když jsi Rayovi řekl, že máš v úmyslu vyhodit mu do vzduchu dům a kancelář, nechá je hlídat a sám se bude zdržovat mimo."

Drew přikývl. "To si také myslím."

"Jenže o to bude naše situace těžší, ne?"

"Možná právě naopak." Drew pokrčil rameny. "Alespoň doufám. Pokouším se tak přeskočit několik tahů. Od samého začátku nám bylo jasné, že ho nemůžeme jen tak sbalit. Od události v klášteře je mi neustále v patách. Byl by blázen, kdyby neposílil svou ochranu. Musí přece počítat s tím, že jsem zjistil, kdo se mě pokouší odstranit, a že jsem se rozhodl k protiúderu. Věřte mi, moc dobře ho znám. Rozhodně to není žádný hlupák."

"No dobře," Arlena zvedla ruce, "to chápu. Souhlasím. V momentě, kdy bychom se ho pokusili zmocnit, bylo by po nás. Ale proč jsi ho varoval, že máme v úmyslu nastražit další bomby?"

"Chci zeslabit jeho obranu. Chci ho vyvést z konceptu, aby nevěděl, na čem je. Strážní, kterým přikáže hlídat svůj dům a kancelář, mu budou chybět při osobní ochraně. Máš pravdu. Určitě natolik znervózňel, že se bude držet mimo. Ale to je naše výhoda. Omezíme tak jeho možnosti pohybu. Docílíme stejného výsledku, jako kdyby ty bomby opravdu vybuchly. Teď mi jde o to, aby konflikt ještě více eskaloval. Série úderů, každý tvrdší než ten předchozí. Uhodit tam, kde to nejméně očekává. A stále častěji. Využijeme prostě základní poučku terorismu."

"Ale proč?" Zdálo se, že Arleny Drewova zjevná radost z terorizování Raye znepokojuje.

Drew její pátravý pohled ignoroval. "Nechápu, na co se ptáš."

"Ale já ano," vmísil se otec Stanislav. "Myslím, že chce vědět, kam to všechno povede. Je vaším konečným cílem Raye zabít?"

Drew se přímé odpovědi vyhnul. "Musíme ho dostat do rukou. Má nám hodně co vysvětlovat."

"Musí nám říct, kde je Jake. Musíme zjistit, co se mu stalo," řekla Arlena rychle.

"Ale jak to všechno skončí?" chtěl vědět otec Stanislav.

Oba na Drewa mlčky hleděli.

"A buďte upřímný," požádal kněz.

Vyčkávali.

Drew si povzdech. "To bych sám rád věděl." Zamračil se na nelítostný výraz své tváře, která se odrážela v skleněné desce stolu. "Tolik let jsem bojoval s lidmi, kteří mi ztělesňovali vrahy mých rodičů. Dal jsem jim pocítit, jaké to je být obětí teroru. Pak jsem však znechuceně vycouval. Učinil jsem svatý slib, že jsem skončil. Jenže teď jsem zase zpátky a dělám znovu totéž. Chcete slyšet pravdu? Nerad to přiznávám, ale dnes to ve mně vzbuzuje stejně příjemné pocity jako kdysi." Drew hleděl na otce Stanislava a do očí se mu draly horké slzy.

"I Bůh se někdy rozzlobí," řekl kněz, "pokud jde o spravedlivou věc. A buďte ujištěni, že chránit církev před útoky proti ní a zjistit, co se stalo Jakeovi, spravedlivou věcí je. Bůh vám váš oprávněný hněv odpustí."

"Ale dokážu já odpustit sám sobě?"

Vyrušilo je zazvonění telefonu. Drew s Arlenou na sebe neklidně pohlédli a otec Stanislav zamířil k aparátu pověšenému na dubovém obložení stěny. "Haló?" Chvilí poslouchal. "I s duchem tvým. Deo gratias." Natáhl se pro papír a tužku. "Dobře." Dopsal. "Církev je vám zavázána." Otec Stanislav zavěsil a obrátil se k Drewovi a Arleně. "Zdá se, že moji lidé nemají takové možnosti jako strýc Ray. Jemu stačilo dvacet minut, aby vystopoval číslo telefonní budky na Falmouth Street, které jste mu oznámil. My jsme však potřebovali několik hodin, abychom zjistili číslo bezpečného telefonu, které vám dal on."

"Podařilo se vám ho lokalizovat?" zeptal se Drew.

Otec Stanislav přikývl. "Jak jste předvídal, telefon není v kanceláři Risk Analysis. Je v květinářství o dva bloky dál. Není to však firemní linka, ale soukromé číslo neuvedené v seznamu."

"A Ray tam ještě je?"

Kněz zavrtěl hlavou. "Ne, ale volal tam a domlouval se se svými lidmi. Zdá se, že pořád ještě prohledávají oblast, kdybyste se tam náhodou někde zdržoval. Jeden z Rayových hovorů na toto číslo se nám podařilo vysledovat." Otec Stanislav položil list papíru na skleněnou stolní desku. "Podle našeho odhadu je strýc Ray právě tady."

Drew si přečetl adresu.

8

Nastala noc. Drew již poněkolkáté obcházel domovní blok ležící v přepychové čtvrti v Cambridgi. Byl relativně blízko cíle, ale dost daleko, aby si ho ochranka strýce Raye nevšimla. Ze stejného důvodu - aby nevzbudil nežádoucí pozornost - Drew usoudil, že bude lépe, když nezůstane na jednom místě a bude raději předstírat, že si vyrazil na pozdní noční procházku.

Pohyb mu pomohl zahnat chlad. Když procházel pod pouličními lampami, viděl, jak se mu u úst sráží pára. Otřásl se zimou a přehodil si přes hlavu kapuci pláště. Ruce v rukavicích zastrčil do kapes.

Minula půlnoc. Drew potkal jen málo chodců nebo automobilů, i když za zářícími okny nádherných domů život zdaleka neutichal. Vítr zmítal bezlistými větvemi stromů.

Ozval se motor auta. Drew se ohlédl a spatřil světla reflektorů. Vynořila se za rohem a mířila k němu. Ve světle pouliční lampy viděl, že je to černý oldsmobile. Za volantem rozeznal profil otce Stanislava, a když vedle něj zastavil, rychle k němu přisedl.

Topení běželo na plný výkon. Drew si sundal rukavice a nahlíval si ruce.

"Dům, o který nám jde, je na rohu bloku," řekl otec Stanislav. "Kolem dokola je obklopen zdí. Patří jednomu z jeho přátel."

"Jsou na pozemku nějaká světla?"

"Vůbec žádná, ale v domě svítí všechna okna."

"No jistě. Plamen, na který se mám nacytat jako můra, pokud zjistím, kde se Ray ukrývá. Někaké hlídky?"

"Žádné jsem neviděl, ale upozorňuji vás, že jsem neměl na nějakou důkladnou obhlídku čas. Nemohl jsem zastavit. Všiml jsem si však, že za velkou železnou bránou, mimochodem zavřenou, která chrání vjezd, parkuje několik automobilů."

"Takže stráže čekají někde v úkrytu, kdyby někdo podlehl pokušení a pokusil se přelézt zeď. Pak se teprve pozemek rozzáří."

"Také se obávám," potvrdil otec Stanislav. Objel roh a zastavil v nejtemnějším úseku domovního bloku. Za chvíli se za nimi objevil sportovní vůz, jehož značku Drew nerozeznal. Řidička vystoupila, přešla k oldsmobilu a otevřela dveře.

Arlena usedla na zadní sedadlo. "Prověřila jsem dům podobně jako vy," řekla knězi. "Žádné strážné jsem neviděla."

"Takže co myslíte? Můžeme to riskovat?" zeptal se Drew.

Jejich rozhodné pohledy byly dostatečnou odpovědí.

"Jdeme na věc." Drew se natáhl přes opěradlo. Na zadním sedadle ležela dřevěná bednička s láhvemi od limonád, které však obsahovaly něco mnohem silnějšího než sodovka.

9

Byl to benzin smíchaný s kapalným čisticím prostředkem. Hrdlo každé láhve bylo utěsněno tamponem. Podomácku vyrobené napalmové bomby. Hořící benzin se zachytí na každém povrchu, o který se láhev rozbije.

Láhve si rozdělili rovnoměrně. Každý si jich do ruksaku přibalil osm. Vystoupili z auta a kráčeli k rohu. Otec Stanislav přešel ulici a pokračoval kolem bloku, zatímco Drew s Arlenou odbočili doprava a vydali se kolmou ulicí. Zastavili se až na dalším rohu.

"Bud' opatrná," nabádal Drew Arlenu. Projela jí vlna lítosti. K čemu jí to nutí?

"Až bude po všem..."

Drew vyčkával a nebyl si jist, zda chce, aby svou myšlenku dokončila.

"Musíme si spolu vážně promluvit," řekla Arlena. Pronikavý pohled jejích očí byl ještě umocněn odrazem světla pouliční lampy. Drew věděl, co mu chtěla sdělit, ale s rostoucím smutkem si uvědomil, že neví, co na to říci. Ještě nestačil dospět k definitivnímu rozhodnutí.

"Celou tu dobu jsi mi chyběl," pokračovala Arlena.

Drew stále nevěděl, co říci, ale když ho políbila, neodtáhl se. Naopak. Bez rozmyšlení jí k sobě přitiskl a polibek jí vrátil.

"No dobře. Až bude po všem," bolestně vydechl, "tak si promluvíme."

10

Drew s tlumokem v ruce opatrně postupoval spoře osvětlenou ulicí a zezadu se blížil k cílové oblasti.

Před ním byly dva domy, v jejichž oknech se nesvítilo. Sešel z chodníku a zamířil mezi živé ploty a keře, které oddělovaly obě stavení. Jeho oči se za chvíli přizpůsobily hlubší temnotě a rozeznal úzkou uličku rovnoběžnou s ulicí, kterou právě opustil. Za ní se tyčila tři metry vysoká cihlová zeď, která chránila zadní trakt pozemku. Ze svého místa viděl Drew jen hořejší patra domu, protože zbytek byl zakrytý zdí. Jak řekl otec Stanislav, vevnitř se svítilo. Drew se nedíval přímo do oken, aby si nenarušil schopnost nočního vidění. Soustředil pozornost na uličku - teď viděl, že je vysypaná štěrkem - a soustředil se zejména na místa, kde by se mohl někdo skrývat. Musel počítat s rizikem, že Ray umístil stráž i vně pozemku obehnaného zdí, i když osobně o tom pochyboval. Jednak si mohli hlídek všimnout sousedé, pokládat je za zloděje a vyburcovat policii, jednak byly Rayovy síly již značně roztržité - několik mužů v kanceláři, jiní u jeho domu u zálivu -, takže je spíše soustředil uvnitř a účinně je rozestavil tak, aby se pojistil, že se přes zeď nikdo nedostane.

Přesto neuškodí, když si dám pozor, pomyslel si Drew. A když pohlédl na světélkující ciferník hodinek, který ovšem zakryl rukou, aby se neprozradil, zjistil, že má stejně ještě minutu času, než Arlena a otec Stanislav zaujmou určené pozice. Proč tedy zbývající minutu nevyužít k důkladnějšímu prozkoumání okolní temnoty?

V domě za jeho zády se rozsvítilo.

Drew vklouzl do úkrytu pod větvemi rozložené jedle. V nose ho zašimrala vůně pryskyřice. Clonou v jehličí pozoroval osvětlené okno v druhém patře budovy. Závěsy byly zataženy a za nimi se rýsovala nehybná silueta otočená bokem k oknu. Postava stála několik vteřin nehybně, pak sáhla dolů, něco stiskla a zmizela z dohledu. Světlo zhaslo.

Že by záchod, přemýšlel Drew. Že by si domácí pán potřeboval ulevit? Ať už šlo o cokoli, postava nevyhlédla ven a zdálo se, že není žádný důvod ke znepokojení.

Ale když Drew znovu obrátil pozornost k cihlové zdi, ozval se za ní plamenný výbuch. Zvuk přicházel odněkud z přední části domu. Další zahučení a erupce ohnivé smršti. A ještě jedna.

Zatímco Drew hleděl k osvětlenému oknu, znepokojený, jestli ho někdo nespatrił, jeho společníci již

dorazili na svá místa na obou křídlech zdi před domem. Určený čas uplynul, a tak začali zapalovat láhve naplněné napalmem a házet je přes zeď. Dům byl v mžiku ze tří stran obklopen ohnivým peklem. Propočítali si, že každý z nich bude na zapálení a hození osmi lahví potřebovat třicet vteřin. Možná i méně; nával adrenalinu v krvi dokázal člověka vybičovat k neuvěřitelným výkonům.

Pak budou muset vzít nohy na ramena, protože po třiceti vteřinách už moment překvapení pomine a Rayovi strážní se vyřítí ven na průzkum, zbraně připravené k výstřelu.

Drew měl nejvyšší čas začít. Ale sotva napjal svaly, aby vyrazil z úkrytu pod stromem, ztuhl jako přimražený. Tam venku někdo je. Od nejtemnějšího úseku zdi se oddělil stín. Muž s pistolí s nepřírozeně dlouhou hlavní. Tlumič. Strážný se otočil a hleděl přes vrcholek zdi na odlesky plamenů tančící po stěnách domu.

Hukot požáru byl stále hlasitější, divočejší. Šestnáct zápalných bomb rozložených rovnoměrně kolem přední části domu i po jeho stranách. Láhve se při dopadu ani nemusely rozbít. Žár hořícího tamponu zapálí napalmovou náplň, skleněný obal vybuchne a ohnivá směs benzínu a čisticího prostředku se rozstříkne po okolí. Dům se ocitne v plamenném obklíčení.

Alespoň předpokládali, že dům bude obklíčen plameny. Jenže to by musel svůj úkol splnit i Drew. Ten však zatím jen zíral na muže s pistolí, který se vynořil z temnoty u cihlové zdi.

Díky stromům a keřům zůstal Drewův příchod očím hlídky utajen. Ale kdyby se v domě za ním náhle nerozsvítilo, byl by přistoupil blíže ke zdi, strážný by ho spatřil a na místě zastřelil.

Muž s pistolí, plný neklidu, to už nevydržel. Náhle se rozběhl a zmizel za rohem.

Pud sebezáchovy Drewovi napovídal, aby využil poskytnutou šanci a zmizel. Jenže tím by jeho krásný plán vzal za své. Aby byl opravdu účinný, musely vybuchnout všechny láhve. Pokud je strýc Ray uvnitř, musí nabýt dojmu, že beznadějně uvízl v pasti, zbavený vší ochrany. Drew se několikrát zhluboka nadechl jako sprinter připravující se ke startu. Vyrazil zpod jedle, vytáhl z tlumoku láhve a jako v tranzu je začal zapalovat a házet přes zeď. První, druhá. Snažil se házet je co nejbliže k domu.

Třetí, čtvrtá. Drew vkládal do rozmachu veškerou sílu a neustále klouzal očima k rohu uličky.

Jeho láhve začaly vybuchovat.

Pátá, šestá. Plameny se rozhučely a nad zdí už probleskovaly jejich špičky. Na druhé straně se ozvaly výkřiky.

Sedmá láhev.

S bláznivě bušícím srdcem Drew zapálil osmou. V několika okolních domech se rozzářila okna. I díky šlehajícím plamenům bylo stále jasněji a Drew se cítil zranitelný jako za denního světla.

Na rohu uličky se zpoza zdi vynořil muž s pistolí. Vyplašen výbuchy v zadním traktu domu bezpochyby spěchal zpět na své místo. Rozběhl se uličkou, ale když spatřil Drewa, zarazil se v půli kroku a zacítil.

Drew neměl šanci sáhnout pro vlastní pistolí. Okamžitě si uvědomil, že jediná zbraň, kterou má k dispozici, je láhev, jejímž tamponem se plamen každou vteřinou prokousává blíže k napalmu.

Střelec ho už měl na mušce. Drew po něm hodil bombu a vrhl se do úkrytu za kmenem jedle. Muž vypálil, ale plamen šlehající z hrdla láhve řítící se k němu ho vylekal, a tak Drewa minul. Láhev dopadla na šterk strážnému přímo pod nohy. Drew vložil do hodů takovou sílu, že dopadem na kamínky se sklo roztránilo a uličku rázem přehradila plamenná stěna.

Muž zavrával dozadu a zvedl ruce, aby si chránil obličej. Ztratil však rovnováhu a upadl. Oheň se šířil jako blesk. Nešťastník se snažil odvalit z dosahu plamenů. Plácal po ostrůvcích hořící kapaliny, která mu přilnula k plášti, a ječel hrůzou.

Drew vyskočil a rozběhl se. Když probíhal mezi dvěma domy, vyrazil z postranního vchodu nějaký člověk v pyžamu.

"Co se to tu sakra děje?"

Drew se po něm v běhu ohnal, odhodil ho stranou a prchal pryč. Za sebou slyšel stále hlasitější hukot ohně, výkřiky a výstřely, i když neměl tušení, jestli platí právě jemu. Požár už zbarvil nízko plovoucí mraky do růžova.

Drew, plíce praskající námahou, přeběhl ulici a zamířil mezi domy na druhé straně. Další ulice. Košili pod kabátem s teplou podšívku měl promáčenou potem. Přeskočil plot, odbočil doprava a rozběhl se po chodníku. Vlevo zahlédl úzkou uličku a vrhl se do ní. Ohlédl se přes rameno a uhodil se do stehna o

popelnici, které si nevšiml. Bolest ve svalu potlačil a pádil dál. V dálce se rozječely sirény.

11

Když Drew konečně dorazil na místo, kde se měli všichni tři podle úmluvy setkat, podklesávala mu kolena únavou. Byl nucen postupovat širokým obloukem a ztrácel vzácný čas, protože se ukrýval pokaždé, když zahlédl reflektory automobilu nebo si myslel, že náhodný chodec je Rayův muž prohledávající ulici. Ale konečně byl tady, na parkovišti u Massachusettského technologického institutu. To byla jejich ústupová linie. Po útoku na dům měli Arlena a otec Stanislav spěchat ke svým autům a setřást případné pronásledovatele. Drew, který musel spoléhat na vlastní nohy, se k nim měl na parkovišti připojit už před dobrou hodinou.

Ve stínu parkoviště se krčily pouze dva automobily, ale nebyl to ani oldsmobile, ani nízký sportovní vůz. Drew se vyčerpaně zastavil. Byli Arlena a otec Stanislav chyceni, nebo byli stejně jako on nuceni prchat jiným směrem a neměli možnost dostat se ke svým autům? Nebo nestihli dorazit na místo setkání včas? Byla zde ovšem také možnost, že dojeli na parkoviště přesně podle plánu, chvíli čekali a nakonec se z opatrnosti rozhodli odjet, ještě než policie rozšíří okruh pátrání.

V tom případě by Drew musel přejít řeku po jednom ze dvou blízkých mostů a dojít až k obytnému domu na Beacon Hillu. Pokud je dům ovšem ještě bezpečný. Co když Arlenu a otce Stanislava opravdu chytili? Co když...?

Ne, pomyslel si, sám na sebe rozzlobený. I kdyby je chytili, ani jeden z nich by nepromluvil. Pouze pod narkotiky.

Drew, zbrcený potem, se zachvěl. Polapily ho dva kužely světla automobilových reflektorů, které vzplanuly vedle budovy vlevo od parkoviště. Drew strnul a zvažoval, jestli se má dát na útěk, nebo spoléhat, že je to Arlenino auto.

Světla se rozběhla k němu.

Drew dospěl k závěru, že pokud je to policejní hlídka, udělá nejlíp, když volným krokem zamíří mimo dosah reflektorů. Snažil se vypadat úplně přirozeně, jako by byl majitelem jednoho ze dvou zaparkovaných vozů.

Světla se však stočila jeho směrem. Drewovi se rozbušilo srdce a obrátil se, aby zjistil, na čem je. Ulehčené vydechl, když za volantem sportovního vozu poznal Arlenu.

Zastavila a Drew nastoupil, šťastný, že se může konečně ohřát a na chvíli si odpočinout.

"Teda s tebou si domlouvat rande." Arlena zařadila neutrál. "Už jsem si myslela, že ses na mě vykašlal." Ale ani žert nedokázal zastřít starost v jejím hlase. Natáhla se k Drewovi a pohlédla ho po tváři.

"Promiň, ale byl to hotový maratón," omlouval se Drew.

"To jsou jen bohapusté výmluvy."

Drew se nedokázal ovládnout a Arlenu objal. "Ale teď jsme zase spolu. A co ty? V pořádku?"

"Ještě že mám tak dlouhé nohy, dneska se náramně hodily," řekla Arlena. "Ale stejně jsem se sem nedostala včas. Dorazila jsem teprve před dvaceti minutami. Myslela jsem si, že se ti buď něco stalo, nebo jsi už tady byl a měl jsi strach tak dlouho čekat, takže jsi odešel. Celou dobu jsem se bála, že se každou chvíli objeví hlídkový vůz a začne pročesávat parkoviště."

"Přesně to jsem si myslel." Drew pohlédl Arleně zpřímá do očí. "Díky za to, že jsi riskovala, že jsi na mě počkala."

"Sklapni. Ty mně chceš děkovat? Ať už jsi mnich, nebo ne, teď se nehýbej, ať ti můžu něco dát."

Políbila ho na rty. Byl to něžný polibek, jemný a plný lásky.

Byla to noc nabitá překvapením. Drewovo tělo zareagovalo. Okamžitě se v rozpacích odvrátil. "Už je to strašně dlouho," zavrtěl zmučeně hlavou, "stalo se toho příliš mnoho. Slíbil jsem, že zachovám celibát."

"To znamená, že se neoženíš. Jenže já tě nežádám o ruku a dám ti tolik času na rozmyšlenou, kolik jen potřebuješ."

Drew jí pohlédl upřeně do očí. "Nemůžu ti nic slíbit."

"Já vím."

"To je férové," uznal Drew.

Arlena zařadila rychlost a vyjela z parkoviště.

"Kde je otec Stanislav? Jel přímo do domu na Beacon Hill?"

"Byl postřelen," oznámila Arlena věčně.

"Ach, panebože."

"Přežije to, ale silně krvácí. Mám dojem, že kulka pronikla ramenem. Nemyslím, že byl zasažen nějaký důležitý orgán. To je jeden z důvodů, proč jsem se opozdila. Musela jsem ho zavézt na ošetření."

"Do nemocnice? Policie..."

"Ne, zavolal jednomu ze svých lidí. Dostal adresu důvěryhodného lékaře. A postarali se také o jeho auto."

"Otec Stanislav a jeho kontakty." V Drewově hlase byl jasně patrný obdiv.

"Mají silnou motivaci."

"Aby dosáhli spásy svých duší."

Arlena zabočila za roh a před nimi se objevil most, který je přivede na Beacon Hill.

"Co když policie zablokovala cestu?"

"Pak jim prostě řekneme pravdu," opáčila Arlena.

Drew nechápal.

"Řekneme, že jsme si zajeli na parkoviště trochu se pomuchlovat," vysvětlila Arlena a v očích jí zahořely plamínky. "Alespoň mně to tak chvíli připadalo."

12

Ženský hlas zněl stále stejně - korektní, dokonale profesionální. "Dobré ráno. Risk Analysis Corporation."

"Prosil bych pana Rutherforda," požádal Drew v telefonní budce na ulici vedoucí k památníku bitvy u Bunker Hillu v Charlestownu.

"Lituji, ale pan Rutherford bude celý den mimo kancelář."

"Počítal jsem, že tomu tak bude, ale možná byste mu mohla předat vzkaz."

"Nevím, jestli..."

"Strýčku Rayovi? Mohla byste mu prosím říct, že si s ním přeje mluvit jeho synovec?"

Ženský hlas zpozorněl. "Opravdu se mi zmínil, že doufá, že snad zavoláte. Nechal mi tady pro vás telefonní číslo, na kterém se s ním můžete spojit."

"Výborně. Už se těším, až ho zase uslyším."

Recepční mu přečetla číslo a Drew si ho poznamenal.

"Pokud byste s ním v příštích pár minutách mluvila, řekněte mu, že mu zavolám hned, jakmile..."

Recepční ho přerušila. "Pan Rutherford mě požádal, abych vám sdělila, že má dnes mimořádně nabitý program. Na čísle, které jsem vám dala, bude k zastižení pouze dnes odpoledne přesně ve čtyři. Kdybyste zavolal dříve nebo později, bylo by to zbytečné."

Drew s nepříjemným pocitem zavěsil.

Arlena stála vedle něho. K památníku na návrší se trousili turisté.

"Takže co?" zeptala se.

Drew jí vysvětlil, co se dozvěděl, a ukázal jí telefonní číslo, které si zapsal.

"Čtyři odpoledne. Hele, co se ti nezdá? Proč se mračíš?"

"To zatím nevím. Moc se mi to nelíbí. Mám takové neblahé tušení, že se mnou někdo pěkně manipuluje."

"Museli jsme přece počítat s tím, že přejde do protiútoků."

"A o to tu jde," řekl Drew. "Proč by mi měl nechávat celý den, abych zjistil adresu podle telefonního čísla?" Drew střelil pohledem po turistech kolem památníku. "Možná jsem až příliš opatrný, ale mám pocit, že bychom neměli kolem téhle budky příliš dlouho okounět."

Vyrazili dolů po Monument avenue.

"Když jsi z toho tak nervózní, tak mu nevolej," navrhla Arlena.

"Musím."

"Proč?"

"Abych mu řekl, že se s ním chci sejít."

Arlena se k němu překvapeně obrátila. "Setkat se s ním? Nachystá ti past."

"Samozřejmě, jenže já se neukážu. Na něco se vymluvím a dohodnu si další schůzku, na kterou však také nepřijdu. A mezitím snad dokážeme vymyslet nějaký jiný způsob, jak ho dostat pod tlak. Mám v úmyslu ho neustále provokovat a rozčilovat, aby co nejvíce znervózněl. Nebo, což by bylo ještě lepší, mohli bychom se pokusit připravit setkání tak, abychom dokázali obrátit jeho vlastní past proti němu." Drew nemohl potlačit znepokojení. "Co jen může mít za lubem? Co má znamenat to nové číslo a příkaz, že mám volat přesně ve čtyři?"

"Máš pravdu - musí najisto počítat s tím, že se ti podaří to číslo lokalizovat."

Drew se náhle zastavil. "Že by mu šlo o tohle? Že by se mě pokoušel někam vylákat? Že by chtěl, abych se ho pokusil zmocnit právě ve chvíli, kdy bude čekat na můj telefonát?"

"A jeho lidé tě budou moci zabít."

Drew zavrtěl hlavou. "Ne, dal nám příliš mnoho času, abychom se na past dokázali připravit. Ať už má v plánu cokoli, tohle to není. Ale jeho taktika funguje. Uvedl nás do naprostého zmatku. Přinutil nás stáhnout se do defenzivy. Říkal jsem ti, není to žádný hlupák."

13

Kolem poledne dorazila k domu na Beacon Hillu dodávka. Dva muži pomohli otci Stanislavovi vystoupit. Kněz byl bledý a paži měl zavěšenou na pásce. Podpírán z obou stran svými průvodci, tvář zkřivenou námahou, vystoupal po schodech ke vchodu, ale jakmile byl vevnitř a dveře se zavřely, podlomila se pod ním kolena a oba muži ho museli zachytit, aby neupadl. Opatrně ho uložili na pohovku.

Vzápětí za nimi vstoupila nějaká žena středního věku. Její nenalíčená tvář pod nenápadným účesem nepostrádala jistý půvab. Na sobě měla šedý vlněný kostým a přes něj modrý plášť. Když oba muži, kteří celou dobu nepronесли jediného slova, odešli a zavřeli za sebou dveře, žena vysvětlila, že jejím úkolem je postarat se o kněze. Jeho zranění není vážné, ale brzy, jak vysvětlila, bude potřebovat další sedativa. Hrozí také nebezpečí infekce. Měla u sebe přenosnou lékárníčku. Drew zaznamenal, že se jim nepředstavila, ale ani on, ani Arlena se jí na jméno nezeptali. Pomohli otci Stanislavovi do ložnice v prvním patře, co nejpohodlněji ho uložili a nechali spát.

"Má pozoruhodně tuhý kořínek," poznamenala žena, když se vrátili do obývacího pokoje. "Pokud vím, je Polák, tvrdá slovanská nátura. Má jen slabě zvýšenou teplotu."

"Brzy ho budeme muset probudit."

"Obávám se, že to nemohu připustit," ohradila se žena ostře.

"Věřte, že bychom to nedělali, kdybychom měli jinou možnost."

"To posoudím já." Žena si stoupla zády ke schodům, jako by chtěla Drewovi zabránit v přístupu ke knězi. "Proč s ním potřebujete mluvit?"

Drewa náhle něco napadlo. Vzpomněl si, co otec Stanislav řekl obchodníkovi v pennsylvánském kostele, a zopakoval jeho slova: "Bůh s vámi."

"I s duchem tvým."

"Deo gratias."

Napětí v ženě tváří povolilo. "Takže vy jste jedním z nás."

"Ne tak docela, ale mám k vám blízko. Šest let jsem byl členem kartuziánského řádu."

"V New Hampshire?"

Drew vycítil, že ho podrobuje zkoušce. "Ne, ve Vermontu."

Žena se usmála. "Kartuziáni jsou svatí na zemi."

"Obávám se, že tenhle ne. Jsem hříšník."

"To jsme všichni, ale Bůh má pro lidskou slabost pochopení."

"Doufám. Musíme si s otcem Stanislavem promluvit, abychom se mohli spojit s jeho člověkem v telekomunikační společnosti. Potřebujeme zjistit umístění jisté telefonní linky."

Žena vztáhla ruku. "To číslo můžete dát mně."

"Ale..."

"Pokud je to jediná informace, kterou potřebujete, pak není nutné otce Stanislava budit. O tuto záležitost se postarám sama."

Drew zamrkal.

"Jistě si nemyslíte, že by mě někdo pověřil péčí o jeho zdraví, pokud by ke mně neměl důvěru," řekla žena. "Dejte mi prosím to číslo."

Drew poslechl.

Žena zamířila k telefonu, vytočila nějaké číslo a tichým hlasem vydala příslušné instrukce. Pak zavěsila a Drewovi s Arlenou nezbývalo než čekat.

Telefon zazvonil kolem druhé odpoledne. Žena zvedla sluchátko, chvíli poslouchala a pak řekla: "Deo gratias," zavěsila a obrátila se k Drewovi.

"Je to telefonní budka nedaleko sochy Paula Revera, kousek od kostela Old North."

"Telefonní budka?"

"V North Endu," doplnila žena.

"Ale..."

Arlena vstala z otáčecího křesla. "Co se ti nezdá?"

"Telefonní budka? Nedaleko sochy Paula Revera - v oblasti, kde je plno turistů?" Drew měl pocit, že má žaludek plný ledu. "A strýc Ray nám dal celý den na přípravu? To je přece nesmysl. V životě se neodvážím do té budky vkročit. Je na příliš odkrytém místě. Stačí se rozhlédnout a okamžitě poznáme, jestli Ray chystá past, nebo ne. Rozhodně nemá v úmyslu přijít, ale rozmístí své muže někde v okolí pro případ, že bychom se tam objevili my."

"Což znamená, že to neuděláme," poznamenala Arlena.

"Přesně tak. Jenže to Ray také očekává. Chce ten telefon použít z nějakého jiného důvodu. Až zavolám, zvedne sluchátko jeden z jeho lidí a dá mi jiné číslo. Telefonní budka je jen přestupní stanice. Měli bychom vyrazit."

"Ne," namítla Arlena. "Zůstanu tady, dokud mi neřekneš, o co kráčí."

"Je to léčka, na tom se snad shodneme. Nebezpečná past, ale ne toho druhu, jaký očekáváme. Rayův plán je mnohem rafinovanější. Vysoká škola terorismu. Přeskočil pěkných pár tahů, jenže já jsem ho prohlédl. Studoval jsem totiž ze stejné učebnice. Tentýž trik jsem použil v..." Drew se při té vzpomínce otřásl.

"Když mi nevysvětlíš, co se děje..."

"Až v autě. Pospěš si." Drew se obrátil k ženě s lékárníčkou: "Potřebujeme nějakou místnost, která se dá uzavřít a kde jsou prosklené dveře umístěné tak, abych mohl zůstat venku a pozorovat, co se děje uvnitř. Někde na odlehlém místě. A musí tam být telefon."

Žena se zamyslela. "Já nevím... Ne, počkejte, v suterénu místní fary je společenský sál a patří k němu kuchyně. Vedou do ní lítací dveře s prosklenými křídly, aby si lidi neublížili, když se náhodou ve dveřích srazí. A v kuchyni je telefon."

"Kde to je?"

Drew si poznamenal adresu, kterou mu žena nadiktovala. "Zavolejte tam a zjistěte, jestli tam nikdo není."

Drew netrpělivě pohlédl na hodinky. "Do čtyř už nám moc času nezbývá."

"Na co?" zeptala se Arlena.

"Musíme koupit magnetofon. A, Bůh mi pomáhej, myš."

14

Na rozdíl od Stuarta Malého, který byl šedý, měla tato myš bílý kožíšek. Drew ji koupil i s klecí. Když platil, zeptal se majitele obchodu s domácími zvířaty: "Máte nějaké myší pochoutky?"

"Myší pochoutky?" Otlý muž s řídnoucími vlasy v zástěře potřísněné ptačím trusem zvedl obočí.

Kdesi vzadu zavřeštěl papoušek.

"No ano, něco, čím se myši nejraději krmí, co jim opravdu chutná. Nějakou lahůdku."

"Lahůdku?" Muž se na Drewa zadíval, jako by si myslel, že se zbláznil. "Hele, poslyšte, moh bych vás natáhnout, ale já radši spokojený zákazníky. Nemá smysl vyhazovat prachy za žrádlo pro myši. To, co tu

mám, je levný, nasytí je to a žádnéj rozdíl nepoznaj. Vždyť je to jen myš, ne? Takový myši může být ukradený, co se jí nasype."

"Takže on si podle vás nemá co vybírat, že?"

"Jo, akorát že vy jste si koupil samičku."

"Tak ona. Podívejte se, chci pro ni to nejlepší. Chci, aby si nacpala břicho nejlepším krmením, jaké kdy ochutnala, a je mi úplně jedno, co to bude stát."

Obchodník si povzdechl. "Jak chcete. Jsou to vaše prachy. Tak poďte sem. Tady na týdle policiče mám ty nejvybranější myši pochoutky, co existují."

Drew připlatil ještě deset dolarů a vyšel z obchodu, v jedné ruce dvoukilový pytlík s krmením, v druhé klec s myší.

Arlena čekala za volantem sportovního vozu se spuštěným motorem. "Roztomilá," ocenila. "Mně osobně nikdy myši nevadily. Už jsi ji pokřtil?"

"Stuart Malý číslo dvě," odpověděl Drew temně.

Arlena okamžitě pochopila. "Ach, k čertu." Do očí se jí vkradl soucit. "Je mi to moc líto, snažila jsem se být vtipná."

Drew zabouchl dveře a položil si klec na klín. "To nevádí. Ten, kdo toho bude nejvíc litovat, je Ray."

15

I když bylo teprve půl čtvrté, v suterénním společenském sálu, který patřil místní farnosti, panovalo šero. Zimní slunce klesalo k obzoru a prodlužovalo stín nedalekého kostela tak, že okna těsně nad úrovní terénu, orientovaná k západu, již byla ponořena do tmy.

Místo bylo vlhké. Drew pocítil chlad, když sestoupil po betonovém schodišti a zastavil se, aby počkal, až dozní ozvěna jeho kroků.

Ticho.

V šeru před sebou rozeznal dlouhé řady stolů s igelitovými ubrusy. V místnosti se vznášel pach fazolí, opékaných klobásek, rajčatového salátu a kyselého zelí nashromážděný za dlouhá léta, kdy se zde scházeli věřící z okolí.

Arlena ho rychle následovala, v rukou krabici s magnetofonem.

"Je tu někdo?" zavolal Drew. Ale ozvěna mu vrátila jen jeho vlastní hlas a pak ztichla. "Výborně."

Myš neklidně pobíhala v kleci.

Drew se rozhlédl a ukázal k proskleným dveřím na pravé straně sálu. "Tamhleto musí být kuchyň. Ted' jde jen o to, aby naši přítelkyni neklamala paměť a opravdu tam byl telefon."

Byl tam. Drew otevřel lítací dveře, cvakl vypínačem a spatřil aparát na stolku mezi sporákem a hučící ledničkou. "Zkusme, jestli je zapojený." Zvedl sluchátko a ulehčeně vydechl, když uslyšel oznamovací tón.

Odložil klec s pobíhající myškou a mrkl na hodinky. "Necelých pětadvacet minut. Ten magnetofon v obchodě fungoval, takže doufám, že se cestou nic nerozbilo."

Jeho obavy byly zbytečné. Převzal od Arleny krabici, vybalil přístroj, a když ho zapojil do zásuvky, všechny funkce pracovaly k naprosté spokojenosti. Nadiktoval do mikrofonu, co potřeboval, a pro kontrolu si záznam přehrál.

"Zní to jako můj hlas?" ptal se znepokojeně. Připadalo mu, že záznam na pásce se jeho hlasu příliš nepodobá.

"Über basy," poradila mu Arlena.

Drew otočil příslušným kolečkem a pustil pásku znovu.

"Je to tvůj hlas," řekla Arlena. "Aby taky nebyl. Ta mašinka stála hotové jmění."

Drew vrátil pásku na začátek. "Patnáct minut. Nejvyšší čas nakrmit našeho přítele." Roztrhl pytlík s krmením a nasypal drobné kousky krmení mezerami v horní části klece. Myš šílela radostí.

"Dobrou chuť," popřál jí Drew a utřel si čelo. "Co ještě? Zbývá jen zapojit dálkové ovládání." Z lepenkové krabice vytáhl dlouhý tenký kabel a jeden konektor zastrčil do magnetofonu. Vedl kabel po podlaze kuchyně přes lítací dveře do temného sálu. Mezi dveřmi a podlahou bylo dost místa, aby se pod

nimi šňůra protáhla. Druhý konektor zapojil do zdířky dálkového ovladače.

Ve světle, které sem dopadalo prosklenými dveřmi z kuchyně, si prohlížel tlačítka na ovladači. "Zapnuto, vypnuto, pauza, přehrávání, záznam." Drew přikývl. "Deset minut. Nezapomněli jsme na nic?"

Arlena se zamyslela. "Pro jistotu bys měl dálkové ovládání vyzkoušet."

Drew stiskl jednotlivá tlačítka. Všechno fungovalo. "Já myslím, že už nám zbývá jen jediné."

Arlena se nemusela ptát, co tím chtěl říci.

"Pomodlíme se."

16

Přesně ve čtyři zvedl Drew sluchátko telefonu v kuchyni. Jako by mu srdce sevřela železná pěst. Už brzo zjistí, jestli se nepřepočítal. Všechno teď záviselo na tom, zda jeho předpoklady vyjdou.

Co když Ray dokázal jeho úvahy předvídat?

Drew zíral na černý přístroj se staromódním rotačním číselníkem. Se vzrůstajícími obavami vytáčel číslo, které mu dala recepční společnosti Risk Analysis. Kolečko ciferníku zlověstně cvakalo. Drew pohlédl na Arlenu a stiskl jí ruku.

Ve sluchátku zachrastilo, naskočilo spojení a Drew slyšel, jak telefonní automat na druhém konci linky - nedaleko sochy Paula Revera v North Endu - začal vyzvánět.

Vzápětí ho někdo zvedl. Drew zaslechl zvuky běžného silničního provozu v pozadí a hrubý drsný mužský hlas. "Haló."

"Prosil bych pana Rutherforda."

"Koho?"

"Strýčka Raye. Volá jeho synovec."

"Proč jsi to neřekl hned? Není tady."

"Ale..." namítl Drew s hraným zmatkem v hlase. "Řekli mi, že mám zavolat přesně ve čtyři."

"Něco mu do toho vlezlo. Můžeš se s ním spojit na..." Chraplavý hlas nadiktoval číslo. "Máš to?"

Drew číslo pro kontrolu přečetl.

"Přesně," řekl hlas. "Pěkně jsi nám tu včera v noci zatopil. Fakt promakané, kámo."

Muž zavěsil.

Drew se opřel o stolek.

"Měli jsme pravdu?" zeptala se Arlena.

Drew přikývl. "Ray se k tomu automatu nehodlal ani přiblížit. Poslal mi jen další vzkaz. Mám zavolat na jiné číslo."

"Přesně jak jsi očekával. Ale s tím dalším telefonátem se můžeš mýlit. Nemusí jít o to, co si myslíš."

Řekněme, že Ray byl jen opatrný. Určitě si domyslel, že se nám podařilo vystopovat číslo, které jsi ráno dostal. Tím, že telefonní budku použil pouze jako přestupní stanici, se prostě chránil. Je mu jasné, že v žádném případě nedokážeme tohle nové číslo lokalizovat před tím, než dokončí hovor a zmizí."

Drewa rozbolela hlava nervozitou. "Možná, ale myslím, že tady půjde o něco jiného. V osmašedesátém mě jistý muž jménem Hank Dalton naučil určitý postup. Jednou jsem ho použil při akci proti zabijákovi z Rudých brigád. A strýček Ray byl Daltonovým šéfem. Bylo by zpozdilé nepodezírat Raye, že to na mě zkusí." Drew se odmlčel. "Řekněme to takto: Jestli se mýlím, nic neztratíme."

"Ale když se nemýlíš..." Arlena suše přikývla.

"Už nemáme čas," řekl Drew. "Ray počítá, že mu okamžitě zavolám. Nemůžu si dovolit nechat ho čekat."

Drew zvedl magnetofon a položil ho vedle telefonu. Třesoucí se rukou umístil vedle magnetofonu klec, v níž se bílá myška vytrvale krmila. Líce se jí nadouvaly a nadšeně žvýkala, ústa plná dobrot.

"Doufám, že jsi tak šťastná, jak vypadáš," řekl jí Drew. Obrátil se k Arleně. "Radši bys měla jít do sálu."

Arlena prošla lítacími dveřmi.

Drew se podíval na kousek papíru, vložil ukazováček do otvoru první číslice a začal vytáčet.

Slyšel, jak telefon na druhém konci linky vyzvání, a čekal. Nikdo se nehlásil a Drew si pomyslel, že Ray předstírá klid, který necítí. Ale po čtvrtém zazvonění zapochyboval, jestli vůbec někdo sluchátko zvedne. Telefon zazvonil popáté a konečně se někdo ohlásil. "Haló?"

Drew neodpověděl.

"Haló? Drewe? No tak, chlapče, řekni něco. Nemohl jsem se dočkat, až mi zavoláš." Už nebylo žádných pochyb. Hlas rozhodně patřil strýci Rayovi.

Drew co nejtišeji položil sluchátko na stolek tak, aby nezpůsobil žádný hluk. Mikrofon natočil proti magnetofonu a opačný konec sluchátka k myši kleci.

Ze sluchátka se stále ozýval Rayův tlumený hlas. "Musíme si spolu promluvit, Drewe, a urovnat vzájemné spory."

Ale to už Drew kuchyni opustil a připojil se k Arleně, která čekala v šeru velkého sálu. Zvedl dálkový ovladač magnetofonu a stiskl tlačítko pro přehrávání.

Masivními dveřmi kuchyně svůj hlas z magnetofonu sotva slyšel, ale pro sluchátko ležící těsně vedle reproduktoru byl určitě hlasitý dost.

"Chci se s tebou někde sejít, strýčku Rayi," znělo z magnetofonu. "Mohl bych vyhodit do vzduchu tvůj dům i kancelář, ale tím nezískám odpovědi, které potřebuji. Chci..."

Drew hleděl prosklenými dveřmi, ale nesledoval ani magnetofon, ani telefon.

Veškerou svou pozornost soustředil na myš v kleci.

"... vidět tvůj ksicht, ty parchante," pokračoval Drewův hlas z pásky. "Chci se ti dívat do tvých prohaných očí, až se budeš pokoušet ospravedlnit..."

Drew horečně stiskl stop tlačítko dálkového ovladače a přerušil nahraný proslov v půli věty. Spatřil totiž, jak myšce vytryskl z uší proud krve. Zvírátko se zhroutilo v křečích a na bílém kožíšku kolem krku se objevil karmínový límec.

Drew se nahrbil a škulbl za kabel, který vedl od dálkového ovladače k magnetofonu. Tahal za šňůru a cítil, jak klade odpor. "No tak," šeptal naléhavě, "pohni se."

Z kuchyně se ozvalo zarachocení a Drew s úlevou dosedl na podlahu. "Spadlo to?" zeptal se Arleny. Arlena nahlédla sklem kuchyňských dveří a přikývla.

Drewovi se podlamovala kolena, když si stoupl, aby se také podíval na magnetofon rozbitý pádem ze stolu.

"Tak. To bychom měli," zašeptal. "Povedlo se. Ray určitě slyšel, jak ten magneták spadl."

"A teď neslyší nic," poznamenala Arlena tiše.

"Myslí si, že jsem mrtvý," řekl Drew stejně tiše. "Rachot padajícího magnetofonu pokládal za hluk, který jsem způsobil já, když jsem v agónii klesl k zemi a strhl přitom telefon."

Hank Dalton tehdy v osmašedesátém v Coloradu Drewa naučil, jak pomocí telefonu zabít člověka na dálku. Stačilo nepřítele dostatečně znervóznit a všechno pečlivě připravit a potenciální oběť nepojala ani stín podezření, že by jí tímto způsobem mohlo hrozit nějaké nebezpečí.

Dalton tomu říkal supersonická střela. Složitě elektronické zařízení dokázalo po telefonní lince vyslat silný tón o velmi vysokém kmitočtu, který protrhl oběti bubínek, pronikl jí až do mozku a na místě ji zabil.

Tak jako zemřela bílá myš v kleci postavené vedle sluchátka.

Vrah obvykle ihned přerušil spojení, ale Drew měl podezření, že Ray má v úmyslu tuto taktiku obohatit o nový prvek. Představoval si ho, jak i poté, co slyšel, jak se Drewův hlas náhle odmlčel a dozněl rachot domněle způsobený pádem Drewova těla, stále drží sluchátko v ruce.

Ale co udělá Ray teď?

Drew se domníval, že bude pořád naslouchat. Kdyby zde byl někdo se mnou, Ray ví, že by se měly ozvat výkřiky a volání o pomoc.

Jenže co když se žádné výkřiky neozvou? Co když Ray uslyší ve sluchátku pouze ticho?

Drew se zamyslel. Ray nutně dospěje k závěru, že když jsem mu volal, byl jsem sám.

A na jeho místě bych se určitě ujistil, že můj pronásledovatel, můj nepřítel, je opravdu mrtev.

Drew promýšlel závěrečné kroky operace. Poslední dvě hodiny pečlivě analyzoval závěry, ke kterým dospěl, a snažil se objevit nějaké slabé místo, ale stále byl přesvědčen, že má naději na úspěch. Celý se chvěl vzrušením.

Pokud z mé strany zůstane linka otevřená, Ray dokáže zjistit, odkud jsem volal, protože není problém hovor vystopovat. Pokud odsud neuslyší žádné zvuky, řekne si, že sem klidně a bez rizika může poslat svůj tým, aby se ujistil, že jsem opravdu mrtvý.

A stejně tak je pro něj důležité odklidit mou mrtvolu.

Policie se domnívá, že já jsem Janus. A pokud chce Ray používat pro další vraždy a atentáty stejnou zástěrku i v budoucnu, nemůže připustit, aby bylo mé tělo nalezeno.

Drew s nekonečnou opatrností otevřel lítací dveře tak, aby se neozvalo ani nejslabší zavrznutí, a po špičkách se neslyšně přiblížil k telefonu.

"Už je to pět minut. Ještě jste nic nezaslechli?" Drew poznal Rayův hlas.

"Vůbec nic."

"Pro jistotu ještě poslouchejte, ale myslím si, že za pokus to stojí. Snažte se zjistit, odkud volal."

Drew stejně neslyšně vyšel z kuchyně. Ve ztemnělém sále pokynul Arleně, aby ho následovala. Zastavili se až u schodů, v bezpečné vzdálenosti.

"Tady máš papírek s číslem, na které jsem volal. Najdi někde venku telefonní automat a zavolej, ať se lidé otce Stanislava pokusí to číslo lokalizovat."

Arlena si lístek vzala. "A co ty?"

"Myslím, že nejlíp udělám, když zůstanu tady. Pro jistotu, kdyby sem Rayův tým dorazil dříve, než si myslíme."

"A když ano?"

"Zatím si nejsem jist, co přesně udělám. Ze všeho nejdřív si to tady musím pořádně prohlédnout a najít vhodnou skrýš. Vrať se, jen co zjistíš adresu. Buď opatrná a nezapomeň otci Stanislavovi vyřídit, aby se jeho lidé na to místo okamžitě vypravili."

Arleně se v očích objevil strach. "Drewe."

"Já vím, od této chvíle to bude pěkně riskantní."

Drew se dvakrát nerozmýšlel a poslechl prvotní popud. Políbil Arlenu na rty.

Několik vteřin se v šeru beze slova objímali.

"Radši bych měla jít," řekla Arlena těžkým hlasem.

Drewa se zmocnil pocit prázdnoty. "Ještě se uvidíme."

"Ach bože, to doufám."

Uprostřed betonového schodiště se Arlena ještě jednou zastavila a ohlédla. Pak rychle vyběhla až nahoru a zmizela ve dveřích. Za okamžik bylo v sále opět ticho.

Drew ke svému překvapení prožíval znepokojivě cizí pocit. Samotu. Nedokázal si vysvětlit, proč má v očích slzy. Co když ji už nikdy neuvidím?

17

Bylo krátce před šestou. Podzimní slunce již téměř zmizelo za obzorem a suterénní sál se ponořil do ještě hlubšího šera. Drew zaslechl, jak se s vrznutím otevřely dveře nad schodištěm. Ukrýval se mezi řadami židlí uložených podél zdi vlevo od paty schodiště. Nejprve si pomyslel, že se vrací Arlena, a pocítil vlnu radosti. Ale když se dveře tiše zavřely, ten, kdo jimi vstoupil, dolů nezamířil.

Drew čekal, ale stále se nikdo nehýbal.

Byl si vědom, že Arlena bude při návratu velmi opatrná. Možná nějakou dobu vyčká, aby šestým smyslem vycítila, jestli nehrozí nebezpečí. Nebo možná čeká, že ji Drew zavolá. Ten se ovšem něčeho podobného odvážit nemohl.

Uplynulo několik minut. Drewovi již vzpomínka na zvuk otevíraných dveří připadala jako výplod fantazie, když se ozval jiný zvuk. Někdo tiše, tak tiše, že si Drew nebyl jist, zda ho neklamou smysly, došlápl na betonový schod.

A zastavil se.

Drew zaujal mezi naskládanými kovovými židlemi pohodlnou pozici. Hank Dalton svým studentům kladl na srdce, aby to měli vždy na paměti. "Nikdy nevíte, jak dlouho budete muset čekat. Zaříd'te si to tudíž tak, aby vám v úkrytu bylo dobře. Jinak vás někdo uslyší, až si budete v křeči protahovat nohy, abyste si ulevili."

Navzdory pohodlné poloze však měl Drew tělo napětím úplně ztuhlé. Snažil se zachovat naprosté ticho a pozorně poslouchal, jestli nezaslechne na schodišti vpravo další opatrný krok. Dýchal úplně neslyšně.

Ano! Nějaký zvuk. Ovšem ne od schodiště, jak Drew očekával, ale z úplně opačného konce sálu, z temnoty, která se rozprostírala na levé straně. Mohlo to být cokoliv. Náraz větru do okenní tabulky vysoko pod stropem nebo zavržení nosného trámu.

Zvuk se však ozval podruhé a tentokrát ho Drew dokázal identifikovat - opatrné došlápnutí na betonovou podlahu.

Nebyl tady pouze jeden vetřelec, ale dva. Drew hned po Arlenině odchodu celý suterén prohledal a na druhém konci sálu objevil další schodiště, které však na rozdíl od toho, po němž sem s Arlenou přišli, nemělo nahoře žádné dveře, takže se Drew cítil v bezpečí. Teď si však s bušícím srdcem uvědomil, že měl po těch schodech vyjít až do přízemí, protože bylo jasné, že právě tudy vetřelec přišel, přičemž použil dveře, které Drew neobjevil. Zatímco tedy soustředil svou pozornost na schody po pravici, druhý protivník se přikradl dolů schodištěm na opačném konci místnosti.

Jsou tedy dva, uvažoval Drew. No, pokud vím, kde jsou, dokážu si s nimi poradit. Opět se zaměřil na schody vpravo a spatřil nějaký stín, který právě sestupoval z posledního stupně.

Jejich taktika byla Drewovi jasná. První vetřelec vystupuje v roli vnadidla. Má přilákat pozornost, a když na něj někdo zaútočí, jeho partner na druhé straně je připraven ho ochránit.

Stín jako by byl přitahován světlem dopadajícím z kuchyně. Téměř neznatelné zvuky na druhé straně teď docela utichly. Drew ze svého úkrytu mezi hromadami kovových židlí pozoroval, jak postava po jeho pravici pomalu postupuje ke světlu. Viděl teď, že je to muž. V ruce svíral pistoli s nasazeným tlumičem. Zastavil se těsně vedle lítacích dveří.

Ještě předtím, než si Drew našel úkryt, vrátil se do kuchyně a co nejtiššeji, protože si až moc dobře uvědomoval vyvěšené sluchátko ležící na stolku, zvedl klec s mrtvou myší a odnesl ji do sálu. Totéž udělal i s magnetofonem a jako závěrečné bezpečnostní opatření přikryl telefonní přístroj prázdnou krabicí od magnetofonu.

Když teď vetřelec vstoupí do kuchyně, neuvidí nic, co by ho znepokojilo. Usoudí, že telefon - a mrtvola - musí být v jiné části suterénu, a spolu s partnerem budou hledat dál.

Nesmím se pokusit o nic, říkal si v duchu Drew a sevřel pevně pistoli, dokud je nebudu mít oba pohromadě.

Postava vedle kuchyňských dveří se odvážíla kradmého pohledu osvětleným sklem a hned se zase stáhla. O deset vteřin později riskovala další pohled.

Stín na druhé straně sálu se teď pohnul. Pomalu postupoval, aby se spojil se svým partnerem u dveří. I druhý stín držel pistoli s tlumičem. Teď stáli každý z jedné strany dveří. Jeden z nich vtrhl dovnitř a druhý ho vzápětí následoval. Ještě než se dveře zase zavřely, Drew si všiml, že oba stojí zády k sobě a míří pistolemi do protějších koutů kuchyně.

Ted'!

Opustil svůj úkryt mezi kovovými židlemi a s pistolí připravenou k palbě se přikrčil v temnotě. Jak očekával, neslyšel žádný rozhovor. Dokud si oba muži nebudou jisti svou bezpečností, zachovají absolutní ticho.

Budu je muset zneškodnit oba, pomyslel si Drew, když jsou ještě pohromadě.

Ale ne tak, abych je zabil. Potřebuji je živé. Musí mi prozradit, kde se ukrývá Ray. A až s nimi budu hotový, tak promluví. Budou mě prosit, abych jim položil ještě další otázky.

Dveře se otevřely; oba muži vyklouzli ven, jejich postavy zarámovalo světlo z kuchyně. Jeden z nich naznačil gestem svému společníkovi, aby prohlédl levou část sálu, zatímco on se postará o pravou.

"Ani hnout!" vykřikl Drew. S napřeženou pistolí chtěl mužům přikázat, aby odhodili zbraně. K tomu se však už nedostal.

Tmu naplnil ohlušující výstřel. Nevypálil však žádný z obou mužů, ale někdo na druhém konci sálu. Drew se vrhl k podlaze, až se mu beton zaryl do prsou. Do uší mu udeřilo druhé zaburácení. Ale to už Drew střílel také, ale ne na neviditelného střelce kdesi na druhé straně místnosti, nýbrž na cíle, které vidět mohl - na oba muže před kuchyňskými dveřmi. Ti uskočili stranou ve snaze se krýt, ale světlo z prosklených dveří je zradilo. Drew znovu a znovu tiskl spoušť. Oba muži se s výkřikem skáceli.

Drew se bleskurychle překulil, protože se obával, že záblesky z hlavně jeho pistole z něj udělají snadný cíl pro ostřelovače. Roztažený na břicho těkal pohledem od stínů dvou mužů, které svými výstřely srazil k

zemi, k neviditelnému střelci na protější straně sálu.

Náhle se rozzářila všechna světla. Drew přimhouřil oči bodavou bolestí. Pronikavý jas ho na vteřinu oslepil. Pevně sevřel víčka, jak mu to vštípili při výcviku, a pak je opatrně pootevřel, aby se rohovky přizpůsobily nečekanému osvětlení. Otevřel oči o něco více a zoufale zacítil.

Zjistil, že pod řadou stolů hledí na zhroucené tělo muže u paty protějšího schodiště. Muž se nehýbal. Z prsou mu vytékal proud krve a vedle otevřené ruky ležela pistole.

Ale jak proboha...?

Drew s mrazením v zádech pohlédl na oba muže ležící na zemi před kuchyní. Jeden byl zřejmě mrtvý, druhý se držel za žaludek a sténal.

Drew se ohlédl zpět k muži na podlaze na druhé straně sálu. Odtamtud se ozvaly ty dva výstřely. Kdo však střelce zneškodnil?

Od druhého schodiště se ozvalo zaškrábání kroků. Zvuk byl trhavý, pomalý. Drew se ušklíbl a namířil, ale zatím neviděl, kdo to sestupuje.

Objevila se bota, pak druhá. Drew sevřel pistoli pevněji. Vynořily se nohavice tmavých kalhot. Drew přimhouřil oči a srovnal mušku a hledí. Kroky se zastavily.

Ozval se mužský hlas, chraptivý, zesláblý. "Drewe, jste v pořádku?"

Slovanský přízvuk byl nezaměnitelný. Otec Stanislav.

"Jestli jsem v pořádku?" Drew nervózně vydechl úlevou. "Myslím, že ano."

Kněz si odkašlal a shrbený bolestí pomalu sestoupil po schodech. Levou paži měl na pásce a v pravé ruce svíral pistoli. Trásl se slabostí. Opřel se o zeď a několikrát se zhluboka nadechl.

"Ale vy nevypadáte, že byste byl v pořádku." Drew se postavil.

"Jak to říkají v televizi? Je to jen povrchové zranění. Ale tomu slovíčku 'jen' nevěřte." Otec Stanislav se schoulil bolestí. "Bolí to i přes sedativa."

Drew se musel pousmát. "O vás Polácích se říká, že dokážete být pěkně tvrdí."

Otec Stanislav se vši silou donutil stát zpřímá. "Však také jsme, to mi věřte. Jestli jste někdy okusil pirožky, pak mi jistě dáte za pravdu."

Drewův úsměv se rozšířil.

Ale vzrůstající sympatie k tomuto knězi ho ani v nejmenším nepřipravila o opatrnost. Ohlédl se na muže, které postřelil. Jeden ležel stejně nehybně jako předtím a druhý se stále držel za žaludek a sténal. Drew je prohledal a odebral jim zbraně. Teprve pak se vydal knězi na pomoc.

Otec Stanislav však dokázal zmobilizovat síly. Pomalu se blížil k Drewovi a naznačil mu, aby zůstal na místě. "Až sem jsem došel po svých. Žádnou pomoc nepotřebuji."

"Jak jste se sem vlastně dostal?"

"Arlena zavolala do domu na Beacon Hillu. Dala nám další telefonní číslo a požádala, abychom je lokalizovali."

"Já vím. Sám jsem jí řekl, aby to udělala."

"Když volala, byl jsem vzhůru. Trval jsem na tom, že s ní musím mluvit. Řekla mi, co se stalo, zatímco jsem spal. Pak mě ovšem už nikdo nemohl odradit od úmyslu vrátit se sem spolu s ní. Příteli můj, pokoušel jste se zvládnout příliš mnoho práce úplně sám."

"Neměl jsem jinou možnost."

"Možná ne, ale nedávné události," otec Stanislav ukázal na muže ležící na podlaze, "mi daly za pravdu."

"Arlena," zašeptal Drew. "Kde je?"

"Venku. Hlídá pro případ, že by ti tři nebyli sami. Když jsme sem dojeli, bylo nám jasné, že nemůžeme do budovy vstoupit, aniž bychom vás vyplašili. Rozhodli jsme se tedy převzít role vašich osobních strážců. Viděli jsme ty tři. Jeden vešel postranním vchodem a druzí šli nahoru a zamířili k různým dveřím. Bylo zřejmé, že mají v plánu použít prvního jako vnadidla, zatímco druzí dva zůstanou v záloze."

"Takže vy jste sledoval ty, kteří šli nahoru?"

"A ve svém odhadu jsem se nezmýlil." Otec Stanislav se musel opřít o stůl, aby nespádl. "Z těch dvou, které jsem sledoval, se jeden stal dalším vnadidlem a připojil se ke svému společníkovi v kuchyni. Ale třetí muž zůstal vzadu, aby své partnery ochránil před nepředvídaným překvapením. A to se také stalo. Vystřelil na vás, ale já jsem ho zlikvidoval." Kněz zavřel oči a těžce polykal.

"Opravdu jste v pořádku?"

"Právě naopak, vůbec nejsem v pořádku." Obličej otce Stanislava byl křídově bílý. "To je potřetí, co jsem vám zachránil život. Tehdy v útulku, když jsem se skrýval ve zpovědnici kaple. Pak u Ďáblova rohu. A teď tady."

"Jsem vašim dlužníkem," řekl Drew.

"Třikrát," připomněl mu kněz.

"Ano." Drew se zahleděl na svého přítele. „I kdyby mě to mělo stát život, slibuji, že vám to oplatím."

"Patříčným způsobem."

"Teď vám nerozumím."

"Patříčným způsobem," zopakoval kněz.

"Tak dobře, patříčným způsobem, ať už to znamená cokoliv."

"Dobře si svůj slib zapamatujte." Otec Stanislav se bolestně nadechl, tvář jako stěna. "Protože až tohle všechno skončí, odvolám se na vaši čest a budu požadovat, abyste dostal svému slovu." Rozkašlal se.

"Ale teď máme důležitější věci na práci."

Drew pochopil. Přistoupil k mužům, které postřelil. Popadl toho, co ještě žil, za rameno a prudce jím zatřásl. "Kde je tvůj šéf?"

Muž zaúpěl.

"Tohle považuješ za bolest?" ušklíbl se Drew. "Ty ještě nevíš, co může 'bolest' znamenat." Napřáhl ruku a chystal se k úderu.

"Ne!" zarazil ho otec Stanislav.

Drew kněze sotva slyšel. "Kde máš šéfa, ty hajzle? Bud' mi to řekneš, nebo..."

"Ne!" Kněz chytil Drewa za ruku.

Drew ho sežehl pohledem. "Teď už chápu. Vám nevadí zabíjení, ale nechcete vidět, jak vaše oběti trpí. Co je to s vámi? Copak nejste připraven, ani pro svou víru, překročit určité meze? Měl byste si dávat pozor, otče. Objevil jsem vaše slabé místo."

"Ne." Kněz se navzdory bolesti vztyčil v celé své výšce. "Pro svou víru jsem už to, čemu říkáte 'meze', překročil. Mnohokrát. Víckrát, než si dokážete představit." Prsten s rubínem - propletený meč a kříž - se divoce zatřpytil. "Ale nikdy, pokud to nebylo nezbytně nutné. Mučení? Jistě, dokud nebyla k dispozici narkotika, ale pouze tehdy, když bylo nevyhnutelné, abych někoho přinutil promluvit. Já vím, kde se Ray skrývá. Lokalizovali jsme číslo, které vám dal jako poslední. Teď toho člověka pust'te!"

Drew zíral na muže, kterého držel, a srdce se mu sevřelo odporem nad tím, co málem udělal. Znovu si uvědomil, jak daleko už zašel od svého útěku z kláštera. Opatrně, téměř s úctou, uložil zraněného na podlahu. "Tak dobře, zavoláme vaše lidi a poskytneme mu lékařskou pomoc. Je to jen obyčejný pěšák. Zaslouží si šanci žít. Ale rád bych dodal, že mně by ten parchant podobnou šanci rozhodně neposkytl."

"Jistěže ne," souhlasil otec Stanislav, "a to nás také odlišuje od lidí jako on. Naše pohnutky nevyvěrají z touhy po bohatství nebo moci, ani z politických teorií, které jsou svou povahou pomíjivé a povrchní. Ne, my se přidržujeme základních hodnot. A naším prostřednictvím prokazuje Pán své milosrdenství."

Drew pocítil hluboký příval smutku. "Už je toho na mě moc a trvá to příliš dlouho," povzdechl si.

"Unavuje mě být neustále štvancem. Chci, aby to už konečně skončilo."

"Vždyť také ano. Dá-li Bůh, bude to dnes v noci." Otec Stanislav sáhl do náprsní kapsy saka a škulbl sebou bolestí. "Adresu mám tady. Mohu vás ke strýci Rayovi dovést."

18

Drew musel krotit svou netrpělivost, protože ještě zbývalo zařídit spoustu věcí. Připadal si jako ve starořeckém paradoxu, podle kterého chcete-li překonat jednu míli, musíte nejprve ujít půl míle, potom čtvrt míle, potom osminu, a když budete vzdálenost takto dělit do nekonečna, nikdy do cíle nedorazíte. Drewovi se zdálo, že je stále potřeba něco zajistit, eliminovat další riziko, což ho pořád odvádí od konečného cíle. Jeho utrpení asi nikdy neskončí. Snad už je mrtvý a tohle je peklo.

Otočil se ke zraněnému. "Slyšíš mě?"

Muž přikývl.

"Jestli chceš doktora, uděleš přesně to, co ti teď řeknu."

Muž bezmocně obrátil oči v sloup.

"Vždyť jsem vám říkal, že už adresu máme," vmísil se otec Stanislav. "Není potřeba."

"Opravdu?" namítl Drew důrazně. "Na něco jsme zapomněli." Vysvětlil, co je ještě nutno vykonat.

"Máte pravdu," souhlasil kněz zaražený, "a musíme ho přinutit udělat to co nejdříve."

Drew si klekl vedle zraněného a udělal mu příslušné instrukce. "Rozuměl jsi?"

Muž zbrocený potem bolestně přikývl.

"Pak ti obstaráme doktora. Teď nám jen ukaž, jak dokážeš být tvrdý. Nic jiného už po tobě chtít nebudeme." Drew odtáhl svou oběť do kuchyně. "Jestli chceš zůstat naživu, budeš mluvit bez sténání."

V kuchyni Drew posadil muže na podlahu a opřel ho o přiborník. Pak nadzvedl krabici, která přikrývala stále nezavěšený telefon. Předklonil se, přidržel muži sluchátko u hlavy a otočil se tak, aby slyšel i to, co bude řečeno na druhém konci linky.

Hlaveň pistole zavrtal zraněnému do spánku a mlčky mu přikázal, aby mluvil. Muž měl v očích skelný pohled a Drewa se zmocnila obava, jestli mu nakonec neomdlí.

"Máme ho," ohlásil zraněný chraptivě.

"Počkej moment," odpověděl drsný hlas.

Za patnáct vteřin se ve sluchátku ozval Ray. "Je mrtvý?"

"Jasně."

"Proč vám to trvalo tak dlouho? Už jsem si dělal starosti."

"Museli jsme ho hledat."

"Je sám?"

"Ano."

"Tělo dopravíte sem. Chci si být jist, že ho nikdo nenajde."

"Už jedeme." Zraněnému se zachvěla víčka a svezl se na podlahu.

Drew odložil sluchátko do vidlice a přerušil spojení. "Vybral sis špatnou profesi, kamaráde. Měl ses stát hercem."

"Slíbili jste," zasténal zraněný.

"A také to dodržíme. Jak jste se sem dostali? Jakým autem?"

"Tmavě modrá dodávka. Ford," procedil muž okoralými rty. "Je na parkovišti za barákem."

Drew se otočil k otci Stanislavovi, který stál v otevřených dveřích kuchyně. "Teď už můžete použít telefon. Sežene mu doktora a svým lidem raději řekněte, aby odstranili mrtvoly," požádal ho a prohledal zraněného. Našel, co hledal - klíče od auta. "Mimochodem," řekl knězi, "až se tam dostaneme, budeme potřebovat pomoc. Vysvětlila vám Arlena další postup?"

"O to se postarám."

"A než všechno zařídíte, půjdu říct Arleně, že jsme v pořádku. Určitě slyšela výstřely a dělá si starosti."

"Je za kostelem." Kněz zvedl sluchátko. "Nebudu ztrácet čas."

"Prosím vás o to. Čeká nás ještě spousta práce."

Drew vyběhl z kuchyně. Když stoupal po schodech, vybavil si znovu neobvykle silné emoce, které se ho zmocnily, když po tomto schodišti kráčela před dvěma hodinami Arlena. Nečekaný pocit naprosté osamělosti, když za sebou zavřela dveře. Srdce ho rozbolelo touhou. Zdálo se mu, že zrazuje roky prožité v klášteře, když tak silně touží znovu ji spatřit a sevřít ji v objetí. Ale i kdyby to byla zrada, Drew už na to nedbal. Vyšel z budovy a rozběhl se k Arleně čekající u kostela. I ve večerním šeru viděl, jak jí září oči radostnou úlevou, že se mu nic nestalo. A za moment už ji objímal a tiskl k sobě.

19

Drew měl co dělat, aby ovládl nutkání sešlápnout plyn až k podlaze. Věděl, že by bylo krajně zpozdilé, kdyby riskoval, že ho zastaví dopravní hlídka pro překročení rychlosti, a tak ujížděl poklidným tempem na sever, ven z Bostonu. Ve zpětném zrcátku viděl zářící světla velkoměsta; reflektory vpředu vylupovaly ze tmy stromy a pole.

Drew svíral volant tak pevně, až mu ztuhly klouby prstů. Řídil se instrukcemi otce Stanislava. Adresa

zapsaná na kousku papíru, který mu dal kněz, mu zprvu nic neříkala. Teď mu to však došlo a s rostoucím vzrušením pochopil, jak je možné, že kněz věděl tak přesně, jak se dostat k cíli. Otec Stanislav už totiž v těch místech jednou byl - před dvěma dny. Byla to adresa venkovského sídla strýce Raye severně od Bostonu u pobřeží zálivu.

Drew musel obdivovat vychytralost svého nepřítele. Ray se snažil vyvolat dojem, že kvůli Drewovým výhrůžkám svůj dům u zálivu opustil, ale ve skutečnosti udělal něco úplně opačného a vrátil se, protože předpokládal, že tady by Drew určitě nehledal. Rayův překvapivý tah však v sobě skrýval jistou nevýhodu. Zvolil si totiž místo, které se dalo jen obtížně bránit. Otec Stanislav popsal sídlo jako osamělé stavení stojící na obrovském pozemku, příliš rozsáhlém, aby ho bylo možné spolehlivě ohlídat. "Dostat se za plot bude jednoduché," vysvětloval kněz. "Avšak proniknout do domu, to už je jiná. Ray určitě soustředí své muže právě tam. Na to, abyste se ho zmocnil uprostřed jeho lidí, byste potřeboval menší armádu."

To nebude nutné, pomyslel si Drew, když neochvějně mířil k zálivu. Všechno, co potřebuji, jsou tři muži, o které jsem požádal.

A tři auta nezjistitelného původu.

Krátce po sedmé dojel k pobřeží. V temnotě se rýsovaly bílé hřebeny vln. Drew spustil okénko a s rozkoší nasál chladivý mořský vánek. Zastavil u krajnice a ve světle reflektorů spatřil tabuli připomínající historii války za nezávislost.

Čekal. O pět minut později se ve zpětném zrcátku objevilo přijíždějící auto. Zastavilo těsně za ním a světla okamžitě zhasla. Drew vystoupil z dodávky a s potěšením v srdci spatřil za volantem oldsmobilu Arleninu siluetu. Kněz seděl zhrouceně vedle ní, jako kdyby spal.

A to se už vynořily další tři páry světel. Auta zpomalila a zastavila v řadě za oldsmobilem. I jejich reflektory potemněly.

Z vozů vystoupili na šterkovanou cestu tři muži a Drew s Arlenou se k nim připojili.

"Bůh s vámi," pozdravil Drew trojici.

"I s duchem tvým," odpověděli jako jedněmi ústy.

"Deo gratias." Drew si muže pozorně prohlížel. Bylo jim kolem pětatřiceti, tmavé kombinézy, krátké, téměř po vojensku zastřižené vlasy, přímý, až nepřirozeně vyrovnaný pohled v očích. "Vážím si vaší pomoci. Otec Stanislav říkal, že máte jisté zkušenosti."

Trojice přikývla.

"Pokud půjde všechno podle plánu a nestane se nic neočekávaného, pak vám podle mého nejlepšího vědomí a svědomí nehrozí žádné nebezpečí."

"To je jedno," řekl jeden z mužů. "Naše životy nejsou důležité. Záleží jen na církvi."

Dveře oldsmobilu na straně spolujezdce se otevřely a z auta vystoupil otec Stanislav. "Vše potřebné máte v kufru."

Klíče měla Arlena. Když otevřela a v zavazadlovém prostoru se rozsvítilo světlo, Drew zamrkal překvapením na automatické zbraně, plné zásobníky, granáty, a dokonce přenosný raketomet.

"To jste měl tyhle věci celou dobu v kufru?" zeptal se Drew ohromeně. "S takovým arzenálem byste mohl rozpoutat válku."

"Ale vždyť my jsme ve válce." Tvář otce Stanislava byla stejně bílá jako páska, na které měl zavěšenou ruku.

Každý muž si z kufru vytáhl útočnou automatickou pušku, prohlédl ji a nabil. V matné záři vnitřního osvětlení se na levém prostředníku každého z nich třpytil masivní prsten s velkým červeným kamenem. Na rubínech byl ve všech případech vyryt stejný znak - propletený meč a kříž.

Bratrstvo kamene.

Drewa zamrazilo.

"Co chcete, abychom udělali?" zeptal se první z trojice a zvedl hlavěň k temnému nebi.

Drew potlačil vzrůstající údiv a přizpůsobil se jejich věčnému, profesionálnímu tónu. "Je potřeba upravit karburátory všech vozidel." Obrátil se k otci Stanislavovi. "Jak daleko je k domu?"

"Touhle cestou asi půl kilometru."

"Výborně, načasování tedy nebude žádný problém."

Dokončil instruktáž a ostatní se zamysleli.

"Proveditelné," souhlasil jeden z nich, "pokud se ovšem zachová tak, jak očekáváte."

"Já ho znám. A kromě toho, copak má na vybranou?" zeptal se Drew.

"Jestli se mýlíte..."

"Ano?"

"Nic. Náš úkol je jednoduchý. Kdo tady riskuje, jste vy."

20

Dodávka se přibližovala k uzavřené kovové bráně ve zdi hlídající přístup na pozemek. Za ní stáli po obou stranách cesty dva ozbrojení strážníci, ale když se vůz přiblížil tak blízko, aby rozeznali dodávku, vrhli se k bráně a otevřeli ji. "Tělo dopravíte sem. Chci si být jist, že ho nikdo nenajde," řekl strýc Ray svému muži do telefonu. Jak Drew předpokládal, strážníci dostali příkaz očekávat návrat útočného týmu a vpustit dodávku okamžitě dovnitř. Řidič zamával na znamení díky, ale nezastavil a rychle projel otevřenou hradbou a po úzké asfaltce vinoucí se mezi stromy a keři zamířil k velkému třípatrovému tudorovskému domu, který se rýsoval na pozadí noční oblohy.

Karburátor dodávky byl seřízen na maximální volnoběžné otáčky, takže auto pojede nezmenšenou rychlostí dál i při úplně uvolněném plynovém pedálu. Dodávka měla automatickou převodovku, takže řidič věděl, že když nechá páku v poloze pro jízdu a vyskočí, vůz bude pokračovat stejným směrem dál. V tomto případě po zbývajícím rovném úseku příjezdové silnice k domu.

A řidič opravdu vyskočil. V ruce svíral zbraň, hladce přistál na trávníku a zmizel v temnotě. Dodávka zatím pokračovala nezmenšenou rychlostí. Nadskočila na chodníku a zastavila se uprostřed vstupního schodiště. Řidič, ještě než vyskočil, zažehl zápalnou šňůru, která vedla do otevřené palivové nádrže, a vůz teď s ohromující silou explodoval. Kusy kovu se rozlétly do všech stran a síla výbuchu rozrazila vstupní dveře.

Strážníci ještě nestačili bránu uzavřít. Vyděšeně se otočili k ohlušujícímu rachotu a s namířenými zbraněmi se rozběhli k ohnivé spoušti před domem. V tom okamžiku se přihlítila další tři auta se zhasnutými světly a prorazila si cestu nedovřenou bránou. Všechna měla také automatickou převodovku a jejich karburátory byly nastaveny na maximální otáčky, takže když jejich řidiči zažehl zápalné šňůry a vyskočili ze dveří, vozy pokračovaly stejným směrem dál. První vlevo a další dva vpravo od dodávky plápolající uprostřed vstupního schodiště.

Vozidla v rychlém sledu narazila do zdi domu a vybuchla v hromové plamenné bouři. Okna se roztříštila a celé průčelí budovy stálo v plamenech.

Řidiči, kryjící se ve stínu, zahájili palbu. Ostřelovali dům a zaparkovaná auta provrtali jako řešeta. Z rozpáraných pneumatik unikál vzduch a po zemi se válely mřížky chladiče mercedesu a rolls-royce. Zápalné kulky si našly cestu do palivových nádrží, které explodovaly, a po chodníku se rozlil hořící benzin. Strážné, kteří přibíhali od brány, zasypali útočníci granáty. Běžící postavy se vznesly do vzduchu, přistály na zemi a zůstaly nehybně ležet. Následovaly další granáty, tentokrát zamířené na dům.

Arlena, která vyskočila z jednoho z vozidel, teď použila přenosný raketomet. Model RTG-7 byl oblíbenou zbraní teroristů, protože byl dlouhý jen necelý metr a vážil pouze sedm kilogramů. Arleně tedy nedělalo žádné potíže vyskočit z jedoucího auta i s tímto zařízením. Střely měřily osm a půl centimetru v průměru a dokázaly prorazit třicet centimetrů silný kovový pancíř. Rakety dopadaly se zničujícím účinkem jedna za druhou na dům a měnily ho v hromadu trosek.

Z budovy se teď vyřítili další strážci. Někteří ječeli hrůzou a snažili se uhasit hořící šaty. Podle pozdějších novinových zpráv byl odraz plamenů na noční obloze vidět do vzdálenosti pětadvaceti kilometrů a výbuchy byly tak silné, že se v nedalekém městečku otřásala okna. Celé průčelí domu se zřítilo. Strážníci se uchýlili do přilehlých hospodářských budov a v panice stříleli kolem sebe jako zběsilí. Útočníci neustále měnili pozici, vyprazdňovali jeden zásobník za druhým a házeli granáty, takže to vypadalo, že jich je mnohem více, a postupně se stahovali.

Uplynuly dvě minuty.

Drew mezi útočníky nebyl. Postupoval pěšky po skalnatém mořském pobřeží a opatrně se blížil k Rayovu sídlu. Otec Stanislav, který před dvěma dny zkoumal terén, si všiml i jachty přivázané k molu. Když u domu na temeni příbřežního svahu propuklo ohnivé peklo, tři strážní, kteří hlídali pláž, se překvapeně ohlédlí k oslňující záři na obzoru, a když zarachotily výstřely, vyrazili po dřevěných schodech nahoru. Drew, kterého díky tmavému oděvu nebylo na pozadí temného moře vidět, přidal do kroku. Přeběhl kolem balvanů omývaných vodou, jako blesk se mihl přes molo a skočil na palubu jachty. Vklouzl do podpalubí a přikrčil se.

O půl minuty později spatřil několik postav sbíhajících po dřevěných schodech od domu. Do trupu lodi narážely vlny a jachta se lehce kolébala ze strany na stranu.

I když Drew neviděl strýce Raye dlouhých šest let, elegantní, dobře oblečenou postavu spěchající po schodech okamžitě poznal. A poznal i druhého muže, na jehož hlavě se rýsovala nezaměnitelná silueta kovbojského klobouku. Tohoto člověka Drew neviděl od roku 1968. To jsou mi věci, pomyslel si Drew, tobě už musí být přes šedesát, Hanku Daltone. Všechna čest, už jsi měl být dávno v důchodu. Ale zdá se, že to máš v krvi. Nemůžeš se prostě jen tak vzdát.

Ray s Hankem doběhli na pláž před ostatními. U mola se zastavili. "Tak fajn," řekl Ray strážným, kteří sem přišli s ním, stejně klidným hlasem jako vždy. "Víte, kam máte jít. Využijte tmy a ztrat'te se.

Nepokoušejte se s nimi bojovat. Tentokrát zvítězili, ale naše chvíle ještě přijde. Hlavně si pamatujte, že loajalitu dokážu vždy ocenit. Mnoho štěstí vám všem."

Strážní se obrátili a zahleděli se k hořícímu domu na temeni kopce, odkud se ozývala střelba z automatických zbraní. Po chvilkovém zaváhání se rozdělili a jeden za druhým zmizeli ve tmě. Ray s Hankem vyběhli na molo a jejich kroky dutě zarachotily na dřevěných prknech. Ve spěchu uvolnili úvazná lana a sestoupili do lodi. Na svahu za nimi oťrásla nocí další exploze. Ray se vrhl k řídicímu panelu a nastartoval motory. Zád' jachty se lehce ponořila, když šrouby zabraly, a pak se loď vyrovnala a postupně nabírala rychlost. Razila si cestu vlnami a mířila ven ze zátoky.

Hank Dalton stál na zádi s rukama opřenýma o boky a hleděl k místu, kde pomalu utichala palba. Jeho kovbojský klobouk se ostře rýsoval proti šlehajícím plamenům. "Do prdele práce, koho by to napadlo?" zabručel. "Vycvičil jsem ho opravdu dobře."

Po celá ta léta od osmašedesátého si Drew uchoval Hanka v paměti jako ztělesnění neporazitelnosti. Teď si náhle uvědomil, že žák překonal svého učitele, a toto poznání jím oťráslo. Takhle to tedy vypadá, když člověk zestárne? Musí se vždycky objevit někdo, kdo je lepší jen proto, že je mladší?

A přitom to bylo tak snadné. Drewovi stačilo vystoupit z úkrytu v podpalubí a lehce do Hanka strčit. To bylo všechno. Strčit do něj. Jemné žduchnutí do ramene a Drew zjistil, že jeho bývalý učitel...

(Tehdy jsem tě pokládal za Boha. Uléhal jsem plný strachu z tebe a chvíl jsem se při zvuku tvého hlasu.) ... je obyčejný smrtelník. Hank se elegantně zřítíl do vln. Jeho kovbojský klobouk zůstal plavat na hladině a Hank se po chvíli vynořil. Kašlal a cákal kolem sebe.

"Nikdy jsem se tě na to nezeptal, Hanku! Umíš plavat?"

"Ty hajzle!" soutil Hank.

Ray u řídicího panelu se vylekaně otočil. Drew na něj namířil pistolí. "Zachovej absolutní klid, strýčku. Obě ruce polož na kormidlo. Nerad bych tě musel zabít. Stále ještě si spolu potřebujeme promluvit."

Hank sebou plácal ve zpěněné vodě, prskal a vykřikoval nadávky.

"Jde ti to dobře, Hanku, neztrácej naději. Ke břehu to nemáš daleko, určitě to dokážeš. Jen si vzpomeň, co jsi nás učil. 'Rozdělte si oheň, sežeňte si suché šaty.' Přece nechceš umřít podchlazením!"

Hankovo tělo houpající se na vlnách postupně mizelo v dálce, ale Drew - pistolí pevně sevřenou v ruce - ani na zlomek vteřiny neodvrátil pohled od Raye.

"Výborně, strýčku, jen drž ruce tam, kde jsou. Na kormidle. Víš, pohár mé trpělivosti už opravdu přetekl. Před chvílí jsem zadoufal, že mi poskytneš důvod, abych mohl vystřelit. Ale ty ne. Tak. Myslím," Drew pokročil zlostně kupředu, "že teď nastala vhodná chvíle, kdy si můžeme promluvit."

U domu nad útesem zaburácel poslední výbuch a plameny se zlověstně odrážely od mraků. Rachot automatických zbraní utichal a jachta se vzdalovala do tmy zátoky. O několik vteřin později burácení

motorů výstřely úplně přehlušilo. Palba však stejně brzo ustane, pomyslel si Drew. Arlena i ti tři muži ustoupí. Podařilo se jim vypudit Raye z domu a teď musí zmizet, než dorazí policie.

Ray těkal pohledem od Drewa k hořícímu domu na kopci, jehož svatozář mizela v dálce. Jachtu obklopila noc.

Drew sáhl do kapsy a vytáhl balíček trhaviny známé pod označením C-4. Vypadala jako plastelína.

Drew ji podržel tak, aby ji Ray mohl ve světle kontrolky zářících na řídicím panelu vidět. "Předpokládám, že poznáváš stimulující prostředek, kterým tě chci přimět k řeči."

Rayovi se rozšířily zornice.

Drew položil plastickou trhavinu na řídicí panel, z druhé kapsy vytáhl časovači zařízení a rozbušku a připojil je k výbušnině. Otočil kolečkem časovače a nastavil ho na osm minut. Hodiny se roztikaly.

"Tak," řekl Drew, "to by nám mělo na přátelskou besedu stačit. Pokud ne..." Pokrčil rameny.

"Jenže vyhodíš do vzduchu i sebe."

"V dané chvíli, při tom, jak jsem uštvaný a jak je mi ze všeho zle," Drew vyčerpaně vydechl, "je mi to skutečně jedno."

"To ti nevěřím."

Drew se na Raye upřeně zahleděl. Byl vysoký a štíhlý, v obličeji trochu pohublý, ale stále hezký. V hluboko posazených modrých očích se odrážela světla kontrolky. Táhlo mu už na šedesátku, ale vypadal mladistvě a v kondici. Krátce zastřížené vlasy pískové barvy již prokvetly stříbrem, ale to mu jen přidávalo na eleganci. Pod rozepnutým pláštěm měl na sobě bezvadně ušitý šedý oblek, bílou košili bez poskvrnky a pružovanou klubovou vázanku. Na nohou měl italské boty, jistě šité na zakázku. Jeho plášť, jak si Drew zlostně uvědomil, byl z hnědé velbloudí kůže, stejný typ pláště, jaký měl Ray na sobě v Bostonu jistého sobotního dopoledne v říjnu 1960, když přišel na hřiště, kde Drew, srdce přetékající smutkem po rodičích, přemýšlel o svém zničeném životě.

Ted' byl znovu říjen a zase byli v Bostonu.

Drew zaťal zuby.

"Ach, věřím, že bys mě zabil," pokračoval Ray. "To, co jsi provedl s mým domem - lépe řečeno, co tví přátelé provedli s mým domem - je naprosto přesvědčivé. Zastřelil bys mě, to ano. Ale vyhodit nás oba do vzduchu? Přijít o život současně se mnou?"

"Ty mě stále nechápeš," řekl Drew těžkým hlasem. Časovač vytrvale tikal a Drew se podíval na ciferník. Necelých sedm minut. "Musíš se zeptat sám sebe, proč bych měl vlastně žít. Řekni mi jediný důvod."

Ray se neklidně zamračil. "Nuže, to je snad jasné. Každý přece chce žít."

"A kvůli čemu? Proč si myslíš, že jsem vstoupil do kláštera? Od deseti let svůj život nenávidím. Poslední šťastný okamžik, na který si pamatuji, je vteřina těsně před tím, než jsem viděl, jak výbuch roztrhal mé rodiče na kousky. Pak už následovalo jen zoufalství."

"Ale za to, co se jim stalo, ses přece pomstil. A byl jsem to já, kdo ti pomohl vyrovnat si účty!"

"Jenže mé duši to klid nepřineslo, tím si můžeš být jistý. Vždycky tu byl další terorista, kterého bylo nutno zlikvidovat, další fanatik, kterého bylo třeba potrestat. A pak se místo nich vynořili další. Nebralo to konce. A čeho jsem tím dosáhl?"

Vypadalo to, že Ray si najednou neví rady. Časovací zařízení neodbytně tikalo a Ray nasucho polkl.

"Vyrovnání účtů za smrt rodičů jsem pokládal za akt spravedlnosti. Teroristé si však také myslí, že jsou v právu, když útočí proti vládám, které považují za zkorumpované. Kolik spravedlností tedy existuje, Rayi? Ve jménu toho, co jsem považoval za správné, jsem dělal tytéž věci, za které jsem ostatní odsuzoval. Vraždil jsem nevinné lidi. Stal jsem se přesně tím nepřítelem, kterého jsem pronásledoval."

"Ten časovač," připomněl Ray.

"K tomu se dostaneme, uklidni se. Ted' bych ti rád vysvětlil, jak to bylo s klásterem. Jistě se nemůžeš dočkat, až se všechno dozvíš. Jakmile jsem si uvědomil, co se ze mě stalo, rozhodl jsem se odejít ze světa, zbavit se jeho hrůz, ať si dál šílí beze mne. Pro mě za mě, ať si všichni skončí třeba v pekle. Bylo mi to jedno. Klášter mi poskytl útočiště, ale ty jsi ho zničil. Přinutil jsi mě vrátit se a znovu prožívat tu hrůzu. A tohle ti nikdy nedokážu odpustit."

Šest minut.

"Já jsem, Rayi, velký hříšník, jenže ty také. To ty jsi ze mě udělal to, co jsem."

"Tak počkej moment. Nikdo tě přece nenutil. Vždyť ty jsi chtěl, abych ti pomohl!"

"Ke Skalpelu jsem se připojil díky tvým manipulacím. Víš, co mě občas napadá? Z nejtemnější komůrky mého mozku se někdy vynoří myšlenka, že jsi to byl ty, kdo vydal příkaz k vraždě mých rodičů."

"Já jsem tvé rodiče miloval!"

"To říkáš ty. Ale copak není zajímavé, kolik různých motivů jejich vražda mohla mít? Fanatický Japonec mohl dospět k závěru, že roztrhat mé rodiče výbušninou by mohla být krásná pomsta za atomové bomby, které jsme na Japonsko svrhli, a současně by nám tím ukázal, jak moc nás tam nechťejí. Ale mou mámu a tátu mohli zabít i Sověti, aby zvýšili napětí mezi Japonskem a Amerikou, ohrozili novou obrannou smlouvu a zabránili posílení vlivu Spojených států v jihovýchodní Asii. Ale také je možné, že někdo jako ty mohl přijít na vynikající nápad zabít mé rodiče a svést vinu na Japonce, aby se zastyděl a přestali demonstrovat."

"To není pravda! Já bych nikdy..."

"Jenže někdo to z jednoho z těch zvrácených důvodů udělal! Ty jsi to možná nebyl, ale každopádně jsi měl žaludek na to, abys mi tehdy ve Francii rozkázal zabít malého chlapce a jeho otce i matku. Podle mého názoru není mezi tebou a tím farizejským parchantem, který mé rodiče zabil, vůbec žádný rozdíl. Jsem-li já hříšník, jsi jím i ty. A myslím, že je na čase, abychom za své hříchy pykali. Co ty na to?"

Ray znovu pohlédl na hodiny. Už zbývalo méně než pět minut.

"Drewe, proboha svatého..."

"Ano, přesně tak. Konečně ti to dochází. Pro Boha svatého."

Drewa náhle přemohla únava a cítil, jak se třese. Jachta stále mířila na širé moře a rudá záře hořícího domu za nimi vybledla do narůžovělého přísvitů.

"Myslíš si, že nemám v úmyslu zemřít spolu s tebou?" zeptal se Drew. "Při tom, jak se teď cítím, mě nenapadá jediný důvod, proč bych měl dále žít."

"Ne." Rayovi náhle vzplála v očích jiskřička naděje. "To nemůžeš. Toho se neodvážíš. Byla by to sebevražda. Automaticky bys tím odsoudil svou duši k věčnému prokletí a skončil bys v pekle."

"Samozřejmě, ale já si peklo zasloužím. A rozhodně si ho zasloužíš ty. Kvůli vyvraždění kláštera, kvůli tomu, co Janus provedl katolické církvi."

"No tak počkej přece, Drewe. Vždyť peklo ve skutečnosti neexistuje. O čem to mluvíš?"

Drew už byl natolik vyčerpaný, že sotva dokázal naslouchat.

"Žádný Bůh přece není, Drewe. Máš mysl zatemněnou pověrami. Vypni ten časovač, prosím tě. Promluvme si."

"Vždyť spolu mluvíme. Žádný Bůh? Žádné peklo? Máš chuť se vsadit, Rayi? Co říkáš, jak to dopadne?"

"Ne!"

"Tak to je špatné, protože já mám zrovna teď na hazard náladu. Ale chci k tobě být upřímný. Máš pravdu. Nemám v úmyslu spáchat sebevraždu."

"Vypneš tedy ty hodiny?"

"Ne, mám na mysli něco jiného. Zkoušku. Těsně před tím, než jachta vybuchne, skočíme oba přes palubu."

"Jsme celé kilometry od pobřeží! Voda je úplně ledová. V životě nedokážeme doplavat k..."

"Možná. Právě tomu já říkám hazard. Kdysi ve středověku zkoušeli, jestli je člověk hříšník, tak, že ho hodili do ledové vody a přinutili zůstat tam celé hodiny. Pokud mu Bůh dovolil přežít, byla zkouška úspěšná. Chci tím říct, že když v moři zahyneme, bude to znamenat, že s námi Bůh nebyl spokojen. Nepůjde však o sebevraždu, protože vše bude v rukou božích. Pokud nám On dovolí přežít, pokud nás nechá doplavat k pobřeží, bude to znamením, že se na nás nehněvá a dává nám šanci spasit své duše." Ray se zachvěl. "Ty ses zbláznil." Hleděl na temnou chladnou vodu a pak střelil pohledem na časovač. Něco přes tři minuty. "Co tedy chceš vědět? Jen vypni ten...!"

Drew s namířenou pistolí v ruce zavrtěl hlavou. "Záleží na tom, jestli mi máš vůbec co říct. Budu dokonce tak uznalý, že ti pomohu začít. Skalpel, Rayi. V roce 1980 jsi byl nucen opustit vládní služby, protože jsi zneužil své pravomoci a protože se celý program nebezpečně vymknul kontrole. Skalpel byl rozpuštěn a ty jsi založil společnost Risk Analysis."

"Jak jsi zjistil...?" Ray opět pohlédl na časovači zařízení. "Ano, přiznávám. Byla to soukromá výzvědná

služba."

Drew vybuchl. "Byla to soukromá vražedná služba."

"Pracujeme pro největší světové firmy a někdy i pro ostatní zpravodajské sítě. Pomohli jsme například zorganizovat hnutí odporu v Nikaragui. Povedlo se nám zamezit kritice Spojených států za vměšování do vnitřních záležitostí jiných zemí. Ústřední zpravodajská služba s tím nemá oficiálně nic společného, a tak si Kongres nestěžuje, ale přesto stále bojuje s komunisty v..."

"Nikaragua mě nezajímá! Janus, o něm chci slyšet!"

Ray zvedl ruku v netrpělivém gestu. "Dej mi čas! Jsem...!"

Drewovi zbělel prst na spoušti pistole. "Vrať tu ruku zpět na kormidlo, nebo se výbuchu bomby nedožiješ."

Ray opět sevřel kormidelní kolo. Oči mu stále zalétaly k tikajícím hodinám. Dvě minuty čtyřicet pět vteřin.

"Janus!" zopakoval Drew. "Proč?"

Rayův hrudník se těžce zvedal. "Máme v Iránu další kontrakt. Odstranit ajatolláha."

"Ano." Drew se hořce usmál. "Náš starý přítel ajatolláh. Není to udivující, jak se všechno točí kolem něho? Kdo si jeho smrt objednal?"

"To jsem nikdy nezjistil. S nabídkou se na nás obrátil nezávislý vyjednávač, ale nemohu se zbavit dojmu, že v pozadí stojí Irák." Ray byl s každým tiknutím hodin rozčilenější. "Co na tom záleží, kdo si nás objednal? Tu práci jsem s radostí uvítal. Chomejní je šílenec. Něco se s ním udělat musí."

Dvě minuty dvacet vteřin.

"Měl by sis pospíšet, Rayi."

"Nedokázali jsme se k němu ani přiblížit. Pět pokusů, všechny zmařené. Ať jsme udělali cokoli, vždycky se zdálo, že o tom dopředu věděl. Tak jsem zkusili jinou taktiku. Ach, prosím tě, zastav... Chtěli jsme přimět Západ k rozhodnutí, že ajatolláh je natolik nebezpečný, že musí být zastaven. Chtěli jsme vymyslet něco tak pobuřujícího, že by se Spojené státy a Evropa postavily po bok Iráku proti němu."

"Janus. Co s tím má společného Janus?"

Hodiny stále tikaly.

"Ty jsi atentát na Chomejního zpackal. Vypadalo to, že se z tebe stal zrádce, že ses mu zaprodal. A i kdyby to nebyla pravda, stal ses natolik nespolehlivým, že už jsme ti nemohli dál důvěřovat. Zejména když jsme uvážili, co všechno jsi věděl. Věř mi, bylo mi tě opravdu líto."

"Ale chtěls mě nechat zabít."

"Zabít? Byl jsem si jistý, že jsi mrtev. Později, po založení Risk Analysis a poté, co jsme dostali nabídku na odstranění ajatolláha, jsem přišel na způsob, jak tě využít i po smrti."

Minuta pětáctičtyřicet vteřin.

Ray pokrčil rameny. "Janus byl můj výtvar. Muž dvou tváří. Ty. Zrádce, který pracuje pro ajatolláha. A protože jsi neexistoval, úřady vlastně pronásledovaly ducha. Abych udržel policii na falešné stopě, přikázal jsem, aby se Mike tu a tam někde objevil. Nebylo to nic nebezpečného. Nejasná fotografie pořízená nedaleko místa atentátu. Rozhovor s hotelovým recepčním, který si na něj později vzpomněl, když se ho policie vyptávala, jestli se v okolí nepohybovali nějakí cizinci. Jakmile byl Janus uveden na scénu, Mike zmizel. Přibral pár kilo a změnil účes. Žil osaměle, ale dodržoval pravidelný rozvrh. Na všechno měl alibi. S vraždami připisovanými Janusovi ho nemohl nikdo spojovat, protože tu práci odvedli ve skutečnosti mí lidé. Drewe, ten časovač."

"Práci proti katolické církvi?" Drew plál takovým pobouřením, že měl sto chutí vrazit pažbu pistole Rayovi do obličeje. "Ty jsi vraždil kněze jen proto, abys vytvořil kouřovou clonu?"

"Byla to svatá válka. Chtěli jsme vzbudit dojem, že ajatolláh vede džihád proti nevěřícím, proti církvi. Je to takový fanatik, že by toho byl klidně schopen. Nová křížová výprava, jenže naopak. Tentokrát ne na Středním východě, ale v Evropě."

Pětapadesát vteřin.

"Vypni to!"

Drew se dotkl kolečka na ciferníku. "A pak bys vyrobil důkazy, že za vším stojí Chomejní. Západ by pobouřeně reagoval a rozdrtil by ho. A až by se prach usadil, Irák by získal to, po čem vždycky toužil."

"Získal by celý svět! Na penězích mi vůbec nezáleželo. To, co jsem dělal, bylo naprosto nezbytné!"

Drew to slovo zopakoval. Téměř je vyplivl opovržením. "Nezbytné?"

"Ano! A teď to vypni!"

Ale Drew pokrčil rameny a nechal hodiny odtikávat závěrečné vteřiny. Usmál se. "Na shledanou, strýčku Rayi."

Ray zalapal po dechu. "Ne! Počkej! Opravdu to necháš vybuchnout?"

"Vřele ti doporučuji začít věřit v Boha. Na tvém místě bych se pomodlil modlitbu kajících. Pamatuješ si ji ještě? Ó, Bože můj, z celého srdce lituji..."

Ray s výkřikem skočil na zád'. Do lodi narazila vlna a dodala tak jeho skoku dodatečný impuls. Vrhł se do vody a zmizel v temnotě.

Hodiny se zastavily. Drewa bodal do tváře mrazivý vítr a vlny rozbíjející se o boky lodi ho halily ledovou sprškou. Zastavil motor. Noc utichla. Ozývalo se jen šumění větru a šplouchání vln o trup. Drew popadl baterku v gumovém obalu ležící na řídicím panelu a přešel na zád'. Kužel světla vyhmátl Raye, který se zoufale snažil udržet na zpěněné hladině.

Ray vyděšeně zamžoural do oslnivého světla.

"Na tvém místě bych si ten kabát svlékl," poradil mu Drew. "Stáhne tě dolů."

"Bomba." Ray se zmítal mezi vlnami.

"Drobné přehlédnutí. Zapomněl jsem připojit časovač k rozbušce. Jak jsem říkal, neměl jsem v úmyslu spáchat sebevraždu."

"Ty hajzle jeden!"

"Tu máš záchranný kruh." Drew se rozmáchl a hodil mu ho.

Ray, plivající vodu, plovací kruh zachytil. "Je mi zima." Hlas se mu třásl. "Strašná zima. To si nedokážeš představit."

Drew na něj beze slova hleděl.

"Prosím tě, vytáhni mě."

"Lituji, ale nemohu. To záchranné kolo jsem ti hodil proto, aby ses neutopil. To ovšem neznamená, že nechci, abys zemřel zimou. Utopení je příliš rychlá smrt a říká se, že je dokonce příjemná, ale takto..."

"Ty parchante, udělal jsem, oč jsi mě požádal! Řekl jsem ti všechno, co jsi chtěl!" Rayova tvář byla otřesně bílá a zuby mu divoce drkotaly. "Prosím tě!"

"Ale všechno jsi mi přece jen neřekl. Co ti duchovní, které Janus zavraždil? Jak jsi mohl vydat takový příkaz? Jak sis mohl myslet, že vraždy nevinných kněží mohou být vůbec kdy k něčemu dobré?"

Ray sebou ve vodě divoce házel. "Jestli ti kněží byli silní ve víře, dostali se rovnou do nebe. Byli to mučedníci, kteří obětovali své životy, aby zastavili ajatolláha. Všechno, co napomohlo tomuto cíli, je plně ospravedlnitelné," hájil se Ray třesoucím se hlasem.

"Teď tvrdíš, že se ti kněží dostali do nebe, ale před chvílí jsi řekl, že v posmrtný život nevěříš. Ty jsi schopen říci cokoliv, udělat cokoliv, abys dosáhl toho, co považuješ za správné." Drew se odmlčel; jeho duši naplnila jistota. "To ty jsi zabil mé rodiče. Ve jménu principu." Hořká žluč mu vystoupila do krku, až měl strach, že se mu převrátí žaludek.

"Ale já jsem to neudělal! Prosím tě... Je mi strašná zima. Vytáhni mě odsud!"

"Uvidíme. Všechno záleží na tom, jak mi odpovíš na následujících pár otázek. Pak se rozhodnu, co s tebou. Klášter. Chci se dozvědět podrobnosti o útoku na klášter. Jak jsi zjistil, že nejsem mrtvý? Jak ses dozvěděl, kde se ukrývám?" Ačkoliv Drew tušil, jak bude odpověď znít, a bylo mu z toho opravdu na zvracení, potřeboval si zjednat jistotu.

"Jake." Rayovi vnikla do otevřených úst mořská voda a málem ho zadusila.

"Co je s ním? Co se mu stalo?"

Ray s jektajícími zuby a modrajícím obličejem zoufale bojoval s ledovou černou vodou. "Zjistil jsem, že se snažil odhalit, kdo je Janus. Moji lidé ho unesli a pod narkotiky přiznal, že tě nezabil. To on mi řekl o klášteře."

"Nechal jsi ho zabít?"

"Věděl toho příliš mnoho, nedalo se mu důvěřovat. Bylo to nutné."

"Ne!" Drew se otfásl odporem a vyrazil žalostný výkřik.

Jak to dokáže říci Arleně?

"Moje ruce." Ray se potopil a pak se znovu vydrápal nad hladinu. "Mám křeče. Pomoz mi. Zima... Ve jménu... Prosím tě! Strašná zima!"

Jake je mrtev? Drew si tuto možnost celou dobu uvědomoval. Myslel si, že se s ní dokáže smířit, ale jistota ho tak omráčila, že téměř neslyšel Rayovo žadonění. Do jachty však narazila mohutná vlna a ledové jehličky, které se mu zabodly do tváře, ho probraly zpět k vědomí.

Ray znovu klesl pod hladinu.

Drew byl posedlý touhou po pomstě. S radostí se bude dívat, jak Ray umírá. Jenže jeho smrt Jakeovi život nevrátí.

Ray se už nevynořil. Drew strnul. Pochopil, že ho Bůh zkouší. A následky by byly strašné. Nemohu doufat v boží milosrdenství, pokud nebudu sám milosrdný k jiným.

Drew zoufale zatahal za lano, kterým byl přivázán záchranný kruh. Ale když se Rayovo tělo vynořilo, bylo úplně nehybné a z otevřených úst vytékala voda.

Ne!

Drew přitáhl kruh až k lodi a zmítán obavami vytáhl Raye přes brlení a položil ho na palubu.

Ray zasténal. Je živý!

Musím ho zahřát!

Drew zamířil k poklopu vedoucímu do podpalubí, aby přinesl přikrývky, suché šaty a horký čaj. Ne, uvědomil si zděšeně, měl bych ho vzít s sebou. Tady nahoře je hrozná zima. Voda stříká až na palubu a pokrývky by provlhly!

Otočil se a rozběhl se zpátky k Rayovi.

A vrhl se k zemi, když po něm jeho strýc vystřelil.

Rayovi se po dlouhém pobytu v ledové vodě třáslly ruce. Všechny jeho kulky Drewa minuly a zavrtaly se do stěny kabiny. Ray sevřel pistoli oběma rukama, zaklel a pokusil se zamířit přesněji.

Drew ho třikrát zasáhl do obličeje.

A vyrazil strašlivý výkřik. Byl v něm vztek, pocit marnosti a zoufalé beznaděje. Všude kolem byla smrt, ale tentokrát se jí alespoň pokusil zabránit.

Marně, zbytečně.

Drew navíc věděl, že to nejhorší ho teprve čeká. Bude muset říci Arleně, že její bratr je mrtvý. A bylo mu jasné, co po něm bude chtít otec Stanislav. Utrpení ještě zdaleka neskončilo.

Tříštící se vlny mu zalévaly tvář ledovou sprškou. Pohltila ho tma.

22

Bůh začátků.

Drew stál na bostonském hřbitově a znovu hleděl na hroby svých rodičů. Obřad, který nemohl vykonat od svého útěku z kláštera. Robert a Zuzana MacLaneovi. Jejich data narození se lišila, ale den smrti byl stejný. Pětadvacátý červen 1960. Drew si se zachvěním vzpomněl na kusy otcova těla roztroušené po japonské zahradě a na střepy skla trčící ze zakrvavených tváří jeho matky.

V mém začátku je i můj konec.

Bylo to den po smrti strýce Raye. Drew pronesl modlitby za mrtvé a shodil jeho tělo přes palubu. Vedl jachtu podél pobřeží na jih, až našel soukromé přístaviště. Setřel všechny otisky prstů a nechal nepřivázanou jachtu pomalu odplout do vln zálivu. Noční tmou pak zamířil do Bostonu.

Teď už slunce zapadalo. Kolem Drewa se snášel soumrak a on stále hleděl na jména na náhrobcích, která se pomalu ztrácela ve tmě. Chladný vítr mu cuchal vlasy.

V dálce se objevila nějaká postava, která se nikterak nepokoušela skrývat. Drew v houstnoucích stínech nepoznal, kdo to je, ale protože si ten člověk dával záležet, aby ho bylo vidět, Drew své obavy potlačil. Pak rozeznal bílý límeček a pásku přidržující zraněnou paži. Otec Stanislav.

Kněz si stoupl vedle něj a uctivým tónem se zeptal: "Nevyrušuji? Pokud ano, mohu počkat v autě."

"Ne. Jestli chcete, můžete zůstat. Společnost mi nevadí. Ale jak jste věděl, že budu právě tady?"

"Myslím, že bych mohl i předstírat, že vám natolik dobře rozumím, abych dokázal vaše činy předvídat.

Pravda je ovšem taková, že když jste se v domě na Beacon Hillu odpoledne probudil, řekl jste Arleně, kde budete. Doufám, že jí nevyčtete porušení důvěry za to, že mi to řekla."

"Vůbec ne. Věřím jejímu úsudku."

"Je zde ticho a klid."

"Ano, ticho a klid." Drew vyčkával, až mu kněz řekne, proč sem přišel.

"Když jsme se poprvé setkali," začal otec Stanislav pevným hlasem, "ptal jste se mě na můj prsten.

Odpověděl jsem, že jednou, až se blíže poznáme, vám všechno vysvětlím."

"A řeknete mi i o bratrstvu kamene." Drewův zájem se pronikavě zvýšil.

"Ano."

I ve večerním šeru rubín tak zářil, až se zdálo, že uvnitř hoří jasným plamenem. Otec Stanislav pohládl znak, který byl do něj vyrytý. Propletený meč a kříž. "Tohle je kopie prstenu pocházejícího z dob křížových výprav. Svým způsobem je ztělesněním historie. Zajímáte se o dějiny?"

"Máte mou plnou pozornost, jestli vám jde o tohle."

Otec Stanislav se uchechtl. "Palestina," řekl. "Rok 1192, třetí křížová výprava. S požehnáním papeže vtrhly armády Francie a Anglie do Svaté země, aby ji vymanily z rukou nevěřících muslimů. Ale při vítězném dobývání Akry došlo mezi francouzskými a anglickými sbory k roztržce. Asi víte, že Angličané vznášeli nárok na rozsáhlá území v kontinentální Francii. Francouzský král Filip se chopil šance získat nad protivníkem výhodu. Rozhodl se shromáždit svou armádu, Svatou zemi opustit a vrátit se domů. Měl v úmyslu zajistit si kontrolu nad spornými oblastmi ve Francii, zatímco anglický král Richard se svými vojsky zůstane ve Svaté zemi a bude pokračovat v křížové výpravě."

"Politika," utrousil Drew s opovržením.

"Ale mazaná, a vzešlo z ní i něco dobrého. Ještě než Francouzi zamířili zpět do Evropy, sešli se jejich zpravodajci se svými anglickými protějšky. Jako gesto dobré vůle mezi kolegy profesionály, navzdory politickým rozdílům, navrhli Francouzi řešení stále hrozivějšího problému, rizika, kterému teď museli Angličané čelit sami. Tento problém představovali hašišíni, úkladní vrahové."

"Ano, byli první svého druhu. To oni stáli u kolébky terorismu," řekl Drew.

"Křížáci opravdu čelili teroru. Jako rytíři byli zvyklí na čestný způsob boje - otevřeně, tváří v tvář.

Nepřítel, který považoval za stejně rytířské zaútočit pod pláštěm tmy, vniknout do nepřítelova stanu a zabít ho, zatímco neozbrojený a bezmocný spal, byl pro ně naprostou novinkou. Hašišíni měli zejména v oblibě odříznout své oběti hlavu a položit ji na oltář připravený pro ranní mši. Takové barbarství vyvolávalo v křížácích dojem, že se svět utrhł z řetězu."

"To je účelem terorismu."

"Přesně tak. Zabít tak, aby to soupeře demoralizovalo. Ale francouzští zpravodajci před odchodem ze Svaté země navrhli jisté řešení. Bojovat proti ohni ohněm. Použít úkladné vrahy proti úkladným vrahům. Demoralizovat je stejně, jako byli demoralizováni oni sami. Návrh se zprvu setkal se závažnými námitkami z anglické strany: 'Klesnout na úroveň nepřitele? Nikdy.' Ale nakonec Angličané souhlasili. Křesťan, který na sebe měl vzít roli úkladného vraha, nebyl totiž jejich krve, ale bývalý muslim, Palestinec, který se obrátil na jedinou pravou víru, katolicismus. Mnich v benediktinském klášteře na Monte Cassinu v Itálii.

Tento mnich byl díky svému původu o hašišínech dobře informován. A protože byl stejné rasy, mohl se mezi nimi volně pohybovat. Zaútočí na hašišíny jejich vlastními zbraněmi a bude bojovat terorem proti teroru. Jenže tento teror bude odlišný. S požehnáním papeže bude tento úkladný vrah, zúčastňující se křížové výpravy, zabíjet ve jménu božím. Půjde tedy o svatý teror."

Drew naslouchal s rostoucí úzkostí. Okolní tma jako by ho dusila.

"Řádové jméno tohoto mnicha bylo otec Jerome. Jeho původní jméno se nedochovalo, i když podle legendy se měl jmenovat Hassan ibn al-Sabbah. Řízením osudu tedy stejně jako zakladatel muslimské sekty hašišínů. Já osobně to pokládám za historický podvrh. Ovšem o činech tohoto muže není žádných pochyb. Rozesel hrůzu v myslích teroristů, a když třetí křížová výprava skončila a on splnil úkol, jímž ho Bůh pověřil, vrátil se do kláštera na Monte Cassinu, kde se mu dostalo pocty a odměny, kterých si zasloužil."

"Tou 'odměnou' máte na mysli prsten?"

"Ne, to až později. Prvním majitelem tohoto prstenu byl ve skutečnosti někdo jiný, i když nakonec ho dostal i otec Jerome."

Studený noční vzduch bodal Drewa do obličeje. "Jestli ode mě čekáte, že si s vámi budu hrát na hádanky..."

"Promiňte mi mou tajemnost. Historie je složitá. Když třetí křížová výprava skončila, anglický král Richard Lví srdce se vydal na zpáteční cestu do vlasti. Jedním z důvodů, proč křížovou výpravu přerušil, bylo, že si uvědomil chybu, kterou udělal, když dovolil Francouzům vrátit se dříve. Francouzský král Filip sjednal zrádnou dohodu s Richardovým dočasným zástupcem, kterým byl jeho bratr Jan. Cílem dohody bylo ukončit spory mezi oběma zeměmi o anglické území ležící na francouzské půdě. Jan souhlasil, že se Anglie vzdá územních nároků, a Filip naopak slíbil Janovi podporu v jeho snaze zmocnit se anglického trůnu na úkor Richarda, právoplatného panovníka."

"Takže Richard dospěl k závěru, že nejlíp udělá, když se vrátí domů," konstatoval Drew.

"Jeho návrat se však protáhl. Cestou ze Svaté země byl v Rakousku zajat a držen kvůli výkupnému. Problémem bylo, jak je zaplatit. Richardův bratr Jan přirozeně nechtěl, aby byl král osvobozen, a dělal všechno, jen aby zabránil vyplacení výkupného. Vyslal své agenty, kteří předstírali, že je posílá Richard, a sbírali klenoty a peníze, které se měly stát součástí výkupného. Jenže tyto cennosti šly přímo do Janovy vlastní pokladnice. Richard zatím hnul ve vedení. Nakonec však, celý zoufalý, přišel na způsob, jak za jistit, aby jeho poddaní poznali, kteří výběrčí výkupného přicházejí opravdu od něj a ne od Jana."

"Prsten? Mám pravdu?"

"Ano, prsten. Téměř shodný s tím, který nosím." Otec Stanislav znovu pohládl znak vyrytý do kamene.

"Richard svěřil tento prsten důvěryhodnému pomocníkovi. Jeho poddaní věděli, že prsten patří jemu.

Když ho pomocník ukázal, poddaným to bylo důkazem, že cennosti, které odevzdají, pomohou Richardovi dostat se z vězení a neskončí v Janově pokladnici."

Drew zavrtěl hlavou.

"Vám se tato taktika nezdá?" zeptal se otec Stanislav.

"Aby tomu zabránil, stačilo Janovi přikázat svému klenotníkovi vyrobit kopii prstenu."

"Jan byl muž omezené inteligence. Nikdy ho to nenapadlo. Kdyby na to byl přišel, mohl se zmocnit trůnu. Takto však Richardův člověk s pomocí prstenu sebral dost, aby to stačilo na výkupné, a Richard byl propuštěn. Vrátil se do Anglie a svého bratra rozdrtil. Díky svému prstenu. Při troše nadsázky, tomuto prstenu. Měl svou důležitost. Stal se průvodním heslem a představoval moc."

Drewova úzkost ještě vzrostla; vycítil v příběhu hrozivý podtón.

Otec Stanislav pokračoval: "Richard odmítl dodržet dohodu, kterou Jan s Francouzi uzavřel. Vylodil se s armádou ve Francii a znovu se zmocnil sporných území. A tam ho také jednou při procházce před hradbami sídelního hradu přistihl jeden z jeho nových poddaných, francouzský rolník, a vystřelil po něm z luku. Richard byl zraněn do ramene a za normálních okolností by rána rozhodně nebyla smrtelná, ale díky nekvalifikované péči se mu stala osudnou. Umírající Richard žádal, aby před něj přivedli útočníka. 'Proč jsi mě zabil?' zeptal se ho. Rolník odpověděl: 'Protože byste znásilnil mou ženu a mé děti umožil hladem.' Richard namítal: 'Mí poddaní mě milují. Šlo mi jen o to, abych získal zemi. Vás bych nechal na pokoji.' Ale rolník odpověděl: 'Ne, to váš bratr nás nechá v klidu žít.' A Richard, který pochopil, jak tohoto prostého člověka jeho nepřátelé zneužili, řekl: 'Bůh ti pomáhej. Nevíš, co jsi učinil. Odpouštím ti. Neublížujte tomuto muži a nechte ho odejít.' Podle tradice se pak kněz, který byl přítomen u Richardova smrtelného lože, snažil umírajícího krále přesvědčit, aby se kál a odčinil své hříchy, ale Richard ho zahnal a zemřel, aniž mu byla udělena svátost posledního pomazání."

"A ten rolník?" zeptal se Drew. "Opravdu mu neublížili a nechali ho odejít?"

Otec Stanislav ve tmě přistoupil těsně k Drewovi. "To je pointa mého vyprávění. Když Richard zemřel, rozzlobení členové jeho družiny se dohadovali, zda splnit poslední přání svého pána. Chtěli rolníka vyslechnout a zjistit, jestli ho k vraždě někdo nenavedl. Avšak ještě než tak mohli učinit, navštívil vesničana kněz, aby ho vyzpovídal, a krátce poté, co zpovědník odešel, rolník zemřel. Podle všeho spáchal sebevraždu otrávením, i když se nikdy nezjistilo, jak se vůbec dostal k jedu."

"Podal mu ho ten kněz?" zeptal se Drew.

"Pomůže vám, když vám řeknu, že kněz, který vyslechl rolníkovu zpověď, byl tentýž duchovní, jehož

nedostatečná lékařská péče způsobila Richardovu smrt?"

Drewa zamrazilo. "Ten kněz byl otec Jerome?"

"Ne, arabské rysy tváře by ho prozradily. Ale duchovní, o kterém mluvím, byl otcem Jeromem vycvičen."

"A proč vlastně zabil..."

"Aby rolníkovi zabránil prozradit, že ho najal král Filip. Jedině kněze by nikdo nepodezříval, že Richardova vraha umlčel. A tímto způsobem byla odvrácena válka mezi Francií a Anglií."

"To jsem zrovna nemyslel. Proč kněz? Co přimělo otce Jeroma, aby se v této věci osobně angažoval?"

"Jako odměnu za své služby - a za služby svého pomocníka - získal otec Jerome část území, na který ve Francii vznášeli Angličané nárok. Získal je pro církev, ke které konvertoval."

Drewovi se udělalo zle. "A církev s tím souhlasila?"

"Církev, tedy papež a jeho spolupracovníci, o tom nevěděli a nikdy se to nedozvěděli. Bratrstvo kamene je církevním řádem, který sídlí na francouzském atlantském pobřeží v jedné z oblastí, které kdysi patřily Anglii. Jeho symbolem je tento prsten. Prolínající se meč a kříž."

"Náboženství a násilí?" zhroutil se Drew.

"Je to symbol božího bojovníka, svatého teroru. Celá staletí, řídící se příkladem otce Jeroma, zasahuje bratrstvo ve prospěch církve, kdykoliv ji nevěřící svět ohrozí. Kristovi vojáci, bojující církev. Bojujeme s ďáblem ďábelskými zbraněmi. Již od Richardových časů, a tím spíše dnes."

Stejně jako minulé noci, kdy zemřel strýc Ray, i teď se Drewovi chtělo zvracet. Odhalení otce Stanislava v něm vyvolalo silný neklid. Kněz mu říkal věci, které se neměl nikdy dozvědět.

"Ti tři, kteří vám včera v noci pomáhali - jistě jste si všiml jejich prstenů - také patří k bratrstvu,"

pokračoval otec Stanislav. "Zdůrazňuji však, že mezi příslušníky řádu nejsou členové Opus Dei, kteří nám také průběžně pomáhali. Opus Dei je výzvědnou službou církve, zatímco my jsme..."

"Církevní vrahové." Drew plál spravedlivým hněvem. "Až na to, že církev o tom neví."

"A přesto máme církevní požehnání."

"To je nesmysl. Požehnání? Kde byste ho vzali, když o tom církev neví?"

"Je to dáno tradicí. Jako papežové dědí mandát, který Kristus udělil Petrovi, tak i my dědíme odpuštění, kterého se od papeže dostalo otci Jeromovi v době třetí křížové výpravy. Papež je neomylný. A bylo-li ospravedlnitelné zabít ve jménu církve tehdy, musí být stejně ospravedlnitelné zabít ve jménu církve i v jiné době."

"Nechci už nic slyšet."

"Ale já jsem si myslel, že vás to zajímá." Otec Stanislav si pohladil prsten. "Koneckonců, sám jste chtěl, abych vám vysvětlil, co tento kámen symbolizuje. Když uvážíme vaši reakci, jistě teď chápete, proč jsem vyčkával."

"Dokud se vzájemně lépe nepoznáme?"

"Ano."

Úplně se setmělo a na hřbitově panovalo ticho. Drew vycítil, co přijde.

"Připojte se k nám," řekl otec Stanislav.

Navzdory varovnému tušení nebyl Drew na přímou nabídku připraven a zareagoval zcela automaticky - se znechucením. "Stát se vrahem ve jménu Boha?"

"Do jisté míry jím už jste. Od svého útěku z kláštera jste zabil několik lidí, abyste ochránil církev."

"Motivy byly ovšem jiné."

"A jaké? Zůstat naživu? Vyrovnat si účty s těmi, kdo vás pronásledovali? Máte složitou povahu a tahle motivace nemůže být dostatečná. Jako kartuzián, který kdysi zabíjel z pomýlených důvodů, byste teď mohl využít své schopnosti a napřít je tím správným směrem - k zabezpečení svatého stolce, k obraně Kristova poslání na zemi."

"K obraně Kristova poslání?" Drew již nedokázal svůj hněv ovládat. "Zdá se mi, že jsem četl jiný Nový zákon než vy. Copak Kristus neřekl něco o nastavení druhé tváře, o mírumilovných, kteří dostanou zemi za dědictví?"

"Jenže to řekl, než byl ukřižován. Svět je, příteli, hrozné místo. Bez bratrstva by církev už dávno zanikla. Dějiny, které jsou záznamem boží vůle, náš boj posvětily."

"Odmítám," řekl Drew.

"Ale to nemůžete."

"Zabíjení? S tím už nechci mít nic společného. Toužím jen po klidu a míru."

"Ale v tomto světě je to nesplnitelná touha. Tady nás čeká jen dlouhý a nesmířitelný boj, který skončí až o soudném dni."

"Mýlíte se, ale budu se modlit za vaši duši."

Otec Stanislav se ostře nadechl. "Třikrát jsem vám zachránil život."

"Toho jsem si vědom. Slíbil jsem, že udělám cokoli, abych na oplátku zachránil život vám."

"Asi vás klame paměť. Včera v noci jste slíbil, že mi svůj dluh splatíte patřičným způsobem. Jen si vzpomeňte, jak jsem svůj požadavek formuloval. Splatíte mi dluh patřičným způsobem! A teď vás žádám, abyste svůj slib splnil, abyste dodržel slovo. Připojte se k nám. Ne proto, abyste zachránil můj život - abyste zachránil život církve svaté. Využijte svůj talent ve službě Pánu."

"Zajímalo by mě," řekl Drew hoře, "kterého pána máte na mysli."

"Boha. Žádám vás, abyste sloužil Bohu!"

"Ale kolik bohů existuje? Ajatolláh pokládá svého boha za toho jediného a pravého. Hinduisté si totéž myslí o svém bohu. Stejně tak buddhisté, židé, muslimové, katolíci, protestanti, domorodci, kteří vzývají měsíc. Rozhodně velmi proměnlivý bůh. A zdá se mi, že vyžaduje nějak mnoho zabíjení. Kolik milionů lidí pro něj už zemřelo? Říkáte, že dějiny jsou záznamem boží vůle. Pro mě jsou dějiny nepřerušným sledem svatých válek. A každá strana si je absolutně jistá, že právě ona je v právu. Bezvýhradně věří, že když zemřou pro svou víru, spasí svou duši! Nuže, kolik pravých věrouk vlastně existuje? Kolikaterá nebesa? Včera v noci mi strýc Ray řekl, že pro to, aby zastavil Chomejního, považuje za ospravedlnitelné zaonačit věci tak, aby to vypadalo, že ajatolláh vede svatou válku proti katolické církvi. Tvrdil, že kněží, kteří zemřeli, dosáhnou kvůli své nevědomé oběti spásy. Ray dokonce ani v Boha nevěřil, a přesto použil náboženství, aby ospravedlnil své činy. To je přece šílenství. Náboženství? Bůh nás chraň před hříchy, které pácháme ve jménu náboženství."

Otec Stanislav se oťrásl. "Vy se snad ajatolláha zastáváte?"

"Nezastávám se ho více než vás nebo Raye. Dokážu ještě pochopit, když někdo zabije v sebeobraně. Sám jsem k tomu byl v posledních dvou týdnech několikrát přinucen. Ale zabíjet jen kvůli principu, to je neomluvitelné."

"Potom ale mezi námi žádný rozpor není."

Drew cítil, jak mu buší srdce. "Jak můžete něco takového říct?"

"Protože my chráníme církev," vysvětlil otec Stanislav. "Jedná se také o sebeobranu."

"Katolická církev by žádnou obranu potřebovat neměla. Pokud za ní - stejně jako za každým jiným náboženstvím - stojí Bůh, tak se určitě postará, aby přežila. A bez násilí. Seslal na vás zkoušku a vy jste ho zklamal. Už jsem vám řekl, že se budu modlit za vaši duši."

Drew se otočil a odcházel.

"Ještě jsem neskončil!" zavolal za ním otec Stanislav.

Drew kráčel dál.

Otec Stanislav ho následoval. "Mou nabídku nemůžete odmítnout!"

"Už jsem ji odmítl." Drew postupoval mezi stíny od jednoho náhrobku k druhému.

Otec Stanislav se mu držel v patách. "Je tady něco, co jsem vám ještě neřekl."

"To nebude mít na mé rozhodnutí žádný vliv."

"Vzpomínáte si? Řekl jsem, že můj prsten je téměř stejný jako Richardův. Rubín je tentýž, stejně tak i zlatá obroučka a osazení. I znak je totožný. Propletený meč a kříž."

Drew se zastavil u honosné hrobky.

"Mezi oběma je však zásadní rozdíl." Otec Stanislav přistoupil k Drewovi. "Kámen na mém prstenu se dá odklopit a pod ním je malá dutina, v níž je zrnko jedu, který způsobí okamžitou smrt. To proto, že pokud by byl jeden z nás někdy zajat, musí za jistit, že nás nikdo zvenčí nebude moci ohrozit. Naše tajemství musí zůstat uchováno. Nenapadá mě žádná jiná situace, kdy by sebevražda mohla být ospravedlněna. Jistě chápete, co vám chci naznačit. Jsme-li připraveni zabít sami sebe, abychom uchránili tajemství řádu, jsme stejně tak připraveni zajít i do druhého extrému."

Drew vykročil do tmy.

"Příteli, jestli se okamžitě nezastavíte a neřeknete mi, že se k nám připojujete, budu nucen vás zabít.

Nikdo, kdo stojí mimo bratrstvo, nesmí poznat jeho tajemství."

Drew se neotočil. "Snad nechcete, abych vám to ulehčil? Myslíte si, že se pokusím bránit, abyste svůj čin sám před sebou omluvil? Kdepak. Budete mě muset zabít zezadu. A prokážete mi tím laskavost. Zemřu-li totiž proto, že jsem odmítl vaši nabídku, budu mít vynikající šanci, že svou duši nakonec přece jen spasím."

"Nenuťte mě to udělat," naléhal otec Stanislav. "Začal jsem vás mít rád. Dokonce jsem se naučil vás obdivovat."

Drew kráčel dál.

"To je vaše poslední slovo?"

Drew si v chůzi prohlížel jednotlivé náhrobky.

"Nuže dobrá," povzdechl si otec Stanislav.

"Víte sám, že pro vás nepředstavuji žádnou hrozbu. Nikdy o tom nebudu mluvit."

"Ach, jistě, o tom nepochybuji. Víím, že nepromluvíte."

Drew měl pocit, jako by se ho mezi lopatkami dotýkal ledový rampouch. Tam někam se mu zavrátá kulka nebo čepel nože. Sebeobrana, pomyslel si. Nebyl by to hřích, kdybych se bránil.

Tlumené štěknutí pistole opatřené tlumičem se ozvalo děsivě blízko za jeho zády. Drew uskočil stranou, protáhl se kolem mramorového anděla smrti a vytasil pistoli. Místo dalšího výstřelu uslyšel zasténání.

Zarazil se v běhu a vrhl se zpět do úkrytu za mramorovým andělem, i když se přitom vystavoval palbě.

Nic mu však nehrozilo.

Otec Stanislav klesal na travnatý násep nedalekého hrobu. Jeho pistole s tlumičem opět promluvila, ale kulka jen s plesknutím vytrhla trs trávy z hlíny. Kněz dopadl na vyvýšený hrob hlavou k náhrobku.

Zachvěl se a zůstal bez hnutí ležet.

Drew, nervy napjaté k prasknutí, se snažil zrakem proniknout tmou.

Nedaleko se pohnul nějaký stín. Drew zadržel dech a přikrčil se.

Stín vykročil do uličky mezi hroby a přibližoval se.

Jake.

EPILOG

"A JAKO POKÁNÍ..."

TULÁCI

1

O hodinu později vešel Drew do domu na Beacon Hillu. "Měli bychom raději jít," řekl Arleně.

Vypadala překvapeně. "Hned teď?"

"Náš úkol je splněn. Bezpečnější bude odjet z města."

Žena, která se starala o otce Stanislava, se zeptala, jestli se kněz vrátí.

"Ne, odvolali ho v naléhavé záležitosti. Požádal mě, abych vám poděkoval za laskavost a péči, kterou jste mu věnovala. Děkuje i vašim přátelům a muži, který nám dal k dispozici tento dům. Sport'ák jsem vrátil do garáže." Drew jí předal klíče od vozu a domu. "Bůh s vámi."

"I s duchem tvým."

"Deo gratias."

2

"Co se děje?" ptala se Arlena naléhavě. "Proč ten spěch?"

Kráčeli s Drewem tmou a zabočili za roh domu.

Arlena se zmateně zastavila, když si všimla zaparkovaného oldsmobilu. "Vždyť jsi říkal, že otce Stanislava někam odvolali."

"V jistém smyslu také byl odvolán. Na věčnost. Je mrtev."

"Co že je?"

"Někdo ho zastřelil." Drew ukázal na kufr automobilu. "Tělo je vevnitř."

"Zastřelil ho?"

"Zachránil mi tím život."

"Ale kdo?"

Drew otevřel dveře u spolujezdce.

Jake se zazubil. "Ahoj, sestro, neobejmeš mě?"

Arleně vyhrkly slzy.

3

Jake se změnil jen málo. Knír měl stále stejně ohnivý, rusé vlasy husté a vlnité, vysoké hezké čelo. Měl na sobě tábornické šaty a pohorky. Na sedadle vedle něj ležel nylonový batoh.

"Chtěli, aby má smrt vypadala jako nehoda - abys nekladla všetečné otázky, sestřičko. Měl jsem jako spadnout při výstupu ze skály. Jenže zapomněli, jak jsem dobrý." Jake se usmál. "Zařídil jsem to tak, že naopak spadli ti pitomci, co byli se mnou, a já z toho vyvázl."

"Proč jsi mně nic neřekl? Mohl jsi alespoň poslat zprávu, kde jsi, abych si nedělala starosti."

"Jenže co kdyby vyslýchali tebe? Pod amytalem bys jim, i když jsi moje sestra, vyklopila, kde se skrývám. Tak jako přinutili mě prozradit, že Drew je naživu a zdržuje se v klášteře. Spojit se s tebou by představovalo příliš velké riziko. Stále jsem pátral po nějakých zprávách o útoku na klášter, ale v novinách ani v televizi pořád nic. Začalo mi to vrtat hlavou. Nevyšlo něco při akci? Že by Drew nakonec vyvázl? Nemohl jsem se vrátit k tobě domů, sestřičko, ale věděl jsem, že existuje jisté místo, kam Drew, pokud je na svobodě, určitě zajde. Možná ne hned, ale dříve či později ano. Stejně místo, kde jsem ho našel i v devětasámdesátém."

"Hroby mých rodičů."

"A konečně jsme všichni zase spolu." vydechla Arlena.

Ale na jak dlouho, říkal si v duchu Drew.

4

Nasedli do oldsmobilu a vyjeli z Bostonu. Vrátili se do Bethlehemu v Pensylvánii, kde zanechali v parkovací garáži Arlenin vůz. Ujet téměř pět set kilometrů jim trvalo skoro celou noc. Po cestě se zastavili u hrobu Stuarta Malého, aby ještě za tmy pohřbili do promrzlé půdy na zalesněném svahu otce Stanislava.

Než tělo pochovali, svlékli je z kněžského šatu a sundali i řetízek s medailonem svatého Kryštofa a prsten s rubínem. Stejně jako tehdy, když mrtvola strýce Raye klesala do vln Zálivu, odříkával Drew i teď mlčky modlitby za mrtvé. Možná mi Bůh skutečně odpustí, přemýšlel. Třeba bere ohled na ty, kdo se k němu opravdu vroucně modlí. Spustil se drobný deštík - snad jako požehnání - a Drew se odvrátil.

Do Bethlehemu dorazili ve čtyři ráno. Arlena vyrušila ospalého hlídače parkovací garáže, vyzvedla si svůj sportovní vůz a následovala Drewa s Jakem v oldsmobilu na odlehlé místo na břehu řeky Lehigh. V deštivém ranním šeru nechali kněžův automobil i se zbraněmi sjet po příkrém svahu do hluboké vody. Okna nechali otevřená a vozidlo rychle kleslo ke dnu.

Drew vytáhl z kapsy prsten otce Stanislava a pohladil rubín s propleteným mečem a křížem. Pak se rozmáchl a zahodil prsten daleko do řeky. Byla tma, a tak ani neviděl, kam na hladinu dopadl.

Za nesmělého svítání ve stále houstnoucím dešti zamířili na východ. Překročili řeku Delaware, která tvoří přirozenou hranici státu New Jersey, a tam je konečně únava přinutila zajet na dálniční odpočívadlo.

Drew spal neklidně, pronásledován nočními můrami, až do chvíle, kdy je krátce po jedenácté vřeštící houkačka projíždějícího nákladáku probudila tak nešetrně, že až nadskočili. Vyčerpaní a zmítaní úzkostí

pokračovali dále na východ.

Zprávy v rádiu celé odpoledne opakovaly detailní popis útoku na dům strýce Raye, jehož majitel nevysvětlitelně zmizel. Podle „dobře informovaných zdrojů“ stála v pozadí msta teroristů, kteří bývalého důstojníka zpravodajské služby, jenž zasvětil celý svůj život právě boji s terorismem, unesli a zavraždili. Podle další zprávy, tentokrát z Pensylvánské státní univerzity, připomínalo tělo muže, nalezeného před čtyřmi dny ve sklepech jednoho z domů studentského ubytovacího komplexu, fotografie mezinárodně hledaného vraha známého jako Janus. Předběžné vyšetřování odhalilo, že Janus používal nejrůznějších krycích jmen a mezi jiným vystupoval i jako Andrew MacLane, příslušník zrušené protiteroristické jednotky, který zmizel v roce 1979. Podle některých teorií zabil Janus MacLanea právě pro jejich vzájemnou podobu, která mu umožnila snadno si přivlastnit novou totožnost a svést policii na falešnou stopu tím, že ji nechal pronásledovat muže již mrtvého.

Drew, Arlena a Jake se střídali za volantem a konečně dorazili do New Yorku. Počkali do tmy a pak se vydali na průzkum Dvanácté ulice. Kolem domu s fasádou z hnědého pískovce žádné hlídky neobjevili. Drewa to nepřekvapilo; strýc Ray zmizel, firma Risk Analysis byla zničena a Janus odhalen, takže nikdo neměl důvod dům sledovat. Ani Drew, ani Arlena neodhalili svou totožnost nikomu z Opus Dei. Bratrstvo nevědělo, že otec Stanislav je mrtev. Mezi Arlenou a Risk Analysis neexistovala oficiálně žádná spojitost a nikdo ji nespojoval ani s Drewem. Vejít do domu by tedy nemělo představovat žádné nebezpečí.

Všem však přešla opatrnost dávno do krve, takže se dostali domů přes budovu na Jedenácté ulici, jejíž zadní vchod vedl na malou zahrádku mezi bloky, kde se Arlena kdysi neúspěšně pokoušela pěstovat květiny.

Kuchyně páchla zatuchlinou. Arlena otevřela okna a prohlédla lednici. Než se vypravila k Ďáblu rohu, aby mohla začít hledat Jakea, vyhodila všechny potraviny, které by se mohly zkazit. Teď otevřela několik konzerv s tuňákem, uložených ve spíži.

"Stále ještě odmítáš jíst maso?" popíchla Drewa.

Špička mu však úsměv na tváři nevytloukla. "Je to poslední zvyk, který jsem si z kláštera uchoval."

Tak docela pravda to nebyla.

Zdálo se, že Jake rozumí. "Raději nechám vás dva o samotě."

5

Drew hleděl přes stůl na Arlenu.

"Děje se něco?" zeptala se.

Drew neodpověděl.

"Znervózňuju tě nebo co?" ptala se dál.

"Proč bys mě měla znervózňovat?" Usmál se a vzal ji za ruku.

"Protože jsem tě přiměla ke slibu, že až bude po všem, vážně si promluvíme."

Vzpomněl si na svůj slib a zakabonil se. "Ano, promluvíme si."

"O budoucnosti. O nás. Nechci však, aby sis myslel, že nějak naléhám," řekla Arlena. "Vím, že si po šesti letech v klášteře budeš muset zvyknout na úplně jiný život. Ale něco mezi námi kdysi bylo, sdíleli jsme spolu řadu věcí. Bylo to krásné a snad by se to mohlo jednoho dne vrátit."

"Jednoho dne," zopakoval sklíčeně Drew.

"Toužíš snad po návratu do kláštera? Tohle se mi pokoušíš sdělit?"

"Ne. Nechci se vrátit. Nemohu."

"Nemůžeš?"

Nedokázal se přimět, aby jí všechno vysvětlil. Slíbil, že si promluví, až bude po všem. Jenže v sobě nemohl potlačit obavu, že po všem ještě zdaleka není. Začít vysvětlovat? Zničit snad poslední klidné chvíle, které spolu prožívají? Ne. Obešel stůl a Arlenu objal.

Beze slova se zvedli a zamířili do ložnice v patře.

A konečně se pomilovali.

Drew necítil žádné výčitky. Arlena měla pravdu, když tvrdila, že se zavázal dodržovat celibát a nikoliv

čudnost. Vezmeme-li v úvahu vztah církve ke společnému majetku, řády nezapovídaly svým členům sexuální styky, ale manželský svazek. Zákaz ležel v právní, nikoli morální rovině a jeho účelem bylo zabránit manželkám vznášet nárok na církevní statky, na jejichž rozmnožení řádoví bratři tak usilovně pracovali.

Jinak bylo omezení pouze záležitostí osobního odříkání. A Drew, zmožen únavou a s bolestí v srdci, v dané chvíli na sebezapření nemyslel. Byl přesvědčen, že dvě lidské bytosti, které se rozhodly vzájemně se utěšit a ulevit své bolesti, nemohou páchat nic špatného.

Nazí se tiskli k sobě a Drew cítil, jak Arlenino teplé, štíhlé, vypracované tělo, tvrdé a současně jemné, vyžadující a současně dávající, reaguje na jeho laskání, jak řadra i pánev vracejí jeho pohyby, a prožíval neobyčejné naplnění.

Byla v tom smyslnost, ano. Erotika, ano. Ale bylo v tom i něco více. Vedle fyzického potěšení mu její blízkost pomáhala zahnat pocit osamělosti, mučivou úzkost, vědomí bezprostředně hrozící záhuby. V tomto nekonečně dlouhém okamžiku se už necítil jako proklátec.

Nic však netrvá věčně a přítomnost se krutě přihlásila o svá práva. Rozdmčel se telefon.

Drew sebou trhl a zíral na přístroj na nočním stolku.

Ne, ještě ne. Tolik jsem jí toho chtěl říct! Chtěl jsem...!

Telefon zazvonil podruhé. Cítil, jak pod ním Arlenino tělo tuhne.

Ještě nejsem připraven. Copak nám nemohli dopřát alespoň pár hodin spolu?

Telefon zazvonil potřetí. V tichu, které je obklopovalo, znělo jeho řinčení obzvlášť naléhavě.

"Raději to zvednu," řekla Arlena. "Možná si soused všiml světla a chce se ujistit, že jsem to opravdu já.

Nechceme přece, aby se nám sem přiřítla policie hledající zloděje."

Drew v mučivé agónii přikývl.

Arlena zvedla sluchátko. "Haló?" Oči jí potměly. "Kdo? Promiňte, ale nikoho takového neznám... Ach ano, jistě. Chápu. Když to stavíte takhle." Zakryla mluvítko rukou.

Drew se ani nemusel ptát, kdo to je.

"Někdo s tebou chce mluvit. Není mi jasné, jak zjistil, že jsi tady. Tvrdí, že ti dává na vybranou mezi snadnější cestou a..."

"Vím, o co mu jde." Drew se snažil nedat najevo žádné obavy a převzal od Arleny sluchátko. "Haló?"

"Bratře MacLane," ozval se hluboký, uhlazený hlas a Drew si ho v duchu představil, jak hřímá z kazatelny, "rádi bychom věděli, co se stalo otci Stanislavovi. Neohlásil se nám ve smluveném termínu.

Víme, že šel za vámi s úmyslem získat vás pro spolupráci. Chceme, abyste nám řekl, co jste mu udělal a co se stalo s jeho prstenem."

Pod Drewem se zahoupala podlaha. "Tyhle věci nemůžeme probírat po telefonu."

"Zajisté. Mohli bychom se sejít za patnáct minut u oblouku na Washington Square? Máte to jen pár bloků."

"Budu tam."

"Víme, že budete. Jsme si jisti, že stejně jako my toužíte vyjasnit si veškerá případná nedorozumění."

"Právě o to se jedná. Nedorozumění." Drew polkl a zavěsil.

Natáhl se pro šaty.

"Kdo to byl?" zeptala se Arlena.

Drew si oblékl košili a kalhoty.

"Tak kdo?"

"Bratrstvo."

Arlena se zachvěla.

"Chtějí vědět, co se stalo otci Stanislavovi. Chtějí, abych se s nimi sešel. Na Washington Square."

"Tohle přece nemůžeš riskovat!"

"Já vím." Objal ji. Její nahé tělo, štíhlé a pružné, se k němu prudce přitisklo. "Pokud se jim dostanu do rukou, pak se můžu sebevíce stavět na zadní a stejně mě přinutí prozradit, kdo otce Stanislava zabil. Tím pádem zjistí, že jsem to nebyl já, ale Jake. A až skončí se mnou, vypořádají se i s ním a možná i s tebou. To nemohu dopustit. Ach, jak tě miluji."

Sevěla ho tak pevně, až mu ve zraněném rameni škubalo bolestí. "Kam ale půjdeš?"

"Neodvážím se odpovědět ani tobě. Pro případ, že by tě chtěli přinutit k řeči pomocí narkotik."

"Odejdu s tebou."

"A potvrdíš tak, že jsi do všeho namočená?" Drew zavrtěl hlavou. "Zabili by tě."

"Na to kašlu!"

"Ale já ne!"

"Najdu si tě, ať budeš kdekoliv."

"I v pekle? Vracím ti tvůj život. Vedle duše je to ten nejcennější dar. Neodmítej ho, prosím."

Arlena Drewa mezi vzlyky políbila. "Ale kdy se..."

Drew pochopil. "Zase uvidíme? Jednoho dne, o velikonočním půstu."

"Ale kterého roku?"

Na to Drew odpovědět nedokázal. Jako tonoucí, který se tiskne ke svému zachránci, sevřel Arlenu v náruči.

Pak se z objetí vymanil.

A byl ten tam.

VYHNANSTVÍ

Egypt. Jižně od Káhiry, západně od Nilu.

Konečně dosáhl Nitrijské pouště, kde léta páně 381 založili křesťanští poustevníci po svém útěku z Říma první klášterní řád. Dostat se sem do téhle divočiny nebylo vůbec snadné. Bez peněz, bez pasu, pronásledován bratrstvem musel využít každý trik a uskok, každý gram síly, veškerou svou rozhodnost. Mučivé putování trvalo šest měsíců, a když teď krácel pískem sežehlým sluncem a hleděl na skalnatý útes v dálce, kde si chtěl zřídit příbytek, cítil nesmírnou úlevu. Všechna tíha z něj spadla. Tady, daleko od lidí a hrůz civilizovaného světa, byl v bezpečí a mohl se strachovat jen o spásu své duše.

Mezi skalami nalezl jeskyni a nedaleko malou studánku. Potraviny si mohl obstarat ve vesnici vzdálené jeden den chůze.

Obnovil denní rozvrh, na který byl zvyklý z kláštera. Mlčky odříkával večerní modlitby a v duchu odpovídal neviditelnému knězi sloužícímu jitřní mši. Meditoval.

Jen zřídka spatřil jiného člověka, procházejícího v dálce. Vždycky se ukryl. Ale každých šest týdnů - protahoval interval tak dlouho, jak to jen šlo - byl nucen postavit se světu, když odcházel do vesnice pro další zásoby. Při těchto traumatizujících příležitostech pronesl vždy pouze oněch pár slov nutných k tomu, aby vysvětlil, co potřebuje. Obchodníci, obvykle celí žhaví do smlouvání, žádné debaty nevyhledávali. Tento vysoký, štíhlý, sluncem vysušený člověk s nepřítomným pohledem, vlasy pod ramena a vousem spadajícím na prsa byl určitě svatý muž. Udržovali si od něj odstup a projevovali mu úctu.

Jeho dny byly vyplněny osaměním, ale ne klidem a mírem. Do nekonečných meditací se neustále mísily myšlenky na Arlenu. Slíbil, že jednoho dne, o velikonočním půstu, se k ní vrátí.

Myslel na Jakea. Na strýčka Raye. A na otce Stanislava. Na bratrstvo. Přestanou ho někdy pronásledovat? Měl se snad jako součást pokání stát věčným štvancem?

Občas si vzpomněl i na rodiče. Na jejich smrt. Na jejich hroby. Na počátky a konce.

Často hleděl k západu, kde leží Libye ovládaná šilencem, který poskytuje zázemí a výcvik teroristům. Obracel zrak i k východu, k Iráku a Íránu, k Izraeli a jeho nepřátelům, ke Svaté zemi, k místu, které zrodilo úkladné vrahy a terorismus.

Srdce mu přitom přetévalo hořkostí.

Měl hodně o čem přemýšlet.